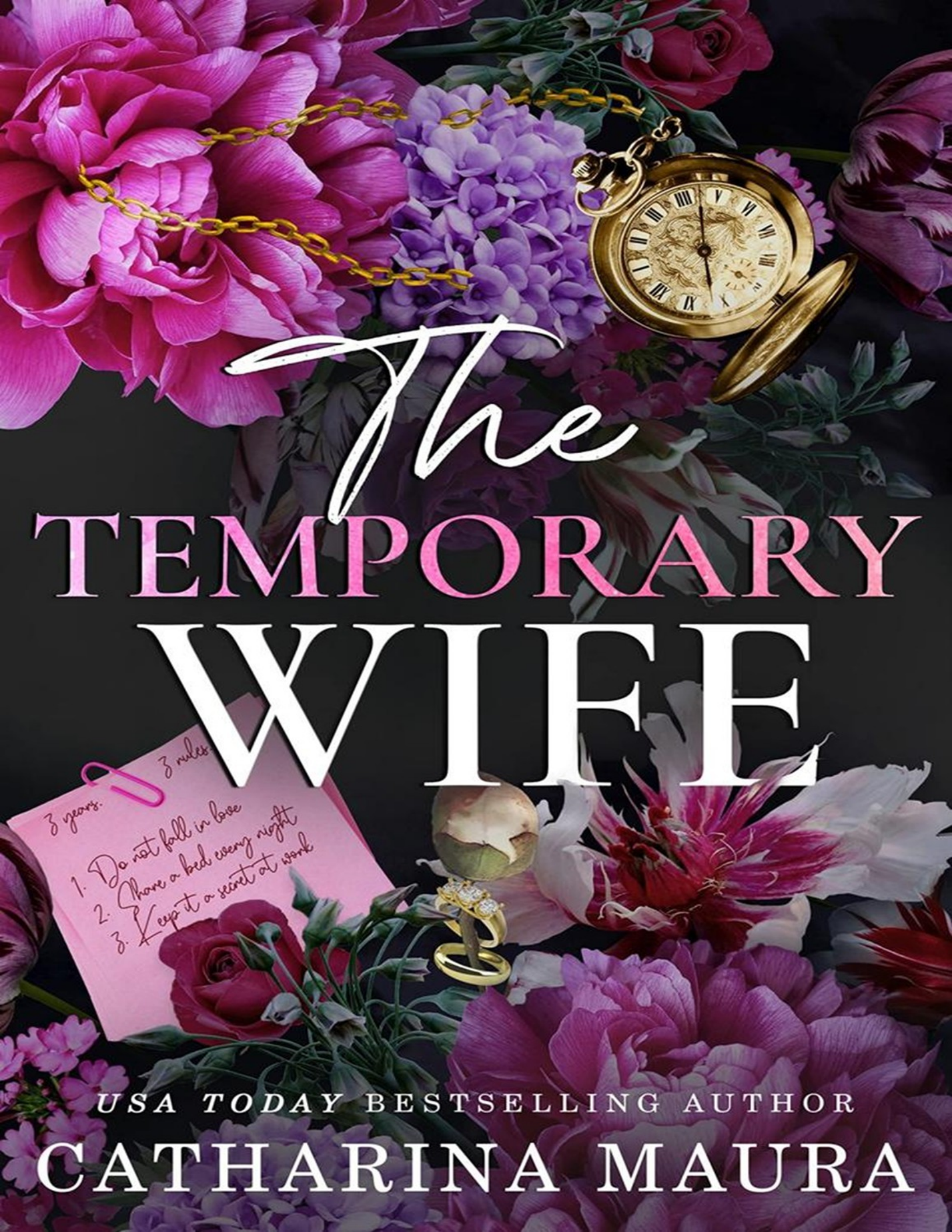

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CATHARINA MAURA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TKe Temperצry Wige

WINDSORS

İKİNCİ KİTAP

CATHARINA MAURA

Copyright © 2023 by Catharina Maura

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu, içine hapsolduğumuz döngüleri kırmak için mücadele eden bizler için.
Bildiğiniz tek şeyin bu olması doğru olduğu anlamına gelmez.

Contents

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24 Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27 Bölüm 28 Bölüm 29 Bölüm 30 Bölüm 31 Bölüm 32 Bölüm 33 Bölüm 34 Bölüm 35

Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Sonsöz
Sonsöz: 10 Yıl Sonra

Chapter One

LUCA

Ofisimdeki soğuk havaya rağmen karşımda oturan adamın alnında boncuk boncuk terler oluşuyor. Onun acısına son vermeliyim, ama bunun yerine ona bakmaya devam ediyorum.

"Ben... fon... biz... devam eden yatırımınız için çok minnettarız," diye kekeliyor.

Olması gerektiği gibi. Ailem ve tüm müşterilerimiz arasında, dünya çapında milyarlarca yatırımımız var ve bunun önemsiz olmayan bir kısmı onun şirketinde.

"Sana yatırım yapmaya devam edeceğimi hiç söylemedim." Sesim sert, araya sokmak için elimden geleni yapmama rağmen nezaketten yoksun.

Ayağını yere vurmaya başlıyor ve ben de boncuk boncuk terin yüzünden aşağı akmasını, nefes alış verişinin her saniye hızlanmasını izliyorum.

"Performansımızdan memnun değil misiniz? Hisse fiyatımız bu yıl yüzde yirmi arttı."

Yönetici sekreterim Valentina tam o anda içeri girdi, zamanlaması her zamanki gibi mükemmeldi. Aslında burada bir dinleme cihazı olmadığından emin olmak için ofisimi defalarca kontrol ettirdim. Güvenlik ekibim telefon sistemimizin de onun dinlemesine izin vermediğini üç kez kontrol etti. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama ben daha onu çağırmaya fırsat bulamadan o hep orada oluyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve güzel yüzündeki soğukkanlı ifadeyi fark ediyorum. Arkasından ona *Buz Kraliçesi* diyorlar ve nedenini anlamak zor değil. Bariz güzelliğine rağmen buz gibi soğuk. Onun birden fazla ünlü şirketin çöküşünü düzenlediğine tanık oldum ve bunu zerre kadar merhamet göstermeden yapıyor. O da benim gibi duygudan yoksun ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Valentina, Jackson Smithson'ın önüne bir dosya koyuyor ve masamın yanına geçerken kibarca gülümsüyor. Onun bu gülümsemesinden hep nefret etmişimdir. Açıkça yanlış bir şey yok ve tam olarak sahte görünmüyor, ama yine de beni yanlış yöne itiyor.

Bir kopyasını da önüme koymadan önce bir an gözlerimin içine bakıyor. Bakışlarım belge yığınının üstündeki pembe yapışkan nota takılıyor ve yüzümü buruşturuyorum. Basitçe *AR-GE yazıyor*. Daha fazla bilgi yok ama yine de söz konusu o olunca, ihtiyacım olan tek şey bu.

Hafif bir kızgınlıkla ona bakıyorum. Pembe renkten nefret ettiğimi biliyor ve sırf bana inat olsun diye tüm kırtasiye malzemelerinin pembe olduğundan eminim. Hiç şüphesiz, son birkaç yıldır ona çektirdiğim eziyetin bedelini bana böyle ödetiyor.

Valentina, sekiz yıl önce büyükannem onu kişisel asistanım olarak atadığı andan itibaren sinirlerimi bozmaya başladı. Ondan kurtulmak için elimden geleni yaptım ama o her zaman benden bir adım önde. Bitmek bilmeyen bir savaşın içindeyiz ve ne yaparsam yapayım hep kaybeden taraf ben oluyorum.

Başımı masamın üzerindeki belgeye doğru eğiyorum. "Hisse fiyatınız yüzde yirmi artmış ama şirketinizin kârı bu yıl dibe vurmuş. Açıklamak ister misiniz?"

Jackson derin derin nefes alırken göğsü genişliyor, sanki birazdan gireceğimiz sözlü savaş için kendini hazırlıyor. Ne kadar da sevimli.

"Bunun nedeni, bu yıl araştırma ve geliştirmeye büyük yatırım yapmayı seçmiş olmamızdır. Bildiğiniz gibi finans sektöründe devrim yaratacak bazı ürünler yaratıyoruz."

Ona gülümsüyorum. "*Bütün* endüstri mi? Gerçekten mi?" Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Hiç değilse, benim uzmanlık alanımın dışında kalan, gelişmekte olan bir yatırım aracı seçmeliydi.

Şiddetle başını sallıyor, güven verici görünmesi gereken bakışları bunun yerine çaresizlik kokuyor. Valentina'nın muhteşem sıcak ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve yine gülümseyerek Jackson'ın önüne başka bir kâğıt koyarken beni daha da sinirlendiriyor. Onun kadar soğuk bir kadının böylesine güzel ve sıcak gözlerle kutsanmış olması bana hiç mantıklı gelmemişti.

"Yıllık raporunuzdaki Ar-Ge rakamları geçen yıla göre daha düşük," diyor, sesi yumuşak ve tatlı, ama bir o kadar da aldatıcı. "Anladığımdan emin değilim," diye tereddütle ekliyor.

Ona bir can simidiymiş gibi dönüyor, onun kendi başına bir köpekbalığı olduğunu bilmeden. Zavallı adam. Acaba kadın onu parçalara ayırmadan önce kendi pisliğinde boğulacak mı?

"Oh, çünkü Ar-Ge bu yılın raporunda yer almıyor," diyor gözleri panikten kocaman açılmış bir halde. "Ama gelecek üç aylık raporumuzda olacak."

Valentina'nın gözleri masumca açılıyor ve ben bir gülümsemeyi ısırıyorum. "Ama... eğer durum buysa, o zaman nasıl oluyor da yaklaşan Ar-Ge yatırımı bu raporda birikmiş kazançlarınız arasında yer almıyor? Araştırmalarınızı nasıl finanse ediyorsunuz?"

Valentina'ya dönüyorum ve düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Merak ediyorum," diye mırıldandım. "Senin bir teorin var mı Valentina?"

Başını sallıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Uzman değilim ama bahsettiği Ar-Ge'ye yatırım yapacak para olmadığından biraz endişeliyim - tabii biz ona yatırım yapmazsak. Şişirilmiş hisse fiyatının nedeni, bariz bir piyasa manipülasyonu girişimiyle tuhaf sosyal medya açıklamaları yapmaya devam eden ahmak bir CEO. İşin aslı astarı yok ve uygulanabilir olmayan teorilerini hayata geçiremediklerinde piyasada bir düzeltme yaşanacak."

Şimdiye kadar gördüğüm en seksi vücuda bürünmüş vahşi bir canavar. Gösterinin tadını çıkarırken koltuğumda arkama yaslanıyorum. Valentina'dan nefret ediyor olabilirim ama sağ kolum olmasının bir sebebi var.

"Oğlum, o bir vizyoner," diyor Jackson. "Çok az kişiden biri. Sektörde çığır açan biri, bir dahi. Elbette iddiaları uçuk olabilir ama ona yatırım yaptığınıza pişman olmayacaksınız."

Gözlerimi ona dikip iç geçiriyorum. "Oğlun bir hayalperest. O kâr peşinde değil, Jackson. Dünyayı değiştirmek istiyor ve bu asil bir arayış ama benim finanse edeceğim bir şey değil. Ben lanet bir hayır kurumu değilim."

Alnında daha fazla ter birikiyor ve bir anlığına içimi acımaya benzer bir şey kaplıyor. Neyse ki kısa sürdü. "Sana kendini açıklaman için bir şans verdim ama sen bunun yerine yalanlarla dolu bir ağ ördün. CEO'luktan istifa etmesi gerekiyor ve şirketinizi yeniden kârlı hale getirebilecek birini atamanız gerekiyor. Ben tüm yatırımımı çekmeden önce karar vermek için üç gününüz var."

Yüzü soluyor. "Luca, eğer bunu yaparsan, biz... biz iflas ederiz."

Kollarımı kavuşturup yavaşça başımı sallıyorum. "O zaman sanırım mirasın hakkında uzun uzun düşünsen iyi olur."

Ayağa kalkıyorum ve o da isteksizce kalkıyor, bakışları yalvarıyor. Onu uğurlarken "Üç gün," diye hatırlatıyorum. Gözle görülür bir şekilde azap çekerek uzaklaşırken boyun eğerek başını sallıyor.

Kapı arkasından kapanıyor ve Valentina kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, gözleri küçümsemeyle dolup taşıyor. Başkalarının önünde son derece profesyonel davranıyor ama sadece ikimiz olduğumuzda benimle alay ediyor. Ona neden izin verdiğimden tam olarak emin değilim.

"Üç gün mü?" diye tekrarlıyor. "Sen bir canavarsın. O çocuğu kendin değiştirmek için acil bir yönetim kurulu toplantısı yapabilecekken, üç gün boyunca bu karar için acı çekecek. Ne de olsa en büyük hissedar sensin. Bunun yerine onu buraya getirip *işkence ettin.*"

Ona gülümsüyorum. "Oğluna ahmak diyen ve onunla bir avmış gibi uğraşan ben değilim. Ayrıca, o şirketi sıfırdan kurdu. Oğlunun bunu mahvetmesine izin verip vermeyeceğine karar vermek ona kalmış. Üç gün, başka bir yatırımcı bulması için yeterli bir süre. Eğer oğlunun vizyonuna gerçekten inanıyorsa, o zaman yapacağı şey tam olarak budur."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru çekiliyor ve masamdaki belgeleri düzeltmeden önce toplarken başını sallıyor. Sekiz yıl oldu ve ben hala onu tam olarak okuyamıyorum.

Gözlerimi ondan ayırıp babamın eski cep saatine bakıyorum. "Büyükannem bu akşam haftalık aile yemeğimiz için ikimizi de bekliyor. Bekletilmekten hoşlanmadığını biliyorsun. Birlikte katılırız, sonra da işimizi bitiririz."

Valentina başını sallıyor, gözlerinde en ufak bir itiraz belirtisi bile yok. Yıllardır o da benim gibi günde on altı saat çalışıyor. Başlangıçta, onu sadece

Bu delice saatler onu vazgeçirmek içindi ama bu bizim olağan rutinimiz haline geldi.

Sessizce arabama kadar beni takip etti. İşe alındığından beri büyükannemle aralarındaki ilişkiyi çözmeye çalıştım ama asla başaramadım. Parlak Güvenlik Şefimiz Silas Sinclair bile aralarındaki bağlantıyı çözemedi. Büyükannemin sekiz yıl önce neden üniversite terk genç bir kızı asistanım olarak atadığı ya da Valentina'nın neden sadece aile için düzenlenen etkinliklere davet edilmeye devam ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Valentina Diaz'da hiç hoşlanmadığım bir şeyler var ve bu sadece içinde bulunduğu gizem değil.

Chapter Two

LUCA

"Biraz daha al Val," diye sesleniyor büyükannem tıka basa dolu yemek masamızın gürültüsü arasında, bana ve beş kardeşime her zaman gösterdiği sevgiyi ona da gösteriyor. Büyükannem bana sert bir bakış fırlatıyor ve ben de isteksizce sekreterimin tabağına biraz daha havuç eklerken dişlerimi sıkıyorum.

Büyükannemin Valentina'yı neden bu kadar çok sevdiğini anlayamıyorum. Haftalık yemeklerimiz kesinlikle bir aile meselesidir. Bu kuralın sadece iki istisnası vardır: Raven, kız kardeşimin en iyi arkadaşı ve *Valentina*.

Şimdi, Valentina iş ilişkimizin birkaç yılında arada bir davet edilseydi bunu anlayabilirdim - ama durum böyle değildi. Birlikte çalışmaya başladığımız andan itibaren her ay bir kez aile yemeğine davet edildi. Büyükannemin ona neden bu kadar iyi davrandığını bilmediğini iddia ediyor ama ben saçmalık diyorum.

Büyükannemin her hareketimi rapor etmesi için ona para ödeyip ödemediğini öğrenmeye çalışıyorum, ancak bunu kanıtlayan hiçbir belge bulamadım. Ama yine de, asla bulamam. Büyükannem asla böyle bir hata yapmaz.

Valentina büyükanneme gülümsüyor, ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. Neden benim yanımda hiç böyle davranmıyor? Sadece kırmızı dudaklarından kaçan içten kahkahalar değil, erkek kardeşlerimle yaptığı rahat sohbetler ve kız kardeşim Sierra ile yaptığı şakalar da öyle.

Valentina, Sierra ve Raven anlamaya bile başlayamadığım bir şey hakkında kıkırdıyor ve ben bakışlarımı ayırıp yemeğime odaklanıyorum.

Valentina, ona fahiş bir maaş ödeyen ben hariç, ailemin her bir üyesiyle çok iyi anlaşıyor. Onun hangi versiyonunun gerçek olduğunu söyleyemem. Ailemin yanındayken o kadar tatlı oluyor ki ben bile neredeyse rolüne kanıyorum. Keşke onu iş yerinde görebilselerdi. Onları içine hapsettiği bu illüzyon anında paramparça olurdu.

Şarabımdan bir yudum alıyorum, gözlerim ağabeyim Ares'e takılıyor. Bu gürültülü masada, bu gece sessiz olan tek kişi o ve beniz. Bakışlarını takip ettiğimde onu Raven'a bakarken buluyorum. Valentina'nın söylediği bir şeye gülüyor ve Ares gözlerini ondan ayıramıyor gibi görünüyor.

Hissettiğim endişeyi gizlemek için elimden geleni yaparak gözlerimi kaçırıyorum. Raven sadece kız kardeşimizin en iyi arkadaşı değil. Aynı zamanda Ares'in nişanlısının küçük kız kardeşi. Bu şekilde bakması gereken son kadın o. Başımı sallıyorum ve şarap kadehimi boşaltıyorum. Hepimizi görücü usulü bir evlilik bekliyor ama en azından ben kendi evliliğime asla sahip olamayacağım birine karşı bir şeyler hissetmeden gireceğim.

Valentina yemek biterken "Çok sessizsin," diyor. "Her şey yolunda mı? Üzerinde çalışmamız gereken acil bir konu var mı?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve onu büyükannemin yaşadığı ana eve, kendi daireme doğru götürürken başımı sallıyorum. "İş dışında bir şey düşündüğün oluyor mu hiç?"

Bana nefret ettiğim o şekilde gülümsüyor. "Öyle mi?" Dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor.

"Touché."

Valentina başparmağını ön kapımdaki tarayıcıya bastırıyor ve kapı açılıyor. Yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp kapının yanında bırakarak yalınayak oturma odama doğru ilerlerken hafifçe nefes veriyor.

Topukluları olmadan çok küçük görünüyor. Onu kaldırıp duvara doğru itmek çok kolay olurdu. Dudaklarının tadı, ağzından çıkan kelimeler kadar zehirli olur muydu?

Bir elimi saçlarımda gezdirip başımı sallıyorum. Ne sikim düşünüyorum ki ben? Valentina kıyaslanamayacak kadar güzel ama yatakta da bir o kadar soğuk ve tatsız olacağından hiç şüphem yok. Onu becermeyi deneseydim, hiç şüphesiz donarak uzaklaşırdım. Bunu düşündüğüm için bile kendime kızarak ürperiyorum.

"İlginç," diyor, kanepeye otururken telefonuna bakıyor. Oturuyorum ve omzunun üzerinden bakmak için eğiliyorum, kendine özgü lavanta kokusu istemsizce daha derin nefes almama neden oluyor. "Oğlundan istifa etmesini istedi. Şaşırdım."

Bana bakmak için dönüyor, yüzü o kadar yakın ki burnu neredeyse benimkine değecek. Gözlerim onun mükemmel dolgun dudaklarına kayıyor, vücudumda istenmeyen bir arzu beliriyor. "Neden?" Fısıldıyorum. O uzaklaşmıyor, ben de uzaklaşmıyorum.

"Neden, ne?" Sesi titriyor.

"Neden şaşırdın?"

Gözlerini kırpıştırıyor ve geri çekiliyor, o sinir bozucu profesyonel maskesi tekrar yerine kayıyor. Valentina Diaz, beni bir kez bile istemeyen tanıdığım çok az kadından biri. Sanırım bunca yıldan sonra hâlâ birlikte çalışmamızın nedeni de bu - çünkü hiçbir zaman sınırları aşmadık. Hep böyle olmasını istemiştim ama nedense bu gece onun kayıtsızlığı beni rahatsız ediyor.

"Oğlundan CEO'luktan istifa etmesini isteyeceğini düşünmemiştim, ama daha da önemlisi, şirketini kurtarması için ona bir şans vermene şaşırdım. Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca hiç kimseye ikinci bir şans vermedin. Her zaman kararlı ve acımasız oldun. Bu sefer farklı olan neydi?"

Bana dikkatle bakıyor. Acaba kendisinden başka hiç kimsenin benden bir açıklama talep etmeye cesaret edemeyeceğini - ve kendisinden başka hiç kimsenin bir açıklama alamayacağını - fark ediyor mu?

Bir an tereddüt ediyorum ve dalgın bir şekilde cep saatime uzanıyorum, parmaklarım üzerine işlenmiş Windsor armasının üzerinde geziniyor. "Jackson babamın arkadaşıydı. Onun şirketine yatırım yapma kararı babama aitti." Ailem hakkında konuşmak eskisine göre daha az acı veriyor ama aradan yirmi yıldan fazla zaman geçmesine rağmen acısı hâlâ dinmedi. Sanırım hiçbir zaman tam olarak geçmeyecek. Bazı yaralar asla iyileşmez. Bu da onlardan biri.

Valentina yüzünü benden saklayarak yere bakıyor. "Anlıyorum," diyor, ses tonu duygudan yoksun. Bir an için bana bir şey soracağından endişelendim.

Ailem hakkında, ama daha iyi bilmeliydim. Valentina asla rahatsız etmez. Eskiden bunu yaparsa işini kaybedeceğinden korktuğu için yaptığını düşünürdüm ama artık gerçekten umursamadığından şüphelenmeye başladım. O gerçekten buzdan yapılmış.

"Sanırım bu, şirket performansının beş yıl boyunca yıldan yıla düşmesine rağmen onu neden serbest bırakmayı reddettiğinizi açıklıyor." Sonra başını kaldırıyor ve muzipçe gülümsüyor. "Belki de derinlerde bir yerde gömülü bir kalbin vardır."

İşaret parmağını göğsüme bastırırken gözleri parıldıyor. Bende olmadığını düşündüğü o kalp var ya? Lanet olası bir ritim atıyor. Bana en son ne zaman bu kadar içten gülümsediğini hatırlamıyorum ve bana *hiç* bu şekilde dokunduğunu hatırlamıyorum.

Ne yaptığımın farkına varmadan elimi bileğine doladım ve avucunu göğsüme bastırdım. Valentina'nın gözleri bir parça açılıyor ama bana hiçbir şey söylemiyor. Benim kadar etkilenmiş görünmüyor.

"*Sen* söyle. Öyle mi?" Kalbimin olması gerekenden biraz daha hızlı attığını fark ediyor mu?

"Hayır," diyor sırıtarak. "Düzeltiyorum. Her zamanki gibi kalpsizsin."

Bileğindeki tutuşumu gevşetip elinin düşmesine izin verirken dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor.

Valentina sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarıma uzanırken gülümsüyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Daha önce sadece ikimiz olduğumuzda böyle gülümsediğini hiç görmemiştim. Kardeşlerimin her birine böyle gülümsedi ama bana asla.

"Yeniden yapılandırma planlarını bitirmeliyiz ve Ares ile Hannah'nın düğünü için son bir takım elbise provasına gitmeyi unutmayın. Düğün sandığınızdan çok daha yakın."

Önümüzdeki birkaç ay boyunca yapmamız gerekenleri düşünürken arkama yaslanıyorum. Eğer bunu başarabilirsem, sonunda babamın hayallerini gerçekleştirebileceğim. Çok yaklaştık.

Kardeşlerimin her biri ve ben Windsor holdinginin farklı alanlarıyla ilgileniyoruz. Aramızda finans, medya ve halkla ilişkiler, oteller, motorlu taşıtlar ve teknoloji, emlak ve bazı yabancı holdinglerle ilgileniyoruz.

Bunların hepsi Windsor'ların son elli yılda büyükannemin rehberliğinde girdikleri sektörler. Son derece başarılı olduk,

ama ilk girdiğimiz sektör finans sektörüdür. Windsor Finans ve Windsor Bank ile tanınıyoruz.

Benim yönettiğim şirket, babamın benden önce yönettiği şirkettir. Babam artık burada olmayabilir ve şirketinin aldığı yöne tanıklık edemeyebilir ama ben yine de onu gururlandırmak istiyorum. Onun gerçekleştirmeye fırsat bulamadığı vizyonu benim peşinden gideceğim vizyondur.

Valentina işaret parmağını kaydırarak dizüstü bilgisayarıma giriş yapıyor ve birden ona yıllar içinde ne kadar güvendiğimi fark ediyorum. Genişleme planlarımı bilen tek kişi o. Ondan pek hoşlanmıyor olabilirim ama Windsor Finans'ın onsuz bugünkü haline gelemeyeceğini düşünüyorum.

Her şey ne zaman değişti? Büyükannem onu işe aldığında ve beni onu kanatlarımın altına almaya zorladığında ondan nefret ediyordum. Doğrudan büyükannem tarafından işe alınmak, ne kadar çok istesem de onu asla kovamayacağım anlamına geliyordu - ve denedim. Ondan kurtulmak için her şeyi denedim ama asla başaramadım. Hangi noktada onu kovmaya çalışmaktan vazgeçtim?

"Ares'in düğününde benim eşim olacaksın," diyorum ona, gözlerim üzerinde gezinirken. "Yapılacakları biliyorsun. O lanet olası havai sosyetiklerin her birini benden uzak tut ve beni iletişim kurmamız gereken herkese yönlendir. Sana davetli listesini vereceğim ve senden *herkes* hakkında *her şeyi* bilmeni bekliyorum. Bu sadece bir düğün değil."

Başını sallıyor ve yüzüne bir gülümseme yapıştırıyor. "Elbette. Orada olacağım ve her evcil hayvanın, çocuğun ve metresin isimlerine kadar bilinmesi gereken her şeyi hatırlayacağımdan emin olabilirsin."

Başımı sallayıp kanepeye yaslanıyorum, gözlerim onun vücudunda geziniyor. Ne zaman her şeyden çok nefret ettiğim bir kadın olmaktan çıkıp herkesten çok güvendiğim biri haline geldi?

Chapter Three

VALENTINA

"O bir aptal," diye mırıldanıyor annem, gözlerini televizyona dikmiş. İzlediğimiz Telenovela'daki kadın kocasının gömleğindeki ruju görmezden geldiğinde yüzü acıyla buruşuyor. "Ne zavallı bir aptal."

Annemin sesi, dilimde tadını alabileceğim kadar güçlü bir acılıkla renkleniyor. Beni sarıyor ve o kadar derinlere sızıyor ki kendi ruh halim de dibe vuruyor. İçgüdüsel olarak geriliyorum, ardından geleceğini bildiğim sözlere zihinsel olarak hazırlanırken üzerime korku çöküyor.

"Erkeklere güvenemezsin," diyor, belki de benden çok kendine. "Sonunda hepsi aynıdır. Her biri eninde sonunda sana ihanet edecek, kalbini ayaklar altına alacak ve seni paylaştığını sandığın hayatın kırık dökük parçalarıyla baş başa bırakacak."

Ona bakıyorum, umutsuzluk içine sızarken bile cesaretine hayranlık duyuyorum. Yaşadıklarını inkâr edecek son kişi ben olurdum ama o kendine ve etrafındaki herkese ne kadar zarar *verdiğini* göremiyor. "Senin için ben bu muyum anne? Kırık bir parça mı? Geçmişin bir hatırlatıcısı mı?" Normalde derinlere gömdüğüm kelimeler, yutmaya fırsat bulamadan dilimden yuvarlanıp gidiyor.

Yüzünü bana döndüğünde annemin gözleri parlıyor. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Eğer böyle hissetseydim, sırf seni büyütebilmek için hayatım boyunca üç işte birden çalışmazdım. Eğer bu kadar çok çalışmasaydım, şimdi bu durumda olmazdım" diyor ve bakışları bacaklarına kayıyor.

Gözlerindeki ıstırap beni parçalıyor ve sözlerime anında pişman oluyorum. Ben olmasaydım, annem hareket kabiliyetini kaybetmesine neden olan fabrikada çalışmıyor olacaktı. Bacakları bir daha asla eskisi gibi olmayacak ve dayanılmaz acılar çekmeden bir saatten fazla ayakta duramayacak. Bunu açıkça söylemiyor olabilir ama beni suçladığını biliyorum. Üniversiteye gitmesi için ısrar etmeseydim, o işi kabul etmeyecekti.

Suçluluk duygusu göğsümün tam ortasına çarpıyor, ancak annemin az önce dile getirdiği acının bir kısmı da içimde çiçek açıyor. Benim için çok şey feda etmek zorunda kalmış olabilir ama ben ona borcumu ödemek için elimden geleni yaptım.

"Baban diğer çocuğunu lüks içinde büyütürken bizi açlığa terk etti," diye homurdanıyor. "Sana bir kışlık mont almak için mücadele ettiğimde ya da üniversite harcını karşılayamadığında bile arkasına bakmadı."

Gülümsemeye zorluyorum, kalbim ağırlaşıyor. Hep aynı hikâye. Babama olan nefreti çok derin ve onu suçlamıyorum ama keşke hayatına devam etse. Aradan 21 yıl geçti ve tutunduğu zehir onu ve dokunduğu her şeyi zehirliyor. Nefret ondan babamın aldığından çok daha fazlasını aldı.

Suçluluk duygusu bir sonraki sözlerimi ifade ederken iç çekiyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Ama artık hayatında bir gün daha çalışmak zorunda değilsin anne," diyorum ona usulca. "İkimizi ve Büyükanne'yi hayatımızın geri kalanında geçindirmeye yetecek kadar kazanıyorum."

Luca bana aşırı yüksek bir maaş ödüyor ve bunun da ötesinde, bana ofise yakın bir daire ve şoförlü bir araba sağladı. Şeytanın vücut bulmuş hali olabilir ama çalışmamı istediği saçma saatler için bana iyi bir ödeme yapıyor.

Annem başını sallıyor ve bana gülümsüyor, bu kez içtenlikle. "Seninle gurur duyuyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Başarılı olacağını hep biliyordum. Sen bana miras kaldın.

Ne de olsa zekisin. Ben senin yaşındayken sadece hayalini kurabileceğim fırsatlara sahip oldun."

Gözlerimi kaçırıyorum ve içimdeki kızgınlığı bastırmaya çalışıyorum. Bir kez olsun, her şeyi ona bağlamadan başarımı kabul etmesini isterdim. Annemi kelimelerin ötesinde seviyorum ama ben büyürken hiç yanımda olmadı. Onun inandığının aksine, beni büyüten o değildi. Hepsi Abuela'ydı.

Bana bakacağı ve beni gerçekten göreceği bir zaman gelecek mi? Bazen ona göre ben sadece kendisinin bir yansımasıymışım gibi geliyor. Her hafta onunla kaliteli zaman geçirmek için elimden geleni yapıyorum ama her seferinde geçmişe takılıp kalıyor ve sohbeti daha olumlu bir noktaya çekmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Denemekten yoruldum ve dahası, onu her gördüğümde hissettiklerimden de yoruldum.

Tek yapmak istediğim ona olan sevgimi göstermek ve belki karşılığında ondan da bir parça almak ama her hafta kendimi tükenmiş ve cesaretsiz hissediyorum. Eve her geldiğimde, kimseye güvenemeyeceğimi ve bulabileceğim herhangi bir mutluluğun geçici olacağını hatırlatarak ayrılıyorum.

Gençken, onun yanıldığına ikna olmuştum. Farklı olacağımı ve onun başına gelenlerin benim başıma asla gelmeyeceğini düşünüyordum. Kendime ait destansı bir aşk bulacağımı ve benden hep kaçan mutluluğa kavuşacağımı sanıyordum. Bir yerlerde, bir gün, ait olduğum, istendiğim bir yer bulacaktım.

Kısa bir süre için, tam da bunu bulduğumu düşündüm. Sonunda annemin haklı olduğu ortaya çıktı. Erkeklere gerçekten güvenilmez ve sözler sadece çok fazla değer verdiğimiz bir dizi kelimeden ibarettir. Onur sadece işimize geldiği yere kadar uzanır ve aşk geçici bir duygudur.

Annem, Telenovela'sındaki kadın kocasının kendisini aldattığını itiraf etmek zorunda kaldığında yüzünü buruşturuyor ve ben telefonuma bakıyorum, tüm vücudum gergin. Bu gece annemin uyarılarına daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve hissettiğim suçluluk duygusunu bastırıyorum. "Anne," diyorum tereddütle. "Gitmem gerek. İşte bir işim çıktı."

Hemen başını salladı. "Git," dedi bana. "Senin işin önemli. Gerçekten güvenebileceğin iki şey eğitimin ve kendi gelirin Valentina."

Bir an ona baktım. Bu listenin onu da içermesi gerekmez mi? Benim de anneme güvenebilmem gerekmez miydi? Ona yalan söylediğim için kısa bir süre kötü hissettim.

ama şimdi suçluluk duygum biraz azaldı.

Yanına gidip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra büyükannemle paylaştığı, benim de içinde büyüdüğüm evin kapısına doğru ilerliyorum. Burası içimi sıcaklık ve mutlulukla doldurmalıydı ama hiç doldurmadı, gerçekten doldurmadı.

"Val? Gidiyor musun?"

Abuela'nın sesiyle duraksıyorum. Koridordaki duvara yaslanmış, bir elinde bir bardak aqua de sandía, diğerinde plastik bir torba.

"Ben... evet... işte bir işim çıktı."

Abuela bana gülümsüyor, gözlerinde bilmiş bir bakış. "Bana hiç yalan söyleyemedin Val." Elinde bir süpermarket poşeti tutuyor, şüphesiz içi çeşitli Tupperware'lerle dolu. Büyükanne eski tereyağı ve yoğurt kaplarını biriktirmeyi çok seviyor ve ben içlerinde ne olduğundan asla emin olamıyorum. Onları açmadan önce tahmin etmek en sevdiğim oyun haline geldi. "Senin için, Princesa. Hâlâ sıcak. O yakışıklı patronunla paylaş. Ona da biraz ayır."

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. "Ofise gideceğimi nasıl bildin?"

Ayrılmak ani bir karardı. Bunu yapacağımı nasıl bilebilirdi *ve* bana yiyecek hazırlayacak kadar zamanı olabilir miydi?

"Üzgün olduğunda hep işinin arkasına saklanıyorsun." Çantayı bana veriyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Annenin kalbi doğru yerde, mi niña. İyi niyetli. Kendisi gibi acı çekmeni istemiyor ama seni korumaya çalışması tamamen yanlış. Ona aldırma, tamam mı?"

Hayal kırıklığımı gidermek için ne söyleyeceğini her zaman çok iyi bilir. "Seni seviyorum, Abuelita."

Başını sallıyor. "Seni daha çok seviyorum Val. Her zaman seveceğim."

Titreyerek nefes alıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Eskisinden biraz daha kırılgan görünüyor ve hissediyor ve bu beni endişelendiriyor. "İmkânsız," diye söz veriyorum ona. "En çok seni seviyorum."

Gülüyor, bu ses annemin neden olduğu acıyı hafifletiyor. Onun sayesinde arabama binerken gülümsüyorum, gecem biraz olsun kurtuldu.

Bir an için arkadaşlarım Sierra ve Raven'a mesaj atsam mı diye düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Saçma ama anneme çalışmam gerektiğini söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Elimde değil. Ona verdiğim bahane bu olduğu için, şimdi en azından biraz çalışmam gerektiğini hissediyorum.

Ofisin önüne geldiğimde iç çekiyorum. Gece bekçisi beni ismimle selamlıyor ve Luca'nın özel asansörünün kapıları kapanırken kendime acıma duygusu beni ele geçiriyor. Yirmi sekiz yaşındayım ve iş dışında sosyal bir hayatım yok. En yakın iki arkadaşım bile patronum aracılığıyla tanıdığım insanlar. Acınası bir durum.

Ofis bu gece ıssız ve masama doğru yürürken iç geçiriyorum. Dışarı çıkıp arkadaşlarımla takılmam gerekirken, bir Cumartesi gecesi ofisteyim.

Luca'nın köşedeki ofisinin ışıklarının açık olduğunu fark edince adımlarımın ortasında duraksıyorum ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Bu akşam programında bir şey olmadığını biliyorum, o halde bu akşam burada ne yapıyor olabilir?

Chapter Four

VALENTINA

İçeri girdiğimde Luca şaşkınlıkla başını kaldırıyor, bakışları kıyafetlerimin üzerinde gezinirken kaşları çatılıyor ve yakışıklı yüzü gölgeleniyor. Üzerimdeki kot pantolon ve tişörtü görünce utancımdan bir an dilim tutuldu. Onun yanında gündelik kıyafetlerle bulunduğum zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim. Profesyonelliğimden asla ödün vermem, o da vermez.

Birlikte çalışmaya ilk başladığımızda bana yaptığı uyarıyı hala hatırlıyorum. Bana ofisine asla yönetim kurulu toplantısına katılamayacağım bir kıyafetle girmememi söylemişti ve bugüne kadar da girmedim.

"Valentina," diyor, sesi her zaman olduğu gibi duygusuz. Yıllardır birlikte çalışıyoruz ama bana hâlâ tam adımla hitap ediyor. Onun dışında herkes için *Val*'im. En başından beri benden hoşlanmadığını açıkça belli etti.

ve beni uzak tutmaya niyetli olduğunu söyledi. Beni işe alanın büyükannesi olmasından dolayı biraz temkinli davrandığından şüpheleniyorum, ancak bitmek bilmeyen sorularına rağmen, onun mantığı hakkında en az onun kadar bilgisizim.

"Luca." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve tereddütlü bir adım atıyorum. Onun yanında kendimi en son ne zaman garip hissettiğimi hatırlamıyorum ama şimdi hissediyorum. Bu gece ofiste olmak için geçerli bir nedenim yok ve benden şüpheleneceğinden endişeleniyorum. Sürekli güvensizliğine rağmen, ona benden şüphelenmesi için hiçbir zaman bir neden vermedim, ama üzerinde çalışmam gereken bir şey olmadığını herkesten daha iyi bildiği bir Cumartesi gecesi ofiste olmak? Ben bile bunun tuhaf olduğunu kabul etmek zorundayım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sonunda.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken gözlerimi kaçırıyorum ve kısmi dürüstlükte karar kılıyorum. Luca'ya dikkatle yaklaşılmalı. Yıllardır beni kovmak için her bahanenin üzerine atladı ve bu işi kaybetme riskini göze alamam. Büyükannesi beni onun en kötü girişimlerinden korudu ama bir gün şansım tükenecek. O zaman da en çok ailem zarar görecek. "Ben sadece... iyi bir akşam geçirmiyordum ve nereye gideceğimden emin değildim. Düşünmeden kendimi ofiste buldum."

Luca'nın bana acımasını bekliyordum ama onun yerine sadece başını sallıyor. "Evet, ben de," diyor, sesi yumuşak. Daha fazla şey söyleyeceğini ya da beni daha fazla sorgulayacağını düşünmüştüm, ama bunun yerine sessiz kaldı ve bilgisayar ekranına baktı.

Bu, belki de, iğrenç derecede iyi görünüşü dışında, onun hakkında takdir ettiğim çok az şeyden biri. Luca Windsor asla özel hayatıma girmez. Aramızdaki sınırlar sekiz yıl önce birlikte çalışmaya başladığımız zamanki kadar sağlam. O zamanlar beni küçümsüyordu, bugün de küçümsediğinden eminim - ama bana saygı da duyuyor ve nihayetinde önemli olan da bu.

"Akşam yemeği planın var mı?" Büyükannemin bana verdiği çantayı elime alırken soruyorum. Her zamanki gibi üç parçalı bir takım elbise giymiş ve bugün herhangi bir iş toplantısı planlamadığını biliyorum. Belki de bir randevu?

Kollarını kavuşturuyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor, gözleri benimkilerde. Luca Windsor'da büyüleyici bir şey var. Kadınlara tüm ilgisinin kendisinde olduğunu hissettirmek gibi bir huyu var ve ona karşı koyma çabalarıma rağmen ben de bundan muaf değilim. "Akşam yemeği mi? Ben ne zaman

bilmediğin yemek planları mı var? Ben kimseyle çıkmıyorum, bunu sen de biliyorsun. Zaten bir anlamı da yok."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Doğru ya. Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç kız arkadaşı olmamıştı. Windsor evliliklerinin hepsi görücü usulü, yani eninde sonunda büyükannesinin seçtiği bir kadınla evlenmek zorunda kalacak. Muhtemelen imparatorluklarını daha da genişletebilecek zengin bir varisle. Luca gibi birinin bu yüzden neden biriyle çıkmaya zahmet etmediğini anlayabiliyorum. Bunu zamanının verimsiz bir kaybı olarak gördüğüne şüphe yok.

Yemeğimi masasının üzerine koyup paketini açıyorum, büyükannemin benim için hazırladığı tereyağı kabını açarken içten içe heyecanlanıyorum. Luca ona folyoya sarılı bir taquito verdiğimde şaşırmış görünüyor ve ben de ona kibarca gülümsüyorum. Ona ne vereceğimi sanmıştı ki? Bir avuç tereyağı mı? "Bunu büyükannem yaptı ve ben yalnız yemekten hoşlanmıyorum. Beni şımartır mısın?"

Bir an tereddüt etti ve sonra başını salladı. Sanırım kendimizi beklenmedik bir şekilde, belirli bir iş gündemi ya da yerine getirmemiz gereken sosyal bir yükümlülük olmadan bir arada bulmamız sık rastlanan bir durum değil.

Bir süre sessizce yemek yiyoruz ve ben bir anlığına onu inceliyorum. Güçlü çenesi, düz burnu ve gür siyah saçlarıyla rahatsız edici derecede yakışıklı. Yine de yakışıklılığı kişiliksizliğini telafi etmiyor. Onu sevecen davranırken hayal bile edemiyorum. Nasıl gülümseyeceğini biliyor mu, yoksa yüz kasları kullanılmadığı için tamamen körelmiş mi?

İç çekiyorum ve başka tarafa bakıyorum. Sanırım aynı zamanda kıyaslanamayacak kadar zeki, hataya yer bırakmayacak kadar sadık ve ailesini her şeyden çok seviyor. Kişiliği yıpratıcı ve kendi iyiliği için fazla açık sözlü, ama zalim ya da adaletsiz değil.

İşe ilk girdiğimde umutsuzca işten ayrılmamı sağlamaya çalıştığı zamanlarda bile, yaptığı her şey uzun vadede bana yardımcı oldu - öğrenmemi sağladığı birden fazla dil, beni almaya zorladığı üniversite gece dersleri ve hatta yapmamı istediği MBA. Bunların hiçbiri benim zararıma değildi, o zamanlar bunun için onu hor görsem bile. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama bir gün zavallı bir kızı çok mutlu edecek.

"Onun kim olduğunu biliyor musun? Evleneceğin kadının?" Soru ben farkına bile varmadan dudaklarımdan dökülüyor ve ona eşlik eden umutsuzluk beni şaşırtıyor. Luca'ya sadece işimi yapmak için bilgiye ihtiyacım olduğunda kişisel sorular sorarım ama kendime engel olamadım.

Bir an donup kalıyor ama sonra başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok, ama Ares'in düğünü yaklaştığına göre, muhtemelen sırada ben varım."

Sandalyemde arkama yaslanıp başımı sallıyorum, düşüncelerim dağılıyor. "Sence Raven bunu yapacak mı?" Sesim yumuşak bir şekilde soruyorum. Bir hafta önce Ares'in nişanlısı düğünü iptal etti ve en yakın arkadaşlarımdan biri ve gelinin küçük kız kardeşi olan Raven'dan Ares'in eşi olarak onun yerini alması istendi. Her iki ailenin de birleşme şartlarına uymasının tek yolu buydu. Birleştirilen şirketin bu evlilikten doğacak çocukların eline geçmesi gerekiyordu ve Windsorlar ile Du Pontlar arasında bir evlilik olmazsa birleşme de olmayacak.

Raven'ın Ares'i ne kadar çok sevdiğini herkesten iyi biliyorum ama kız kardeşine aşık olduğunu düşünen bir adamla evlenmenin onun için ne kadar zor olacağını da biliyorum.

"Evet," diyor Luca, sesi hiç değişmeden. "Raven ve Ares birlikte olmak için yaratılmışlar. Bunu göremeyenler sadece onlar. Eninde sonunda, her şey daha iyi olacak."

Tuhaf bir şekilde huzursuz hissederek ona bakıyorum. Muhtemelen sıranın kendisinde olduğunu söylemekte haklı. Ares evlendikten sonra büyükannelerinin ilgisi Luca'ya yönelecek. Luca evlense nasıl olurdu? Ne tür bir kadın onun karısı olacak?

Acaba kız kardeşi ve büyükannesi için ayırdığı şefkat ve nezaketi ona da gösterir mi? Bunun düşüncesi... bana pek iyi gelmiyor ve nedenini tam olarak anlayamıyorum.

Chapter Five

LUCA

Kardeşlerim ve ben koridorun sonunda, Ares'in yanında yerimizi alırken ortam gergindi. Görücü usulü evlilik zaten yeterince zor, bir de bugün o koridorda kimin yürüyeceğini bilmemek sinir bozucu olmalı. Ares'in iyiliği için, umarım evlenmesi gereken kadın değil de Raven'dır. Zaten hiçbirimiz Hannah'yı sevmedik.

Gözlerim düğünün yapılacağı muhteşem üzüm bağında geziniyor, içimde buruk bir his var. Hem Windsor hem de Du Pont isimlerine yakışan güzel bir düğün, ama boş hissediyorum. Hepsi büyük bir gösteriş, iki hayatın teminat olarak gösterildiği bir birleşme. Ailem için her zaman böyle olmuştu ama şimdiye kadar bu kadar gerçek hissetmemiştim.

Ares aramızda evlenen ilk kişi, ama her birimiz onun izinden gitmek zorundayız. Muhtemelen bir sonraki ben olacağım. Eğer bana kalsaydı, asla

hiç evlenmedim. Kendimi arkaik sözleşmelerle bağlamak istemiyorum ve kesinlikle ölene kadar kimsenin kişisel alanımı işgal etmesini istemiyorum veya buna ihtiyacım yok. Daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, içimi açıklanamaz bir kayıp duygusu kaplıyor. Büyükannem ve kardeşlerinin her biri görücü usulüyle evlenmişti, annem ve babam da öyle. Windsor ailesini bu şekilde birbirine bağlı ve yenilmez tutuyoruz. Her zaman böyle oldu ve hiçbirimiz bizim için açılmış yollardan sapmayacağız, ancak yardım edemem ama ailem için nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Onlarla ilgili düşünceler artık bana eziyet etmiyor ama böyle günlerde onları özlüyorum. Bugün burada olsalardı, Ares'e, hepimize ne söylemek isterlerdi?

Lex, "En iyisi bu," diyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

"Yine de fikrini değiştirebilir," diye yanıtlıyor Ares ve hepimiz bir ağızdan başımızı sallıyoruz. Umarım Hannah fikrini değiştirmez.

"Yapmayacak," diye ekliyor Zane. "Ve bir gün bunun için ona teşekkür edeceksin."

Dion derin bir nefes alır ve Ares'in yüzüne döner. "Bugün ne olursa olsun Ares, unutma ki sen bir Windsor'sın ve hiçbirimiz eşlerimizi kendimiz seçmiyoruz. Bu nesiller boyunca bize iyi hizmet etmiş bir gelenektir, bu yüzden biraz inancın olsun, tamam mı?"

Ares ona ters ters bakar. "Sıra sana geldiğinde bunu sana hatırlatacağımdan emin olabilirsin." Buradan bile Dion'un nişanlısı Faye'in arkada oturduğunu görebiliyorum. Ares dışında aramızda nişanlanmasına yıllar önce karar verilmiş olan tek kişi o. Buna rağmen, o ve nişanlısı neredeyse hiç konuşmuyorlar. Sanırım bunun bir nedeni Londra'da yaşıyor olması, ama daha fazlası var mı merak ediyorum.

Onu görmek ona ailemizi mi hatırlatıyor? Ne de olsa annesini, ailemizi bizden alan aynı uçak kazasında kaybetti. Böyle bir yük olmadan anlaşmalı bir evliliği yürütmek yeterince zor. Bir elimi saçlarımda gezdirip başımı sallıyorum. Ondan sonsuza kadar kaçamaz.

"Raven'la evlenmek gerçekten o kadar kötü mü olurdu?" Lex soruyor. "Senin yerini almama ne dersin?"

Ares en sakinimizdir, hepimiz adına medyayla yüzleşirken yüzünü tamamen ifadesiz tutmak için eğitilmiştir, ancak Lexington'ın sözleri soğukkanlılığını kaybetmesine neden olur. Lex'e doğru dönerken yüzünü saf öfke kaplıyor.

"Ne?" Lex kışkırtıcı bir şekilde sorar. "Raven'ın başka biriyle birlikte olması fikrine katlanamıyor musun? Onu karın olarak istemediğini sanıyordum?"

"Siktir git," diyor Ares dişlerini sıkarak, beni çok eğlendirerek. Hannah'nın düğünü iptal etmesinin başına gelebilecek en iyi şey olduğunun farkında değil.

Müzik çalmaya başlıyor ve Ares, Raven'ın koridorun sonunda, babasının yanında durduğunu görünce tüm vücudu gevşiyor. Gözlerini ondan alamayarak gülümsüyor ve ben de elimde olmadan başımı sallıyorum. Lanet olası aptal.

Raven'ın babası onun elini Ares'inkine koyduğunda kardeşlerim ve ben rahat bir nefes aldık. Onlara öyle gelmeyebilir ama bugünün kaderin onların çizmeye çalıştıkları yolları kesmesinin bir sonucu olduğuna hiç şüphem yok. Ne yaparlarsa yapsınlar, isteseler de istemeseler de yollarının birleşeceğini hep biliyordum. Bunun evlilik yoluyla olmasına sevindim, çünkü böyle bir sosyal yapının bile onları ayrı tutamayacağından şüpheleniyorum.

Tören boyunca önüme bakıyorum, gözlerim kalabalığın üzerinde geziniyor ve Valentina'ya takılıyor. Bugün çok güzel kırmızı bir elbise giymiş ve vücudunu mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor. Buradan bile göz alıcı ve büyüleyici. Valentina güzelliğini bir silah gibi kullanıyor ve bu silahın cephaneliğimde olmasından memnunum. O mükemmel bir zırh parçası ve imrenen gözleri benden uzak tutma konusunda olağanüstü yetenekli.

Bugün ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Bana göz diken sosyetiklerin sayısı beni hasta ediyor. Bilmiyormuş gibi davranabilirim ama söylentileri, spekülasyonları duyuyorum. Herkes nişanlımın kim olacağını bilmek istiyor ve bugün burada bulunan en az bir avuç aile bunun kendi kızları olmasını umuyor. Kendi etlerini ve kanlarını satmaya bu kadar hevesli olmaları iğrenç. Valentina'nın onlarla başa çıkmasını izlemek günümün en önemli olayı olacak.

Bir zamanlar, her şeyime mal olsa bile evlenmek istediğim, mantıksızca sevdiğim birini bulduğumu düşünüyordum. Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim. İlişkiler her zaman alışverişe dayalıdır ve koşulsuz sevgi diye bir şey yoktur. Aşkın gerçekten var olduğuna bile inanmıyorum, eğer varsa da çok değişken. Bir daha yaşamak istediğim bir duygu değil. Sanırım, bu şekilde, görücü usulü evlilik kurtarıcı bir lütuf.

Ares Raven'ı öptüğünde kalabalık alkışlıyor ve ben de kendi kendime sırıtıyorum. Onu öpüş şekli... evet, onu ne kadar çok istediğini belli ediyor ve bunun farkında bile değil. Siktiğimin moronu.

Gelin ve damadın birlikte, el ele uzaklaşmalarını izliyorum. Ares ne kadar şanslı olduğunun farkında değil - sadece Raven tanıdığım en harika kadınlardan biri olduğu için değil. Aşk planımın bir parçası değil ama Ares

de değil.

Benim gibi. O umutsuz bir romantik ve Raven ile yapacağı gibi gerçek bir evlilik istiyor. Bunu kendim için istemiyor olmam, kardeşimin en azından bunu deneyimleyeceği için mutlu olmadığım anlamına gelmiyor.

Evet, şimdi bile, hayatları çalkantı içindeyken ve gelecek belirsiz görünürken, bunu görebiliyorum. Aralarında Ares ve Hannah arasında olmayan bir şey var.

Chapter Six

LUCA

"Sadece bir fotoğraf daha," diyor büyükanne, yüzünde bir gülümsemeyle. Raven ve Ares yorgun ve kararsız görünüyorlar ama Büyükanne aşırı mutlu görünüyor. Sanki onun tuzağına düşmüşler gibi. Sanırım bazı açılardan öyle de oldu. Eğer onun ısrarı olmasaydı, bugün burada duruyor olmazlardı.

"Büyükanne," diyorum, kolumu beline doladığımda ses tonum hoşgörülü. Onu kendime doğru çekiyorum ve sırıtıyorum. "Mutlu çifti dinlenmeye bırakmaya ne dersin? Bunu sevgili baldızım için bir iş etkinliğine dönüştürüyorsun. Zaten her gün saatlerce modellik yapmak zorunda. Resepsiyonda diğer konuklarımıza katılalım, olur mu?"

Tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyor ve başını sallıyor. O böyle göründüğünde, Windsor'un reisi olduğunu unutmak kolaydır.

Hepimiz ailemizi kaybettiğimizde. Büyükannem ailemizi demir yumrukla yönetir ama böyle günlerde, düğündeki herhangi bir büyükanne gibi görünür. Gururlu ve duygusal görünüyor, gözleri Ares ve Raven için gerçek bir mutlulukla dolu.

Acaba Ares'le evlenen Hannah olsaydı da böyle bakar mıydı? Hannah'ya hiç bu şekilde gülümsediğini hatırlamıyorum.

Büyükanneme kolumu uzatıyorum, o da kendi kolunu uzatıyor. "Peki," diye homurdanıyor, "ama bana bir dans borçlusun."

Onu resepsiyon salonuna götürürken dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "En sevdiğim kadınla dans etmek mi? Bu bir onurdur."

Elini tuttuğumda gözlerini bana dikiyor. "Tıpkı baban gibi tatlı dilli birisin."

Bir an duraksıyorum, afallıyorum. Büyükannem ailem hakkında nadiren konuşur, bu yüzden babamdan bu kadar rahat bahsettiğini duymak şaşırtıcı. Onu dans pistine çekerken bana gülümsüyor, yavaş bir balad odada yankılanıyor.

"Böyle bir günde James'i düşünmemek elde değil," diyor, gözlerinde bir parça özlemle. "Ares'le çok gurur duyardı ve Raven'ı kollarını açarak karşılardı. Onları düşünmeden bir günüm bile geçmiyor. Umarım kardeşlerini ve seni anne babanın yetiştirdiği gibi yetiştirebilmişimdir." Büyükannem bir titan, hesaba katılması gereken bir güç. Zayıflık göstermez ve ben de uzun süre zayıflığı olduğunu düşünmedim. "Harika bir iş çıkardın büyükanne," diye onu rahatlatıyorum. "Ben bile istemiyorum "Sen olmasaydın başımıza neler gelebileceğini hayal bile edemiyorum."

Uzanıp yanağımı hafifçe okşuyor. Parmakları eskisinden daha ince ve hatırladığımdan daha küçük görünüyor. "Yaptığım her şeyin senin ve kardeşlerin için olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ses tonunda beni duraksatan bir şey var ve tereddütle başımı sallıyorum. "Elbette." Her nasılsa, sözleri bir kehanet gibi geliyor ve hissettiğim rahatsızlığı bir kenara itemiyorum.

"Güzel. Bunu her zaman hatırla."

Sözlerini düşünürken büyükannemin etrafında dönüyorum. O bir stratejist ve söylediği hiçbir şey olduğu gibi kabul edilemez.

Tanıdık bir kahkaha sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum ve Valentina'yı çok iyi tanıdığım bir adamla dans ederken gördüğümde gözlerim açılıyor. Adam onu kendine çekiyor ve Valentina da ona sırıtıyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey var ve bu beni çok etkiliyor.

Ben. Onun bu kadar içten güldüğünü duymak nadirdir ve ona ne söylediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Onun kahkahasını kazanmak için ne söyledi?

Bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı ve kesinlikle benim için hiç bu şekilde gülmemişti. Belki arkamdan güldü ama asla benimle birlikte gülmedi. Daha güzel olabileceğini düşünmezdim, ama onun bu şekilde gülümsemesini izlemek... evet. O şüphesiz tanıdığım en güzel kadın. O şerefsize benden sakladığı bir parçasını göstermesinden nefret ediyorum. O bunu hak etmiyor. Kimse hak etmiyor. Ben bile hak etmiyorum.

"Luca?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve dikkatimi tekrar büyükanneme yöneltiyorum. "Hmm? Ne dedin, büyükanne?"

Gözleri parıldıyor ve bana gülümsüyor. "Valentina, Joshua Rivera ile dans ederken harika görünmüyor mu? Belki de ayarlamam gereken tek evlilik senin evliliğin değildir. O da gençleşmiyor ve sen onu işte o kadar meşgul ediyorsun ki birileriyle çıkmaya vakit bulamıyor. Onu sevecek ve takdir edecek bir erkek bulması onun için iyi olur."

"*Ne*?" Onun iması karşısında gözlerim açılıyor ve Valentina'ya dönüp bakıyorum. "Hayır," diye çıkıştım. "Kesinlikle hayır." Ses tonum sert ve büyükannemle daha önce hiç bu şekilde konuşmadığım için şaşırmasını bekliyordum ama o sadece gülümsüyor.

Dans pistinde sallanırken "Neden olmasın?" diye soruyor. "Adam yakışıklı ve zengin, ayrıca aynı sektörde çalışıyorlar. Ona iyi bakacaktır ve bence onu mutlu edecektir. Sonsuza kadar senin için çalışamaz, Luca. Ayrıca, ona nasıl baktığını görüyor musun?"

Valentina'ya bakıyorum, yüzündeki rahat ifadeyi ve gözlerindeki çapkın bakışı alıyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke midemin derinliklerine yerleşiyor ve onu bastırmak için çenemi sıkıyorum.

"Birlikte çok güzel bebekler yaparlardı," diyor büyükanne, sesi eğlenerek. "Sence de öyle değil mi?"

Joshua'nın eli biraz daha aşağı iniyor, parmak uçları tam kıçına değene kadar ve onu kendine doğru çekiyor. Ondan uzaklaşmasını bekliyordum ama ona gülümsüyor.

Bir an için ikisinin düşünceleri aklımdan geçiyor. Adamın *dudakları kadının dudaklarında, kadın parmak uçlarına yükselirken dudaklarından kaçan yumuşak bir inilti... adamın elleri kadının vücudunda geziniyor, o karşı konulmaz kıvrımların her birini hissediyor, kadının gözleri şehvetle doluyor.* Her düşünce bana daha fazla eziyet ediyor, ta ki dayanamayana kadar.

Dişlerimi sıkıyorum ve büyükannemden bir adım uzaklaşıyorum. "Affedersin büyükanne," diyorum ona, öfkemi zar zor dizginleyebiliyorum. "Aklıma gelmişken, Valentina'yla konuşmam gereken bir şey var."

"Pekala, Luca." Ben uzaklaşırken gülümsüyor, sanki yalan söylediğimi biliyormuş ama buna izin veriyormuş gibi.

Valentina'nın gözleri ben ona ulaşmadan önce benimkilerle buluşuyor ve o güzel gülümsemesi yüzünden silinip gidiyor. Joshua gibi pisliklerin yanında böyle gülerken neden benim yanımda hep ifadesiz oluyor?

Dişlerimi sıkıyorum ve ona uzanıyorum, elim beline dolanıyor ve onu Joshua'dan uzaklaştırıp tek bir yumuşak hareketle kollarıma çekiyorum.

Nefes nefese kalıyor, gözleri kocaman açılmış bir halde bana çarpıyor, vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. "Luca?" diye mırıldanıyor, o büyüleyici ela gözlerinde bir parça şaşkınlık var.

"Ne halt ediyorsun, Windsor?" Joshua soruyor, ses tonunda gerçek bir öfke var. Ona öyle bir özlemle bakıyor ki elimde olmadan elimi sıkıyorum.

"Özür dilerim," diyorum dişlerimi sıkarak. "O benim."

Valentina'nın gözleri açılıyor ve Joshua'ya bakıyor. "Onun için çalıştığımı kastediyor," diye açıklıyor ve saçlarını kulağının arkasına iterken sırıtıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyordu," diyorum onu dansa çekerken. Kolları boynuma dolanıyor, vücutlarımız Joshua ile az önce bulunduğu pozisyonda. Bu çok samimi. Burada böyle dururken... Joshua onun tüm vücudunun kendi vücuduna baskı yaptığını hissedebilirdi. Yumuşak kıvrımlarını göğsümde hissetmek neredeyse çok fazla. O domuzun onunla dans ederken ne düşündüğünü bilmek için tahmin yürütmeme gerek yok. Onu istememek imkansız.

Canlı müzik grubunun çaldığı müzik eşliğinde sallanırken Valentina kaşlarını çatıyor. "Bu da neydi şimdi?" diye soruyor.

"Neden?" Tersledim. "Seni Joshua'dan uzaklaştırdığım için kızdın mı? O kadar iyi vakit geçiriyor gibiydin ki mesaide olduğunu unuttun. Bu senin için sosyal bir etkinlik değil. Çalışmak için buradasın."

Bana ters ters bakıyor ve yüzüne sahte bir özür dileme ifadesi yapıştırmadan önce ayağıma basıyor. "Tüh," diyor. "Özür dilerim."

Gerçekten de her fırsatta benimle alay ediyor. Onu daha yakına çekiyorum ve bir elimi saçlarının arasından geçiriyorum, parmaklarımın uçları kafa derisinin üzerinde geziniyor. Önümde diz çökmüş halinin görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor, sikim onun o güzel dolgun dudaklarının arasında, elim

Saçlarını şu an sahip olduğum gibi. "Çocukça," diyorum onu kavrayışımı sıkılaştırırken, dokunuşum sahiplenici.

"Senden daha fazla değil," diye karşılık veriyor. "Başkalarının senin oyuncaklarınla oynamasından hoşlanmıyorsun, ha?"

Kıkırdıyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. Bugün giydiği topuklularla bile benden en az bir baş daha kısa. "Valentina, eğer seninle oynarsam, bir daha asla başkasına bakmazsın. Seni öyle bir bağlarım ki, vücudunda benden başka kimsenin elini görmek istemezsin."

Yanakları kızarıyor ve bakışlarını kaçırıyor, kızgınlığı geçip gidiyor. "Sen neden bahsediyorsun ki?" diye kekeliyor.

Şarkı sona eriyor ve ben onun elini tutuyorum. "Beni takip et," diye mırıldanıyorum onu geniş kapılardan geçirip üzüm bağındaki mum ışıklı patikaya götürürken.

Chapter Seven

VALENTINA

Düğün ve resepsiyon mekanlarını birbirine bağlayan mum ışıklı yoldan saparken Luca elimi sıkıca tutuyor. Kızgın görünüyor ama nedeninden emin değilim. Bir süreliğine dikkatim dağıldığı için mi? Beni buraya ağ kurmam ve ona kalkan olmam için getirdi ama ben bunun yerine şarabımı yudumluyor ve dans ediyordum, oysa onun profesyonellikten uzaklaşma konusunda ne hissettiğini biliyorum - ne kadar kısa süreli olursa olsun.

Topuklarım çimenlere battığında nefesim kesiliyor ve Luca omzunun üzerinden geriye bakıyor, elimi bırakırken bakışları karanlık. "Zorlanıyor musun?" diye soruyor, gözlerinde yanıp sönen öfkeye rağmen sesi yumuşak.

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan, beni korkutarak eğildi. Bir kolunu sırtımın arkasına, diğerini de dizlerimin arkasına sararak beni

Kollarını kolaylıkla kavradı. "*Luca*," diye mırıldanıyorum, ses tonum şaşkınlığımı ele veriyor. "Ne yapıyorsun?"

Başımı omzuna yaslayana kadar beni sıkıca kavrıyor, dudaklarım boynuna değiyor. Yakından bakınca parfümü her zamankinden daha da sarhoş edici.

Luca'nın vücudu benimkine karşı güçlü hissediyor ve bu bana bir şeyler yapıyor. Birlikte dans ettiğimizde de aynı şeyi hissettim. Beni başka hiç kimsenin etkilemediği bir şekilde etkiliyor. Beni aynı anda hem korunmuş, hem sinirli, hem de telaşlı hissettiriyor.

Attığı her adımla birlikte müzik de azalıyor, ta ki uzaktan zar zor duyulana kadar. "Luca," diye fısıldıyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

Üzerimizdeki dolunayın aydınlattığı ahşap çardağa adım atarken bana gülümsüyor. "Buraya gelirken bunu gördüm ve gece nasıl görüneceğini merak ettim."

Beni nazikçe yere bırakıyor ve ben sersemlemiş bir şekilde bir adım geri atıyorum. Çok güzeldi ve sanki bir rüyanın içine girmiş gibiydim. Ahşap çardak peri ışıklarıyla aydınlatılmış, ay ve yıldızlar üzerimizde parıldıyor. "Burada ne işimiz var?" Kalbim hızla çarparak soruyorum.

Luca şakacı bir şekilde gülümsüyor ve sırtım çardağın sütunlarından birine çarpana kadar geri çekilmemi sağlayacak şekilde yaklaşıyor. Kollarını iki yanıma koyarak beni içine hapsediyor. Bana bakışı kalbimi hızlandırıyor ve bu gece, her zamankinden daha çok, kilit altında tuttuğu düşüncelerini okuyabilmeyi diliyorum.

"Sonunda aklını mı kaçırdın?" Soruyorum, sesim yumuşak. "Sonunda seni delirttim mi?"

Bana gülümsüyor ama bakışlarında yalnızlık var. Luca bana doğru uzanıyor, parmaklarının ucu şakağıma şefkatle dokunuyor. Keskin bir nefes alıp sütuna yaslanıyorum, gözlerim onunkilerde. Bu gece tehlikeli görünüyor, her zamanki okunmaz maskesi çatlamış.

Elini bir an için ensemde dolaştırıyor, sonra yukarı itip saçlarımın arasına sokuyor, ta ki dans pistinde yaptığı gibi beni tutana kadar. Bana yaklaşıp vücudunu benimkine sürttüğünde keskin bir nefes alıyorum.

"Evet. Sanırım öyle." Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve eğilirken yüzümü kendine doğru eğiyor. "Beni gerçekten, tamamen, bütünüyle *delirtiyorsun,*" diye fısıldıyor, alnını alnıma bastırarak.

Biraz daha yaklaşsam dudakları dudaklarımda olacaktı. Onun tadına bakmak istememeliydim ama istiyorum. Belki şaraptan, belki de ay ışığından. Belki de ikisinden de biraz. Tek bildiğim, asla arzulamamam gereken tek şeyi istediğim. Onu.

"Luca," diye fısıldıyorum, ses tonum yalvarırcasına.

İnliyor ve saçlarımı sıkıca kavrıyor, dudakları benim hissettiğim aynı aciliyetle dudaklarıma çarpıyor. Dudaklarına karşı inliyorum ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona açılıyorum. Kollarım boynuna dolandığında tüm düşünceler kayboluyor, vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, ellerini belime dolamadan önce. "Tadın her zaman bildiğim kadar tatlı." Beni çardağa doğru kaldırıyor ve elbisem kalçamın yanındaki yırtmaçtan düşerken bacaklarım kalçalarına dolanıyor. "Günah kadar tatlı."

Elleri vücudumda dolaşırken dokunuşu huzursuz. Beni öperken kalçalarını hareket ettirmesi beni çılgına çeviriyor. Benim için sertleşiyor ve bana doğru itme şekli kesinlikle günahkâr. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil.

Papyonunu çekiyorum, o da biraz uzaklaşıp çözmeme izin veriyor. "Valentina," diye inliyor dudaklarımı tekrar dudaklarıma götürmeden önce. Papyonunun yere düşmesine izin veriyorum ve parmaklarımı gömleğindeki düğmelerin üzerinde gezdiriyorum, ona yaklaşmak için birkaçını uçuruyorum.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, dudaklarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. Kendime en son ne zaman arzularım tarafından hükmedilmesine izin verdiğimi hatırlamıyorum ama hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. Belki de bu her zaman kaçınılmazdı.

Gömleği açılıyor ve ben de açılmasına izin veriyorum, ellerim göğsünde ve karın kaslarında geziniyor. Kaslı olduğunu hep biliyordum ama görmek dokunmakla aynı şey değil. Parmaklarıma karşı inanılmaz bir his veriyor ve parmak uçlarım karın kaslarının çıkıntılarında gezinirken inlemesi beni gülümsetiyor.

"*Valentina,*" diye uyarıyor, dişleri alt dudağımı ısırıyor. İnliyorum ve daha fazlası için sessiz bir teklifle başımı eğiyorum ve o da beni derinden ve yavaşça öperek bunu kabul ediyor.

Eli aramıza giriyor ve parmakları bu gece giydiğim ipek tanganın üzerinde gezinirken ağzına karşı nefes alıyorum. "Islak," diye inliyor benimle dalga geçerken, parmakları kumaşın üzerinden beni okşuyor. "Amın çok ıslak, bebeğim. Parmaklarımı sırılsıklam ediyorsun." Külotumu kenara itiyor ve bir parmağını içime soktuğunda dudaklarımdan muhtaç bir

inilti kaçıyor.

"Luca," diye inliyorum, nefes nefese.

Homurdanıyor ve beni daha sert öpüyor. "Evet," diye hırlıyor. "Aynen böyle, bebeğim. Adımı dudaklarında istiyorum, aynen böyle. Benden başka kimse olmasın."

Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum ve kollarını yeniden konumlandırıyor, bir koluyla beni tutarken diğerini beni kızdırmak için kullanıyor.

Bana bakmak için biraz uzaklaşıyor ve yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Berbat göründüğüme hiç şüphem yok. Dudaklarım şişmiş, saçım başım dağılmış olmalı ama o bana gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyor. "Siktir," diye fısıldıyor, parmakları daha hızlı hareket ediyor, dokunuşu öncekinden daha acımasız.

Gözlerimi kaçırıyorum, aniden utanıyorum ve onun yoğun bakışlarından kaçmak istiyorum, ama o buna izin vermiyor. "Bana bak," diye emrediyor, parmakları duraklıyor.

İtaat ediyorum ve o da memnuniyetle gülümsüyor,

bakışları ısınıyor. "Benim için gelmek istiyorsun,

değil mi Valentina?"

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım.

"O zaman bana bak bebeğim." Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve yumuşak iniltiler aramızdaki havayı doldururken dudaklarım aralanıyor. "Aferin kızıma," diye fısıldıyor. "Gözlerini benden ayırma Valentina. Sen benimsin, bebeğim. İniltilerin, zevkin, vücudun. Hepsi benim. *Sadece benim.*"

Ben tutunmak için çabalarken gülümsüyor ve başını sallıyor. "Benim için gel, bebeğim. Seni yakalamak için buradayım. Sadece olmasına izin ver."

En son ne zaman bir erkeğin bana böyle bir zevk verebildiğini hatırlamıyorum. Bu çok fazla güven gerektiriyor ve benim verecek çok fazla güvenim kalmadı. "*Lütfen,*" diye fısıldıyorum.

Dokunuşu sertleşiyor ve inlemelerim daha ahlaksız bir hal alıyor. Beni sınırın ötesine iterken kendimi tanıyamaz hale getiriyor. "*Luca,*" diye inliyorum kaslarım parmaklarının etrafında kasılırken, zevk daha önce hiç olmadığı bir şekilde vücuduma hücum ediyor.

Sırıtıyor ve sonra beni öpmek için eğiliyor, dokunuşu artık daha nazik. Beni o kadar tatlı ve yavaş öpüyor ki kalbim duracak gibi oluyor. Ellerim göğsünde geziniyor ve kollarım boynuna dolanana kadar yukarı çıkıyor, parmaklarımın uçları ensesinde. Daha fazlası için çaresizce onu kendime çekiyorum ama o yüzündeki gülümseme eriyerek geri çekiliyor.

"Bir dahaki sefere bunu istediğinde bana gel," diyor, ifadesi sertleşiyor.

"Joshua'dan uzak dur. O sana göre değil."

Beni yere yatırıp kollarını başımın iki yanına koyarak kafeslediğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, hızla atan kalbim

eskisinden farklı bir ritimde atıyordu. "Sen... sen neden bahsediyorsun, Luca?"

Esprili bir şekilde gülümsüyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor, bakışları soğuk. "Eğer zengin bir adamın metresi olmak istiyorsan, bunu kendi zamanında yap. Benim ağımı kişisel çıkarların için kullanma, özellikle de böyle bir etkinlikte. Burada *beni* temsil ederken onunla bu kadar pervasızca flört ettiğini görmek utanç verici. İmzaladığın sözleşmeyi hatırlatmama gerek var mı? Seni bir daha böyle davranırken yakalarsam kovarım. Büyükannem bile seni kurtaramaz."

Kalbim sıkışıyor ve sözlerinin verdiği ani acıyı gizlemek için başka tarafa bakıyorum. Luca'nın beni suskunlaştırması nadir görülen bir şey, ama yaptığı tam olarak bu. Az önce aramızda olan her şey... O da neydi? Bana sırf Joshua yüzünden mi dokundu?

Luca bana ters ters bakıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor, gözleri benimkilerde. "Söyle bana Valentina. Çalışmaktan bıktın mı? Etrafımdaki tüm kadınlar gibisin, değil mi? Bugün beni koruman gerekenler gibisin."

Ona bakıyorum, acım yavaş yavaş öfkeye dönüşüyor. "Cidden bana servet avcısı mı diyorsun? Biriyle *dans* ettiğim için mi? Sen gerçekten aklını kaçırmışsın, değil mi?"

"Sen buna dans mı diyorsun?" diye tersledi. "Elleri vücudunun her yerindeydi ve sen her saniyesinden zevk alıyor gibiydin. O bizim en büyük rakiplerimizden biri ve bunu sen de biliyorsun. Gerçekten basit bir dans için sana yaklaştığını mı düşünüyorsun? Yoksa tek istediğinin bu olmadığını biliyor muydun? Ne kadar ileri gidecektin? Ona ne kadar verecektin? Seni buraya getiren Joshua olsaydı, beni öptüğün gibi onu da öper miydin?"

Ona bakıyorum, kalbim sıkışıyor. Ben onun için gerçekten de bir eşyadan, paylaşmak istemediği bir oyuncaktan başka bir şey değilim. Başkasının eline geçmemi engellemek dışında benimle gerçek bir ilgisi yok.

"Bu yüzden mi bana o şekilde dokundun?" Soruyorum, sesim yumuşak. "Resepsiyon salonundan Joshua ile birlikte çıkacağımı düşündüğün için mi? Onun beni baştan çıkarabileceğini ve benim de şirket sırlarını sızdıracağımı düşündüğün için mi?"

Yıllarca birlikte çalıştık ve ona ihanet etmek için sayısız fırsatım oldu, bunların çoğu hayatımda bir gün daha çalışmak zorunda kalmayacağım kadar kazançlıydı. Tüm bunlar boyunca sadık kaldım ve onun yanında kaldım, çünkü benden hoşlanmıyor gibi görünse bile, bana saygı duyuyor gibiydi.

ve bana adil davrandı. Birbirimizi karşılıklı olarak anladığımızı düşünmüştüm ama daha fazla yanılmış olamazdım.

Luca gözlerini kaçırıyor ve sessizliği çok şey anlatıyor. Bana hâlâ gerçekten güvenmiyor. Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeden önce sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Görünüşe göre yanlış anladın Luca. Aksine inanman için ne yapabilirim ya da ne söyleyebilirim bilmiyorum ama açıkçası kendimi sana kanıtlamak zorunda kalmaktan yoruldum. Gerçekten beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Göğsüne bastırıyorum, o da benden bir adım uzaklaşıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Ama tanımıyorsun, değil mi? Sekiz yıl oldu ve hala beni hiç tanımıyorsun."

Dönüp uzaklaşıyorum, gözlerim dökmeyi reddettiğim yaşlarla doluyor. Luca Windsor'ın bir saniye bile olsa beni istediğini nasıl düşünebildim? Daha iyi bilmeliydim.

Chapter Eight

LUCA

Ofise girdiğimde Valentina masasında değildi ve başım zonklayarak cep saatimi kontrol ettim. Saat sabahın dokuzu, yani muhtemelen şu anda bir toplantıdadır.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, hafta sonu yaşananlar aklımdan geçiyor. Her şeyi berbat ettim. Ona o saçmalıkların hiçbirini söylememeliydim ve kesinlikle ona dokunmamalıydım. Ne fevri ne de duygusal biriyimdir ama onu Joshua ile görmek beni mantıksız bir şekilde kızdırdı. Hiç sağlıklı düşünemiyordum. Tek düşünebildiğim, Joshua'nın onunla bir şansı bile olmadan onu benim yapmaktı. Bu mantıksızdı ve bana o kadar ters geliyordu ki neden böyle davrandığımı ben bile anlayamıyorum.

Masamda pembe yapışkan notu, üstünde iki tableti ve yanında bir bardak suyu gördüğümde gerçek pişmanlık içimi parçalıyor. *Senin için*

kaçınılmaz akşamdan kalma, yazıyor. Nereden biliyordu? Düğünden beri onunla konuşmadım, Lex, Dion, Zane ve benim bütün hafta sonu içtiğimizi nereden biliyordu? Sanırım Dion sık sık şehre gelmediği için bizim de öyle yapacağımızı biliyordu. Beni herkesten daha iyi tanıyor ve bu beni öldürüyor.

Sekiz yıl oldu ve sen hala beni hiç tanımıyorsun. Bu sözler tüm hafta sonu boyunca peşimi bırakmadı, araya bambaşka düşünceler serpiştirildi. Onun yüzünden kafayı yedim, zihnim bana nasıl baktığını, amının nasıl hissettirdiğini ve adımı nasıl inlettiğini tekrarlıyor. Bunu nasıl unutabilirim ki? Ona bakıp nasıl daha fazlasını istemeyebilirim?

Hapları alıp ağzıma atıyorum ve Valentina'dan özür dilemenin bir yolunu bulabilmek için başımın zonklamasının bir an önce durması için dua ediyorum. Ona o şekilde saldırmama ne sebep oldu bilmiyorum.

Yıllar boyunca onunla hiç gerçek bir tartışma yaşamadık - bunun bir nedeni de Valentina'nın işin o noktaya gelmesine asla izin vermemesiydi. Bu durumla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. En son ne zaman birinden özür dilediğimi bile hatırlamıyorum. Yaptığım şey için nasıl özür dileyebilirsin ki? Eskisi gibi olmamız mümkün mü?

Elinde bir yığın evrakla nihayet masasına doğru yürürken cam ofisimin duvarından onu izliyorum. Krem rengi elbisesi ve kırmızı rujuyla bugün acı verecek kadar güzel görünüyor. İşim bitti, çünkü tek düşünebildiğim rujunu ona bulaştırmak. Eğer müdahale etmeseydim, Joshua ile eve gider miydi? O güzel dudaklarında onun adı yazılı olacak mıydı? Onu Joshua'nın kollarında düşününce bile damarlarımda şiddet dolaşıyor.

Öne eğildim ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Benim neyim var böyle? Hayatına bir kez bile müdahale etmedim. Erkek arkadaşı var mı ya da hayatında özel biri var mı hiçbir fikrim yok ama mantıken bunların hiçbiri için ona yeterince zaman bırakmadığımı biliyorum. Daha önce hiç merak etmediğim şeyleri neden birdenbire önemsemeye başladım ve bunu nasıl durdurabilirim? Valentina Diaz'ı küçümsemek için her zamanki nedenler listem bugün boş geliyor, yine de bana hissettirdiklerini kontrol etmek için umutsuz bir çabayla kendimi listeyi gözden geçirmeye zorluyorum.

1. Onu sekreterim olarak kaybetmek aptallık olur çünkü o sahip olduğum en iyi çalışan.

2. Kız kardeşim ve baldızımla arkadaş.

3. Büyükannem ona bayılır ve bunu öğrenirse çok kızar.

4. Bana zorla kabul ettirildi ve muhtemelen büyükannemin casuslarından biri.

5. Başka biriyle evleneceğim.

Evet, onun tadına bir kez daha bakabileceksem bunların hiçbiri umurumda değil. İşte bu yüzden bunca zaman uzak durdum. Derinlerde bir yerde, bir dokunuşun beni bağlamak için yeterli olacağını biliyordum.

Parmağım masamdaki arama düğmesinin üzerinde geziniyor ama ani bir sinir krizi düğmeye basmamı engelliyor. Ne oluyor lan? Ne zaman gergin oldum ki?

Düğmeye basıyorum ve Valentina başını kaldırıp bakıyor, gözleri camın ardından benimkileri buluyor. "İçeri gelebilir misin?" Ses tonum istediğimden çok daha sertti.

Başını sallayıp ayağa kalkıyor, içeri girerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kızgın ya da etkilenmiş görünmüyor ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu anlayamıyorum. "Günaydın Luca," diyor yüzünde o rahatsız edici kibar gülümsemesiyle. Bir kez olsun Joshua için güldüğü gibi benim için de gülmesini istiyorum.

"Valentina."

Beklentiyle bana bakıyor ve ne diyeceğimi bilemeden koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Sizin için ne yapabilirim?" Ses tonu çok kibar, çok mesafeli. Bu her zaman tanıdığım Valentina, ama onun bu soğuk ve mesafeli halini anlayan tek kişinin ben olduğumu fark etmeye başlıyorum. Bacaklarımın arasında diz çökmesini, güzel dudaklarını sonuna kadar açmasını ve o güzel gözlerini şehvetin aydınlatmasını istiyorum. Geçen hafta sonu olduğu gibi arzu içinde kaybolana kadar parça parça çözülüşüne tanık olmak istiyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve bu düşünceyi yok saymak için elimden geleni yapıyorum. "Özür dilerim," diyorum ona, sesim yumuşak.

Gözleri büyüyor ve kollarını kavuşturuyor. "Eğer bir şey varsa, özür dileyen ben olmalıyım." Bir an için gözlerini kaçırıyor. "Randevunuza katılmamı emrettiğiniz halde erken ayrıldığım için özür dilerim. Görevimi yerine getiremedim." Tekrar bana bakıyor ve gülümsemeye zorluyor. "Haklıydın. Yerimi unutmuşum. Ailenizin yanında ve Ares ile Raven'ın düğünü gibi sosyal ortamlarda o kadar rahattım ki, sizin dünyanıza ait olmadığımı unuttum. Asla da olamayacağım. Asla yeri doldurulabilir bir çalışandan fazlası olamayacağım, sadece bir metres olabilecek ama asla bir eş olamayacak biri. Beni bununla suçladın, değil mi? Joshua'nın ne bir kız arkadaşı ne de bir karısı olmasına rağmen onun *metresi* olmak istemekle?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gözlerim titreyen parmaklarına kayıyor. Sesi kararlı ama vücudu çektiğim acıya ihanet ediyor.

etkiledi. Bunu nasıl düzeltebilirim? Onun affını nasıl kazanabilirim?

"Uyarını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum Luca. Haddimi aştım ve bu davranışım sana kötü yansıyabilir. İhtiyacınız olan son şey, yönetici sekreterinizin bir şeker baba bulmaya çalıştığına dair söylentiler. Endişelendiğin şey bu, değil mi?" Esprili bir şekilde gülümsüyor. "Gerçekten, içtenlikle özür dilerim. Bu hatırlatma tam da ihtiyacım olan şeydi. Bir daha asla olmayacak. Seni daha fazla utandırmam konusunda endişelenmene gerek yok. İşimi kaybetme riskini almayacağım."

Lanet olsun. Ne yaptım ben böyle? "Valentina," diyorum, ona tam olarak ne söyleyeceğimden emin olamadan. "Ben yapmadım... yanlış anlıyorsun."

"Öyle miyim?"

Sadece kıskandığımı itiraf etmeden onun sözlerini nasıl inkar edebilirim? Kiminle dans ettiğini kıskanacak durumda değilim ama yine de olan tam olarak buydu. Onun kollarında olması, bana zar zor gülümserken onunla gülmesi fikrine katlanamıyordum. Joshua sadece kadınlarla çıkmıyor ve evlenmeye de hiç niyeti yok. Onu başka biriyle görmek istemiyorum, hele de onun gibi biriyle. Onu asla kız arkadaşı ya da karısı yapmaz - duygularıyla oynar ve onu bir kenara atar.

Aramızda belli bir mesafe bırakmak için çok çalıştım ve her gün kendime onu istemek yerine ondan nefret etmem için sayısız neden olduğunu hatırlatıyorum... ama eskisi gibi olabileceğimizi hiç sanmıyorum. Artık benim için geldiğinde nasıl göründüğünü biliyorum.

"Sana son derece saygı duyduğumu bilmeni isterim Valentina. Sen şüphesiz Windsor Finans'ın sahip olduğu en değerli kaynaksın. Haddimi aştım ve haddini aşan biri varsa o da bendim. İstemediğim şeyler söyledim ve sözlerimi geri alabilseydim, alırdım. Sadece sözlerimi geri almakla kalmazdım. Hareketlerimi de. Daha önce hiçbir şeyden o geceki kadar pişmanlık duyduğumu sanmıyorum. Sana düşündüğünden daha fazla değer veriyorum ve yapmak istediğim son şey seni incitmekti."

Ona asla sahip olamayacağımı bildiğim halde ona nasıl dokunabilirdim? Onu hayatımda tutmamın tek bir yolu var, o da çalışanım olarak, başka bir şey değil. Tehlikeli iş ilişkimizi daha fazla tehlikeye atamam.

İrkiliyor ve dişlerini sıkıyor. "Pişman olan tek kişi sen değilsin Luca," diyor bana, sesindeki öfke azalıyor ve geriye sadece

pişmanlık. "Bu konuyu bir daha hiç konuşmamayı tercih ederim."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve alay ediyor, öfkesi intikam duygusuyla geri dönüyor. "Ve Windsor Finans'ın en değerli *kaynağı,*" diye tekrarlıyor yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. "Doğru. Ben de senin için tam olarak buyum, öyle mi? Bir saniyeliğine bile olsa nasıl unutmuş olabilirim?"

Siktir. *Siktir*. "Öyle demek istemedim," demek için acele ettim.

Valentina'nın gözleri öfkeyle parlıyor. "Görünüşe göre kastetmediğin pek çok şey söylüyor ve yapıyorsun," diye karşılık veriyor. "Belki de hiçbir şey söylememeyi düşünmelisin."

Bana çenemi kapatmamı söylüyor, ha? "I..."

"On dakika içinde bir toplantın var," diye araya giriyor, gözlerinde saf bir öfke. "Bunun için ihtiyacın olan her şeyi sana e-posta ile göndereceğim."

Sonra beni arkasından bakakalmış bir halde bırakarak çıkıp gitti. İşleri daha da kötü hale getirmeyi nasıl başardım?

Chapter Nine

VALENTINA

"Val?"

Büyükannemin sesini duyunca başımı kaldırıyorum ve onu yatak odamın kapısında dikilirken buluyorum. "Abuelita? Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri yüzümde geziniyor, içlerinde bir parça endişe var. "Kapının zilini iki kez çaldım ama beni duymadın, değil mi? Senin için endişelendim ve bir bakmaya geldim. Bir süredir eve gelmiyorsun."

Ayağa kalkıp ellerini tutuyorum ve ne kadar soğuk olduklarını fark ediyorum. "Buraya nasıl geldin?"

Bana gülümsüyor. "Otobüse bindim ve yürüdüm. Seni daha önce birkaç kez aradım ama açmadın. İçimde kötü bir his vardı, o yüzden süslü kapı kilidindeki kodu kullandım."

Birleştirdiğimiz ellerimizi yüzüme doğru kaldırıyorum ve elini yanağımda ısıtıyorum. "Özür dilerim, Abuelita. Sadece işle meşguldüm. Seni ve annemi görmeye gelmeliydim."

Beni oturma odama götürüyor ve ellerimi ellerinin arasına almadan önce beni oturtuyor. "Eve gelmedin çünkü çok fazla soru soracağımdan endişeleniyordun."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Tereddütle sordum.

Bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Ne oldu Val? Son zamanlarda neden bu kadar üzgünsün? Birkaç hafta oldu ve sen kendinde değilsin. Luca'yla mı tartıştın?"

Ellerimi onunkilerden çekip kendime doluyorum. "Hayır," diye yalan söylüyorum. "O sadece benim patronum, Abuela. Ne düşünüyorsun?"

Bana gülümsüyor. "Uzun yıllardır onun için çalışıyorsun, Chiquita. O senin patronundan daha fazlası. Ailen gibi, değil mi? Belki de bundan daha fazlası."

Tırnaklarım derime batıyor ve zihnim beni öpüş şekline geri dönerken bile başımı sallıyorum. Ne kadar ihanete uğramış hissettiğimi açıklamak zor. Ona göre, bu hızlı bir ilişkiden başka bir şey değildi, yoldan saptığımı düşündüğünde beni kontrol etmenin bir yoluydu.

Yıllar sonra ilk kez birinin içeri girmesine izin verdiğimi bilmiyor. Ona vücudumla güvendim ve kontrolümü kaybetmeme izin verdim. Aptalca bir karardı ve son derece pişmanım. Bir an için aramızdaki sınırları eritti ve asla sahip olamayacağımı bildiğim şeyleri istememi sağladı, sadece bana onun için bir hiç olduğumu hatırlatmak için. Annem beni hep bu konuda uyardı ama ben yine de aptalca davrandım.

"Hayır. O *sadece* benim patronum, başka bir şey değil. Bu kadar çok Telenovelas izlemeyi bırakmalısın çünkü orada olmayan şeyler görüyorsun."

"Öyle miyim?" diye soruyor,

kaşlarını kaldırarak. "Evet!"

Ayağa kalkıyor ve bana getirdiği yiyecekleri paketinden çıkarmaya başlıyor, farklı kapları sehpamın üzerine yavaşça yerleştiriyor. "Eğer bu doğruysa, o düğüne gittiğinden beri neden üzgünsün?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Bunu nasıl fark etmiş olabilirdi ki? "Ben üzgün değilim."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Ne oldu o zaman? Düğün sana yuva kurmayı mı düşündürdü? Zamanı gelmişti Val. Senin yaşındayken ben zaten annenin peşinden koşuyordum."

İnliyorum ve kanepeye geri düşüyorum. "*Abuela*. Kariyerimi geliştirmeye odaklanıyorum. Sadece annem ve seninle ilgilenmek istiyorum."

Gözlerimin içine bakıyor ve elinde bir yoğurt kabıyla duraklıyor. "Ama *sana* kim bakacak, Princesa?"

Kollarımı kavuşturuyorum ve iç çekiyorum. "Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Başını sallıyor. "Yapabileceğini biliyorum Val. Ama bazen mecbur olmasan bile birine güvenmek güzeldir. Bazen yalnız olmamak güzeldir. Hayat çok hızlı geçiyor Val. Benim yaşıma geldiğinde, elinde ne olacak? Ne anılar biriktirmiş olacaksın? İşin geceleri seni sıcak tutmayacak." Tereddüt etti ve sonra yanıma oturdu. "Patronun mu? Seni önemsiyor, değil mi?"

Sert sözlerini hatırlıyorum ve dudağımı ısırıyorum. Beni gerçekten bir servet avcısı olarak görüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Onu bağlantıları için kullandığımı, sırf bana biraz ilgi gösterdi diye Joshua'yla birlikte olacağımı düşünüyordu. O çardakta benimle birlikte olan o olmasaydı, yine de yaptığım şeyi yapacağıma gerçekten inanıyor gibiydi, sanki zengin bir adamın ilgisini çekmeye hevesli bir fahişeymişim gibi.

Yıllardır bu tür söylentilerden uzak durmak için elimden geleni yaptım, sonunda annemin izinden gideceğimden korktum. Onun farklı bir dünyada yaşadığını ve eğer bir araya gelirsek bunun benim için gözyaşlarıyla sonuçlanacağını herkesten daha iyi biliyorum. Ne de olsa daha önce de aynı şekilde kalbim kırılmıştı. Bu sefer, işe yaramaz kalbimden çok daha fazlası tehlikede - geçim kaynağım risk altında.

"Hayır, Abuela. Beni hiç umursamıyor. Sana söylemedim mi? O adam şeytanın ta kendisi. Kalpsiz ve duygusuz. Kendinden başka hiç kimseyi ve hiçbir şeyi umursamıyor." Kalbimin sızısını bastırıyorum ve omurgamı dikleştiriyorum.

Ben onun için bir çalışandan başka bir şey değilim. Ailesi beni evlerine ve kalplerine kabul edebilir ama o asla kabul etmedi ve etmeyecek. Arkadaş olmadığımızı hep biliyordum ama düşündüm... Sanırım çok fazla düşündüm. İşlerin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Onu asla geri öpmemeliydim. Beni gerçekten istemediğini bilmeliydim. O sadece beni kontrol etmek istiyordu.

Acı acı gülümsüyor ve başını sallıyor. "Çok uzun yıllardır birliktesiniz. Sanırım aranızda bir şey olsaydı, ikinizin arasında bir şeyler olurdu. Eğer ondan hâlâ o zamanki gibi nefret ediyorsan,

o zaman belki de düşündüğüm gibi biri değildir." Eğildi ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Seni neyin mutlu ettiğini düşünmelisin, Chiquita. Bu iş mi? Artık seni mutlu etmiyor. Son zamanlarda hiç gülümsemiyorsun, sürekli streslisin ve çok çalışıyorsun. Annen ve ben iyiyiz Val. Hayatını yaşamaya başlamanın zamanı geldi. Her zaman bu kadar çok çalışmamalısın. Sana bakacak birini bulmalısın."

Ellerini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum. "Ben yaşıyorum, Abuelita. Benim için endişelenme, tamam mı? Mutluyum ve işimi hâlâ seviyorum. Her şey yolunda. Sadece birkaç zor hafta geçiriyorum, hepsi bu."

Başını iki yana sallar. "Mutlu değilsin ve bunun farkında bile değilsin. Torunumun gerçekten mutlu olduğunda neye benzediğini biliyorum. Bu, benim güzel kızım, öyle değil."

Yanağımı okşuyor ve iç geçiriyor. "Sadece sana söylediklerimi düşüneceğine söz ver, tamam mı? Seni gerçekten neyin mutlu edeceğini düşün ve bu her neyse onun peşinden gideceğine söz ver. Hayat düşündüğünden daha kısa, mi niña."

Başımı sallıyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Söz veriyorum."

Abuela geri çekiliyor ve bana getirdiği yemeğe doğru dönüyor. "İşte," diyor bana. "Bundan biraz al-" önündeki Menudo dolu kaba bakarken kaşlarını çatıyor. Yüzü soluklaşıyor ve ifadesi bulanıklaşıyor. "Rosa," diyor bana annemin adıyla hitap ederek. "Bu mu? Bunun adı ne?"

Bir kolumu ona doladığımda endişe beni sarıyor. "Abuela?" Mırıldanıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Gözlerimin içine bakıyor ve göz kırpıyor. "Ah, Valentina? Sorun nedir, Princesa?"

Neler oluyor? "Abuelita, son zamanlarda bir şeyleri unutuyor musun?" Soruyorum, sesim yumuşak.

Elini sallayarak gülüp geçiyor. "Ben yaşlıyım Val. Olur böyle şeyler."

Bu anlık bir unutkanlıktan daha fazlası gibi görünüyordu. Kafası karışmıştı ve bir an için beni annem sandı. "Doktoru ziyaret etmeye ne dersin? Bu beni çok daha iyi hissettirir."

Yüz ifadesi sertleşiyor ve başını sallıyor. "Köpekbalıkları," diyor bana. "Hepsi köpekbalığı. Tek istedikleri senin paran. Yanlış bir şey olmasa bile, bize ödetecek bir şey bulurlar. Ben gitmeyeceğim."

İçimi çekiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "İşte bu yüzden sağlık sigortamız var, Abuela."

Başını sallıyor, gözlerinde inatçı bir parıltı var. "Her şeyi karşılamadıklarını biliyorsun, özellikle de benim için. Gitmeyeceğim."

İsteksizce başımı sallıyorum. Onu gitmeye ikna etmem biraz zaman alacak ama ikna etmek zorundayım. "Tamam, Abuelita."

Başımı omzuna yaslıyorum, aklımda yüzlerce farklı düşünce egemenlik için savaşıyor. Büyükannem için endişeleniyorum ve itiraf etmesem de Luca yüzünden hâlâ incinmiş durumdayım. Beni her zaman profesyonel sınırlarımızı aşmamam konusunda uyarırdı, ama bir yerlerde aştım ve şimdi bunu geri almanın bir yolunu bulmalıyım. Ailemin bana bu kadar ihtiyacı varken işimi kaybetme riskini göze alamam. Daha iyisini yapmalıyım.

Chapter Ten

LUCA

Valentina masama bir belge koyarken, "Bu üçü benim önerdiğim hedefler," diyor. "Bu şirketleri satın alırsak, sizin planladığınız şekilde büyümek için konumlanmış oluruz."

Yine pembe yapışkan not yok. Onlardan hep nefret ederdim, ama şaşırtıcı bir şekilde onları özlemeye başladım. Onu öptüğümden beri bana bir tane bile vermedi ve bunun sonucunda dünyamın bu kadar kasvetli hale gelmesi şaşırtıcı. En çok özlediğim şeylerin küçük şeyler olması çok garip.

Keşke bana vermeyi reddettiği tek şey bu olsaydı, ama değil. Gülümsemelerini ve kendimi her zaman küçümsediğime inandırdığım alaylarını da esirgiyor. Valentina artık bana eskisi gibi bir şeyler söylemiyor ve yanımda daha dikkatli davranıyor. İstenmeyen fikirler sunmadan işini yapıyor ve ben onun keskin zekasını özlüyorum.

"Bana her biri hakkında daha fazla bilgi ver," diye mırıldanıyorum, onu ofisimde tutmak, sesini duymak için bir bahaneye ihtiyacım var. Bugünlerde neredeyse hiç konuşmuyoruz. Eskiden olduğu gibi ofisime gelmek yerine şirketin anlık mesajlaşma sistemini kullanıyor ve ofisime girdiğinde de her zaman kısa bir görüşme oluyor.

"Önünüzdeki belge bilmeniz gereken her şeyi detaylandırıyor," diyor bana, sesi kısık. Ona bakmak bana acı veriyor. Onun bu kadar yakınımda durması ve ona dokunamayacağımı bilmem eziyetin ta kendisi.

"Başım ağrıyor," diye yalan söyledim. "Lütfen benim için özetleyin."

Neden ona bu şekilde eziyet etmeye devam ediyorum? Bunun benden daha fazla nefret etmesine neden olacağını herkesten iyi biliyorum ama yine de kendime engel olamıyorum. Onu burada, görebileceğim bir yerde tutmak istiyorum.

Bir an için gözlerinde kızgınlığın parladığını görüyorum ve bana eskiden olduğu gibi küstahça davranması için dua ediyorum. Başını sallayıp dediğimi yaptığında, sesi her zamanki gibi sakin ve profesyonel olduğunda içimi donuk bir hayal kırıklığı kaplıyor.

Ortaklığımızı ne kadar sevdiğimi hiç fark etmemiştim, çünkü tam olarak buydu. Valentina yıllar önce sadece bir çalışan olmaktan çıktı. Hatta benim Operasyon Müdürüm olması gerekirdi, çünkü yakın zamana kadar tam olarak bu rolü üstlenmişti.

"Dur," diye mırıldanıyorum. "Lütfen, Valentina."

Gözleri açılıyor ve hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "Elbette," diyor başını sallayarak. Masamın üzerindeki kâğıtları işaret ediyor. "Geri kalan bilgileri orada bulabilirsiniz."

Geri adım atıyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum ona. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Bir anlığına, hissettiğim yalnızlığın aynısı onun gözlerinde parlıyor ve kalbim sızlamaya başlıyor.

"Sana üzgün olduğumu söyledim Valentina. İstersen bunu binlerce kez söylerim. Eskisi gibi olmamız için ne yapmamız gerekiyor?"

Bakışlarını kaçırıyor, bakışları okunmuyor. "Ne demek istediğinizden emin değilim," diyor yüzüme karşı yalan söyleyerek. "Son derece profesyonel davrandığıma inanıyorum ve bildiğim kadarıyla hiçbir sınırı aşmadım. Memnun olmadığınız bir şey mi var? Bana ne olduğunu söylerseniz, onu iyileştiririm."

Kalbim acıyla sıkışıyor ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, gözlerim kapanıyor. "Beni gerçekten delirtiyorsun," diye fısıldıyorum.

Gözleri öyle bir parladı ki, oturuyor olmasaydım dizlerimin üzerine çökecektim. Sanki sözlerim ona o geceyi hatırlatmış gibiydi. *Acı. Şehvet. Özlem. Yalnızlık.* Hepsi onun o büyüleyici ela gözlerinde birbirine karışmıştı.

"Biz mükemmel bir takımdık Valentina. Tek bir gecenin bunu mahvetmesine gerçekten izin verecek miyiz? Bana daha ne kadar bu kadar soğuk davranacaksın?"

Titreyen elini yüzüne götürüyor ve saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Özür dilerim," diyor yumuşak bir sesle. "Niyetim sana soğuk davranmak değildi Luca. Sadece profesyonel davranmaya ve çizdiğin sınırlara uymaya çalışıyordum. Bir keresinde yerimi unutmuştum ve bunun bir daha olmasına izin vermek istemiyorum. Çok rahat davrandım ve bu neredeyse işime mal oluyordu." Duraklıyor ve kollarını kavuşturuyor, o güzel gözlerini kırılganlık dolduruyor. "Seni, aileni ya da ağını kullanıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum. Beni yanlış anlamana neden olacak bir şey yapmaktan korkuyorum, çünkü bunun bedelini ödeyemem. Ailem bana güveniyor Luca. Bu işe ihtiyacım var ve ben..."

Gözleri kapanıyor, azap ifadesini ele geçiriyor. Siktir. *Lanet olsun*. Ne yaptım ben? Titreyerek nefes alıyor ve sahte bir gülümsemeye zorluyor. Şimdi bunun bile kalbimi hızlandırması garip. Bana bunlardan birini vermeyeli aylar oldu. Eskiden onlardan nefret ederdim ama şimdi can atıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Davranışımı değiştirmek için elimden geleni yapacağım."

Başka tarafa bakıyorum ve derin nefes alıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Söylediklerimi unut." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve iç çekiyorum. "Valentina, seni o kadar kolay kovmayacağım. Ne söylediğimi biliyorum ve bunu geri almak için dünyaları verirdim. Sana yemin ederim ki işini kaybetmenin tek yolu bana başka seçenek bırakmaman. Önemsiz bir şey yüzünden seni asla kovmayacağım. Öfkenin sözlerimi yönlendirmesine izin vermemeliydim ve gerçekten özür dilerim."

Bana başını salladı ama bana inanmadığı çok açıktı. Bana duyduğu az miktardaki güveni de kaybettim.

Aylar oldu ve ilk başlarda bunu zamanla atlatacağımızı düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım. Yıllarca onu kendimden uzaklaştırdım ve yerini hatırlamasını söyledim, ama şimdi uyarılarıma gerçekten kulak veriyor, keşke bana her zaman olduğu gibi meydan okusa.

Valentina beni arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaşıyor.

Ondan hep nefret ettiğimi düşünürdüm, peki neden en iyi arkadaşımı kaybetmişim gibi hissediyorum? Ben onu

ve bunun farkında bile değildim.

Ofisimin kapısı aniden açılıyor ve kafamı kaldırıyorum. Büyükannem içeri girdiğinde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, hayal kırıklığı üzerime çöküyor. Bir an için Valentina'nın içeri girdiğini sandım.

Yerimden kalkarken kaşlarımı çatıyorum. Teknik olarak bu şirketin başkanı olsa da, büyükannem artık ofise hiç gelmiyor.

"Büyükanne." Masamın etrafından dolaşıp ona sıkıca sarılıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

İç geçirip cam duvardan geriye bakıyor, gözleri masasının arkasında oturan Valentina'ya takılıyor. Başını öne eğmiş, bir şeyler yazıyor, ifadesi okunmuyor. "Onu görmemin tek yolu bu," diyor büyükanne, sesi suçlama dolu. Bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Uzak durması için ona ne yaptın? Aylardır akşam yemeği için eve gelmedi. Sierra ve Raven bile endişelendi. Bu onunla yaşadığın küçük kavganın ötesine geçiyor. *Senin* yüzünden arkadaşlarından ve benden uzak duruyor."

Başka tarafa bakıyorum, suçluluk duygusu beni suskunlaştırıyor. Aramızda olanları büyükanneme nasıl anlatabilirdim ki?

"Bu böyle devam edemez Luca," diye uyarıyor beni.

Başımı sallıyorum ve Valentina'ya bakıyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Chapter Eleven

LUCA

"Büyükannen bu gece neden gelmemi istediğini belirtti mi?" Valentina arabaya adımını atarken soruyor. Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ve gizlice ona bakıyorum. Ne zaman arabada birlikte olsak onun buz gibi sessizliğine o kadar alışmışım ki, sözleri beni ürkütüyor. İşle ilgili konuşulacak bir şey olmadığı sürece artık benimle hiç konuşmuyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama hepimizi en son bu şekilde bir araya çağırdığında, Hannah'nın Ares'le nişanını bozduğunu açıklamıştı."

Bakışlarını üzerimde hissediyorum, aramızdaki sessizlik ikimizin de endişeleri ve söylenmemiş sayısız sözle dolu. Büyükannemin bu gece ne açıklayacağını o da benim kadar iyi biliyor. Valentina'yı orada istiyorsa, söyleyeceği her şey benim hakkımda olacak. Büyükannem onu her zaman

Bana geldiğinde, hoşuma gitse de gitmese de. Beklediğim duyuru gerçekten düşündüğüm gibiyse nasıl tepki verir?

Yemek odasına girdiğimizde Valentina gülümseyerek beni şaşırtıyor. Uzun zamandır gülümsediğini görmemiştim ve bu beni tam kalbimden vurdu. Onu tahmin edemeyeceği kadar çok özledim.

"Rave!" Valentina baldızımın yanına koşmadan önce sesleniyor. Eskiden bu kadar yakınken bir süredir birbirlerini görmedikleri belli. Bunu gerçekten ben mi yaptım? Sierra ve Raven'dan uzak durmasının sebebi ben miyim?

Raven Valentina'yı sıkıca kucakladıktan sonra geri çekilip kıyafetlerine bakıyor. "Bu elbiseye bayıldım."

Valentina yüzünde kocaman bir sırıtışla dönüyor ve Raven'ın kendisi için tasarladığı belli olan elbiseyi sergiliyor. "Ben sadece en iyinin en iyisini giyerim ve bu tasarımcı? O hepsinden üstün."

Bu yüzden hızla bozulan akıl sağlığım için Raven'a teşekkür etmeliyim. Her lanet gün, zihnim onu masamda, kıyafetlerini yerde hayal ederek beni mahvediyor. Onu arzulamadan ona bakamıyorum.

"Çocuklar," diye bağırıyor büyükanne, gözleri hepimizin üzerinde geziniyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bir duyuru yapmam gerekiyor."

Oda sessizliğe gömülüyor, kardeşlerimin her biri benim kadar gergin. Tek istisna Ares, kolunu karısına dolamış, yüz ifadesi hiç değişmemiş.

Büyükannem gülümsüyor, gözleri kısa bir süre Valentina'ya, sonra da bana takılıyor. Daha adımı söylemeden kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Luca." Omurgam dikleşiyor ve boyun eğerek başımı sallıyorum. Yanıldığımı umuyordum ama içten içe bu toplantının başından beri benimle ilgili olduğunu biliyordum. "Nişanlanmanıza karar verildi."

Kardeşlerimin yakıcı bakışlarını üzerimde hissediyorum ama nedense aradığım Valentina oluyor. Gözlerini dikmiş bana bakıyor ve bir an için bakışlarında bir acı parıltısı gördüğüme ikna oluyorum.

Konuşmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Kim o?" Kaderime boyun eğmiş bir halde soruyorum. Görücü usulü bir evlilik yapacağımı hep biliyordum, peki neden kendimi bu kadar haksızlığa uğramış hissediyorum? Bu sadece başka bir iş anlaşması, daha fazlası değil.

"Natalia Ivanov, Nikolai Ivanov'un kızı ve bir petrol imparatorluğunun varisi. Petrol henüz girmediğimiz bir endüstri ve bu bizim girişimiz olacak."

Midem bulanıyor. "Natalia Ivanov?" Tekrar ediyorum, başım dikleşiyor. "Sosyetik olan mı? O şımarık, materyalist bir ukala."

Büyükannem bana azarlayıcı bir bakış fırlattı. "O senin müstakbel nişanlın.
O tatlı bir kız, Luca. Göreceksin."

Bir an için büyükanneme bakıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Ares ve Raven'ın düğününde söylediği sözler aklımdan geçiyor ve yarama tuz biber ekiyor.

Yaptığım her şeyin senin ve kardeşlerin için olduğunu biliyorsun, değil mi?

Bu nasıl benim yararıma olabilir ki? Natalia her yönden benim zıttım. Onun gibi bir kadınla asla birlikte olamam. Bazı beyin hücrelerimi kaybetme riski olmadan onun yanında on dakikadan fazla kalmayı hayal bile edemiyorum. Eğer bu evlilik beni düşünerek ayarlanmış olsaydı, evleneceğim kişi *Valentina* gibi biri olurdu. Sakin, sofistike, zeki ve günlük hayatta benim kadar soğuk ama ellerim onun üzerindeyken alev alev yanan biri.

Başımı salladım ve odadan çıktım, büyükannemin az önce üzerime bıraktığı bombayı sindirmek için kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu. Ne beklediğimden emin değilim ama beklediğim bu değildi. Her zaman bu haberi sakince kabulleneceğimi düşünmüştüm ama yine de kalbimin sızladığını inkâr edemiyorum.

Natalia Ivanov. Neden o? Olabilecek herkes varken, neden o olmak zorundaydı? Şirret, mızmız ve şımarık biri. Onunla asla arkadaş olamam ama bir şekilde onunla evlenmem mi gerekiyor?

Arkamda Valentina'nın topuklarının tıkırtısını duyduğumda geriliyorum. "Şimdi olmaz Valentina," diye uyarıyorum onu arkama bakmadan.

Haftalardır onun varlığını arzuluyordum. Günler geçtikçe kendimi ofisimin cam duvarından ona bakarken buldum, aramızda kazdığım çukurun üzerine bir köprü kurmanın yollarını düşünmeye çalıştım.

Başka bir gün olsaydı, o benimle aynı hizaya gelene kadar adımlarımı yavaşlatırdım ama bu gece onun yanında olamam. Nedense şu anda yanında olamayacağım tek kişi o. Onu görmek bile içimi analiz edemeyeceğim bir pişmanlıkla dolduruyor.

Durup arkasını dönmesini bekliyordum ama onun yerine topuklarının sesi beni daireme kadar takip etti. Kapıyı onun için açık tutmadan içeri girdim, ama bu onu caydırmadı. Parmak iziyle kilidi açtı ve beni takip etti.

İç çekerek içki dolabıma yöneliyorum ve kendime bir içki dolduruyorum. "İki olsun," diyor, sesi yumuşak.

Ona bakıyorum, gözlerim güzel yüzünde geziniyor ve bir daha asla tadamayacağım o dudaklara yerleşiyor. Bakışlarımı ayırıp ona bir martini

hazırlıyorum,

En sevdiği içkiyi. Uzun zamandır onun tekrar oturma odama girmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Milyonlarca yıl geçse de bunun nihayet gerçekleşeceği günün bugünkü gibi bir gün olacağını düşünmemiştim.

O sahte gülümsemelerinden biriyle bardağı benden alıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Bunu yapmandan nefret ediyorum," diye çıkışıyorum.

Gözleri bir parça açılıyor. "Neyi?" diye dikkatle soruyor.

"Şu bariz samimiyetsiz gülümsemeler. Nefret ediyorum onlardan."

Bana yine o gülümsemelerinden birini atıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ne? *Bu mu*? Müşteri hizmetleri gülümsememi beğenmedin mi?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Bir adı mı var?"

Gülüyor ve koltuğuma oturuyor. "Sen anlamazsın," diyor bana, "çünkü sen hiç onurunu ayaklar altına almak zorunda kalmadın, ama biz sıradan insanların çoğunun mükemmelleştirdiği sahte bir gülümsemesi vardır."

Yanına oturdum ve iç çektim. Güldüğü zaman çok güzel oluyor. Sonunda onu güldürebildiğim için buruk bir sevinç duyuyorum, hem de böyle bir gecede. "Sende sıradan olan hiçbir şey yok," diyorum ona, sesim yumuşak. "Tek bir şey bile yok."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir."

Gözlerinin içine bakıyorum, derin bir kayıp duygusu içimi kaplıyor. "Sana daha önce de güzel şeyler söyledim. Çalışmalarınız için size hep iltifat ettim."

"Evet," diye itiraf ediyor. "Ama bir insan olarak bana hiç iltifat etmedin. Karakterim hakkında yorum yaptığın tek zaman-" başını sallıyor ve onun yerine içkisinden bir yudum alıyor. "Önemli değil."

Yüzümü ona dönüyorum ve içkisini elinden alıp sehpanın üzerine koyuyorum. "Önemli," diyorum ona. "Seni asla incitmek istemedim Valentina. Raven ve Ares'in düğününde sana söylediklerim uygunsuz ve kabul edilemezdi ve ben..." Bir an için yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Valentina, söylediklerim ve yaptıklarım için gerçekten pişmanım. Kendimi kaybettim ve tam bir aptal gibi davrandım. Seni incitmek ya da herhangi bir şekilde aşağılık hissettirmek istemedim. Değildin zaten. İkimiz de biliyoruz ki ben sensiz bir hiçim."

Başını sallıyor ve içkisini geri alıyor. "Bu konu hakkında konuşmayalım Luca," diyor başını sallayarak. "Sana söz veriyorum, her şey yolunda. *Biz* iyiyiz. Onun yerine bana nasıl olduğunu söyle. İyi misin?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Emin değilim. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Valentina içkisinden bir yudum daha alıyor ve başını sallıyor. "Natalia çok güzel," diyor yumuşak bir sesle. "İkiniz birlikte harika görüneceksiniz."

Acı midemin derinliklerine yerleşiyor. Biraz incinmesini ya da kıskanmasını beklerdim ama öyle olmadı.

"Genç olduğunu ve biraz toy göründüğünü biliyorum ama evliliğin güzelliği de bu, değil mi? Birlikte büyüyeceksiniz. İkiniz de birbirinizin hayatına uyum sağlayacaksınız. Her şey yoluna girecek, eminim. Öyle olmasaydı büyükannen onu senin için seçmezdi."

Sonunda benimle tekrar konuştuğu için, aramızdaki atmosfer eskisi gibi olduğu için minnettar olmalıyım ama öyle olmasını istemiyorum. Bu şartlar altında olmaz. Beni teselli etmesini istemiyorum - kızgın ve kıskanç olmasını istiyorum. Bana saldırmasını istiyorum ki onu kendime çekebileyim ve içimde eriyene kadar öpebileyim.

Onun güzel ela gözlerine bakıyorum, kalbim acıyor. Natalia'yla evlenme düşüncem onun bir parçasını rahatsız etmiyor mu?

Sanmıyorum.

Neden olsun ki?

Chapter Twelve

VALENTINA

"Val?"

Başımı kaldırdığımda fon yöneticilerimizden Theo Miller'ın masamın yanında durduğunu görüp şaşırıyorum. "Özür dilerim," dedim ona. "Düşüncelere dalmıştım ve orada durduğunuzu fark etmedim. Tanrım, çok özür dilerim. Sizin için ne yapabilirim?" Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve başını sallıyor. Bir süredir burada durduğu belli ama ben onu fark etmedim bile. Kendimi çekmem gerek.

Birlikte.

"Size gönderdiğim raporda bir hata vardı, bu yüzden toplantıdan önce sizin için yeni bir kopya bastım. Umarım zamanında yetişmişimdir?"

Saatime bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Yaklaşık kırk dakikamız kaldı. Bunu bu kadar çabuk yakalayıp düzelttiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Utangaç bir şekilde başını sallar. "En başta hiç hata yapmamalıydım. Patron fark etseydi işim tehlikeye girerdi. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Acı acı gülümseyip başımı sallıyorum, Luca'yı düşünmek bile yüzümü buruşturuyor.

"İyi misin Val?" Theo soruyor. "Seni tanıdığım onca yıl boyunca bugünkü gibi bir hata gözünden kaçmadı. Senin için yapabileceğim bir şey olursa, her zaman buradayım."

Onu gülümsemeye zorluyorum. "Sadece iyi uyuyamıyorum ve bu beni gün içinde etkiliyor. Belki de biraz fazla çalışıyorumdur?"

Theo bana anlayışlı bir gülümseme fırlatıyor, uzaklaşmadan önce bakışları bir an üzerimde kalıyor.

Geçen hafta Luca'nın nişan duyurusundan beri kendimde değilim ve iş arkadaşlarım bile bunu fark etmeye başladı. Daha iyisini yapmalıyım.

Kendimi umursamadığıma ve onun adına mutlu olduğuma ikna etmeye çalışıyorum, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

Her gece zihnim onun Natalia'yla olan görüntüleriyle bana işkence ediyor, tek görebildiğim bana dokunduğu gibi ona dokunduğu olana kadar anılarımı çarpıtıyor.

Gözlerimi kapattığımda, kulağına fısıldadığını, ondan başka kimseye bakmamasını söylediğini duyuyorum. Natalia'yı o şekilde tuttuğunu, gözlerinin bir zamanlar bana duyduğu arzuyla dolu olduğunu düşünmek bile... içimi yersiz bir kıskançlıkla dolduruyor.

Titreyerek nefes alıyorum ve zihnimi boşaltmak için elimden geleni yapıyorum ama nafile. Son günlerde aramızdaki şeyler farklıydı, bir bakıma daha arkadaşça ama her zamankinden daha mesafeli. Sanki onun nişanlanması tartışmamızı nihayet geride bırakmamızı sağladı ve bu acı tatlı. Bunun için minnettar olmalıyım ama bunun yerine kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyorum.

Telefonum çalıyor ve isteksizce ona bakıyorum. Sierra ve Raven bana durmadan mesaj atıyor, nişan hakkında konuşmak istiyorlar ama ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Onlara Luca'yla aramızda ne olduğunu hiç anlatmadım ve zaman geçtikçe konuşmak daha da zorlaşıyor. Natalia'dan her söz edişlerinde paramparça olmuş kalbim parçalanırken, şimdi onun için destekleyici ve mutlu davranmak zorunda kalıyorum.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Belki de kıskançlık değildir. Belki de sadece değişime karşı dirençliyimdir. Luca ve ben birlikte iyi çalışıyoruz ve rutinlerimiz var. Artık onun iş arkadaşı olmamak garip olacak.

ya da Natalia'nın bize eşlik ettiği iş gezilerine gitmek. Belki de hepsi bu kadardır.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve çalışmaya başlıyorum. Kontrol edemediğim düşüncelerden kaçabilmemin tek yolu meşgul olmak. Kendimi bildim bileli ya eğitimde ya da işte kendimi kaybetmeyi seçtim. Her zaman hayatımda tamamen kontrolümde olan tek şeyin bunlar olduğunu hissettim ve bugün de durum farklı değil.

Tam havaya girmiştim ki, topuklu ayakkabıların yüksek sesle yere vurma sesiyle iş akışımdan koptum. Kafamı kaldırdığımda Natalia'nın bana doğru yürüdüğünü görüyorum, kısa sarı saçları tamamen düz ve makyajı her zamanki gibi kusursuz. Onu çeşitli etkinliklerde gördüm ve her zaman bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Tam da Luca gibi birinin evlenmesi gereken türden bir kadın. Onu kıskanmamalıyım ama küçük bir parçam *kıskanıyor*.

Natalia bana bakıp kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedikten sonra, müsait olup olmadığını öğrenmek için önce benim masama uğramak yerine doğruca Luca'nın ofisine yöneliyor.

Ayağa fırlıyorum ama o benden daha hızlı davranıyor ve Luca'nın ofisine dalıyor. Daha önce hiç kimse bu şekilde içeri dalmamıştı ve hiç kimse benim iznim olmadan Luca'nın ofisine girmemişti - ailesi bile. Onu takip etmek için acele ediyorum, şoktan nutkum tutuluyor. Luca başını kaldırıyor, Natalia'yı görünce gözleri açılıyor.

"*Sevgilim,*" diyor, kelimeyi uzatarak. "Mesajlarımı görmezden geliyorsun, bu yüzden buraya kendim gelmekten başka çarem kalmadı."

Onun yanından geçip kaşlarını çatarak bana bakıyor ama tek yapabildiğim ona özür dileyen bir bakış göndermek oluyor. Oturduğu yerden kalkıyor ve bir süre ona bakıyor, gözleri onun yüzünde kalıyor. Ona baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Kız delicesine güzel ve onun büyülendiğinden hiç şüphem yok. Luca'yı daha önce hiç telaşlı görmemiştim ve ona bakışındaki bir şey... *acıtıyor*.

"Natalia," dedi, sesi beklediğimden daha sıcaktı. Önceden haber vermeden iş gününü böldüğü için ona kızacağını düşünmüştüm ama onu gördüğüne hoş bir şekilde şaşırmış görünüyor. Luca programındaki sapmaları sevmez ama sanırım nişanlısı bir istisna. Olması gereken de bu ama ben böyle olmasını istemiyorum.

Masasının etrafından dolaşıp tam önünde durduğunda, yüzünde bir sırıtışla geri çekiliyorum. Ona o kadar yakın duruyor ki, vücudunu onunkiyle aynı hizaya getirmiş gibi görünüyor ve adam geri adım atmıyor.

Onları birlikte izlerken dudağımı ısırıyorum, kalbim sıkışıyor. Düşündüğüm kadar mükemmel görünüyorlar. Bu, alışmam gereken bir görüntü.

"Bugün sizi buraya getiren nedir?" diye soruyor, ses tonu nazik.

"Konuşabilir miyiz?" Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bizim hakkımızda mı? Ailelerimiz yakında nişanlandığımızı duyuracak ama bunu ikimiz arasında bile konuşmadık."

Ona başını sallar. "Sanırım yapmalıyız."

Bana küçümseyici bir bakış fırlatıyor ve Luca'ya dönüp bakıyor. "Çalışanlarınız olmadan," diye ekliyor. "Onun gitmesini istiyorum."

Geriliyorum ve Luca'ya bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Mantıksız ve çılgınca ama ikisini yalnız bırakmak istemiyorum.

Luca bana bakıyor ve yalvaran bir bakış gönderiyor. "Valentina," diyor, sesi yumuşak. "Buradan sonrasını ben hallederim. Bu... kişisel bir mesele."

Bir an ona bakıyorum, şaşkınlık kelimelerimi çalıyor. *Kişisel bir mesele*. Luca'nın benden en son ne zaman odadan çıkmamı istediğini hatırlamıyorum. Hiç istediğini sanmıyorum.

İstemsizce dişlerimi gıcırdatıyorum ve dışarı çıkmadan önce kibarca başımı sallıyorum, kapıyı arkamdan kapatırken ellerim titriyor.

Bu üzülmek için saçma bir şey ama ikisinin orada yalnız kalması düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ona bakışı ve ona gösterdiği nezaket... Beklenmedik bir şeydi ama olmamalıydı. Natalia onun karısı olacak kişi. Ondan başka kimsenin onun bu versiyonuna sahip olmaya hakkı yok. Ne düşünüyordum ki? Bu yönünü göstereceği tek kişinin ben olduğumu mu sanıyordum?

Masamda otururken huzursuzum, gözlerim birkaç dakikada bir onun kapalı ofis kapısına gidiyor. Luca pencerelerini opak yaptı ve onunla yalnız kalmak istemesi beni rahatsız ediyor. Umurumda olmamalı ama umurumda olmasından nefret ediyorum. Tek bir öpücük dinamiğimizi tamamen değiştirdi. Asla sahip olmamam gereken bir şeyi aldım, asla benim için olmayan bir şeyi ve şimdi asla benim olamayacak birinden daha fazlasını istemek zorunda bırakıldım.

Kapı açıldığında ve Natalia yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dışarı çıktığında geriliyorum. Masamın yanında durdu ve bir süre beni süzdü. "Bu akşam için yemek rezervasyonuna ihtiyacım var" dedi. "İki kişilik. Saat sekizde. Güzel manzaralı bir yerde."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Kişisel asistan olmayı yıllar önce bıraktım ve öyle olsaydım bile ondan emir almazdım.

"Hallet şu işi," diyor ve beni suskun bırakarak çıkıp gidiyor. Ayağa kalkıp Luca'nın ofisine giriyorum, kalbim ağırlaşıyor. Pencerenin yanında duruyor, bakışlarını kaçırmış.

"Luca," diyorum tereddütle.

Yüzünü bana dönüyor, ben ona doğru yürürken ifadesi okunmuyor. Attığım her adımda kalbim biraz daha acıyor. Gözlerim dudaklarının köşesindeki lekeli ruja odaklandığında midemin çukuruna bir korku hissi yerleşiyor.

Hiç düşünmeden ona uzanıyorum. Luca'nın gözleri açılıyor ve başparmağım ağzından sadece bir santim ötede duraklıyorum. "Ruj," diye mırıldanıyorum, sesim hafifçe titriyor.

Donup kaldı ve bana sırtını döndü. Ofisinde ne kadar kaldı ki? En fazla on dakika. Daha birkaç gün önce ona şımarık, materyalist, boş kafalı diyordu, şimdi de onu mu öpüyor?

"Ben... Natalia bu akşam sizin için bir yemek rezervasyonu yapmamı istedi."

Kendini bile tanıtmaması ve Luca'nın da bizi tanıştırma zahmetine girmemesi beni çok rahatsız etti. Bu bana sonuçta Luca için hiç kimse olmadığımı hatırlattı. Büyükannesinin hoşlandığı bir başka çalışanından başka bir şey değilim. Bir süreliğine bunu unutmuştum.

Yüzünü bana dönüyor ve elini saçlarında gezdiriyor, ruju gitmiş. "Evet," dedi. "Bu akşam onu yemeğe çıkaracağımı söyledim. Güzel bir şey seç lütfen."

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Nişanlın ve senin için rezervasyon yapmamı mı istiyorsun? Bu tür işler için kişisel asistanın var Luca." Benim işim teknik olarak sadece onun çalışma programını, şirket bütçesini ve diğer üst düzey diplomasi görevlerini takip etmek. Gerçi bundan çok daha fazlasını yapıyorum ama yıllardır böyle basit bir görev yapmam istenmemişti.

"Valentina," diye mırıldanıyor, sesi yalvarıyor. "Lütfen. Sierra'yı ya da Raven'ı öğle yemeğine götürdüğümde benim için rezervasyon yaptırma inisiyatifini hep sen aldın. Bunun doğru yapıldığından emin olmalıyım. Bu çok önemli."

Pencereden dışarı bakıyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Şimdiden senin için o kadar önemli mi?" Sormamam gerektiğini bilerek soruyorum.

Luca iç geçirir. "O benim karım olacak," der basitçe.

Karısı. Bunu söylediğini duymak bu kadar acı vermemeli.

Chapter Thirteen

LUCA

Telefonuma bakıyorum, Natalia'nın mesajlarına cevap vermek için kendimi zorluyorum ama başaramıyorum. Nişanlımı tanımak için biraz çaba göstermem gerekiyordu ama bunun yerine onu bir hafta boyunca görmezden geldim, ta ki ofisime gelene kadar.

Kendimi onunla evlenirken göremiyorum ama başka seçeneğim yok. Öyle ya da böyle, onunla yaşamayı öğrenmek zorundayım. İç çekiyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, düşüncelerim dün geceye dönüyor.

Natalia ile o akşam yemeğinde oturmak beklediğimden çok daha zordu. Bütün gece defilelerden ve gitmek istediği tatillerden bahsetti. Düğünümüzün nasıl olacağı ve onun için yeterince abartılı olup olmayacağı konusunda biraz endişeliydi.

ama aramızdaki *evliliğin* neye benzeyeceğiyle uzaktan yakından ilgilenmiyordu.

Ama yine de, ben de değildim.

Derin nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Hiç denemediğimden değil. Ona ilgi alanlarını sormaya çalıştım ve işimi anlatmaya çalıştım ama sanki bir duvarla konuşuyormuşum gibi hissettim. Sanki iki farklı konuşma yapıyormuşuz gibiydi. Anlayabildiğim kadarıyla, hiçbir ortak noktamız yok ve ne iş yaptığımı uzaktan bile anlamıyor. Öğrenmekle de ilgileniyor gibi görünmüyor.

Valentina ile hiç öyle olmadı. Sayamayacağım kadar çok kez birlikte akşam yemeği yedik ve her seferinde saatlerce sohbetin içinde kaybolduk. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman işle ilgiliydi, ama yine de. Onunla her zaman o kadar zahmetsiz hissediyorum ki Natalia ile aralarındaki zıtlık daha da büyük geliyor.

Büyükannem ne düşünüyordu? Natalia ile aramızdaki ilişkinin yürüyebileceğine bir an için bile olsa nasıl inanabildi? Onunla bir gelecek göremiyorum ve birbirimizi mutsuz edeceğimizden endişeleniyorum.

Kapım hafifçe çalınıyor ve başımı kaldırdığımda Valentina'nın içeri girdiğini görüyorum. Kalbim garip bir şey yapıyor - onu görmenin verdiği acıya rağmen kalbim küt küt atıyor. Son zamanlarda, kalbim ağırlaşmadan ona bakamıyorum. Tadının neye benzediğini hiç bilmeseydim daha mı kolay olurdu? Benim için kontrolünü kaybettiğine hiç tanık olmasaydım?

Bana kibarca gülümsüyor, ama bugün bu beni şaşırtmıyor bile. Onu içime çekiyorum, gözlerim giydiği beyaz bluzdan kırmızı kalem eteğine ve uyumlu yüksek topuklu ayakkabılarına kadar geziniyor. Her santimi güzel, tamamen abartısız bir şekilde. Güzelliği gerçek ve hayranlık uyandırıcı. Ona saatlerce bakabilirim ve bundan asla yorulmam, ancak evlenmem gereken kadın için aynı şeyi söyleyemem.

Masamın önünde duran, uzun saçları göğsünün üzerinden beline kadar inen Valentina'nın bana hissettirdiklerini tarif etmenin tek bir yolu var. *Çaresizlik*. Bana kendimi çaresiz hissettiriyor. Bu pek aşina olmadığım bir duygu ama yine de o bende bu duyguyu uyandırıyor.

Valentina masama bir belge koyuyor ama bana söylediklerine odaklanamıyorum. Zihnim onun düşünceleriyle bana işkence etmekte ısrarcı. Bütün gece nişanlımın karşısında otururken onu düşündüm. Natalia'nın ağzından çıkan her kelime bana Valentina'yı hatırlatıyordu.

"Luca?"

Gözlerimi kırpıştırıp düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Valentina," diye mırıldanıyorum, adı dudaklarımda yabancı bir his uyandırıyor. Natalia'ya odaklanmam gerekirken nasıl olur da Valentina'yı düşünmüş olabilirim? Suçluluk duygusu bana sertçe çarpıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. İş arkadaşından fazlası olamayacağımızı hatırlamam gerekiyor - özellikle de onu öptükten sonraki halimizi düşününce. Dişlerimi sıkıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum. "Lütfen bana çiçek sipariş edebilir misin?" Sesim yumuşak, yenilmiş bir şekilde soruyorum. "Lütfen Natalia'ya yüz gül gönder."

Valentina'nın gözleri bir parça açılıyor, gözlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey parlıyor. Bana bakıyor, konuşacakmış gibi dudakları aralanıyor ama sonra dudaklarını kapatıyor. Başını çevirip bir an pencereden dışarı bakıyor ve yüz ifadesini benden saklıyor.

Onun tavırlarındaki bir şey kalbimin sızısını artırıyor. Neden aramızda hiçbir şey değişmediği halde her şey değişmiş gibi geliyor?

"Luca," diye tekrarlıyor, sesi farklı. Bana dönüp bakıyor ve midem bulanıyor. Daha önce bana bu şekilde baktığını hiç görmemiştim. O muhteşem ela gözlerinde pişmanlık ve acı birbirine karışıyor, neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyordu. "İstifa ediyorum."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum, bir an sessiz kalıyorum, onu yanlış duyduğumdan eminim. "Sen... sen *ne*?"

Derin bir nefes alıyor ve yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyor ama bu sefer başaramıyor. "İstifa ediyorum. Bana öğrettiğiniz her şey ve devam eden rehberliğiniz için teşekkür ederim. Benimle çalışmak zorunda kaldığını ve bundan hiç hoşlanmadığını biliyorum ama yine de seninle geçirdiğim her saniye için minnettarım. Hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını öğrendim ve sayenizde yapabileceğimi düşünmediğim şekilde büyüdüm."

Ayağa kalkıp ellerimi masamın üzerine koyuyorum ve öne doğru eğilerek onunla yüzleşiyorum. "Hayır," diyorum ona.

Tekrar gülümsemeye çalışıyor ve elindeki dosyada bir şeye uzanmadan önce titreyerek nefes alıyor. Bir kâğıt parçasını bana doğru kaydırıyor, ben de inanamayarak bakıyorum. Bir istifa mektubu.

Ellerim titreyerek mektubu aldım ve bir yanlış anlaşılma olduğundan emin bir şekilde baştan sona okudum.

"Hayır," diye tekrarladım. "Gitmene izin vermeyeceğim." İstifa mektubunu parçalara ayırırken çenemi sıkıyor, parçaların masama düşmesine izin veriyorum.

Bana bakıyor, ifadesi dikkatle boş. "HR kısa süre içinde dijital bir

kopya alacak, siz de alacaksınız."

"Valentina," diye yalvardım. "Bunu yapamazsın. Neden... neden beni terk ediyorsun?"

Yere bakıyor ve başını sallıyor. "Sonuçta bu sadece bir iş ve ben de çalışanlarınızdan biriyim. Bu pozisyonu çoktan aştım Luca. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Bir adım geri atıyor ve sonunda bana sahte bir gülümseme vermeyi başarıyor. Haklı tabii ki. Eğer gerçekten isteseydi benim işimi yapıyor olabilirdi. Windsor Finans'ın CEO'su olabilir ve muhteşem bir iş çıkarabilir. Rakiplerimiz onun yeni bir iş aradığını öğrendikleri an, peşine düşeceklerdir. Haklı olarak.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum. Hiç kimseye yalvarmadım ama kalmasını sağlayacaksa onun için dizlerimin üzerine çökeceğim.

Gözleri açılıyor ve duraksıyor. Tereddüt ettiğini görüyorum, ama sonra omurgasını çelikleştiriyor ve başını sallıyor. "Hayır," diye fısıldıyor. "Özür dilerim."

Ofisimden çıkarken onu izliyorum, kalbim masamın üzerine dağılmış kâğıt parçalarına benziyor - parçalanmış ve atılmış.

Chapter Fourteen

VALENTINA

Abuela'nın evinin önünde durdum ve kaybolmuş gibi hissederek eve baktım. Hiçbir zaman düşüncesiz bir insan olmadım. Yaptığım her şey iyi düşünülmüştür. Adımlarım ölçülü ve hesaplıdır. Kendimi bildim bileli uzun vadeli oynarım.

Gençken bile asla çok büyük hayaller kurmazdım. Bir kez hayal kurduğumda, gerçekler hemen karşıma çıktı ve benim gibi insanların eğlence ve partilerle dolu kaygısız üniversite yılları geçiremeyeceğini hatırlattı. Gözlerimi kapattığımda, annemin bana Abuela ile birlikte eskisinden daha fazla konserve yemeye başladıklarını, çünkü yarı zamanlı gelirimin kaybının katlanılması çok zor olduğunu söylerkenki yüz ifadesini hala görebiliyorum.

Bunu suçluluk duygusunun beni parçalayacağını bilerek mi söyledi, yoksa sadece onların yüzleştiği gerçekliğin farkında olmamı mı istedi bilmiyorum.

üniversiteye gitme hayalimin peşinden gittim. Her iki durumda da, annem kaza geçirdiği anda eve geri dönmem gerektiğini biliyordum. Artan öğrenci borcum, ailemin sürekli gelir kaybıyla birleşince hayallerim yıkıldı ve o zamandan beri çok büyük hayaller kurmaya cesaret edemedim.

Ailemin geçimini sağlamanın taşıyacağım bir yük olduğunu her zaman biliyordum ve bunu tek bir şikâyette bulunmadan yaptım. Annem ve büyükannem bana güvenirken düşüncesizce hareket etme lüksüne sahip olmadığımı biliyorum.

Ama ben de tam olarak bunu yaptım. Hiç düşünmeden işimden ayrıldım. En kötüsü de bundan pişmanlık duymamam. Uzun zamandır kendimi bu kadar özgür hissetmemiştim ama bu ne kadar sürecek? Gerçekliğin yeniden kapımı çalması ne kadar sürecek?

Önümüzdeki altı ay boyunca beni idare edecek kadar birikimim var, ama sonra ne olacak? Yirmi yaşımdan beri Windsor Finans için çalışıyorum ve başka hiçbir iş deneyimim yok. Kullandığım araba ve yaşadığım daire de şirkete ait. İşimden ayrılmak, bildiğim hayattan ayrılmak anlamına geliyor.

Endişe omurgamdan aşağı süzülüyor ve eve girerken titreyerek nefes alıyorum. Derin bir nefes alıyorum, Fabuloso'nun kokusu garip bir şekilde beni rahatlatıyor. Büyükanne bugün evi temizlemiş olmalı.

Koridorda duruyorum ve düşüncelerimi toparlamak için bir an bekliyorum. Yaptıklarımı anneme ya da büyükanneme nasıl açıklayacağımdan emin değilim ve sonunda cesaretimi topladığımda gözlerinde hayal kırıklığı ve endişe bulmaktan korkuyorum.

"Neyin var Rosa?" Oturma odasına girdiğimde Abuela soruyor.

Duraksıyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "Abuelita?"

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Ah, Val," diye kendini düzeltiyor. "Bazen annene çok benziyorsun."

Yanına oturuyorum ve başımı omzuna yaslayıp beni kucaklamasından huzur buluyorum. Beni sıkıca tutuyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor ama bu beni daha da endişelendiriyor.

Abuela'nın, nihayet karşılayabildiğim sigortanın kapsamayacağı önceden var olan pek çok rahatsızlığı var ve daha da gençleşmiyor. Check-up yaptırmayı reddediyor ama eninde sonunda onu ikna edeceğim. Ya gerçekten daha fazla ilaca ihtiyacı varsa?

İyi maaşlı bir işi bırakırken ne düşünüyordum? Ve ne için? Bunu sayısız kez düşündüm, ama objektif olarak konuşursak, gerçek bir

istifa etmem için bir sebep. Luca bana kötü davranmıyor ve iyi para ödüyor. Sonunda aramızdaki şeyler de eskisi gibi olmaya başlamıştı. Yaptığım şeyi yapmamalıydım, ama kendimi kalmaya da zorlayamıyorum.

"Büyükanne," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Bugün işimden ayrıldım."

Yanıt vermiyor ama saçlarımı okşamaya devam ediyor, dokunuşu yatıştırıcı. "Luca," diyor tereddütle. "Nişanlandı mı?"

Doğrulup yüzümü ona döndüm, şaşırmıştım. "Nereden biliyorsun? Basın tarafından çoktan duyuruldu mu?"

Abuela şefkatle gülümser ve başını sallar. "Hayır. Sadece içimde bir his vardı. Bana kardeşinden ve onun evlenme şeklinden bahsettiğinde, bunun olacağını hissetmiştim."

Kollarımı kavuşturup başka tarafa bakıyorum. "Bunun istifa etmemle hiçbir ilgisi yok."

Abuela başını sallıyor. "Elbette," diyor, sesi yumuşak. "Ama yine de kendine ait bir hayat kurman senin için iyi olur."

"İstifa mı ettin, yoksa nişanlandıktan sonra seni kovdu mu?" Annemin sesini duyunca başımı kaldırdım. Kapının girişinde duruyordu, yüzünde kederli bir ifade vardı.

"İstifa ettim anne. Luca'nın nişanlanmasının bununla hiçbir ilgisi yok."

Bana kaşlarını çatıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Yoksa neden bu kadar iyi bir işi bırakasın ki?" diye soruyor, gözlerinde bir öfke parlıyor. "O adam sana yaşaman için bir ev verdiğinde anlamalıydım, sanki bir çeşit metresmişsin gibi. O aileyle ilişki kurmanın hiçbir yararı olmazdı. En başta o işi almana asla izin vermemeliydim. Söyle bana Val. Sonunda sana aşık olacağını mı düşündün? O kadar aptal olmadığını söyle bana. Onun gibi adamlar her zaman kendi çevrelerindeki kadınları isterler. İkinizin arasındaki fark çok büyük. Hatırlamayacağı ucuz bir kaçamak için işini ve onun saygısını riske atmadığını söyle bana."

İrkildim ve bakışlarımı indirdim. "İşten ayrıldım çünkü Windsor Finans'ta daha fazla kariyer ilerlemesi olmadığını hissettim ve yeni bir meydan okuma istedim." Bu tamamen doğru değil ama kararımda bunun da etkisi oldu. Luca ile çalışırken rahat hissetmiştim ve bu yüzden, sırf onun yanında kalabilmek için kendi gelişimimden ödün vermiştim. Annemin deyimiyle o *ucuz kaçamak,* bu konuda başıma gelebilecek en iyi şeydi. Onun için bir varlıktan, bir kaynaktan başka bir şey olmadığımı görmeme yardımcı oldu. Yıllar geçti ve hâlâ bana tam olarak güvenmiyor.

Bana sandığım gibi saygı duymuyor. Etrafında pervasızca emir verebileceğini düşündüğü biriyim, nişanlısıyla tanıştırmaya bile zahmet etmeyeceği biriyim.

"Umarım bu doğrudur, Val. Benim yaptığım hatayı yapma. Belki de her şeye rağmen işten ayrılman iyi oldu. Yakında bir karısı olacak ve ikinizin bu kadar yakın olmasından hoşlanmayacaktır." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve başka tarafa bakıyor. "Senin de benim gibi hafife alınmanı ve sonunda terk edilmeni istemiyorum. Onunla birlikte yaşlanamazsın Val. Sen yaşlandığında ve işinde eskisi kadar iyi olmadığında, o senin yerini alacak. Bu olmadan önce çekip gitmek en iyisi. Çok geç olmadan daha fazla iş deneyimi kazanman senin için iyi olacaktır. Onunla asla bir geleceğiniz olmaz, uzun vadede olmaz. Onun dünyasında bu şekilde hayatta kalamazsın ve o da sana tepeden bakar. Asla onunla eşit olamazsın."

Duvara bakarken gözlerimden yaşlar akıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesim kırılarak soruyorum. Eve geldim çünkü biraz teselliye ihtiyacım vardı ama bunun yerine beni bekleyen tek şey acı ve küçümsemeydi.

"*Rosa*," diye uyarıyor Abuela, ama ben başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. "Unut gitsin," diye mırıldanıyorum. "Ben eve gidiyorum."

"Valentina!" Abuela sesleniyor. "Burası senin evin."

Kapıya vardığımda Abuela'ya dönüp bakıyorum. Dışarı çıkmadan önce ona "Keşke öyle olsaydı," diyorum.

Kalp ağrısı beni eve kadar kovalıyor ve daireme girdiğimde titriyorum, akmayan yaşlar gözlerimi dolduruyor.

"Val?"

Oturma odama girdiğimde Sierra ve Raven'ı televizyonun önünde yerde otururken buluyorum, önlerinde bir şişe şarap ve bir küvet dondurma var. Onları görmek bile beni kendimden geçiriyor ve gözyaşlarına boğuluyorum, dizlerimin üzerine çöküp ellerimle yüzümü kapatırken hıçkırıklar boğazımı yırtıyor.

Kollarının beni sardığını hissettiğimde gözyaşlarım daha çok dökülüyor, sanki tek yapmak istediğim kendimi yok etmekken beni bir arada tutmak için var güçleriyle çalışıyorlarmış gibi.

"Nereden biliyorsun?" Kekeliyorum. "Benim... benim... sana ihtiyacım olduğunu nasıl bildin?"

Sierra başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve Raven bana daha sıkı sarılıyor, yüzüm boynuna yaslanıyor. "Elbette biliyorduk," diye mırıldanıyor Raven.

İkisi de benimle birlikte yere oturuyor, soru sormuyor, vaaz vermiyorlar. Acımı ifade edemediğimi kabul ederek bana sadece ihtiyacım olan koşulsuz desteği veriyorlar. Yaşanacakların ardından onları kaybetmemek için dua ediyorum.

Chapter Fifteen

LUCA

Ofisimdeki büyük pencereden dışarı bakarken aklım Valentina'nın işe alındığı güne gidiyor. Çok gençti ve neredeyse hiç iş deneyimi yoktu. Diploması bile yoktu - üniversite terkti.

Büyükannemin neden onun gibi birini işe aldığını ve daha da önemlisi neden onu *benim* yanıma yerleştirdiğini anlayamıyordum. Bunu adam kayırmaya bağladım ve onu kovdurmaya karar verdim ama yaptığım hiçbir şey onu etkilemedi.

Ona verdiğim ve yapması çok zor olması gereken her görevi mükemmel bir şekilde yerine getirdi. Ben de dahil olmak üzere şirketteki herkesten daha hızlı öğrendi ve daha çok çalıştı. Benim için vazgeçilmez olması sadece bir yılını aldı.

Başka hiç kimseye güvenmeyeceğim şekilde ona güvenmeye başladım ve bunun karşılığını da f a z l a s ı y l a ödedim. Neye ihtiyacı olursa olsun.

sağladım. Bir keresinde evden ofise gitmenin çok uzun sürdüğünden şikayet etmişti, ben de ona yakınlarda bir daire aldım. Bir gün yağmur altında işe geldiğinde ona bir araba aldım.

Onu mutlu etmek, işine ne kadar değer verdiğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım. Peki neden istifa etti? Bu soru beni bütün gece uyutmadı ve hiçbir şey bulamadım.

Cep saatime bakarken parmağımı masama vuruyorum.

Üç.

İki.

Bir.

Ofisimin kapısı açıldı ve Valentina içeri girdi. Rutinleri saat gibi işliyor. Asla sapmaz. Peki neden şimdi? Neden bu kadar ani?

Onu görmek bile oturduğum yerde doğrulmamı sağladı. Gözlerim vücudunda geziniyor, giydiği kırmızı elbiseyi inceliyor. Ofis için son derece uygun, ancak kıvrımlarını sarma şekli günahkâr. Valentina belli ki bugün savaş için giyinmiş. Sadece özel günlerde ya da önünde zorlu bir iş günü olduğunda kırmızı giyiyor. İşten ayrılırken kırmızı bir etek giymiş olması bunu ele veriyor olmalı.

Kibarca gülümsüyor ve bugünün programını önüme koyuyor, en önemli noktaları vurgulamak için pembe yapışkan notlarından birini en üste yerleştiriyor. Eskiden beni durmaksızın sinirlendirirken bu notların bana bu kadar keyif vermesi çok tuhaf. "Bugün iki yatırımcı toplantımız var," diyor ama ben elimi kaldırıp sözünü kesiyorum.

"Önce şuna bak." Bir belgeyi ona doğru itiyorum ve o da kaşlarını çatarak belgeyi alıyor.

"Nedir bu?"

"Yeni sözleşme şartları. Maaşınızı iki katına çıkaracağım ve tatil ödeneğinizi artıracağım. Ayrıca her yıl her şey dahil bir tatil, yeni bir araba ve yeni bir ev de ekliyorum. Ancak bu pazarlığa bağlı. İstediğiniz başka bir şey varsa, duymak isterim."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Teklifiniz için minnettarım," diyor sıkıca gülümseyerek. "Ama saygıyla reddetmek zorundayım."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. *Reddetmek* mi? Teklifimi reddediyor da ne demek? "Ne istiyorsun Valentina?"

Bir süre bana bakıyor, bakışları dalgın. "Hiçbir şey," diyor, sesi yumuşak. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde gözlerinin içine bakıyorum. "Gitmene izin vermeyeceğim," diye uyarıyorum onu. "Her şeyin bir bedeli vardır."

Başını eğiyor ve sonra gülüyor, sesinde zerre kadar mizah yok. "*Yok,*" diyor bana. "Beni satın alamazsın Luca. Bana teklif edebileceğin hiçbir şey kalmamı sağlayamaz."

Koltuğumdan kalkıp avuçlarımı masamın üzerine koyarak eğildim. "Bana neden gittiğini söyle." Neden gitmek istediğini anlayabilirsem, bunu düzeltebilirim.

Bir an tereddüt ediyor, ben de masamın etrafından dolaşıp önünde duruyorum. Valentina bana bakıyor ama gördüğü ben değilim. Düşünceler içinde kaybolmuş görünüyor.

"Valentina." Sesim yumuşak ve nazik, sanki çok yüksek sesle konuşmaktan, aramızdaki mesafeyi artırabilecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyormuşum gibi.

Gözleri benimkilere yerleşiyor ve göğsümün tam ortasına çarpıyor. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Yirmi dokuz yaşıma yeni girdim Luca. Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca seninle hiçbir şekilde akraba olmayan hiçbir arkadaş edinmedim. Neden biliyor musun?"

Cevap vermeme fırsat vermiyor.

"Çünkü işimde başarılı olmak istiyorsam, işimin hayatımdaki diğer her şeyin önüne geçmesi gerekiyordu. Gece gündüz, hafta sonları ve tatillerde o kadar çok çalıştım ki artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Hayallerimin ne olduğunu ya da hayatımda ne yaptığımı bilmiyorum. Bir gün uyandığımda tüm hayatımın boş olduğunu fark etmek istemiyorum. Ayrıca, dediğim gibi, bu şirkette büyümem bitti. Bundan sonra istediğim iş rolü sizin bana verebileceğiniz bir rol değil."

Ellerimi omuzlarına koyup ona sıkıca tutunuyorum, bir yandan da ona daha sıkı sarılabilmeyi diliyorum. "Valentina, belki de tek ihtiyacın olan bir moladır. Neden sana bir tatil ayarlamıyorum? Özel jeti saatler içinde senin için hazırlayabilirim. Sadece nereye gitmek istediğini söyle, ben de ayarlayayım. Belki de tükenmişsindir ve ben senden çok fazla şey istemişimdir. Çalışma saatlerini ve iş yükünü azaltabilirim. Daha fazla personel işe alabilirim."

Benden bir adım uzaklaşıyor ve kollarım yanıma düşüyor. "Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Bir tatil asıl sorunu çözmez Luca, bunu sen de biliyorsun. Bir molaya ihtiyacım var ama senin düşündüğün türden bir molaya değil. Bir tatile ihtiyacım var.

Temiz bir mola. Yeni bir başlangıç. Kendi mutluluğumu bulmak için bir şans. Benim için sırada ne var bilmiyorum ama buradan, senden çok uzakta olduğunu biliyorum."

Panik içimde dalgalanıyor ve ona doğru bir adım atıyorum, ta ki onu masama sıkıştırana kadar. Tüm bunlar ona hiç dokunmamam gerekirken dokunduğum için oldu. Aramızdaki şeyleri değiştirdim ve bunu asla geri alamam. "Kendi mutluluğun mu?" diye sordum. "Bu da ne demek oluyor? Benim için çalışmak seni mutsuz mu ediyor?" Ona dokunmamak için elimi enseme sarıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bana ne tür bir meydan okuma istediğini söyle, ben de bunu gerçekleştireyim. Benim adıma yönetmen için sana bir şirket satın alacağım. Buna ne dersin?"

İç çekiyor. "Hayır. Artık seninle çalışmak istemiyorum Luca. Kendimi bundan daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum."

Güzel gözlerine bakıyorum, hayal kırıklığı ve acının birbirine karıştığını fark ediyorum. Anlayamıyorum. Ben ona dünyayı sunarken o neden beni terk ediyor?

Valentina gülümsüyor ve bana bir kağıt parçası uzatıyor. "İhbar sürem altı ay. Bu, yerime birini bulmamız ve onu eğitmem için yeterli bir süre. Bu benim seçtiğim adayların bir listesi. Hangisini tercih ettiğinizi bana bildirirseniz, onları davet edip mülakat sürecini başlatacağım."

Elimdeki belgeye bakıyorum ve yere düşürmeden önce onu bir top haline getirirken dişlerimi gıcırdatıyorum. Valentina bana sırıtıyor ve güvenilir deri dosyasından bir kopya daha çıkarıyor. Bu sefer bana vermiyor. Onun yerine masamın üzerine koydu.

"Adayları gözden geçirin," diyor bana, sesi yumuşak. "Ben *olacağım* ve benim yerime birini bulmanız gerekecek."

Uzun saçları her adımda sallanarak uzaklaşıyor. Bugün ofisimden ayrılmasına izin veriyorum ama hayatımdan bu kadar kolay çıkmasına izin vereceğimi sanıyorsa çıldırmış olmalı.

Chapter Sixteen

VALENTINA

Herald'ın Luca ve Natalia hakkında yayınladığı ve nişanlandıklarını duyuran makaleyi okurken ellerim titriyor. Birlikte yemek yerken görüntülenmişler ve Luca'nın Natalia'ya bakışı içimi özlem ve kalp ağrısıyla dolduruyor. Luca'ya aşık olmadığımı biliyorum ama aramızda daha önce olmayan bir şeyler var. Sanırım en çok acı veren şey, olabilecek her şeyin ve olan her şeyin düşüncesi. Aramızdaki geçmiş, tıpkı annemin söylediği gibi uzak bir anı haline gelene kadar gün geçtikçe solmaya başlayacak.

Derlediğim aday listesine bakarken titreyerek nefes alıyorum. İçlerinden biri benim işimi devralacak ve Luca'nın en yakın yardımcısı olacak. Eğer bu işi iyi yaparsam, beni özlemeyecek bile. Doğru kişi, yokluğumu neredeyse hiç fark etmemesini sağlayacak.

Kaybetmekten endişe ettiği ben değilim. Yarattığımız iş akışı. Kolay olmayacak ama şu anda onun için yaptığım her şeyi yapacak birini eğitmek için altı ay yeterli olacaktır. Bu dünyada kimsenin yeri doldurulamaz değil, en azından benim.

Belgeleri oturma odamın zeminine yayarken iç geçirdim. Hepsiyle görüşebilirdim ama bunun için zamanımız olduğunu sanmıyorum. En iyi on adayımı seçmem gerekiyor çünkü Luca'nın seçmeyeceğini biliyorum.

Kapı zili çaldığında başvuran aday sayısını yirmiye indirmiştim. Kapıya yönelirken şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Sierra ya da Raven gelecek olsalar bana haber verirlerdi ve buraya geldiklerinde her zaman kendilerini içeri alırlardı. Ne annem ne de büyükannem buraya gelirdi, çünkü benden sadece onlara gitmemi isterlerdi.

Güvenlik ekranında Luca'yı gördüğümde gözlerim açılıyor. Yanakları kızarmış ve sarhoş görünüyor. "Valentina?" diye sesleniyor dahili telefondan. Onun burada ne işi var? Bugün kardeşleriyle aylık poker gecesi ve daha önce hiç kaçırmamıştı. Ailesi onun için her şeydir. Sırf zamanında dönebilmek için iş seyahatlerini kısa kestiği birden fazla olay olmuştu, peki bu gece neden *burada*?

Onu içeri alırken gergindim, ne yapacağımı bilemiyordum ve kalbimin hızla çarpması beni dehşete düşürüyordu.

"*Valentina,*" diyor kapıma doğru eğilirken. Bana sırıtıyor ve kalbim küt küt atıyor. Çok savunmasız görünüyor. Daha önce bana bu şekilde gülümsediğini hiç görmemiştim.

"Sarhoşsun," diye mırıldanıyorum o tökezleyerek daireme girerken.

Luca merakını belli ederek etrafına bakınıyor. "Hatırladığımdan daha güzelmiş." "Neymiş o? Evim mi?"

Başını sallıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Ama buraya daha önce hiç gelmediniz."

Yüzünü bana dönüyor ve bana doğru uzanıyor. İşaret parmağı bir an için yüzümün yan tarafında geziniyor, sonra saçlarımı önümden itiyor. "Tabii ki gördüm," diyor bana. "Sana bu daireyi almadan önce kaç daire incelediğimi biliyor musun?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Ne?"

Elini bırakıyor ve iç çekiyor. "Hayır, tabii ki bilmiyorsun," diye fısıldıyor. "Bilmediğin o kadar çok şey var ki."

"Luca," diyorum tereddütle. "Burada ne işin var?"

Bana bir serapmışım, her an yok olabilecekmişim gibi bakıyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Elini kaldırıyor ve saçımın bir tutamını tutuyor. "Saçının nasıl bir his olduğunu hep merak ederdim, sonra öğrendim ve yastıklarımın üzerinde nasıl görüneceğini merak etmeye başladım. Asla bilemeyecek olmak beni öldürüyor."

Saçlarımı bırakıyor ve parmaklarını çenemde gezdirdikten sonra boğazıma doğru ilerliyor, eli ensemde dolanırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Luca yüzümü kendi yüzüne doğru eğiyor ve nefesim kesiliyor.

"Luca, sarhoşsun. Sağlıklı düşünemiyorsun. Şoförünü çağıracağım, tamam mı?"

Başını iki yana sallar. "Düşüncelerim hiç bu geceki kadar net olmamıştı. Söyle bana Valentina. Beni başka bir adam için mi terk ediyorsun?"

Gözlerim açıldı. "Ben... *ne*?"

Vücudu benimkine değene kadar bir adım daha yaklaşıyor. "Kim bu
Bu mu?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Luca, kimse yok, ama olsaydı bile, nasıl
Bu seni ilgilendirir mi? Sen nişanlısın."

Elleri belime dolanıyor ve ben ne yaptığını anlamadan beni kollarının arasına alıp duvara yaslıyor. Bacaklarım kendimi yukarıda tutmak için içgüdüsel olarak kalçalarına sarılıyor ve o inliyor, alnı benimkine düşüyor. Pozisyonlarımız o gece olduğu gibi aynı ve bunun farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Lanet olası adını bile hatırlamıyorum," diyor bana. "*Hatırlayamıyorum,* çünkü tüm düşüncelerim *seninle* dolu."

Dişlerimi sıkıp bir elimi saçlarına gömüyorum ve tedbiri elden bırakıyorum. "Bu saçmalık," diye çıkışıyorum. "Yüzündeki ruju gördüm. Akşam yemeği rezervasyonunu yapan, ona gül gönderen bendim. Ne oyunu oynuyorsun Luca? Beni kontrol etmek için başka seçeneğin kalmadı diye duygularımla oynamayı aklından bile geçirme."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları bir an için dudaklarıma düşüyor. "Onu hiç öpmedim," diyor bana. "Bir kez bile. Hayal bile edemiyorum. Ruj... Ne yapmaya çalıştığından emin değilim. Sanırım yanağımı öpmeye çalışıyordu. Bilmiyorum Valentina. Uzaklaştım ama ondan tamamen kaçamadım."

Ona bakıyorum, neye inanacağımdan emin değilim, neden açıklama yapmaya çalıştığından da emin değilim. "Umurumda değil," diye fısıldıyorum. "Senin ne yaptığın umurumda değil.

Nişanlın. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Belimi kavrayışı bir an için sıkılaşıyor, sonra ellerini göğüslerimin hemen altında durana kadar yukarı kaldırıyor. "Her şeyin seninle ilgisi var," diye mırıldanıyor. "O kız hayatıma girene kadar beni terk etmeye karar vermedin. Bana doğruyu söyle Valentina. Eğer o nişan beni zorlamasaydı işinden ayrılır mıydın?"

Söyleyecek söz bulamıyorum ve bakışlarını tutamayarak başka tarafa bakıyorum.

Luca iç geçiriyor ve başını omzuma yaslamak için eğiliyor, dudakları boynuma bastırıyor. "Yapmazdın," diye fısıldıyor boynumu usulca öpmeden önce.

Dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor ve beni kendisine doğru yeniden konumlandırarak ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin veriyor. "Valentina," diye fısıldıyor. "*Lütfen*. Lütfen beni bırakma."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. O sarhoş olabilir ama ben değilim. Bu daha fazla devam edemez. Göğsüne bastırıyorum ve bacaklarımı açarak beni bırakması için onu zorluyorum. Bunu isteksizce yapıyor, ayaklarım yere değdiğinde bile kollarını bana dolamaya devam ediyor.

"Bırak," diyorum ona. "Ne yaptığını sanıyorsun Luca? Gerçekten ne yaptığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Bana rüşvet vermeyi başaramadın, şimdi de beni duygusal olarak manipüle etmeye mi çalışıyorsun?"

Benden bir adım uzaklaşıyor, gözlerinde acı parlıyor. "Bunu sana asla yapmam Valentina."

"O zaman bu nedir? Bu yıl bitmeden Natalia'yla evlenmek zorunda kalacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bunu değiştirmek için yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Yani, bu mu? Bu benim için nasıl adil olur? Neden şimdi? Gerçekten gözlerimin içine bakıp bunu beni kendi isteğine boyun eğdirmek için yapmadığını söyleyebilir misin?"

Luca bir elini saçlarında gezdiriyor ve tavana bakıyor. O da benim hissettiğim gibi kaybolmuş görünüyor. Bunların herhangi biri gerçek mi? Yıllarca bana neredeyse küçümseyerek davrandı. Ben onun için her zaman sadece bir çalışan oldum, daha fazlası değil. Bir yanım onun arzusunun gerçek olmasını istiyor ama Luca'yı bunun olamayacağını bilecek kadar uzun süredir tanıyorum. O bir kontrol manyağı ve ben onun benim için açtığı yolda yürümüyorum. Beni tekrar yola sokmaya çalışıyor ve bunun için ne gerekiyorsa yapacak.

"Gitmeni istiyorum. Geçmişimiz yüzünden bu işin peşini bırakacağım.

Yarın sabah, bu hiç olmamış gibi davranacağız ve altı ay içinde,

gitmeme izin vereceksin. Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek Luca. Senin piyonun olmaktan bıktım."

Kapıya doğru yürüyorum ve onun için kapıyı açıyorum. İç geçiriyor ve isteksizce beni takip ediyor. Söyleyecek bir şeyi kaldığını sanmıyordum ama kapı aralığına yaslanıp gözlerimin içine bakıyor, bakışları odaklanmamış. "Sen asla bir piyon değildin," diyor, sesi yumuşak. "Sen her zaman benim kraliçemdin. Bunu senden başka herkes biliyordu."

Sonra hem düşüncelerimi hem de kalbimi darmadağın ederek çıkıp gitti.

Chapter Seventeen

LUCA

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerim ofisimi çevreleyen cam duvarların arasından Valentina'da. Başım acıyla zonklarken dün geceden parçalar zihnimden geçiyor. En son ne zaman gerçekten sarhoş olduğumu hatırlamıyorum. Kontrolü kaybetmekten nefret ederim ama dün gece tam olarak bunu yaptım.

Ne halt ettim ben? Ne düşünüyordum ki? Hepsi Zane ve Ares'in suçu. Beni poker gecesinde tutmaları gerekirdi, ama bunun yerine kafamı Valentina ve sonunda evleneceği başka bir adamla ilgili düşüncelerle doldurdular. Hatta beni onun evine götürmesi için bir şoför bile çağırdılar. Daha iyi bilmeleri gerekirdi ve aynı şey benim için de geçerli.

Valentina sabahtan beri normal davranıyor, hatta yüzünde o sinir bozucu gülümsemesi ve tatlı bir yapışkan notla bana biraz parasetamol ve su bile verdi, ama yine de bir şeyler yaptığım hissinden kurtulamıyorum.

ilişkimize onarılamaz bir zarar verdi. Onu elimde tutma şansım varsa bile dün gece bunu kesinlikle mahvettim.

Masa telefonumun tuşlarından birine basmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Oturduğu yerden kalkışını izliyorum, gözlerim bugün giydiği dar kırmızı elbisenin üzerinde geziniyor. Bugün müzakere ettiğimiz büyük bir anlaşma yok ve dün gece hakkında benimle yüzleşmedi. Yapacak olsaydı, çoktan yapardı.

Peki neden?

Neden kırmızı giyiyor?

"Beni mi çağırdınız?" diye soruyor, yüzü tamamen ifadesiz.

Yerimden kalkıyorum ve masamın etrafından dolaşıp ona yaslanıyorum. Önümde duruyor, bakışları sabit.

"Konuşmamız gerek."

Kaşlarını kaldırıyor ve başını sallıyor. "Konuşmak istediğiniz şey nedir?"

Bir an için yüzünü inceledim. "Dün geceki davranışlarım için özür dilemek istiyorum. Asla o kadar sarhoş olmamalıydım ve kesinlikle o halde evinize gelmemeliydim."

Gözlerimin içine bakıyor, sanki bir samimiyetsizlik belirtisi arıyor, ama sonra başını sallıyor. "Sorun değil," diyor bana. "Hepimiz sarhoş olduğumuz anlardan payımıza düşeni aldık. Sen de onlardan muaf değilsin."

Kaşlarımı kaldırdım ve kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Bu kadar mı? Tüm söyleyeceği bu mu? "Ciddiydim," diyorum ona, sesim yumuşak. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Valentina kollarını kavuşturup bana bakıyor. "Neden? Neden beni bu işe bağlamakta ısrar ediyorsun? Değişime karşı dirençli olmak doğal değil Luca, ama iyi olacaksın. Aniden çekip gitmeyeceğim. Yerine birini bulup eğiteceğim."

Çenemi sıkıp ona uzanıyorum ve saçının bir tutamını parmağıma doluyorum. "Hiç kimse senin yerini tutamaz Valentina. Kimse beni senin kadar iyi tanıyamaz. Gitmene izin verirsem aptallık etmiş olurum. Windsor Finance seni kaybetmeye asla dayanamaz. *Ben kaldıramam*."

Tereddüt ettiğini görüyorum ve bir an nefesimi tutuyorum, onunla kaydettiğim ilerlemeyi mahvedecek bir şey söylemekten korkuyorum. "Luca," diye fısıldıyor, bakışları yumuşuyor. "I..."

Ofisimin kapısı açıldığında an bozuluyor ve elimi çekip Valentina'nın saçlarının parmaklarımın arasından kaymasına izin veriyorum. Güçlükle dizginlediğim bir öfkeyle başımı kaldırdığımda baldızımın bana sırıttığını görüyorum.

"Raven," diyorum, öfkem uçup gidiyor. Ağabeyimin karısı olabilir ama benim için her zaman bir kız kardeş gibiydi. Şimdi bile ona kızacak bir şey bulamıyorum içimde.

"İşte buradasın," diyor, bakışları Valentina'nın üzerinde. "Bunu unutmuşsun." Üzerinde markasının logosu olan bir çanta uzatıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Bu ayakkabılar giydiğin elbiseyle uyumlu. Bu geceki randevunda *mükemmel* görünmeni istiyorum."

Valentina'nın gözleri açılıyor ve ben gerilerek midemin bulandığını hissediyorum. "*Randevu mu*?" Tekrarlıyorum, ses tonum bir tehlike iması taşıyor. "Ne randevusu lan?"

Valentina gülümseyerek Raven'a doğru dönüyor, belli ki ona doğru yürümeye niyetli, ama elimi bileğine dolayarak onu yerinde tutuyorum. Onu kendime doğru geri çekiyorum ve tökezleyerek kollarıma düşüyor.

"Luca!" diye uyarıyor doğrulurken ve benden uzaklaşırken. "Lanet olası bir randevuya mı gidiyorsun?" Soruyorum, sesim kaynıyor
Öfke. Başka tarafa bakıyor ama çenesinden tutup yüzünü tekrar kendime çeviriyorum. "Cevap ver bana."

"Bu özel bir mesele," diye tersliyor ve Natalia ofisime geldiğinde söylediğim sözlere anında pişman olmamı sağlıyor.

"Kim o?"

Dişlerini gıcırdatıyor ve bana ters ters bakıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu gece bir randevuya çıkacak vaktin yok," diyorum ona.
bir bahane bulmak için beynini zorluyor. "Denetçilere verdiğimiz bilgileri iki kez kontrol etmeni istiyorum."

"Bunu zaten yaptım."

"Bir sonraki çeyrek için bütçelerimizin ayarlanması gerekiyor."

"Bunlara son şeklini verdim ve her bir bölüm başkanıyla bunları tartışmak üzere toplantılar yaptım."

Duraksıyorum. "Bu hafta katıldığımız her toplantı için ayrıntılı toplantı tutanaklarına ihtiyacım var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Onları zaten size e-postayla gönderdim."

Hayal kırıklığı omurgamda geziniyor. Neden işinde bu kadar iyi ki? "Salazar Finans'ın halka arz planlarını görmek istiyorum."

Valentina kaşlarını çatıyor. "Gelecek aya kadar vadesi yok."

"Hemen istiyorum." Bu en az bir haftalık iş demek. Bunu halletmek için fazla mesai yapması gerekecek, bu da randevusuna gitmesini imkansız hale getirecek.

Kollarını kavuşturuyor ve bir süre bana bakıyor. "Pekâlâ," diyor tereddütle. "Sanırım şanslısınız. Planı çoktan hazırladım. Ben

Son rötuşları yapıp bir saat içinde e-postayla göndereceğim."

"*Ne*?" Kekeliyorum.

Bana nefret ettiğim o kibar şekilde gülümsüyor. "Şimdi, hepsi bu kadarsa, işe dönmeden önce gidip Raven'la bir kahve içeceğim."

Dönüyor ve kendinden emin adımlarla uzaklaşıyor. Ne oluyor lan? Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca biriyle çıktığını hiç duymadım.

Kapı arkasından kapanıyor ve ben bir süre kapıya bakıyorum, düşüncelerim allak bullak oluyor. Ne yapacağım ben? O randevuya gitmesini engelleyemem.

Telefonumu elime alıp Güvenlik Şefimiz Silas Sinclair'i aramadan önce bir an tereddüt ediyorum. Neredeyse anında açtı.

"Windsor," diyor, sesi her zamanki gibi monoton. Karısından başka hiç kimsenin yanında bu kadar hareketli olduğunu görmemiştim. Alanna'nın o tahta parçası insanda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Silas." Bir an tereddüt ettim. "Valentina'nın bu gece nereye ve *kiminle* gideceğini öğrenmeni istiyorum."

Bir an sessiz kalıyor. "Ona sormayı denedin mi?"

Bu adamdan nefret ediyorum. Çok sinir bozucu biri ama yaptığı işte en iyisi. "Tabii ki denedim Sinclair. Bana söylemedi."

İç geçiriyor, isteğimden rahatsız olduğu belli. "Val'in özel zamanlarında ne yaptığının seni ilgilendirmeyebileceğini hiç düşündün mü? Zaten nişanlı değil miydiniz? Tebrikler bu arada."

Çenemi sıkıyorum. "Sana beni sorgulaman için para vermiyorum."

"Bana hiç ödeme yapmıyorsun," diye yanıtlıyor. "Büyükannen ödüyor."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve tavana bakıyorum. Sonunda Ares'in Silas'tan neden bu kadar nefret ettiğini anlıyorum. "Bir isme ve bir yere ihtiyacım var."

Silas iç geçirir. "Karım bundan hoşlanmayacak. Val ile arkadaş ve bunu biliyorsun. Sakın garip bir şey yapma. Eğer yaparsan ve Alanna öğrenirse, bunun sonunu asla duyamam."

Bu orospu çocuğu. Karısından başka kimseye sadakati yok. O da benim kadar zengin, yani o da satın alınamaz. Kontrol edemediğim insanlardan nefret ederim ve Silas Sinclair tam bir joker.

"Restoranın adı Marsella. Theodore Miller ile randevusu var."

Zorlukla dizginlediğim bir öfkeyle aramayı sonlandırdım. *Theo Miller.* Portföy yöneticilerimizden biri mi? Lanetleneceğim. Lanet olası pislik.

Sandalyemde arkama yaslanıp bilgisayarıma bakıyorum ve İK'ya bir e-posta göndermeden önce bir an tereddüt ediyorum. İçeriğini okuduğumda gülümsüyorum.

Derhal geçerli olmak üzere, arkadaşlık etmeme kuralını yürürlüğe koyuyorum. Şirket içinde flört etmek kesinlikle yasaktır ve derhal işten çıkarılma sebebi olacaktır. Lütfen şirket çapında bir e-posta gönderin.

Valentina işinden ayrılmak isteyebilir ama Theo bunu yapmayacaktır.

Chapter Eighteen

VALENTINA

"Evet diyeceğini hiç düşünmemiştim," diyor Theo ve beni düşüncelerimden koparıyor. Neyim var benim böyle? Oturduğumuz andan itibaren tek yaptığım Luca'yı düşünmek oldu.

Randevuya gittiğimi ilk duyduğunda sergilediği tavır beni şaşırtmıştı ama günün geri kalanında sessizdi. Belki de hazırlıksız yakalanmıştı ve benim düşündüğüm kadar umursamıyordu. Bunun beni olduğundan çok daha fazla rahatlatması ve içimi donuk bir hayal kırıklığıyla doldurmaması gerekirdi.

Theo beni masamdan kaldırdı ve Luca'nın bir şey yapacağından ya da söyleyeceğinden o kadar emindim ki ama yapmadı. Bunun yerine, sanki daha az umursamıyormuş gibi işine yeniden odaklanmadan önce ofisinden bize sadece baktı.

"Neden yapmayayım ki?"

Theo sırıtıyor ve eğiliyor. "Ofisteki herkesin sana ne dediğini bilmiyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyorum ve dirseğimi masaya dayıyorum, ona doğru eğilirken yumruğum çenemi destekliyor. "*Buz Kraliçesi mi?"*

Gözleri biraz açılıyor ve sonra başını sallıyor, dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçıyor. "Daha iyi bilmeliydim. Şirkette senin bilmediğin hiçbir şey olmuyor, değil mi?"

Ona sırıtıyorum. "Her şeyi bilmek benim işim sayılır."

Bana bakıyor, gözlerinde bir parça inançsızlık var, sanki karşısında oturduğuma gerçekten inanamıyormuş gibi. "Sana ne zamandır çıkma teklif etmek istediğimi bilemezsin. Sadece emin değildim. Seni hiç kimseyle çıkarken görmedim ve özel hayatını iş arkadaşlarınla asla tartışmazsın. Seni sadece patronla gördüm, bu yüzden belki ikiniz..." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Ama sonra hepimiz onun nişanlandığı haberini aldık ve sen gayet iyi görünüyordun, ben de yanıldığımı anladım. Keşke cesaretimi toplayıp sana daha önce çıkma teklif etseydim."

Gülümsemem donuyor ve bir an için gözlerimi kaçırıyorum. "Luca ve ben hiç çıkmadık."

Theo garip bir şekilde boynunu ovuşturuyor ve gözlerini tabağına dikiyor. "Özür dilerim. Bir şey ima etmek istememiştim. Ben sadece... sana çıkma teklif etmem çok uzun sürdü ve şimdi buradayız, bunu mahvediyorum."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Hiç de değil."

Ellerini kavuşturuyor ve ışıl ışıl gülümsüyor. "İş hakkında hiç konuşmayalım. Bana en sevdiğin hobilerinden bahset. İş dışında nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum. Gerçek Valentina Diaz kim?"

En sevdiğim hobilerim mi? Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Sürekli çalışıyorum. Televizyon izlemek dışında rahatlamak için yaptığım bir şey aklıma bile gelmiyor. *Hobiler mi?* Benim hiç yok.

"Yemek yapmayı çok seviyor ve yemek YouTube kanallarını takip ediyor. Onları yemek programlarına tercih ediyor. Garip bir şekilde minyatür yemeklere de ilgi duyuyor." Luca'nın masamızın yanında durduğunu görünce başımı kaldırıyorum ve şoktan dilim tutuluyor. "Kız kardeşimle sürekli dalga geçse de Sierra'nın ona önerdiği her müstehcen romanı okuyor ve son zamanlarda sesli kitaplara da merak sardı. İşteyken, neyin peşinde olduğunu anlamadığımı düşünerek yüzünü ekşitmeden onları dinliyor. Bunun dışında Sudokulara kafayı takmış durumda. Evinde bir yığın Sudoku kitabı var.

Ne zaman ona zorluk çıkarsam ya da fazla mesai yaptırsam, öfkeyle bir tanesini çözüyor ve tüm bu süre boyunca bana küfrediyor."

Theo bir süre Luca'ya bakıyor, ikimiz de ne yapacağımızdan emin değiliz. "Patron," dedi sonunda. "Sen... burada ne yapıyorsun?"

Ben de aynı şekilde kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum, ama derinlerde bir yerde daha fazlası var. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey. Belirsiz bir zafer ve rahatlama duygusu. Belki de benim biriyle çıkmamı önemsiyordu.

Luca bir sandalye çekiyor ve hiç utanmadan masamıza yerleştiriyor. Theo'ya dönmeden önce bana "Çok beceriklisin," diyor. "Sen de öylesin Miller. Böyle devam edersen sana zam yapmak zorunda kalabilirim. Bu restoran zincirini yakın zamanda satın aldığımızı nereden biliyordun?" Bakışları ikimizin arasında dolaşıyor, gözlerinde saf öfke dans ediyor. "İkinizin de ne kadar proaktif olduğunuzu görmekten ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Ben de gelip burayı test etmek istiyordum. Ne tesadüf." Ses tonu tamamen duygusuz ve belli ki alaycı.

"Yoksa yanılıyor muyum? Bu bir randevu olamaz, değil mi? Bugün gönderilen notu kaçırdınız mı? Bugünden itibaren, arkadaşlık etmeme kuralı yürürlükte. Şirket içinde flört etmek yasak." Sonra Theo'ya bakıyor ve gülümsüyor. "İşini kaybetmek istemezsin, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesim olması gerekenden bir oktav daha yüksek çıktı. Elbette notu görmüştüm ama görmezden gelmeye niyetliydim. Bugün buraya gelmesini beklemiyordum. "Ben... hangi satın alma?" Burası bir Windsor restoranı olsaydı Sierra bana söylerdi ve buranın varlıklarımızdan biri olmadığına eminim. Öyle olsaydı satın alma işlemine ben de dahil olurdum.

Luca'nın gözleri benimkileri buluyor ve gözlerinde sessiz bir uyarı var, sanki onu yalanlamam için bana meydan okuyor. Eğilip çatalımı aldıktan sonra cesaretle balığımdan bir ısırık alırken onu izliyorum. "Lezzetli," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bu restoranı ne zaman aldınız?" Yumuşak bir sesle soruyorum. Luca yavaşça yemeğimden bir ısırık daha alıyor.

"Bu öğleden sonra."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ederken kalbim hızla çarpmaya başladı. Biriyle çıkacağımı öğrendikten sonra mı bu restoranı satın aldı? Yeni kuralı da bu yüzden mi uygulamaya koydu? Boğazımı temizliyorum ve saçlarımı beceriksizce kulağımın arkasına itiyorum. "Biraz konuşabilir miyiz lütfen? Özel olarak."

Theo ikimizin arasına bakıyor ve ben ayağa kalkarken kibarca gülümsüyorum. Luca beni reddedecekmiş gibi arkasına yaslanıyor ama

kolunu tutuyorum

ve onu beni restoranın terasına kadar takip etmeye zorladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Öfkemi zar zor dizginleyerek soruyorum. Sırıtıyor. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Gerçekten bu restoranı bugün mü satın aldın? Neden?"

Luca kollarını kavuşturup başını sallıyor. "Aldım."

"Sana *nedenini* sordum."

O bana bir adım yaklaşıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum, ikimiz bu dansı sırtım duvara değene kadar sürdürüyoruz. Luca kollarını iki yanımdaki duvara yaslıyor, beni kafesliyor.

"Gerçeği mi istiyorsun Valentina?" Başımı salladım.

"Tüm gerçeği."

Başını eğiyor ve dudakları dudaklarımdan sadece bir santim uzaklaşana kadar biraz daha eğiliyor. "Bilmiyorum amına koyayım," diye fısıldıyor. "İkimiz de asla duygularıma göre karar vermediğimi bildiğimiz halde bana çok mantıksız davranıyorsun. Biriyle çıktığını duyduğum anda bunun olmasına izin veremeyeceğimi anladım. Evet Valentina, sırf bu gece burada olmak için geçerli bir bahanem olsun diye koca bir restoran satın aldım. Evet, randevunu mahvetmeye çalışıyorum ve evet, o lanet masaya geri dönmene izin vermeyeceğim." O da benim kadar zor nefes alıyor, öfke ve çaresizlik yüzünü gölgeliyor. "Gerçeğin tamamını mı istiyorsun? Onun için kırmızı giymenden nefret ediyorum ve ben içeri girdiğimde ona gülümsemene dayanamıyorum. Bana *hiç* öyle gülümsemedin. Bir kere bile."

Ellerimi göğsüne koyuyorum, onu itmem gerektiğini biliyorum. "Luca, sen tamamen ve tamamen *delisin,*" diye fısıldıyorum.

Vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar bir adım daha yaklaşıyor. "Öyleyim," diye itiraf ediyor. Elini saçlarımın arasından geçiriyor ve sıkıca kavrıyor. "Çünkü beni delirtiyorsun."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve parmak uçlarıma yükseliyorum, onu öperken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Luca saçlarımı sıkıca kavrıyor ve dudaklarımı açmaya zorlayarak öpüşmemizi derinleştiriyor. Bunu yapmamalıyız ama kendime engel olamıyorum.

Alt dudağımı emmeden önce dudaklarıma karşı "Tadın hatırladığım kadar tatlı," diye mırıldanıyor.

Nefes nefese ondan uzaklaşıyorum. "Yapamayız," diyorum ona, sesim kırılarak. "Yapamayacağımızı biliyorsun."

Gözlerimin içine bakıyor, yüz ifadesi hissettiğim üzüntüyü yansıtıyor. "Valentina," diye yalvarıyor.

Başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Gitmeme izin vermelisin Luca. Bu daha başlamadan bitmeli. Sen ve ben... Bu olamaz."

Göğsüne bastırıyorum ve o da kollarını bırakıyor. Bakışlarındaki pişmanlık benimkini mükemmel bir şekilde yansıtıyor ve çaresizlik beni sert bir şekilde vuruyor. Eğer o bir Windsor olmasaydı ve ben de onun çalışanı olmasaydım... aramızdaki şeyler farklı olabilir miydi?

Chapter Nineteen

VALENTINA

Ofise girerken telefonumdan e-postalarıma göz gezdiriyorum, kalbim sıkışıyor. Yirmi altı iş başvurusu reddedilmişti ve hepsi aynı anda gelmişti. Niteliklerime bakılırsa bunun olmasının tek bir yolu var. Luca beni kara listeye aldı.

Yıllarca ona her şeyimi verdim ve o bana karşılığını böyle mi ödüyor? Duygularımla, *hayatımla* oynamayı bırakacak mı? Birlikte olamayacağımızı biliyor ve beni gerçekten istediğini bile düşünmüyorum, yine de bir randevuya çıkmama izin vermiyor. Başka biriyle evleniyor ama bu işi bırakmama bile izin vermiyor. Buna hakkı olmadığı halde neden bana bu kadar sıkı tutunuyor? Neden beni incitmeye devam ediyor?

Doğrudan ofisin en üst katına çıkan özel asansöre adımımı atarken ruh halim kasvetli. Bir kez daha kırmızı giyindim ama bugün bir iş için.

Dünkünden tamamen farklı bir nedenle. Zihnim istemeden Luca'nın dün geceki sözlerine geri dönüyor.

Onun için kırmızı giymenden nefret ediyorum.

Nereden biliyordu ki? Yıllardır Luca'nın radarında bile olmadığımdan emindim, o halde ne zaman bir doz cesarete ve iyi şansa ihtiyacım olsa kırmızı giydiğimi nasıl bilebilirdi? YouTube'daki yemek kanallarını ve Sierra'yla okuduğumuz romanları nereden biliyordu?

Masamın yanında durup bir süre ona bakıyorum, içimi derin bir kayıp duygusu kaplıyor. Sekiz yıl. Ayrıldığım sadece Luca değil. Beni şekillendiren şirket ve insanlar. Büyükanne Windsor ve bir dereceye kadar Sierra, Raven ve Alanna da. Bu çevre beni yetiştirdi, bildiğim her şeyi öğretti. Bu kattaki tuvalette, üstlerimden biri beni azarladığı için ya da buradaki yüksek eğitimli ve yetenekli insanların arasında kendimi yetersiz hissettiğim için hüngür hüngür ağlayarak sayısız an geçirdim. Sekiz yıl sürdü ama sonunda kendimi bir yere ait hissettim.

Luca'nın ofisine bakıyorum, kalbim ağırlaşıyor. İçimden binlerce çelişkili duygu geçiyor ama her biri bana aynı şeyi söylüyor. Aramızdaki her bağı kesmem gerekiyor.

İçeri girmeden önce Luca'nın kapısını çalarken derin bir nefes alıyorum, göğsüm daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyor. Başını kaldırıp bakıyor, yüz ifadesi benimki k a d a r acı dolu.

"Valentina."

Adımı söyleme şekli her zaman farklı olmuştur. Eskiden ses tonunda bir küçümseme olduğunu düşünürdüm, ama bugün bana daha çok saygı gibi geliyor. Luca'nın gözleri ü z e r i m d e k i kırmızı takım elbisenin üzerinde geziniyor ve istifasını bozmadan masasına bakıyor.

"Konuşmamız gerek."

Başını sallıyor ve başını kaldırıyor, gözleri isteksizlikle dolu. Bana bakışı beni mahvediyor. Yerimde durmak, tereddüt etmemek her şeyimi alıyor.

"Beni kara listeye almak gitmemi engellemeyecek Luca. Sen ve desteğin olmadan olduğum kişi olamayacağımı tamamen kabul ediyorum, ancak *sekiz yıl* boyunca sana her şeyimi vererek benim için yaptıklarının karşılığını ödediğime de inanıyorum. Senin yanında durdum, Luca. Herkesten daha çok çalıştım, herkesin makul olarak bekleyebileceğinden daha çok. Daha ne kadar dayanacaksın? Kendimi ön planda tutmaya çalıştığım için beni daha ne kadar cezalandıracaksın? Bir keresinde yürümeyi normalleştirmemiz gerektiğini söylediğini duymuştum.

Zehirli durumlardan uzak durmak, öyle değil mi? Bırak gideyim, Luca. Bırak gideyim. Sana yalvarıyorum. Bana zarar verdiğini görmüyor musun?"

"Bunu yapamam," diye mırıldanıyor. Yüzünü ovuşturuyor ve başka tarafa bakıyor. "Benden istediğin her şeyi yaparım Valentina, ama seni bırakmam yapmayacağım tek şey."

"Neden?" Sesim titreyerek soruyorum. "Altı ay sonra Natalia ile evleniyorsun ve odak noktan o olmalı."

Bana öyle bir çaresizlikle bakıyor ki, yerimde durmakta zorlanıyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Belki sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna geldiğimiz içindir, belki de aramızda bastırılmış bir hayal kırıklığıdır. Dün gece ne oldu bilmiyorum ama bir daha olamaz. Ben düğününüzden önce, hele hele düğününüzden sonra rastgele takılabileceğiniz biri değilim."

Luca ayağa kalkıyor ve masasının etrafında dolaşıyor. Tüm vücudum onun varlığına tepki verirken olduğum yerde kalmak için her şeyimi vermem gerekiyor. Ona doğru yürüyüp daha yakın olmak mı yoksa birkaç adım uzaklaşmak mı istediğimi bilemiyorum.

"Benim için asla sıradan bir ilişki olamazsın Valentina," diye mırıldanıyor.

"Sen başkasıyla evlenirken ben nasıl daha fazlası olabilirim ki?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve bir süre tavana bakıyor. "Onunla evlenmek *istemiyorum.* Nişanlandığımızdan beri onu sadece bir kez gördüm - ofise geldiği gün. Onu o zaman gördüm, bir de o akşam yemekte. Hepsi bu kadar. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Fark etmez," diye çıkıştım. "O senin nişanlın. Ya ben? Yakında senin için bir hiç olacağım. O zamana kadar bazı sınırlara ihtiyacımız var. Eğer altı ay daha birlikte çalışmak zorunda kalırsak-"

Luca şakayla karışık gülerek sözümü kesiyor. "Hâlâ gitmene izin vereceğim yanılsamasına kapılıyorsun, ha? Haber ver Valentina. Ne yapman gerekiyorsa yap. Altı ayın dolduğunda, her zaman olduğun yerde kalacaksın. Benim yanımda."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu daha fazla yapamam. Sen ve ben... dün gece asla olmamalıydı. Sekiz yıl boyunca birlikte mükemmel bir şekilde çalıştık. Ne değişti, Luca? Beni kaybettiğini fark edene kadar beni istemiyordun. Ben senin eşyalarından biri değilim. Bir malın değilim. Ben senin

İlk seferinde bana sadece Joshua için dokundun, şimdi ise bıraktığım için. Seninle bu oyunu oynamayacağım."

Luca bana doğru yürüyüp elini kaldırıyor, parmaklarının ucu şakağıma değiyor. Saçlarımı parmağının etrafına doluyor ve yüzünde dalgın bir ifade beliriyor. "Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamasını sağladın," diyor, sesi yumuşak. "Değişen bu oldu."

Elinin tersi yanağımı okşuyor ve gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Ares ve Raven'ın düğününde zaten çuvallamıştım ve zar zor toparlandık. Seni kalıcı olarak kaybetmeme neden olabilecek bir şey yapma riskini almamın imkânı yoktu. Ama sonra sen ayrıldın ve ilk içgüdüm kalman için elimden gelen her şeyi yapmak oldu." Kıkırdıyor ve uzaklaşıyor. "Kendi kendime düşündüm... ne yaparsam yapayım seni kaybedeceksem, neden merak etmeye devam edeyim? Neden seninle ilgili düşüncelerimi bastırmaya devam edeyim? Neden hem kendime hem de sana yalan söylemekle uğraşayım?"

Dudağımı ısırıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Luca, ben kalamam ve aramızdaki bu şey? Bunu kabul edemeyiz. Nişanlılığın senin için bir şey ifade etmiyor olabilir ama ben öyle bir kadın değilim. Dün geceki öpücükten dolayı ne kadar suçlu hissettiğimi biliyor musun? Asla yapmamalıydım... Ben..."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Biliyorum ve özür dilerim. Düzgün düşünemiyordum ve bir kereliğine de olsa teslim olup çaresizce arzuladığım şeyi almak istedim. Bir daha olmayacak, o yüzden lütfen beni bırakma. Bu şirketi bırakma. Uğruna savaştığımız her şeyi bir kenara atma. Windsor Finans sensiz bu hale gelemezdi Valentina. Gerçekten inşa ettiğimiz her şeyi bırakıp gidebilir misin?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve teslim olma içgüdüsüyle savaşmak için elimden geleni yapıyorum. "Kalırsam ne olur? Burada benim için daha fazla kariyer gelişimi yok, bunu sen de biliyorsun. Eğer kalırsam, bu senin için olacak... ve sen yakında evlenecekken bu nasıl doğru bir şey olabilir? *Benim* için nasıl doğru bir karar olabilir? Bu iş bildiğim tek şey, ama bu rolde daha ne kadar kalabilirim? Çalıştığım saatlerde çalışmaya daha ne kadar devam edebilirim? Eğer kalırsam, sen karınla bir hayat kurarken ben hayatımı senin için feda etmeye devam edeceğim. Gençleşmiyorum Luca. Ben de kendime ait bir hayat istiyorum. *Mutluluğun nasıl bir* his olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu aşkı bulmak ya da hayatımı birlikte geçireceğim bir erkek bulmakla ilgili değil - o kadar romantik değilim. Ama bir ya da iki hobi bulmak ve seyahat etmek? En azından bunu yapmayı çok isterim."

Gözlerinde öyle bir umutsuzlukla bana bakıyor ki, kendi kalbim ağrımaya başlıyor. Bir yanım bana hiç dokunmamış olmasını diliyor. Dokunmasaydı, ben gittikten sonra arkadaş kalabilir miydik?

"Sen ve ben... eskiden olduğumuz şeye geri dönmeliyiz. Son birkaç ayda olan her şeyi, aramızda konuşulan her şeyi unutmalıyız. Altı ay daha, eskiden olduğumuz kişiye geri dönelim. Bunu iyi bir notla bitirelim, Luca."

Derin bir nefes alır ve sonra başını sallar. "Karşı koymayacağımı sanma. Kişisel duygular bir yana, sen Windsor Finans'ın en iyi çalışanısın. Gitmene izin vermeyeceğim."

Kapıya doğru yürüyorum ve kalbim titreyerek ona bakmak için geri dönüyorum. Dışarı çıkmadan önce ona "Sana başka bir seçenek bırakmıyorum," diyorum.

Chapter Twenty

VALENTINA

Kişisel asistan ekibimizle koordinasyonu sağlarken huzursuzum. Yerime geçecek kişi için mülakat ayarlama görevini onlara verdim ve bu bana buruk bir his veriyor.

Luca bana uzun yıllar boyunca çok iyi davrandı ve şu anki tutumuna rağmen ona her şeyi borçluyum. O olmasaydı, ne diplomam ne de beni saygın ve tanınmış bir finans uzmanına dönüştüren iş deneyimim olurdu. Luca Windsor beni şekillendirdi ve bana verdiği her şey için her zaman minnettar olacağım.

Benim sorunum eskiden tanıdığım Luca değil. Nişanlandığı andan itibaren dönüştüğü kişi. Hayatındaki sayısız değişiklikte onun yanında oldum ve hiçbir şey onu bu olay kadar sarsmadı.

Telefonum çaldığında düşüncelerimden sıyrılıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Ben işteyken annem beni nadiren arar. Endişe anında beni koltuğumda dikleştiriyor, kalbim hızla çarpıyor.

"Anne, merhaba."

"Val," diyor sesi titreyerek. "Abuela... birkaç saat önce evden çıktı ve geri dönmedi. Çok endişeliyim."

Ayağa kalktım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Ne? Ne zamandır kayıp? Telefonu yanında değil mi?"

"Hayır. Komodininin üzerinde bırakmış. Tekerlekli sandalyemi alıp her yeri aradım ama onu hiçbir yerde bulamadım."

"Marketi kontrol ettin mi? Belki Lee Teyze ile sohbet ediyordur?" Büyükanne ve market sahibi yıllar içinde arkadaş oldular ve bazen sohbet etmek için oraya gidiyor.

"Onu görmediler. Genellikle günlük yürüyüşlerinde onlara merhaba demek için uğrardı ama bugün uğramadı."

"Peki ya park?"

"Baktım Val. Onu hiçbir yerde bulamadım. Parkı kontrol ettim, tüm komşulara sordum, yakınımızdaki her dükkana girdim. Onu hiçbir yerde bulamadım. Sence... sence bir ihbarda bulunmalı mıyım?"

"Evet!" Bağırıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Anne, tabii ki. Onu mümkün olduğunca çabuk bulmalıyız. Ne olmuş olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ya bir yere düştüyse ve bize ulaşamıyorsa? Ya yardımımıza ihtiyacı varsa?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlıyor ve titreyerek nefes alıyorum.

"Val," dedi annem. "Sana söylemem gereken bir şey var. Bunu senden saklıyorduk çünkü zaten çok işin vardı ve Abuela seni endişelendirmemem konusunda ısrar etti."

Titremeye başladım ve telefonumu sıkıca kavradım. "Ne oldu?"

Annem titreyerek nefes alıyor. "Abuela'ya Alzheimer teşhisi kondu. Son zamanlarda bazı şeyleri giderek daha sık unutuyor. Kafası karışıyor ve bazen benim kim olduğumu hatırlayamıyor, bazen de yıllar önce olduğumuzu ve abuelo'nun hala bizimle olduğunu düşünüyor. Ya o bölümlerden biriyse ve abuelo'nu bulmaya çalışıyorsa? Bu daha önce de oldu ve ne kadar ileri gidebileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya eski evimize geri dönmeye çalışıyorsa?"

"Hemen eve geliyorum," diyorum çantamı kapıp kapıdan çıkarken, gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyorum. "Onu bulacağız. Her şey yoluna girecek."

Annem aklıma g e l e n her yeri kontrol etti. Abuela nerede olabilir ki? Endişe midemi bulandırıyor ve sakin kalmak için her şeyimi vermem gerekiyor.

İyi düşünmem gerek. Yapacağım son şey olsa bile onu bulacağım.

Chapter Twenty-One

LUCA

Valentina'nın boş masasının yanında duraksıyorum ve huzursuz hissederek kaşlarımı çatıyorum. "Nerede o?" Bana doğru yürüyen kıza soruyorum. Sanırım Valentina'nın işe aldığı yeni kişisel asistanlardan biri, ama adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bay Windsor," diyor başını hafifçe eğerek. "Val annesinden bir telefon aldıktan sonra ayrıldı. Söyleyebildiğim kadarıyla büyükannesi kayıp. Nereye gittiğini bilmiyorlar ve saatlerdir kayıp."

Endişelenmeye başlayınca gözlerim açılıyor. Valentina'nın büyükannesi onun için her şey demek. Kendinden geçtiğine hiç şüphem yok. Bu kadar önemli bir şey oldu ve yardım için bana gelemeyeceğini mi hissetti?

"Valentina buradan ne zaman ayrıldı?"

"Yaklaşık iki saattir burada değil."

Elimi saçlarımda gezdirip ofisime geri dönüyorum. Benim haberim olmadan böyle bir şey nasıl olabilir? Onu gerçekten de artık bana güvenemeyeceğini hissettirecek kadar uzağa mı ittim?

"Bay Windsor! Görüşme programını tamamladım. Lütfen şu adrese bir göz atın
o."

Elimi kaldırıp başımı sallıyorum. "Şimdi olmaz."

Ofisimin kapısı arkamdan kapandı ve on saniye sonra
Silas Sinclair hatta.

"Windsor? Benden bir şey istemeden önce, lütfen Alanna'nın Val'in randevusunu mahvettiğin için hâlâ kızgın olduğunu bil."

"Kapa çeneni ve dinle," diye çıkıştım. "Valentina'nın büyükannesi kayıp. Onu bir saat içinde bulmanı istiyorum. O yaşlı ve günün büyük bölümünde kayıp. Onu bulun ve iyi olduğundan emin olun. Her ihtimale karşı bir sağlık ekibinin de hazırda beklemesini istiyorum."

"Tamamdır," diyor hemen. "Seni her on dakikada bir bilgilendireceğim. Tuttum seni, dostum. Onu bulacağız."

Masamın arkasına oturdum, endişe içindeydim. Eğer bu benim büyükannem olsaydı, kendimi kaybederdim. Sinclair benim için gelse iyi olur.

Parmağımı sabırsızca yere vuruyorum, hiçbir şeye odaklanamıyorum. Valentina'yı arayıp yanına gitmeli miyim? Şu anda ona herhangi bir yardımım dokunabilir mi? Eğer şimdi ortaya çıkarsam, bu onu daha da üzmekten başka bir işe yaramaz mı?

Silas Sinclair: *Evinin yakınındaki tüm kameraların kontrolünü ele geçirdik ve şimdi Val'in büyükannesinin izini bulup bulamayacağımızı görmek için görüntüleri tarıyoruz.*

Telefonuma bakıyorum, yapmam gereken daha çok şey varmış gibi hissediyorum ama ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Hızla çarpan kalbimi sakinleştiremeden ensemi avuçluyorum.

Kapım çalınıyor ve dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak doğruluyorum. Kapı açıldı ve Valentina içeri girdi, saçları dağılmış ve rimeli lekelenmişti. Gözlerinde panik görmeyi bekliyordum ama bulduğum tek şey sessiz bir güven ve iddiaydı.

"Luca," diyor, sesi yumuşak. Masamın önünde duraklıyor ve bana bakıyor. Bana hiç bu şekilde baktığını görmemiştim. O güzel ela gözlerinde bana hiç bu kadar güvenle bakmamıştı. "Bir anlaşma yapmak istiyorum."

Telefonuma bakıyorum ama Silas'tan henüz yeni bir güncelleme almadım ve huzursuzlanmaya başlıyorum. "Anlaşma mı?" Merakla soruyorum.

Başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacım var ve senin de elinden geleni yapmanı istiyorum. Karşılığında kalacağım. İstifa mektubumu geri çekeceğim ve tek bir şikâyette bulunmadan senin için çalışmaya devam edeceğim. Sen isteyene kadar ayrılmayacağım ve aramızdaki son birkaç hafta hiç yaşanmamış gibi davranacağım. Her şey eskisi gibi olacak. Bundan emin olacağım."

Kaşlarımı kaldırdım, kabadayılığına şaşırdım. Benden yardım isteyeceğinden hiç emin değildim ve istese bile bunu bu kadar sakin bir şekilde yapacağını düşünmemiştim. Ofisime gelip yardımım için yalvaracağını düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim.

"Neye ihtiyacın var, Valentina?"

Tereddüt ediyor, gözlerinde bir şüphe beliriyor. "Luca, benim için büyükannemi bulmanı istiyorum. O..." Sesi kesiliyor ve sırtını düzeltirken boğazını temizliyor. "Bu sabah yürüyüşe çıktı ve eve dönmedi. Beş saat oldu ve endişeleniyorum. Benim için onu bul, ben de kalayım."

Ona bakıyorum, yüz ifadesindeki çaresizliği fark ediyorum. Sadece isterse onun için her şeyi yapacağımı bilmiyor mu? Yapamayacağım tek şey onun gitmesine izin vermek. Ben lanet olası bir pisliğim ve bunu biliyorum, ama bu şansın elimden kaçmasına izin vermem mümkün değil. Bunu daha önce nasıl göremedim? Tüm sorunlarımın çözümü bu.

"Büyükannen senin için ne ifade ediyor?" Soruyorum, sesim yumuşak. Onun için gözler Flaş, ve o Zaman kipleri. "O her şey için Ben. Beni büyükannem büyüttü ve onun için her şeyi yaparım. Eğer beni istiyorsan yalvarırım. Luca. Yapmayacağım hiçbir şey yok."

Sonunda bir umut kırıntısı görerek sırıtıyorum. "O senin için her şey mi demek? O zaman karşılığında bana her şeyi ver. Elimdeki tüm kaynakları senin hizmetine sunacağım, tek bir şartla."

Valentina tereddüt ediyor ama sonra başını sallıyor. "Söylediklerimde ciddiydim," diyor bana. "Yapmayacağım hiçbir şey yok."

Ellerimi kavuşturup sırıtıyorum. "Evlen benimle, Valentina." Riskli ama almak istediğim bir risk. Onu yanımda tutmamın başka yolu yok ve bu her iki sorunu da çözecek. Natalia'dan kurtulacağım ve Valentina'yı kendime zincirleyeceğim.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Ben... *ne*?"

Eğilip dirseğimi masama dayıyorum, çenemi yumruğuma bastırıyorum. "Evlen benimle. Eğer benimle evlenirsen, büyükanneni mümkün olan en kısa sürede bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bana şaşkınlıkla bakıyor, ben de ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Eminim Natalia ile evlenmek istemediğimi biliyorsundur. Büyükannem seni seviyor, bu yüzden başlangıçta kızsa bile sonunda evliliğimizi kabul edecektir. *Sen olursan* beni evlatlıktan reddetmeyeceğinden eminim." Aslında, ondan başkası olamaz. Valentina büyükannemin kabul edebileceği tek kadın. Daha önce aklıma gelmediğine şaşırdım. Bu oldukça riskli - eğer büyükannem kararımı kabul etmezse, her şeyimi kaybederim. Ama Valentina'yı yakınımda tutabileceksem, bence almaya değer bir risk.

Başını iki yana sallar. "Özür dilerim, anlamıyorum. Sen... sen zaten nişanlısın, Luca. Bu..."

Elimi sallıyorum ve ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Semantik," diyorum ona, kalbim hızla çarpıyor. Evet demesine ihtiyacım var. "Benimle evleneceğini söyle Valentina. Gerisini sonra düşünürüz."

Gözlerimin içine bakıyor ve bir an için bakışlarında bir özlem görüyorum, ama küçümseme onu bastırıyor. "Evet," diyor bana, sesi yumuşak, yenilmiş. "Büyükannemi bulmama yardım et, ben de seninle evleneyim."

Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama içime doluyor ve sırıtıyorum. Daha tek bir kelime bile edemeden telefonum çalmaya başlıyor. Telefonu elime alıp Silas'ın bana gönderdiği mesajları okuduktan sonra müstakbel eşime bakıyorum ve kalbim nihayet rahatlıyor.

"Onu bulduk. Şu anda eve götürülüyor. Durumu iyi ama ellerinde bazı çizikler var ve bunları nereden aldığından emin değil. Sağlık ekibim onunla birlikte ve biz konuşurken tedavi görüyor. Anladığım kadarıyla bir otobüse binmiş ve sonra kafası karışmış, bu yüzden otobüste kalmış, her son durakta bir ileri bir geri gitmiş." Ayağa kalktım ve takım elbisemin ceketini aldım. "Hadi gidelim. Büyükannenin evine gideceğiz. Şimdi yola çıkarsak onunla aynı zamanda varmış oluruz."

Ben masamın etrafında dolanırken o olduğu yerde donmuş gibi duruyor, tüm vücudu gergin. Önünde duruyorum ve bana okunamayan bir ifadeyle bakıyor. "Onu bulma emrini çoktan verdin mi?"

Ona gülümsüyorum ve elimin tersiyle yanağını okşuyorum, dokunuşum yumuşak. "Hey, anlaşma yapmak isteyen ben değilim," diye hatırlatıyorum ona. "Ve anlaşma anlaşmadır."

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek onu ofisimden dışarı çıkardım. Kelimeler ağzımdan çıkana kadar bunun her şeyden önce istediğim şey olduğunu fark etmemiştim. Valentina'yı karım olarak istiyorum.

Chapter Twenty-Two

VALENTINA

"Bu akşam evleneceğiz," diyor Luca annemle telefon görüşmemi bitirir bitirmez. Önümüzdeki birkaç dakika içinde Abuela'nın evine varmış olmamız gerekiyordu ama annem Abuela'nın gerçekten iyi olduğunu teyit edene kadar içim rahat etmeyecekti.

Bir an Luca'ya bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, yapmayacağız." Kaşlarını kaldırıyor. "Bir anlaşma yaptığımızı hatırlatmama gerek var mı?" "Bunu yazılı olarak aldınız mı?" Tehlikeli bir şekilde sırıtıyor.

"Bilmiyorum." "Tanığınız var mı?"

Başını sallıyor ve karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Bilmediğimi biliyorsun."

"O zaman... herhangi bir kozunuz var mı? Çünkü az önce annemle telefonda görüştüm ve büyükannemin evde olduğunu doğruladı.

şimdi gayet iyi."

Luca'nın gözleri vücudumda geziniyor ve emniyet kemerimi çözerken şakayla karışık gülümsüyor. Bana uzanıyor ve tek bir hareketle beni kucağına çekiyor, boştaki eliyle de şoförüyle aramızda bir bölmenin yükselmesini sağlayan düğmeye basıyor.

Onu itiyorum, ama bu ona sadece beni yeniden konumlandırması için bir şans veriyor, böylece ona biniyorum. Eteğim yukarı kalkıyor ve Luca belimi sıkıca kavrayıp beni yerimde tutarken şiddetle kızarıyorum.

"İyi oynadın Valentina," diyor, sesi alçak. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Daha iyi bilmeliydim. Ne de olsa seni ben eğittim."

Bir elini saçlarıma gömüp başımı ona doğru bakacak şekilde eğdiğinde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bana bakış şekli beni çözüyor. Luca yanağımı okşuyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Bana nedenini söyle," diye mırıldanıyor, acı çekerek. "Büyükanneni bulman karşılığında senden hiçbir şey istemeyeceğim Valentina, ama bana şu kadarını ver. Benimle neden evlenmeyeceğini söyle."

Açık kahverengi gözlerine bakıyorum, kalbim güm güm atıyor. Birlikte olmamamız için binlerce neden var ve o da bunu biliyor. "Ailen için değerli biriyle evlenmen gerektiğini biliyorsun ve ben öyle değilim. Natalia olmasa bile... asla ben olmayacağım."

"Bu doğru değil. Dion'un nişanlısı Faye tanınmış bir aileden gelmiyor. O orta sınıf bir aileden gelen normal bir kız ve büyükannem onu da en az seni sevdiği kadar seviyor. Peki neden sen olamıyorsun? Benden gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Gözlerinin içine bakıyorum, onu anlayamıyorum. Bu sefer gerçekten aklını mı kaçırdı? "Neden benimle evlenmek istiyorsun, Luca?"

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor ve gülümsüyor. "Evlenmeyi hiç istemiyorum ama evlenmek zorunda kalırsam, yıllardır yanımda olan tek kadınla evlenmek istiyorum. Sen ve ben mükemmel bir şekilde birlikte çalışıyoruz ve sen istemezsen hiçbir şeyin değişmesi gerekmez. Beni Natalia'dan kurtarırsan sana vermeyeceğim hiçbir şey yok. Büyükannemin benim için seçtiği kadın olmayabilirsin ama onun kabul edebileceği tek kadın sensin. Ayrıca, birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi biliyorsun. Seni istediğim bir sır değil, o halde neden birkaç yıl birbirimizin tadını çıkarmayalım?"

Kaşlarımı çatıyorum, düşüncelerim allak bullak oluyor. "Mantık evliliği mi teklif ediyorsun?"

Başını sallar. "Natalia'yla da öyle olacaktı. Mirasımı alabilmek için sadece üç yıl evli kalmam gerekiyor ama onunla o kadar uzun süre birlikte olabileceğimi sanmıyorum. Öte yandan sen? Sekiz yıldır birlikteyiz. Birkaç yıl daha ne fark eder? İstediğin her şeyi alıp gidebilirsin. Sana sunabileceğim bir şey olmalı?"

Gözlerinin içine bakıyorum, şaşırıyorum. Luca'yı ciddi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Bunu bir seçenek olarak ciddi ciddi düşünmeseydi bu konuyu açmazdı. Başlangıçta sadece düşüncesizce hareket ettiğini düşünmüştüm ama durum öyle görünmüyor. "Yok," diye mırıldandım. "Tek istediğim gitmeme izin vermen. Yeni bir iş bulma çabalarımı sabote etmeyi bırak ve gitmeme izin ver. Seninle oyun oynamaktan, kullanılmış ve manipüle edilmiş hissetmekten yoruldum. Senin gibi biriyle asla evlenemezdim - sadece üç yıl için bile."

Bir an için gözlerinde acının parladığını görüyorum, ama sonra bakışlarını kaçırıyor ve iç geçiriyor. "Valentina," diye mırıldanıyor. "En azından bir düşün."

Araba büyükannemin evinin önünde duruyor ve ben telaşla ondan uzaklaşıyorum. "Beni takip etme," diye uyarıyorum onu, arabadan inip kapıyı çarparak kapatmadan önce. Şu anda büyükannemden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Evlilik mi? Luca'yla mı? Gerçekten aklını kaçırmış. Son birkaç haftada bana yaşattığı onca şeyden sonra onunla evleneceğimi düşündüren ne? Beni kara listeye almak bir şey, ama Abuela'yı beni evliliğe zorlamak için kullanmak? O gerçekten özüne kadar çürümüş.

Eve giriyorum ve kapı aralığında duraklıyorum, gözlerim Abuela'yı buluyor. Kanepede oturuyor, etrafı sağlık çalışanlarıyla çevrili, yüzü asık. Neler olup bittiğini tam olarak anlamadığı açık ve bu beni endişelendiriyor.

Ona doğru yürüyorum ve önünde diz çöküyorum, ellerim onunkileri sarıyor. "Nereye gittin sen?" Sesim titreyerek soruyorum. "Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?"

"*Rosa*," diye azarlıyor beni. "Sana kaç kere yürüyüşe çıktığımı söyledim. Bana sormayı *bırak,*" diye tersliyor.

Ellerini ellerimden çekerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Beni tanımıyor. Gözlerimde yaşlar birikmeye başlıyor ve sertçe nefes alıyorum.

"Valentina." Başımı kaldırdığımda Luca'nın yanımda durduğunu ve elini uzattığını görüyorum. Gittiğini sanmıştım ama işte buradaydı. Gözlerinde hiç öfke yoktu. Ondan asla beklemediğim bir şefkat ve sarsılmaz bir destek var sadece. Elimi onunkine koydum, o da kalkmama yardım etti.

"Sana beni takip etme demedim mi?" Ona soruyorum, sesim zayıf.

Bana gülümsüyor ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. "Seni asla bırakmayacağımı söylediğimi sanıyordum?" diye cevap veriyor. "Bana en çok ihtiyacın olduğu anda nasıl bırakıp gidebilirim?"

Yüzümden bir damla yaş süzülürken burnumu çekiyorum ve o da başparmağıyla yakalıyor, yüz ifadesi o kadar şefkatli ki ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Luca elini omzuma koyuyor ve yüzünde dingin bir ifadeyle beni nazikçe sağlık ekibine doğru yönlendiriyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da cesaret verici bir şekilde gülümsüyor. "Her şey yolunda," diye mırıldanıyor. "O iyi Valentina. Şimdilik önemli olan tek şey bu, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve doktoru bana büyükannemin durumu hakkında genel bir bilgi verirken elini belime koyuyor. "Bir bakıcı tavsiye ederim," diyor, sesi yumuşak, sanki bir şey söylemeye isteksizmiş gibi. Evimizin durumunu gördüğüne şüphe yok. Küçük ve tüm eşyalarımız eski. Yirmi dört saat bakımı karşılayamayacağımız ortada. "Durumu kötüleşmeye devam edecek ve zaman zaman şiddete başvurabilir. Bir şeyleri unutması onu hayal kırıklığına uğratacak ve yakında basit işlerde zorlanmaya başlayacak. Yardıma ihtiyacı var."

Dudağımı ısırdım, kalbim ağırlaştı. Bunu karşılayamam ve en iyi sigorta bile hepsini karşılamaz. Ona mümkün olan en iyi bakımı sağlamak istiyorum ama bunu nasıl yapacağım? Bütçemi göz önünde bulundurduğumda, işe aldığım personelin ona nazik davranıp davranmadığını izlememin hiçbir yolu olmayacak. Benim bütçemle, muhtemelen en azını yapacaklar. Altı ay içinde ben de işsiz kalacağım.

Luca'ya bakıyorum, pişmanlık ağır basıyor içimde. İşimde kalmak zorundayım ama bunu yaparsam... onun evlenmesini izlemeye dayanabilir miyim? Daha önceki sözleri zihnimde yankılanıyor ve ne yaptığımın farkına bile varmadan dudaklarım hareket ederek gözlerine bakıyorum.

"İstediğim bir şey *var* Luca," diyorum ona, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Gözlerinde muzaffer bir parıltıyla gülümsüyor.

Chapter Twenty-Three

LUCA

Valentina'yı evimdeki ofisime götürürken aramızdaki atmosfer gergindi. Burada sayısız kez birlikte olduk ama hiçbirinde bu kadar önemli bir anlaşma yapmamıştık.

Kelimeler dudaklarımdan çıkana kadar fark etmemiştim ama her şeyden önce istediğim şey buydu. Valentina'yı karım olarak istiyorum. Stratejik olarak, bu doğru bir karar.

Onu karım yapmak gitmesini engelleyecek ve beni Natalia'dan kurtaracak. Yatağımda olması da güzel bir bonus olacak.

Boş bir kâğıt alıp havaya kaldırıyorum. "Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım," diyorum ona, ses tonum hoşnutsuz. "Yıllar boyunca uğraştığın tüm erkeklerin nasıl hissettiğini sonunda anladım. Sen acımasız bir köpekbalığısın, Valentina Diaz."

Valentina gülümser ve kollarını kavuşturur. "Ne diyebilirim ki? En iyisinden öğrendim."

Ben de ona gülümsüyorum ve başımı hüzünle sallıyorum. Evet, Valentina düşman eline geçmemesi gereken bir silah. İsterse beni ezip geçebilecek kapasiteye sahip, bundan hiç şüphem yok.

"Benimle evlenmenin karşılığında ne istediğini söyle Valentina."

Gözleri yüzümde geziniyor, ifadesi dikkatle korunuyor. Ne gördüğünü, benden ne istediğini merak ediyorum. Herkesin bir bedeli vardır ve nihayetinde Valentina da farklı değil. Şimdiye kadar tanıştığım hiçbir kadın bana bakmadı ve beni gerçekte olduğum gibi istemedi.

Servetim ve Windsor isminin prestiji olmadan ben bir hiçim. Sonunda, işlemsel bir evlilik bana en uygun olanı. Sınırlar ve beklentiler net olduğunda, hayal kırıklığına ya da incinmeye yer kalmaz.

Valentina tereddüt ediyor ve ben istemsizce geriliyorum. "Bunu yapmak istediğine emin misin Luca? Büyükannenin bu işin peşini bırakmama ve mirasını elinden alma ihtimali var. Bu bile bile almak istediğin bir risk mi?"

Ona gülümsüyorum ve kalemimi elime alıp sözleşmemizi hazırlamaya başlıyorum. "Bu düşündüğünden çok daha küçük bir risk. Büyükannemin seni ne kadar sevdiğini biliyorsun. Kalbimin sesini dinlediğim için beni cezalandıracağına gerçekten inanıyor musun? Ona sana aşık olduğumu ve sensiz bir gelecek göremediğimi söyleyeceğim. Söyle bana Valentina. Seni benim yoluma iten kişinin kendisi olduğunu bildiği için ne yapacağını düşünüyorsun?"

Haklı olduğumu bildiği için başka tarafa bakıyor. Ondan başka biri olsaydı bu hileden kurtulamazdım.

"Luca, beni sevebilir ve şirket için iyi bir varlık olduğumu düşünebilir ama bu *ailesine* katılmamı isteyeceği anlamına gelmez."

"Eğer bu doğru olsaydı, aile yemeğine katılmanız için bu kadar sık ısrar etmezdi."

Sessizliğe gömülür, beynindeki dişliler dönmeye başlar.

"Onu bana bırak," dedim. "Tepkisi ne olursa olsun, sözleşmemizin şartlarına uyacağım. Sana ne söz verirsem, işe yarayıp yaramayacağına bakmaksızın yerine getireceğim."

Tereddütle başını sallıyor ve ben de önümdeki boş kâğıda bakıyorum. "Bana ihtiyaçlarınızı söyleyin."

Bana bakışı, bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermeye çalışıp çalışmadığını merak etmeme neden oluyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve sanki cesaretini topluyormuş gibi derin derin nefes alıyor. "Büyükanneme sağlayabileceğiniz en iyi bakımı istiyorum, gerektiğinde ev tadilatı da dahil. Günün her saati bakım ve ne kadar kötüleşirse kötüleşsin ona saygı ve şefkatle davranacak bakıcılar istiyorum." Sonra duraklıyor. "Boşandığımızda, hayatının geri kalanında bu bakım seviyesini devam ettirmek için yeterli para da istiyorum."

Belki de düşündüğüm kadar zeki değildir, yoksa sadece isterse ona istediği her şeyi koşulsuz olarak vereceğimi bilirdi. Teklifimi reddetse ve yardım için yalvarsa, yine de verirdim.

"Başka ne olabilir ki? Bu benden bir şey talep etmek için tek şansın. Gücüm yeterse, bunu yerine getireceğim."

Tereddüt ediyor ama sonra omurgasını sağlamlaştırıyor ve gülümsüyor. "Genel Sekreterlik görevimde daha fazla kalamayacağım. Anladığım kadarıyla Stephen emekli olmak istiyor. Emekli olduğunda, onun işini istiyorum. Windsor Finans'ın Operasyon Direktörü olmak istiyorum. İşi bana vermenize ihtiyacım yok ama bir sonraki COO atandığında oyunuzu istiyorum."

İsteği beni en ufak bir şekilde bile şaşırtmadı. Aksine, onu çoktan sessizce savunmaya başlamış olmalıydım. "Kariyerinin ilerlemeye devam etmesi en doğrusu, özellikle de ayrılmak istemenin nedenlerinden biri kariyerini ilerletmekken senden kalmanı istediğime göre. Sana tam desteğim var Valentina."

Ona karşı bencil davrandım ve onu zorla yanımda tutamayacağımı anlamaya başladım. Şu anda bile, onunla evlenmek üzereyken, bunun nedeni her iki tarafın da yararına olması. Ona çok sıkı tutunursam, sadece onu ezmiş olurum.

"Luca," diyor, ses tonu sert. "Bir şey daha var."

Sırtımı dikleştiriyorum, gözlerindeki bakış ilgimi çekiyor. Bana söylemek üzere olduğu şey açıkça pazarlık konusu değil. İlginç.

"Ailelerimiz dışında kimsenin evliliğimizi bilmesini istemiyorum. Üç yıl içinde boşanacağız ve hayatımın geri kalanında senin eski karın olarak bilinme riskini göze alamam. Temiz bir sayfa açarak ve hiçbir yüküm olmadan çekip gitmek istiyorum ve sonsuza kadar sana bağlı kalırsam bunu yapamam."

İç geçiriyor ve başka tarafa bakıyor. "Evliliğimizin işimi etkilemesini ben de istemiyorum. Yıllardır seninle yatarak işimi kaybettiğime dair söylentiler var.

ve bunların hiçbirinin doğru görünmesini istemiyorum. Profesyonel ve özel hayatlarımızı birbirinden ayırmamızı istiyorum."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Onu alenen benim olarak sahiplenme ihtiyacım ancak tahammül edilebilir düzeyde, yine de benimle evlenmesini istiyorsam bunu bastırmaktan başka çarem yok. Ayrıca, istesem bile evliliğimizi açıklamamın hiçbir yolu yok, nişan başımın üstünde sallanırken olmaz. "Anlaşıldı. Ama karşılığında benim de bazı taleplerim var."

Chapter Twenty-Four

VALENTINA

Luca bir an bana bakıyor, gözlerinde hain bir parıltı var. Kendimi bu durumda bulacağımı, yıllarca nefret ettiğim bir adamla *evliliğimin* şartlarını müzakere edeceğimi hiç düşünmemiştim.

Şu anda bile ona karşı hislerim karmaşık. Beni parçası olmak istemediğim bir duruma zorlamak için zayıflığımı kullanmasından nefret ediyorum ve şu anda bile, beni karısı yapmak üzereyken, onun için bir araçtan başka bir şey olmadığımı bilmek bana acı veriyor.

Üç yıl sonra yara almadan yürüyüp yürüyemeyeceğimden emin değilim. Buzdan yapılmışım gibi davranabilirim ama Luca'nın beni hiç kimsenin etkilemediği bir şekilde etkilediğini inkâr edemem. Sadece son birkaç ayda, beni yapabileceğini düşündüğümden çok daha fazla incitti. Yollarımızı ayırdığımızda kalbimden geriye ne kadar kalacak?

"Bana ihtiyaçlarınızı söyleyin," diye mırıldandım.

Bana başını salladı. "Büyükannemin uymamız gereken birkaç kuralı olacak. Sanırım Ares ve Raven için koyduklarının aynısı olacak. Evliliğimiz üç yıl sürecek ve bu süre boyunca bir seferde üç günden fazla ayrı kalamayacağız."

Dudaklarımı büzüp başımı sallıyorum. "Bu bir sorun olmayacak. Arada birkaç tatil dışında yıllardır üç günden fazla ayrı kalmadık."

Luca o zaman sırıtıyor. "Görünüşe göre sana söylediklerimi yanlış anlıyor olabilirsin. Bu evlilik geçici olabilir Valentina, ama çok gerçek olacak. Benim yanıma taşınmanı ve her gece yatağımda olmanı istiyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama elini kaldırıp kıkırdıyor. "Seni istediğim bir sır değil ama bu benim bulduğum bir kural değil. Büyükannem ne yaptığımızı öğrendiğinde koyacağı bir kural."

Luca ile aynı yatağı paylaşma düşüncesi bile beni telaşlandırıyor. Bana dokunduğunda, tüm mantığımı, tüm kısıtlamalarımı kaybetmeme neden oluyor. Tanımakta güçlük çektiğim bir versiyonum haline geliyorum ve kontrolümü kaybetmek ürkütücü ama tamamen karşı konulmaz.

"Bana bak."

Sözlerine itaat ederken dudağımı ısırıyorum, anılar sel gibi gelirken sıcaklık içime hücum ediyor. Bu sözleri ilk kez parmaklarını içime soktuğunda söylemişti. Bedenimle oynuyordu, tıpkı şu anda hayatımla oynadığı gibi.

"Bugünden itibaren, sen benimsin, Valentina. Vücudun, düşüncelerin, hayallerin. Tam üç yıl boyunca her şeyini istiyorum. Bunu iyi düşün, çünkü geri dönüşü yok. Ben hiçbir şeyi gönülsüzce yapmam."

Başımı sallıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum, garip bir şekilde savunmasız hissediyorum. "Bunu kabul edebilirim," diye mırıldanıyorum, her şeye rağmen bedenimin hâlâ onu arzulamasından utanarak. "Ama karşılığında bana sadakat sözü vermelisin. Eğer beni bu şekilde istiyorsan, başkasına dokunmadığını bilmem gerek. Aldatmak asla tahammül edemeyeceğim tek şeydir. Aşka inanmıyorum Luca ve bu kadar karmaşık olmayan bir evliliği tercih ederim ama sadakatten ödün veremem."

Bir an için düşüncelerim geçmişe dönüyor, annemin yanıldığına ve gerçek aşkın var olduğuna inanacak kadar aptal olduğum bir zamana, ama o

Sadece bulamamıştım. Luca'ya baktım, kalbim acıyordu. O zaman zar zor toparlanmıştım ama Luca'ya aşık olursam bu beni mahvederdi.

Beni okumaya çalışırken yaptığı gibi bana bakıyor ve ben de yüz hatlarımı düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Geçmişimi kurcalamasını istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok.

"Seni asla aldatmayacağım Valentina. Sen benim karım olduğun sürece, sadece sen olacaksın. Dokunacağım tek kişi sensin, arzulayacağım tek kişi sensin. Düşüncelerim bile sapmayacak. Bunu tam bir güvenle söyleyebilirim, çünkü itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süredir fantezilerime hükmediyorsun. Yakın zamanda da değişecek gibi görünmüyor."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Benim hakkımda fanteziler mi kuruyordu? Ne kadar zamandır?

"Karşılığında ben de senden sadakat istiyorum. Tüm arzularını yerine getireceğim Valentina, sakın başka bir yere bakmaya kalkma."

Bakışlarımı kaçırıyorum ve başımı sallıyorum. "Asla yoldan sapmayacağım. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Sana her zaman sadık ve vefalı olacağım, ama sana vereceğim tek şey bu. Üç yıl uzun bir süre ve bu süre boyunca hissettiğimiz şehvet ve yakınlığı aşkla karıştıracağımızdan şüphem yok ama bunun bizi etkilemesini istemiyorum. Aşk geçicidir. Zamanla kaybolan kimyasal bir reaksiyondur ve evliliğimizde bir faktör olamaz. Nasıl hissedersek hissedelim, anlaştığımız gibi evliliğimizi üç yıl içinde bitirmemizi istiyorum. Ne olursa olsun. Aşk gibi değişken bir duygunun nihayet kaybolacağı günü beklemek yerine her şeyin ne zaman biteceğini bilmeyi tercih ederim. Hayatımın kontrolünü elimde tutmak istiyorum, işe yaramaz bir duygunun merhametine kalmak değil."

Bakışları araştırıyor, sanki beni bunu ona söylemeye iten şeyin ne olduğunu ve buna başka bir adamın neden olup olmadığını bilmek istiyor. Ama Luca her zamanki gibi burnunu sokmuyor.

"Sana aşık olmamamı mı söylüyorsun?"

Kalbim küt küt atıyor ve gözlerimi indiriyorum. "Sanırım

öyle." "Bana bak," diyor tekrar, sesi alçak, tehlikeli.

Başımı kaldırdığımda kalbimin hızla çarpmasına engel olamıyorum, sinirlerim kararlılığımı çalıyor.

"Bu sözü vermekte sorun yok ama pişman olmayacağından emin misin? Ya birlikte inanılmaz mutlu olduğumuzu ve üç yıl içinde yollarımızı ayırmak istemediğimizi fark edersek? Ya *bana* aşık *olursan*?"

Esprili bir şekilde kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu *asla olmayacak.*"

Luca kaşlarını kaldırdı ve bir an için gözlerinde acı ya da hayal kırıklığına benzer bir şey gördüğüme emin oldum ama yanıldığımdan hiç şüphem yoktu.

"İyi," dedi bana. "Birbirimize aşık olmayacağız."

İçimi gerçek bir rahatlama kaplıyor ve yavaşça nefes veriyorum. Bu düzenleme, özenle inşa ettiğimiz ilişkiye karmaşıklık ve kaos getirecek. En iyisi karışıklığı en baştan en aza indirmek. Onunla evlenmeyi kabul etmiş olabilirim ama daha fazla incinmeye niyetim yok.

"Büyükannemin uymamızı isteyeceği şartlar dışında, sizden istediğim bir şey daha var."

Merakla başımı sallıyorum. Sesi kararsız geliyor ve Luca'yı hiç bu kadar acı çekerken görmemiştim. Ne istiyor acaba?

"Babamın bıraktığı mirası gerçeğe dönüştürmek için bana yardımcı olmanızı istiyorum."

Babasının mirası mı? Luca ailesi hakkında hiç konuşmaz, dolayısıyla bu konuyu şimdi açması en hafif tabirle şaşırtıcı.

"Bana yardım ettiğin yeniden yapılandırma planları benim değil. Onlar babamın. Vefat ettiğinde, Windsor Finans için vizyonunu belgeleyen bir günlük bana miras kaldı ve ben bunu gerçekleştirmek istiyorum. Bu konuda yardımınıza ihtiyacım olacak. Bunu sensiz yapabileceğimi gerçekten sanmıyorum Valentina."

Suskun bir şekilde ona baktım. Neden ihtiyacımız olmayan satın almalarla ilerlediğini merak ediyordum. Luca yıllardır ödeme işlemcilerinden derin öğrenme teknolojisi şirketlerine kadar çeşitli şirketleri stratejik olarak satın alıyor. Nedenini merak ediyordum ama bana gerekçesini hiç söylemedi. Ondan aldığım tek şey emirlerdi ve ben de onları mükemmel bir şekilde yerine getirdim. Bankacılık hizmetlerinden çok daha fazlasını sunan bir finans şirketi haline geldik - artık varlık yönetimi, birleşme ve satın almalar, ticaret ve çok daha fazlasını yapıyoruz. Bunların hepsi Luca'nın rehberliğinde gerçekleşti.

"Babam Windsor Finance'in insanların günlük yaşamlarına dokunacak bir şirket olmasını hayal ediyordu. Günümüzde ve çağımızda bu, insanların bankamızı kullanmasını ve aynı zamanda diğer bankaların e-ticaret ödemelerini bizim sistemlerimiz üzerinden yapmasını istediğimiz anlamına geliyor. Teknoloji ilerlemeye devam ettikçe vizyon biraz değişti ama ben babamın ideolojisine bağlı kalmak istiyorum. Tüm bunların gerçekleştiğini görmek için orada olmayabilir ama ben yine de bunu gerçekleştirmek istiyorum."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve başka tarafa bakıyor. "Babam bu şirketi yönettiğinde, onu Windsor Bank'tan biraz daha fazlasına dönüştürmüştü. Mortgage, küçük krediler, kredi kartları sunmak istiyordu ama hepsi bu değildi. Eğer finansla ilgiliyse, insanların bizi düşünmesini ve bizi seçmesini istiyordu. Babam Windsor Finans'ın sadece kâr etmeyi amaçlayan başka bir şirket olmasını istemiyordu. Daha büyük şirketlerden, varlık yönetiminden ve birleşmelerden kâr etmeyi amaçlıyordu, böylece bireylerle uğraşırken daha düşük bir marjı kabul edebilirdi. Rakiplerimizin çoğunun yaptığı gibi insanları zorlamadan hayatlarını kolaylaştırmak ve hayallerini desteklemek istiyordu. Babam... insanların küçük bir fırın açmak istediklerinde ya da üniversiteye gidecek paraları olmadığında, aynı zamanda şirketlerini büyütmeye çalıştıklarında ve nasıl yapacaklarını bilmediklerinde bize başvurmalarını istiyordu. İnsanların hayatlarının her aşamasında Windsor Finans'ın orada olmasını istedi. Bu vizyonu gerçekleştirmeme yardımcı olur musunuz?"

Onu hiç bu kadar tutkulu, bu kadar duygusal görmemiştim. Belli ki bu onun için çok şey ifade ediyor ve bunu yeni öğreniyor olmama şaşırıyorum. Yıllarca onun eksantrik olduğunu düşündüm. Bunu benden saklayabiliyorsa, başka neyi yanlış anlamışım? Onu sandığım k a d a r iyi tanımıyor olma ihtimalim var mı?

"Sanırım karının senin yanında durması en doğrusu, değil mi? Sana yardım edeceğim, Luca."

Gözlerindeki bakış kalbimi hızlandıran bir şeye dönüşüyor ve bakışlarını tutamayarak başka tarafa bakıyorum. "Karım, ha?" diye mırıldanıyor, dudaklarında tatlı bir gülümseme beliriyor.

"Yapılacak tek bir şey kaldı," diyor bana el yazısıyla yazılmış sözleşmemizi uzatırken. Ellerim titreyerek ondan alıyorum ve göz gezdiriyorum. Bir imzayla hayatımdan vazgeçmiş olacağım.

Luca sözleşmeyi imzaladığımda gülümsüyor, tıpkı başarılı bir halka arza yardımcı olduğumuzda ya da büyük bir müşteri kazandığımızda yaptığı gibi. Sanırım bu onun için farklı bir şey değil.

"Bu gece," diyor, sesi yumuşak. "Bu gece evlenelim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Luca sadece omuz silkiyor ve bana kim olduğunu hatırlatmak istercesine bir bakış fırlatıyor. "Zach bizimle evlenebilir. Zaten bana bir iyilik borcu var."

Zach mi?

"O Xavier'in kardeşi," diye açıklıyor Luca.

Sonunda bağlantıyı kurduğumda dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor. "*Belediye Başkanı Kingston*?"

Luca telefonunu eline alırken başını sallıyor. "Buradan karımdan başka bir şey olarak çıkmana kesinlikle imkân yok," diye beni uyarıyor. "Aslına bakarsan, bu gece buradan çıkmamızın tek nedeni senin eşyalarını almak."

Chapter Twenty-Five

VALENTINA

Evlilik cüzdanımıza inanamayarak bakıyorum. Yasal olarak evlenmemiz için sadece birkaç dakika ve birkaç imza yetmişti. Gerçek gibi görünmüyor ama gerçek olduğunu biliyorum. Ne de olsa belediye başkanının kendisi bizi evlendirdi. Törenimizin tek bir kısmı bile gerçek gibi gelmedi. Aceleye getirilmişti ve evliliğimizin de öyle olacağından emin olduğum kadar kişisel değildi.

"Senin yanına taşınmam gerçekten gerekli mi?" Luca dairemin önüne park ederken soruyorum.

"Evet," diyor, sesi yumuşak. Dönüp bana bakıyor ve hafifçe gülümsüyor. Evrakları imzaladığımız andan beri farklıydı. Bir şekilde daha sakin. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Sanırım görücü usulü evliliğinden bir çıkış yolu bulduğunu bilmek beni rahatlatıyor ama nerede durduğumuzdan emin değilim. Evliliğimiz neye benzeyecek?

Onu evime götürürken sessizim, düşüncelerim buraya en son geldiği zamana dönüyor. Sarhoşken yaptığı yalvarışları ve kalbimin nasıl titrediğini hâlâ hatırlıyorum. Geçmişte onu terk etmeye o kadar kararlıydım ki, nasıl oldu da kendimi burada onun karısı olarak buldum?

Luca oturma odamın ortasında duraklıyor ve etrafına bakınıyor. "Bu işin yürümesi için birbirimize sırılsıklam aşıkmışız gibi davranmamız gerekecek. Ayrıca, evlilik ve mirasımla ilgili kurallar olduğunu biliyorsun. Bu işi berbat etme riskini alamayız. Sonuna kadar benim tarafımda olmana ihtiyacım var Valentina."

Başımı sallıyorum ve ona bakıyorum. "Ben her zaman senin tarafındaydım Luca."

Bana gülümsüyor ve kalbimin hızla çarpması bakışlarımı indirmeme neden oluyor. Birden kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde savunmasız hissediyorum ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Eşyalarımı toplama bahanesiyle uzaklaşıyorum ama Luca beni yatak odama kadar takip ediyor. Onunla burada, böylesine küçük ve mahrem bir alanda durmak... bu beni tuhaf bir şekilde geriyor. Eğer bununla zar zor başa çıkabiliyorsam, onunla aynı yatağı nasıl paylaşabilirim ki?

"Valentina."

Ellerini omuzlarımda hissettiğimde geriliyorum ve kalbim küt küt atıyor. Beni yavaşça döndürüyor, bedenlerimiz birbirine o kadar yakın ki göğsüm onunkine değiyor.

"Pişman mısın?" diye soruyor, sesi yumuşak.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve kahverengi gözlerindeki endişeyi fark ediyorum. "Henüz emin değilim," diyorum ona dürüstçe. "Gerçekmiş gibi hissetmiyorum ve bu işe aceleyle giriştiğimizden endişeleniyorum."

Luca yanağımı okşuyor, dokunuşu nazik. "Tüm arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte düzgün bir düğün yapabiliriz Valentina. Eğer istediğin buysa, bunu gerçekleştireceğim."

"*Hayır,*" deyin. "Bu... bizim için mükemmel. Ne kadar az insan bizi bilirse o kadar iyi."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Beni tam olarak kimden saklamaya çalışıyorsun? Başka biri mi var?" Ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir keskinlik var. O... o *kıskanç mı*?

"Hayır," diye onu rahatlatıyorum. "Ama ikimiz de bunun bir gün sona ereceğini biliyoruz. Üç yıl uçup gidecek ve her şey bittiğinde, kendime ait gerçek bir özgürlük istiyorum. Geçmişe bağlı kalmadan kendi hayatımı yaşamak istiyorum. Bazen kim olduğunu unutuyorsun. Evliliğimiz duyulursa Windsor isminden kaçmam imkansız olur."

Luca yatağıma oturuyor, bakışları dalgın. Onun burada olması garip. Son beş yıldır bu dairede yaşıyorum ama o daha önce hiç yatak odama gelmemişti. Küçük yatağımda otururken kocaman görünüyor ve onun benim alanımda olması beni garip bir şekilde telaşlandırıyor.

Onunla yaşamak nasıl olacak? Yakın iş ilişkimize rağmen, birlikte takılmamız pek yaygın değil. Çalışmadığı zamanlarda bile kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onu ailesinin yanında görüyorum ama o da aynı şey değil.

Spor çantamı kapatırken ona "Ben hazırım," diyorum. "Önümüzdeki birkaç gün için ihtiyacım olan tek şey bu."

Luca başıyla onaylıyor ve çantayı benden alıyor. "Geri kalanını senin için paketlemeleri için nakliyecileri çağıracağım."

Kalbim ağırlaşarak yatak odamın etrafına bakıyorum. Burası kendime ait ilk gerçek evim. Onu geride bırakmak acı tatlı hissettiriyor. "Bu daireye ne olacak? Başka bir çalışana mı vereceksiniz?"

Luca omzunun üzerinden bakıyor ve kıkırdıyor. "Bayan Windsor," diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Tüm şirketimde bu özel avantaja sahip olan tek kişi olduğunuzun farkında değilsiniz, değil mi? Bu daire sizin. Her zaman da öyle kalacak. Sadece kabul etmeyeceğinden endişe ettiğim için resmi olarak sana devretmedim."

Beni arabasına götürürken geniş sırtına bakıyorum. *Bayan Windsor.* Sanırım artık ben buyum. Bu çok gerçeküstü.

Luca arabanın kapısını benim için açık tutuyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Normalde bu şoförün işidir ve şoför orada olmadığında, bugün olduğu gibi, bu *benim* işimdir. "Artık benim karımsın," diyor yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Senin için bu tür şeyleri yapmak benim görevim ve ayrıcalığım. Şu anda işte değiliz Valentina."

Otururken düşüncelerim allak bullak oluyor. Luca artık daha farklı, daha az yıpratıcı görünüyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Bu doğru mu?" Yanıma oturduğunda soruyorum.

Yüzünü bana dönüyor ve elimi tutup kendi elinin içinde tutuyor. Bakışları ellerimize düşüyor ve parmaklarımızı yavaşça birbirine doluyor, dokunuşu nazik. "Evet," diyor.

"Neden? Neden kimsenin sahip olmadığı şirket avantajlarını bana verdiniz?"

Başparmağının elimin arkasına sürtünme şekli dikkatimi dağıtıyor ve beni şaşırtıyor. Bana karşı nazik olmasını beklemiyordum. Birlikte uyumamız dışında her şeyin aynı kalacağını düşünmüştüm.

bazen, ama bu şefkat... şaşırtıcı. Bu şekilde davrandığında, sanki onu hiç tanımıyormuşum gibi geliyor.

Luca gözlerimin içine bakıyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. "Fark eder mi?" Bir an için gözlerini kaçırıyor ve iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse ben de emin değilim. Sadece senin için daha fazlasını yapmak istediğimi biliyordum ama nedenini hiç düşünmedim. Sadece yaptım."

Profiline bakıyorum, düz burnuna ve güçlü çenesine hayranlıkla bakıyorum. Profesyonellik dışı sayılacağından korktuğum için ona her zaman çok uzun süre bakmamaya çalıştım, ama bugün doyuyorum. "Yıllarca benden nefret ettiğini düşündüm."

Sonra gülümsüyor. "Başlangıçta öyleydim. O zamanlar büyükannemin seni neden işe aldığını hâlâ bilmiyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Kendimi manipüle edilmiş hissettim ve senin art niyetli olduğuna ikna olmuştum. Ama bir noktada, ben farkına bile varmadan bu duygular tamamen başka bir şeye dönüştü. Kendimi sana katlanamayacağıma inandırmaya devam ettim, ama bu arada sana daha fazla güvenmeye devam ettim, ta ki sen benim için vazgeçilmez olana kadar." Luca gözlerimin içine bakıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Kendimi üç yılımı birlikte geçirebileceğim tek kişi olarak görürken senden nasıl nefret edebilirim ki? Bana işi bıraktığını söylediğinde darmadağın olmuştum Valentina. Hayır. Senden nefret etmiyorum. Senden nefret etmiyorum. Seni ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum. Ne kadar güzel olduğundan ve aklımı ne kadar karıştırdığından nefret ediyorum. Hepsinden öte, benim olmadığın için hep nefret ettim."

Bakışlarımı kaçırıyorum, yanaklarım kızarıyor ve kalbim çılgınca çarpıyor. Elimi tutan adam... o bildiğim soğuk ve kayıtsız Luca değil. Onun bu halini tanıyamıyorum ve bu beni dehşete düşürüyor.

Bu beni korkutuyor, çünkü Luca'nın bu versiyonu? Kalbimi kaptırabileceğim bir adam.

Chapter Twenty-Six

VALENTINA

Luca'nın yatağında otururken kalbim göğsümde güm güm atıyor, en muhafazakâr pijamalarım her yerimi kaplıyor. Elimdeki en çirkin, en pasaklı, en eski moda pijamayı bilerek seçtim. Siyah beyaz kareli iki parçalı bir pijama ve beni lanet bir Dalmaçyalı gibi gösteriyor. Daha önce hiç bu kadar itici göründüğümü sanmıyorum.

Neden böyle davrandığımı bile anlayamıyorum. Korkacak ya da gözü korkacak biri değilim ama geceyi Luca'yla geçirme fikri içimi tuhaf bir endişeyle dolduruyor. Her şey o kadar çabuk oldu ki, her şeyi tam olarak sindirmeye fırsatım olmadı. Haftalar süren tartışmalardan ve mesafeden... bu her neyse ona nasıl geçeceğiz? Bunu yapamayız.

Akan duşun belirgin sesi kulaklarımı dolduruyor ve sinirlerimi tavan yaptırıyor. Luca'nın evinde sayısız kez bulundum, yine de her şey

yepyeni ve alışılmadık. Birlikte çalışmaya başlamamızdan iki yıl sonra burayı yenilediği zamanı hala hatırlıyorum. O zamanlar beni işten çıkarmaktan hala vazgeçmemişti ve tüm evi onun için dekore etmemi istemişti.

Bu yatağı ben seçtim, hatta bu yastıkları da onun için ben seçtim. Bir gün onun yatağını paylaşacağımı hiç düşünmemiştim. Bir gün onun karısı olacağımı asla hayal edemezdim.

Sırf beni kızdırmak için yirmi farklı yastığı nasıl reddettiğini düşündüğümde çenem istemsizce sıkılıyor. O sıralarda benden isteyebileceği hiçbir şeyin çok fazla olmayacağını fark etti. Hiçbir şey öğrenmediğimi hissettiğimde ya da benden istediği şeyler açıkça iş rolümün dışında kaldığında bile hepsini yüzümde hoş bir gülümsemeyle yaptım.

Aramızdaki şeyler o zaman mı değişmeye başladı? Kısa bir süre sonra bana daha önemli işler vermeye başladı. Değişim kademeliydi ama bu kesin bir dönüm noktasıydı.

"Neyi bu kadar çok düşünüyorsun?"

Üzerinde siyah bir boxer şorttan başka bir şey olmadan kapıda durduğunu gördüğümde gözlerim açılıyor. Gözlerim vücudunda geziniyor ve yüzüm anında kızarıyor. Takım elbise içinde her zaman harika göründüğünü düşünmüşümdür ama takım elbise olmadan çok daha iyi görünüyor. Gözlerim boxer şortunun bel bandına takılıyor, karın kaslarının altında derin bir V açıkça görülüyor. Her gün spor yaptığını biliyorum ama bunun sonucunun ne olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Valentina?" diyor, sesi eğlenerek.

Bakışlarımı kaçırıyorum, yüzümün kızardığına şüphe yok. "Seçtiğim yastıkların hatırladığım kadar rahat olduğunu öğrendiğim için mutluyum."

Luca kıkırdıyor ve ona dönüp baktığımda pişmanlık içinde olduğunu görüyorum. Ensesini tutuyor ve başka tarafa bakıyor. "Daha yeni değiştirdiler," diye mırıldanıyor. "Bunun için teşekkür ederim bu arada. Sana bunu daha önce söylediğimden emin değilim ama bir şey yaptığında, onu iyi yapmalısın."

Dudaklarım içten bir gülümsemeye dönüşüyor ve başımı sallıyorum. Bu yastıkları satın aldığımda, mağazadan her iki yılda bir değiştirmelerini de istemiştim. Bunu fark ettiğini bile sanmıyordum. Bunun her zaman hizmetçisinin halledeceği bir şey olduğunu varsaymıştım. Luca'nın o işteyken gelen koca bir ekibi var ve her ihtiyacıyla onlar ilgileniyor.

Yatağa doğru yürüyor ve ben zor yutkunuyorum. "Sen... sen *böyle* mi uyuyacaksın?"

Luca yatağa giriyor ve yüzünü bana dönüyor, sırtını yatak başlığına dayıyor. Gövdesini bilerek mi benim için sergiliyor? "Neden? Seni rahatsız mı ediyor?"

Pijamamın yakasını çekiştiriyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Tabii ki hayır." Bunun beni rahatsız *ettiğini* itiraf edemem - bu yenilgiyi kabul etmek gibi gelir.

Luca gülüyor, ben de kalbim küt küt atarak ona bakıyorum. Yatakta öyle yatarken gülünç derecede seksi görünüyor. Onu daha önce hiç bu kadar rahat, bu kadar silahsız gördüğümü sanmıyorum. "Hey, Perdita," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, *101 Dalmaçyalı'dan* herhangi birinin adını bilmesine şaşırıyorum.

"Düğün törenimizin kaçırdığımız önemli bir yönü var."

"Hangi bölüm?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Gelini öptüğüm kısım."

Gözlerim açılıyor ve telaşla başka tarafa bakıyorum. Mahcubiyetim ondan bir kıkırdama daha almamı sağlıyor ve periferik görüşümden başını salladığını görüyorum. "Çok tatlısın amına koyayım," diye mırıldanıyor. "Daha güzel olabileceğini düşünmemiştim ama sanırım seni en çok bu halinle seviyorum. Uzun saçların omuzlarından aşağı dökülüyor, yüzün makyajsız. Bu sizin ne kadar doğal bir güzelliğe sahip olduğunuzu vurguluyor Bayan Windsor."

Bayan Windsor. Bunu söylediğini duymaya alışabileceğimi sanmıyorum. Nasıl oluyor da bu kadar etkilenmiyor? Bu ona nasıl garip gelmiyor?

Luca bana doğru uzanıyor, beni kollarının arasına alıp arabadaki pozisyonumuzla aynı olacak şekilde ona sarılmamı sağladığında yumuşak bir çığlık atıyorum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama sadece birkaç saat olmuş. Ellerini kalçalarıma koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor, bakışları sanki yüzümün her santimini ezberlemeye çalışıyormuş gibi yavaşça hareket ediyor.

Başka tarafa bakıyorum, kalbimin hızla çarpması kafamı karıştırıyor. Ona hâlâ kızgınım ama bana böyle baktığında, onu affetmekten kendimi alamıyorum.

"Valentina," diye fısıldıyor, sesi boğuk. "Bana bak."

Dudağımı ısırıyorum, tüm vücudum bu sözler karşısında geriliyor. Bunu söylediğinde bana ne yaptığını biliyor mu? Bu sözleri söylediğini duyduğumda hangi anıların yeniden canlandığının farkında mı?

"Bana bak, karıcığım."

Dediğini yapıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Yanaklarım kızarıyor ve başımı zorlukla kaldırabiliyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Gözlerim açılıyor ve o bana sırıtıyor.

"Sanırım bunu söylediğimi pek sık duymuyorsun, değil mi?" Bana doğru uzanıyor, parmaklarının ucu şakağımı hafifçe okşuyor. "Sen olmasaydın, üç yılımı saf azap içinde geçirmek zorunda kalacaktım. Bu durumun senin için ideal olmadığını ve senden çok şey istediğimi biliyorum, ama bundan pişman olmaman için elimden gelen her şeyi yapacağım Valentina. Sana hiçbir zaman iyi bir patron olamamış olabilirim ama iyi bir koca olacağım. Söz veriyorum."

Ona inanamayarak bakıyorum, bakışlarındaki samimiyet beni şaşırtıyor. Evlendiğimiz andan itibaren beni her seferinde şaşırttı. Nazik ve kibardı ve tanıdığım adamdan çok farklıydı.

"Luca," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. Cevaplamam gereken soruları nasıl soracağımı bilemiyorum. "Artık evliyiz ama teknik olarak sen hâlâ Natalia'yla nişanlısın. Nerede durduğumuzu ve benden ne beklediğini bilmem gerekiyor."

Bileğini çeviriyor, elinin tersi yanağımı okşuyor, gözleri benimkilerde. "Büyükanneme söylemeden önce birbirimize alışmak için birkaç gün bekleyelim, gerçek bir çift gibi doğal ve samimi bir şekilde davrandığımızdan emin olmak için. Bana uykumda beni öldürmek istiyormuşsun gibi baktığında kimse bize inanır mı?"

Sözlerine gülümsemekten ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum. Ondan gerçekten nefret etmenin bu kadar zor olması garip. Son birkaç ay boyunca neden olduğu acı yok olmadı, ama tam burada, şu anda, unutmayı kolaylaştırıyor.

"Etkileşimlerimizi tamamladıktan ve büyükannemi kandırabileceğimizden emin olduktan sonra ona söyleyeceğiz. Nişanı bozmanın kolay olacağını sanmıyorum ama ben zaten evliyken başka ne yapabilir ki? Biraz zaman alabilir ama çözülecektir. Sadece Ivanov'larla olan ilişkimize zarar vermeden bunu yapmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Bu arada, tıbbi ekibimizden büyükannenizin hemşirelerinin atanmasını denetlemelerini istedim. Bunu en önemli öncelik haline getiriyorum, yani hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Sen sadece karım olarak rolünü oyna, ben de üzerime düşeni yapacağım."

Başımı sallıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Büyükannesini kandırmak kolay olmayacak ve inandırıcı bir rol yapmamız gerekecek. Aramızda şehvet ve kimya olduğu açık ama aşkın sahtesini yapmak çok daha zor olacak.

"Gerçekten biraz daha pratik yapmalıyız," diye fısıldıyor. "Senin tadına bakmayalı çok uzun zaman oldu." Yüzümü kavrıyor, başparmağı yüzümün üzerinde geziniyor.

Bakışları alçalırken alt dudağını. Altımda sertleştiğini hissettiğimde keskin bir nefes alıyorum. "Söyle bana, karıcığım. Seni öpmeme izin verecek misin?"

Kalbim küt küt atıyor ve onun gözlerindeki açık özlem benimkini daha da körüklüyor. Luca'nın bana karşı hiç bu kadar tatlı olduğunu sanmıyorum. Daha iyi bir yargıya karşı tanımak istediğim tanıdık bir yabancı.

Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve altımda daha da sertleşiyor, yine de hareket etmiyor. Sadece bana bakıyor, sabırla bekliyor. Biraz eğiliyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. Aylar süren sonsuz kıskançlık ve kızgınlık, ona saldırıp beni incittiği gibi onu da incitmek, beni kara listeye aldığı için ona acı çektirmek istemek. Tüm bunlar, sadece burada, şu anda, birbirimizin kollarında olmamız içindi.

"Sanırım senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Luca'nın eli saçlarımın arasından geçiyor ve beni sıkıca kavrıyor. "Benden istediğin kadar nefret et bebeğim. Bana kız. Sana koşulsuz yardım sunmam gerekirken seni bana zincirlediğim için beni hor gör. Seni kullandığım için bana eziyet et Valentina, ama sakın beni terk etme."

"Yapamam," diye mırıldanıyorum aramızdaki mesafeyi kapatırken, dudaklarım onunkilere sürtünüyor. "Seni terk edemem." Denedim ama işte buradayım, onun yatağındayım. Teslim oluyorum ve onu öpüyorum, başından beri istediğim şeyi alıyorum.

Luca inliyor ve saçlarımı yumrukluyor, dudaklarımı açmaya zorlarken dokunuşu sertleşiyor ve öpüşmemizi derinleştiriyor. Elleri vücudumun üzerinde öyle bir aceleyle dolaşıyor ki neredeyse bunun basit bir şehvetten daha fazlası olduğuna beni inandıracak.

"Siktir, Valentina," diye inliyor, dudakları boynuma doğru ilerliyor. Nefes nefese kalıyorum ve aramıza biraz mesafe koymak için dizlerimin üzerine oturarak onu itiyorum.

Ellerini bırakıyor ve bana bakıyor, bakışları hararetli. "Dur," diye fısıldıyorum, düşüncelerim karmakarışık. "Ben... yarın çalışmamız gerekiyor ve geç oldu."

İç geçiriyor ve parmak eklemlerini yanağıma hafifçe sürüyor. "Tamam, Bayan.
Windsor," diyor bana, dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Üzerinden kalkıp yatağa uzandım, kalbim hızla çarpıyordu. Hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Bana hissettirdikleri daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Onu istediğimi inkâr edemem ama her dokunuşu içimi acıyla dolduruyor.

Chapter Twenty-Seven

LUCA

Ofisimin cam duvarından karıma bakıyor, güzelliğini seyrediyorum. Bu sabah uyandığımda gitmişti ve beni dört gözle beklediğim bir deneyimden mahrum bırakmıştı. İnsanların kişisel alanıma girmesinden her zaman nefret etmişimdir, ama onunla uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. *Aylardır* saçlarının yastıklarımın üzerine nasıl yayılacağını hayal ettiğimi bilmiyor.

Valentina benden çok önce ofise geldi ve benden kaçıp kaçmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Sanırım dünkü olaylar onu yakalıyor ve farkına varıyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, bu evliliğin neye benzeyeceğinden aynı derecede emin değilim.

Dün gece giydiği o korkunç kıyafet ve ben daha uyanmadan evden çıkmış olması çok şey anlatıyordu. Mesafe istiyor.

ve bunun için minnettar olmalıyım, ama o kaçtıkça ben daha çok kovalamak istiyorum. Bağdaki o çardakta yaptığı gibi adımı inlemesini istiyorum. Yarattığım her kötü anı yok olana kadar benim için yalvarmasını istiyorum.

Theo Miller'ın masasına doğru yürüdüğünü ve telaşlı göründüğünü fark ettiğimde ayağa kalkıyorum. Onun burada ne işi var? En üst kat bana, yönetici ekibimize ve yönetim kuruluna ayrılmıştı. Burada olmasının ne gibi bir sebebi olabilir ki? Çıkmaya çalıştıkları o randevudan beri görüşüyorlar mı?

Adam masasına yaslanıyor ve kadın ona defolup gitmesini söylemesi gerekirken gülümsüyor. Theo ona bir şey söylüyor ve o da gülüyor. Onu görmek bile kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Karım gereksiz yere güzel ve bunu fark eden tek kişinin ben olmamam beni rahatsız ediyor.

Cep saatime bakıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Üç dakika. Ben müdahale etmeden önce onu göndermesi için ona verdiğim süre bu kadar.

Dakikalar akıp gidiyor ve her geçen saniye sinirim daha da artıyor. Üç dakikaya geldiğimde ayağa kalkıyorum ve öfkeden kuduruyorum. Neden hâlâ onunla böyle gülüyor ki?

Ofisimden çıkıyorum ve o başını kaldırıp bakıyor, yüzü asılıyor. Sanki beni görmek bile onun tüm neşesini kaçırıyor ve bundan nefret ediyorum. Bu sırada Theo bana şaşkınlıkla bakıyor ve masasından kalkıyor, yüzündeki gülümseme eriyor. "Görünüşe göre bir şeyi bölüyorum," diyorum, sesim hissettiğimden çok daha sakin. Valentina biraz mahcup görünme nezaketini göstererek bakışlarını kaçırıyor. "İkinizi böyle güldüren tam olarak nedir?"

Kendimi sinir bozucu bir öğretmen gibi hissediyorum ve onun içimdeki kötülüğü ortaya çıkarması beni kızdırıyor. Başka biriyle gülerken gördüğüm bir kadını ne zaman önemsedim ki? Bu benim için bir ilk ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Karım beni çocuksu, önemsiz, lanet bir aptala dönüştürüyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Valentina boğazını temizleyip bana bakıyor ve daha birkaç dakika önce yanındaki şerefsize o kadar içten gülümserken bana o sinir bozucu gülümsemelerinden birini veriyor. "Önemli bir şey değil," diyor bana, sesi her zamanki gibi soğuk. "Theo sadece istediğim bir raporu vermek için geldi."

"Neden?" Tersliyorum. Gözlerim Valentina'nın masasındaki belgelerdeyken ona, "E-postanızla ilgili bir sorun varsa, BT ile konuşmanız gerekir," diyorum. Bu ne saçma bir bahane böyle? Artık raporları kim basıyor ki?

Theo utandığı her halinden belli olan ensesini tutuyor ve Valentina ayağa kalkıyor. Bana sinirli bir bakış fırlatıyor ve bu beni daha da çileden çıkarıyor. Cidden onun için ayağa kalkmaya mı çalışıyor?

"Biraz konuşabilir miyiz?" Karıma sordum.

Başını sallar ve masasından bir paket alır. "Tabii ki. Bu az önce size geldi, ben de onu getirmek üzereydim."

Başımı sallıyorum ve kolumu ofisime doğru uzatıyorum. Theo o uzaklaşırken onu izliyor ve ben de soru sorarcasına kaşlarımı kaldırıyorum. Kendine geliyor ve bana başını sallayarak aceleyle uzaklaşıyor, artık resmen bok listemde olduğunun farkında değil. Onu yakından izleyeceğim ve en ufak bir hata yaparsa ya rütbesini indireceğim ya da kovacağım. Muhtemelen ikincisi olur. En iyi varlıklarımızdan biri olması umurumda değil. Karımı randevuya götürdükten sonra ona bir şans verdim. Tek şansı bu.

Ofisime girdiğimde Valentina'yı elinde paketimle masamın önünde dikilirken buluyorum. Benim adıma herhangi bir şey için imza atmaya yetkili tek kişi o ve umarım o paket düşündüğüm şeydir. Beklediğimden daha çabuk geldi.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve pencerelerimi opak hale getiren düğmeye basıyorum. Ona doğru yürüdüğümde Valentina'nın gözleri açılıyor ve kalçaları masama çarparak bir adım geri atıyor.

Ona doğru eğilip avuç içlerimi masamın iki yanına bastırarak onu hapsederken mizahsızca gülümsüyorum. "Uyandığımda orada değildin. Benden kaçman inandırıcı bir rol yapmamıza yardımcı olmayacak."

Gözlerini kaçırıyor, yanakları kızarıyor. "Luca, ofisteyiz."

Ona gülümsüyorum ve başımı opak pencerelere doğru eğiyorum. "Bizi kimse göremez Valentina. Bana kimsenin bilmesini istemediğini söylemiştin ve ben de senin kuralına uyuyorum. Bana kalsaydı, Theo Miller çoktan *benim olduğunu öğrenmiş olurdu.*"

Gözlerini bana dikti. "Ben senin değilim, gerçekten değilim."

İstemsizce çenemi sıkıyorum. "Görünüşe göre bir tür yanlış anlaşılma var." Bedenimi onunkiyle aynı hizaya getiriyorum ve bir elimi saçlarına gömüp yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Dün gece sana karşı nazik davrandım çünkü gergin olduğun belliydi ama aramızdaki ilişki böyle olmayacak. Sana vücudunu istediğimi açıkça söyledim. Önümüzdeki üç yıl boyunca her santimin benim Valentina. Theo'ya verdiğin her gülümseme *benim olmalıydı*. Bunu bana nasıl telafi edeceksin?"

"Sen delisin," diye fısıldıyor, bakışları dudaklarıma düşüyor. Bir bakışıyla sikim sertleşiyor. Karşı konulmaz bir kadın.

"Evet, karıcığım," diyorum ona. "Beni tamamen delirttiğine uzun zamandır karar verdik, bu yüzden biraz sorumluluk al."

Saçlarını sıkıca kavrayıp onu kendime çekiyorum ve bastıramadığım bir aceleyle dudaklarına yapışıyorum. Ağzımın içinde inliyor ve anında kollarını boynuma doluyor, beni öperken kendini bana doğru itiyor. Ona doyabileceğimi hiç sanmıyorum. Bana benden nefret ettiğini söylüyor ama vücudu aksini söylüyor.

Ellerim beline dolanıyor ve onu masamın üzerine kaldırıyorum. Valentina benim için bacaklarını açıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, onu öperken sikim ona doğru bastırıyor. Beni çılgına çeviriyor. Daha önce hiç kimse onun yaptığı gibi kontrolümü kaybetmeme neden olmamıştı.

Elim kalçasına değiyor ve gözleri irileşmiş, nefes alış verişi düzensizleşmiş bir halde geri çekiliyor. "Birkaç dakika içinde bir toplantımız var Luca. Bunu yapıyor olamayız."

Ona bakmak için biraz uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Seni boşaltmak için tek ihtiyacım olan birkaç dakika."

Parmaklarım bacaklarının arasından geçerken kızarıyor ve alt dudağını ısırıyor. Onun bu muhtaç bakışı anında öfkemi dindiriyor. "Bir daha sana asıldığını görürsem, bir sorunumuz olacak," diyorum ona, sesim yumuşak.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, sesi boğuk. "Özür dilerim."

Taytını tam bacaklarının arasından yırtarken memnuniyetle gülümsüyorum, kumaşın yırtılma sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Valentina'nın nefesi kesildi, bakışları ısındı. İtiraz edeceğini sanmıştım ama bunu benden daha çok istiyormuş gibi bana bakıyor. "Islak," diye fısıldıyorum. "Sırılsıklam olmuşsun bebeğim ve tek yaptığım seni öpmek."

Gözleri açılıyor ve bir parmağımı örtülü amının üzerinde gezdirirken sırıtıyorum. "Sen benim karımsın," diyorum kumaşı kenara iterken, kaygan amını hissetmek neredeyse aklımı kaçırmama neden oluyor. İnliyorum ve iki parmağımı G noktasına bastırana kadar içine sokuyorum. "Bunu unuttun mu?"

Takım elbise ceketimin yakalarına uzanırken inliyor ve başını sallıyor. "Hayır," diye nefes alıyor. "Tabii ki hayır." Başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve gözleri kapanıyor.

"Hayır," diyorum ona. "Bana bak."

Gözlerini kırpıştırıyor, gözleri benimkileri bulduğunda yanakları kızarıyor. "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum. "Seni en çok böyle seviyorum bebeğim. Vücudun bana boyun eğerken bile bakışların meydan okumayla dolu. Sen bana aitsin Valentina. Bundan hoşlanmak zorunda değilsin ama bunu hatırlamalısın."

Başparmağımı klitorisinin üzerinde sertçe gezdiriyorum ve o da inliyor. Onu bu şekilde görmenin çok seksi bir yanı var. Sonunda, gerçekten benimmiş gibi hissediyorum. "Tüm çalışanlarımız değerli Buz Kraliçelerini masamda bacaklarını açmış, eteğini beline dolamış ve taytını yırtılmış görseler ne düşünürlerdi? Theo elimi nasıl tuttuğunu, seni ne kadar çaresiz bıraktığımı görse ne düşünürdü? Belki de ona göstermeliyim ki hiç şansı olmadığını anlasın. Şu camları şeffaflaştırayım mı?"

"*Hayır,*" diye inliyor, kalçalarını bana doğru daha sert iterken bile, orgazmını kovalıyor. "Luca, *yapamazsın.*"

Kıkırdıyorum, bana sunduğu manzaradan son derece memnunum. "Merak etme aşkım," diye mırıldanıyorum. "Bu manzara sadece benim gözlerim için. Başka kimsenin değil."

Pantolonu daha hızlı iniyor ve ben de hareketlerimi hızlandırarak onu tam sınırına getiriyorum. "Benim için boşalmak ister misin, karıcığım?"

Başını sallıyor ve takım elbisemin ceketini çekiştirerek beni kendine yaklaştırıyor. Bakışlarım dudaklarına inerken kıkırdıyorum.

"Bana o şerefsizle arana mesafe koyacağını söyle, ben de gelmene izin vermeyi düşüneyim."

Valentina başını sallıyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Yapacağım, Luca. Yemin ederim." Onu hiç bu kadar çaresiz, duyguları konusunda bu kadar dürüst görmemiştim. Onun benim için parçalanışını izlemek hızla son bağımlılığım haline geliyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum. "Sen çok iyi bir kızsın Valentina. Bir ödülü hak ediyorsun, bebeğim."

Bana öyle bir çaresizlikle bakıyor ki kalbim küt küt atıyor. Bu benim tüm fantezilerimin gerçekleşmesi.

Hayır.

Bu daha iyi.

"Benim için gel," diyorum klitorisi üzerindeki yoğunluğu artırırken, onu tam kenara götürüyorum.

"*Luca,*" diye inliyor amcığı lanet parmaklarımı yutarken. Sikim ondan nasıl kurtulacak? Asla eskisi gibi olamayacağımı şimdiden biliyorum.

Onu bir kez elde ettikten sonra bir daha. Bana kancayı takacak ve beni zaten olduğundan daha da aptala çevirecek.

Parmaklarımı çekip dudaklarıma götürüyorum, onun tadına bakmak istiyorum. Onları emmemi izlerken inliyor. "Kıskandın mı?" Fısıldıyorum. "Merak etme bebeğim. Yakında sana dilimi vereceğim."

Gözleri yüzümde geziniyor ve elini kaldırıp üzerimde bıraktığına şüphe olmayan ruj lekelerini silerken şiddetle kızarıyor.

Yoğun bir memnuniyetle ondan bir adım uzaklaştım. Onu Theo'yla görmek kalbimi huzursuz etmişti ama adımı inlediğini duyduğum anda endişelerim eriyip gitti.

"Ciddiyim," diyorum ona. "Onu bir daha senin etrafında böyle dolanırken görmek istemiyorum. Ya sen ona haddini bildirirsin ya da ben bildiririm."

Valentina masamdan iniyor ve kıyafetlerini düzeltiyor, belli ki telaşlanmış. Bana tatlı, güven verici bir gülümseme atmadan önce "Bir daha olmayacak," diyor. İfadesinde bir parça utangaçlık var ve bunun kalbimi nasıl hızlandırdığı gerçek dışı.

Karımın soğukkanlılık mücadelesini izlemek eğlenceli - neredeyse onu kaybettirmek kadar eğlenceli. İki dakika. O sinir bozucu profesyonel gülümsemeyi yüzüne geri yapıştırması için gereken tek şey bu.

"Bu senin için geldi," diyor sonunda, getirdiği pakete uzanırken elleri titriyor. İş moduna geri döndüğü açık ve onu kızdırmadan önce ben de aynı şeyi yapsam iyi olacak.

Kutuyu açmakta acele etmiyorum, içindekiler ortaya çıktıkça dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Belgeleri ona uzatıyorum ve o da gözlerini dikmiş bakıyor.

"Yeni pasaport ve ehliyet," diye açıklıyorum. Üzerlerinde *Valentina Windsor* adını görmek bile beni çok mutlu ediyor. "Ve bu," diye ekliyorum, üzerinde Windsor arması olan siyah bir kredi kartı uzatarak, "kendi kredi kartımın bir kopyası." Bu da, diyor *Valentina Windsor*. "Benimle evli olduğun sürece, istediğin kadar harcama yapabilirsin, ne istersen."

Yüz ifadesi okunamaz bir halde karta bakıyor. "Evliliğimizi saklamak isteyebilirsin Valentina, ben *de* buna rıza göstermiş olabilirim ama sen benim karımsın ve bunu hatırlasan iyi edersin. Özel hayatında sen Valentina *Windsor'sın*. Evliliğimizin geçici olacağı konusunda anlaşmış olmamız, gerçek olmadığı anlamına gelmez. Bunu asla unutma."

Başını sallıyor ve yeni pasaportunu göğsüne bastırıyor. Şu anda ne düşündüğünü bilmek için dünyaları verirdim. Sayısız kadın benim soyadımı almak, karım olmak için her şeyi yapardı. Ama aslında evlendiğim kadın pek de heyecanlı görünmüyor.

Chapter Twenty-Eight

VALENTINA

"Demek burada saklanıyordun," diyor Luca, evindeki ofisinin kapısına doğru eğilerek. "Sanırım seni burada bulacağımı bilmeliydim."

Onu bu kadar rahat kıyafetler giyerken bulmak garip. Onu daha önce hiç gri eşofman altı ve beyaz tişörtle gördüğümü sanmıyorum ve tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı görünüyor. Luca Windsor'ı rahatlamış görmek kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. Üzerimdeki çirkin pijamalara bakıyorum ve bu gece için kendimi mahcup hissediyorum.

"Neden beni beklemedin? Eve birlikte gidebilirdik."

Başımı salladım ve şaşkınlığımı üzerimden attım. "İşe kendim gidiyordum, o yüzden arabamı geride bırakmak istemedim." Teknik olarak bana tahsis edilmiş bir şoförüm olsa da, onu çağırdığım için kendimi hep kötü hissederim. Arabayı kendim kullanmayı tercih ediyorum.

Luca duvarı itiyor ve bana doğru yürüyor, bakışları niyetli. Gözlerindeki o bakışla ilgili bir şey bana bugün bana dokunuşunu ve söylediği şeyleri hatırlatıyor.

Sen bana aitsin, Valentina. Bundan hoşlanmak zorunda değilsin, ama bunu hatırlamalısın.

Bana yine bir eşya gibi davranıyordu, sanki onun mallarından biriymişim gibi, ama nedense bu sefer bunu umursamadım. Eskiden Luca'nın deli olduğunu düşünürdüm ama görünen o ki akıl sağlığını yavaş yavaş kaybeden kişi *benim*. Her şeye rağmen onu nasıl bu kadar çaresizce isteyebildim?

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyor. Luca beni masasındaki sandalyeden çekip alıyor ve hızla kucağına çekmeden önce yerimi çalıyor. Fareye uzanırken kolları beni sarıyor, çenesi omzumun üstünde duruyor. "Genişleme planları, ha?"

"*Luca*." Üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama beni sıkıca kavrıyor ve yerimde kalmamı sağlıyor.

"Özür dilerim," diyor yüzünü eğerken, dudakları boynuma değiyor.

Donup kaldım, şaşırdım. "Ne için?" Ses tonumu ısırarak soruyorum. "Özür dilemen gereken pek çok şey var, o yüzden söyle bana. Ne için özür diliyorsun?"

Kıkırdıyor ve kollarını tamamen bana dolayarak beni kucaklıyor. "Beni asla kolay bırakmayacağını bilmeliydim."

"Neden yapayım ki?" Tersliyorum. "Hiçbir şeyi gönülsüzce yapmazsın, değil mi? Eğer özür dileyeceksen, bunu düzgün bir şekilde yap."

Gülüp geçmesini bekliyordum ama onun yerine ellerini belime doladı ve bana bakabilmek için beni kucağında yeniden konumlandırdı. Gözlerindeki beklenmedik pişmanlık beni bir an için susturuyor ve yüzümü avuçladığında keskin bir nefes alıyorum. Haftalardır duygularım tamamen karmakarışık, hatta şimdi eskisinden daha da karışık. Bir an ona kızgınım, bir an sonra ise hızla atan kalbimi zapt edemiyorum. Kafamı karıştırıyor ve bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Bu kadar kontrolsüz hissetmek hoşuma gitmiyor.

"Öncelikle, o gün Ares ve Raven'ın düğününde Joshua Rivera'yı kıskandığımı itiraf etmediğim için özür dilerim. Seni onunla dans ederken gördüm ve söylediği bir şeye güldün. Düşüncelerimin senin onunla olan görüntülerinle dolması için tek gereken buydu. Bu beni o kadar çıldırttı ki, sırf seni ondan uzaklaştırabilmek için büyükannemle dansımı kısa kestim. O zamanlar nedenlerim hakkında dürüst olmaya hazır değildim, kendime bile.

- Bu yüzden ikimize de yalan söyledim. O gece dudaklarımdan dökülen yalanlar bize pahalıya mal oldu ve bu özür için aylar çok geç, ama yine de bir özrü hak ediyorsun."

Şok içinde ona baktım. Sözlerinde bir gerçeklik damarı olmalıydı. Eğer bir parçası doğru olduğunu düşünmeseydi tam olarak bu kelimeleri seçmezdi. Beni şirket casusluğuyla suçlar ve öylece bırakırdı. Beni Joshua'nın metresi olmaya çalışmakla suçlamazdı, değil mi? Sanki o geceki sözleri derinden etkilemek için tasarlanmıştı. "Natalia'nın yanında sana davranış şeklim için de özür dilerim. Seni her gördüğümde, özellikle de o oradayken ne kadar suçluluk hissettiğimi anlatmaya kelimeler yetmez. Sen istediğim kişiydin ve o da evlenmeyi düşündüğüm kişiydi. Seninle arama biraz mesafe koymam gerekiyordu, bu yüzden sana bir çalışandan başka bir şeymişsin gibi davranmaya başladım. Başka biriyle evlenecek olsaydım, senin sadece bu olabileceğini kendime hatırlatmak zorundaydım. Aynı zamanda, gitmene gerçekten izin veremezdim."

İç geçiriyor ve elini bırakıyor. "Konu sen olunca son derece bencil davrandım Valentina. Bunu biliyorum. Seni kendimden uzaklaştırdım ve gittiğinde de seni kara listeye alarak ve başka bir iş bulmanı imkânsız hale getirerek cezalandırdım. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, seni bu evliliğe zorlamak için büyükannenin kayboluşunu kullanmaya çalıştım. Delice davrandığımı ve bir özrün yeterli olmadığını biliyorum. Tüm bunları biliyorum ama yine de burada senden af diliyorum."

Bakışlarındaki azap beni çelişkili hissettiriyor. "Neden şimdi?"

Saçımın bir tutamını nazikçe tutup parmağına doluyor. "Emin değilim. Belki bana benden nefret ettiğini söylediğin içindir, belki de bugün sana yeni kimlik belgelerini verirken acı dolu göründüğün içindir. Neden birdenbire senden özür dileme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum Valentina. Tek bildiğim, hayatımızın önümüzdeki üç yılını aramızda bu kadar çok şey varken geçirmek istemediğim. Birlikte geçireceğimiz üç yılı, sadece kendimizi tutkuya kaptırdığımızda bir anlığına unutulmuş gibi görünen iltihaplı yaralarla geçirmek istemiyorum."

Bir an duraksıyor ve başka tarafa bakıyor. "Ailem söz konusu aile olduğunda bana her zaman en önemli şeyin iletişim olduğunu söylerdi. Bu benim için kolay değil Valentina, ama artık benim karımsın, bu yüzden denemek istiyorum. Temiz bir sayfa açamayacağımızı biliyorum ama geçmişin üzerimizdeki gücünü kaldırmak için elimden geleni yapmak istiyorum. Öylece arkama yaslanıp önümüzdeki birkaç yılın nasıl geçeceğini belirlemesine izin veremem."

Luca ailesinden hiç bahsetmiyor ve onlardan bahsetmenin bile onun için zor olduğunu biliyorum. "İletişim mi?" Tekrar ediyorum. "Benim ailem hiç iletişim kurmaz. Asla özür dilenmeyen ve duyguların asla kabul edilmediği bir ortamda büyüdüm. Ama bu benim devam ettirmem gereken bir döngü değil. Kendim için istediğim şey bu değil ve geçmişin geleceği belirlememesi gerektiğini söylemekte haklısın." Sonra duraksıyorum, tereddüt ediyorum. "Özrünü kabul ediyorum Luca, ama bu daha az acı verdiği anlamına gelmiyor. En azından bu kadarını kabul edebilir misin?"

Başını sallıyor. "Elbette," diyor yavaşça nefes vererek. Parmak uçları şakağıma değiyor ve bir an için o da benim gibi kaybolmuş görünüyor.

"Beni hafife aldın," diye mırıldanıyorum, sesim kırılıyor. "Hep öyle yaptın. Hâlâ da öyle yapıyorsun ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Hayatımla ve duygularımla sanki her şey senin için bir oyunmuş gibi oynuyorsun ve ne zaman eşit şartlarda olduğumuzu, bana saygı duyduğunu düşünsem, dönüp yanıldığımı kanıtlıyorsun. Joshua ya da Natalia için kızgın değilim. Bana bu kadar kötü davrandığın ve uğruna çalıştığım her şeyi tehlikeye atacak kadar küstah olduğun için kırgınım. Seni her zaman ilk sıraya koydum, ama aynısını benim için yapma zamanın geldiğinde beni hayal kırıklığına uğrattın." İşimin benim için, ailem için ne anlama geldiğini anlayabileceğini sanmıyorum. Yıllarca ona her şeyimi vermişim gibi hissettim ve tüm sıkı çalışmam ve sadakatim onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bana saygı duymuyor ve kurallarını bile bilmediğim ayrıntılı bir oyunda onun için bir piyondan başka bir şey değilmişim gibi hissettiriyor.

Luca başımın arkasını hafifçe okşuyor, bakışları samimi. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyor bana. "Sana bir daha hata yapmayacağıma dair söz veremem Valentina. Ama bugünden itibaren seni ilk sıraya koyacağıma söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve kalbimdeki birçok düğümden biri nihayet çözülüyor. Bir özür kadar basit bir şeyin beni bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç fark etmemiştim.

"Sence eskiden olduğumuz gibi olabilir miyiz?" Luca yumuşak bir sesle soruyor. "Bugün bana gözlerinde tutkuyla baktığında... kahretsin bebeğim. Aylardır ilk kez bana güveniyor gibiydin. Lütfen bana vücudundan daha fazlasıyla güven Valentina. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

O haklı. Geçmişin üzerimizde bu kadar etkili olmasına izin veremeyiz ama benim de onu unutmaya niyetim yok. Gözlerine bakıyorum, gözlerindeki samimiyet

beni temkinli bir şekilde umutlandırdı. "Eğer beni affetmek istiyorsan, bunu hak etmen gerekecek."

Başını sallıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor, dokunuşu uzun sürüyor. "Yapacağım," diye söz veriyor.

Chapter Twenty-Nine

VALENTINA

LUCIFER

Henüz eve gelme. Bana 45 dakika ver.

KAŞLARIMI ÇATIYORUM VE MESAJA BAKARKEN KAPININ ÖNÜNDE DURAKLIYORUM

Luca az önce beni gönderdi. İşten sonra Abuela'yı görmeye gittiğimi ve eve geç geleceğimi biliyordu. Görmememem gereken bir şeyi görmediğimden emin olmaya mı çalışıyor? Bu mesajda içime sinmeyen bir şeyler var.

Düşüncelerim dönmeye başlıyor ve başparmağımı tarayıcıya bastırırken elim titriyor. Ailesi gelmiş olsa bile, bu beni uzak tutmak için bir neden olamaz. Onun evinde çalışmam hiç de alışılmadık bir durum değil. Beni burada bulurlarsa şaşırmazlar.

Peki eve kimi getirdi? Natalia'yı mı? Eve girerken midem acıyla burkuluyor, tüm mantığım kayboluyor. Kendimi Luca'yı umursamadığıma, bana yaşattığı her şey için ona kızdığıma ikna etmiştim ama onun başka biriyle olduğunu düşünmek bile onu kendimden uzaklaştıran her kelimeyi geri almamı sağlıyor. *Lütfen, lütfen. Bunun o günün tekrarı olmasına izin verme.*

Luca'nın sesini takip ederken kalbim ağrıyor, bir yanım uzak durmanın en iyisi olup olmayacağını merak ediyor. Zor durumlardan kaçan biri değilim ama bir şekilde şu anda bunu yapmak istiyorum.

"Siktir," diye mırıldandığını duyuyorum Luca'nın. "Siktir, siktir, *siktir*. Nerede yanlış yaptık?"

Mutfağa girdiğimde onu tek başına, etrafı şimdiye kadar gördüğüm en büyük dağınıklıkla çevrili halde buluyorum. Titrek bir nefes alırken içimde bir rahatlama hissettim. Ne düşünüyordum ki? "Luca?"

Arkasına döndüğünde tabletinde bir YouTube videosunun oynadığını görür. "Siktir, *Valentina,*" diyor şaşkınlıkla. "Kahretsin. Sana henüz eve gelmemeni söylediğimi sanıyordum. Neden..."

İnliyor ve arkasını dönüyor, tabletini kilitlemeye çalışırken çılgınca hareket ediyor. Durumu değerlendirirken bir gülümsemeyi ısırıyorum. "Luca, neler oluyor?"

"Lanet olsun," diye inliyor yüzünü ellerinin arasına gömerken. Onu hiç şu anda olduğu kadar telaşlı görmemiştim ve bu garip bir şekilde iç açıcı.

Ona doğru yürürken ve kesinlikle katlettiği malzemelere bakarken bir gülümsemeyi ısırıyorum. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Luca bana bakıyor, yüz ifadesi tam bir yenilgiyi yansıtıyor. Onu daha önce hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramış görmemiştim. Bana doğru uzanıyor, parmak eklemlerini yanağıma sürterken dokunuşu nazik. "Sana affını kazanacağımı söylemiştim ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Senin için bir şey yapmak istedim ve birkaç ay önce ofise getirdiğin yemeği, büyükannenin sana yaptığı taquitoları hatırladım. Seni mutlu ediyor gibiydi, ben de bir tarif bulmak için en sevdiğin YouTube yemek kanallarını araştırdım." Dağınıklığa bakıyor, yüz ifadesi işkence görmüş. "Olduğundan çok daha kolay görünüyordu."

Ona uzanıp yüzünü okşarken dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Bunu benim için mi yaptın?"

Başını sallıyor, bakışları hayal kırıklığıyla dolu. "Hayır, bebeğim. Her şeyi b e r b a t e t m e k t e n başka bir şey yapmadım. Bunu bile doğru yapamıyorum.

Söz konusu sen olduğunda, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tek yaptığım her şeyi tekrar tekrar berbat etmek."

Gözlerim yüzünde geziniyor ve kalbim küt küt atıyor. Ona yaklaşırken fısıldıyorum: "İşi berbat etmedin." Elim boynunun arkasına kayıyor ve parmak uçlarıma yükseliyorum. Bana öyle kırılgan ve umut dolu bakıyor ki gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve sanki bir öpücük istiyormuş ama talep etmiyormuş gibi başını hafifçe eğiyor. "Valentina," diye fısıldıyor, sesi yalvarıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu kendime çekiyorum, dudaklarım dudaklarını buluyor. Başımın arkasını kavrarken inliyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor, sıkı kavrayışı çaresizliğine ihanet ediyor. Beni isteme şekli asla eskimeyecek. Hiç kimse bana Luca kadar arzulandığımı hissettirmemişti.

Diliyle dudaklarımı ayırıyor ve beni yavaşça, derinden öpüyor, dokunuşu tutkudan daha fazlasıyla dolu. Beni böyle öptüğünde, sanki bana dile getirmeye cesaret edemediği sessiz sözler veriyormuş gibi hissediyorum.

Elim tişörtünün altına girdiğinde inliyor, parmaklarım karın kaslarının çıkıntılarında geziniyor. Tişörtünü yukarı çekiyorum ve tişörtten kurtulmama yardım ederken kenarlarından tutuyor. Gözlerimi ona diktiğimde dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. "Gördüklerini beğendin mi?" diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum ve ellerini belime doluyor. Beni mutfak tezgâhının üzerine kaldırıp bacaklarımı açarken bakışları hararetli, sabırsızlığı gözlerinden okunuyor. "Beni gerçekten delirtiyorsun Valentina. Hiç düşünmediğim şekilde davranmama neden oluyorsun. Bana ne yapıyorsun?"

Ellerim göğsünden yukarı doğru kayarak boynunun arkasına dolanıyor. "Sen de beni delirtiyorsun," diye itiraf ediyorum bacaklarımı ona sararken. Konu ona gelince zayıf düşüyorum ve o da bunu biliyor. "Senin yanındayken kendimi zor tanıyorum."

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ve dudağımın kenarını öperken gülümsüyor. "Güzel," diye fısıldıyor. "Senin kimsenin sahip olamadığı bir parçana sahip olmak istiyorum. Seni karım yaptıktan sonra bile daha fazlasını istiyorum. Sana asla doyamayacağımdan endişeleniyorum."

Elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve onu tüm gücümle öperken sıkıca kavrıyorum, kalbim garip bir şekilde rahatlıyor. Hem onunla hem de kendimle kavga etmekten yoruldum. Luca'yla tartışmak istemiyorum ve

aramızdaki bu mesafeden nefret ediyorum. Onu ve eskiden nasıl olduğumuzu özlüyorum.

Biraz geri çekiliyor ve bana bakıyor, yüz ifadesi o kadar acı verici ki elimde olmadan ona uzanıyorum. İşaret parmağımı kaşlarının arasına bastırıyorum ve gülümsüyorum. "Kaşlarını neden böyle çatıyorsun?"

Başını sallar. "Sadece bana bu şekilde bakmaya devam etmeni istiyorum. Gözlerinin küçümsemeyle dolu olmasının beni ne hale getirdiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamayacağımı bilmek beni öldürüyor. Bunu düzeltmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bakışlarım yüzünde geziniyor, hayal kırıklığını ve içtenliği yakalıyor. "Evrakları imzaladığımız andan itibaren bana farklı davranıyorsun Luca. Böyle olduğunda, sanki tamamen farklı bir insan oluyorsun. Bu şekilde davrandığında sana kızgın kalamam." Tereddüt ediyorum ve yüzünü avuçluyorum. Yıllarca annemin babama karşı hissettiği nefrete tutunmasına içerledim. Hayatında o kadar çok iyi şey varken olumsuzluklara tutunduğu için onu suçladım. Her zaman onun izinden gitmek istemediğimi söyledim, ama yaptığım tam olarak bu değil mi? Bu, kaçacağıma yemin ettiğim bir döngü değil mi?

"Temiz bir sayfa," diye fısıldıyorum. "Hadi deneyelim, Luca."

Gözleri bir parça açılıyor ve bakışları yüzümde geziniyor, sanki bana inandığından emin değilmiş gibi araştırıyor. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Evet," diye fısıldıyorum. "Anlıyorum. Seni affediyorum ama bir daha beni asla hafife alma. Beni kullanılmış hissettirme ve bana sadece bir araç, bir kaynak, bir *nesneymişim* gibi davranma."

Çenemi tutuyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Yapmayacağım," diye mırıldanıyor. "En azından yatağın dışında. Konu senin vücudun olduğunda, sen benimsin bebeğim. Bundan ödün vermeyeceğim."

Dudaklarımdan şaşkın bir kıkırdama kaçıyor ve yanaklarım kızarıyor. Luca bana sırıtıyor ve yanağıma tatlı bir öpücük konduruyor, dokunuşu uzun sürüyor. "Merak etme," diye fısıldıyor. "Karşılığında her parçam senin olacak. Beni istediğin gibi kullanmana izin vereceğim, karıcığım."

Chapter Thirty

VALENTINA

Masa sandalyemde arkama yaslanıp Abuela ile çektiğim fotoğraflara göz atarken gülümsüyorum. İşten sonra iki günde bir onu görmeye gidiyorum ve durumu çok daha iyi görünüyor. Yeni hemşireleri nazik ve inanılmaz derecede profesyoneller, bana onunla ilgili saatlik güncellemeler gönderecek kadar ileri gidiyorlar. Onun emin ellerde olduğunu bilmek çok rahatlatıcı. Her şeyi Luca ve ekibine borçluyum.

Düşüncelerim ona dönerken sırıtıyorum ve dudağımı ısırıyorum. Gerçekten daha nazik olmak için elinden geleni yapıyor, neden olduğu acı için pişmanlık duyuyor gibi görünüyor. Bana affımı kazanacağını söylediğinde, bunun güzel ama boş bir söz olduğunu düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim. O gerçekten hiçbir şeyi gönülsüzce yapmaz. Sabırlı davrandı, asla vermeye hazır olduğumdan fazlasını istemedi ve bana karşı eskiden hiç olmadığı kadar nazikti.

Masa telefonumun ışığı kırmızı yanıp sönmeye başlayıp bir sorun olduğunu gösterince düşüncelerimden sıyrılıyorum. Şaşkınlıkla Luca'nın ofisine bakıyorum ama o işine dalmış, yüzünde en ufak bir sıkıntı belirtisi yok.

Birkaç dakika sonra arkamdan gelen topuk seslerini duyuyorum. Natalia'nın yüzünde heyecanlı bir sırıtışla Luca'nın ofisine doğru yürüdüğünü görünce midem bulanıyor. Buraya çıkmasına kim izin verdi?

"Affedersiniz, Bayan Ivanov," diyorum dişlerimi sıkarak. "Geçmenize izin veremem." Onu görmek bile içimi garip bir kıskançlıkla dolduruyor. Teknik olarak o hâlâ Luca'nın nişanlısı ve onu istediğim gibi durduramamaktan nefret ediyorum.

Kıkırdıyor ve Luca'nın ofisine girerken yanımdan geçip gidiyor. Onu takip ediyorum, nasıl davranacağımı bilemiyorum. "Sevgilim!" diyor. "Sürpriz!"

Kapının yanında durup kızın ona doğru koşuşunu izlerken tanıdık olmayan bir öfke kaplıyor içimi. Sevgilim mi? *Sevgilim* mi? Luca kaşlarını kaldırarak sandalyesini iterken içimde öfke kabarıyor. Kızın yanından geçip bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Onu beklemediği açık ve bu bilgi öfkemi azaltıyor ama yatıştırmıyor.

Natalia kollarını onun boynuna doluyor ve Luca bir adım geri çekilerek hemen aralarına biraz mesafe koyuyor. Bana paniklemiş bir bakış fırlatıyor ama ben sadece duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Laurier'e gittiğini gördüm," diyor heyecanla, ünlü ve münzevi bir kuyumcuya atıfta bulunarak. "Demek bana bir nişan yüzüğü aldın, ha? Büyük bir teklif istemiyorum! Biz zaten nişanlıyız, sevgilim. Sadece yüzüğü ver."

Elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Bunu nerede gördün?"

Sırıtıyor ve bir an kendimi çaresiz hissediyorum. Böyle gülümsediğinde çok güzel görünüyor. Kendimi hiçbir zaman başka kadınlarla kıyaslayan biri olmadım ama o bana kendimi aşağılık hissettiriyor. "Herald, Laurier'e girerken görüldüğünüzü bildirdi."

Luca telefonunu eline alır ve inler. "Siktir." Bana bakıyor ve gözlerindeki pişmanlık midemi bulandırıyor. Ne rapor edildiğinden emin değilim ama iyi bir şey olamaz.

"Natalia," diyor, ses tonu benim hoşuma gitmeyecek kadar sabırlı. "Görünüşe göre bir tür yanlış anlaşılma olmuş. Yakında sana her şeyi açıklayacağım. Şimdilik senden gitmeni istemek zorundayım."

Suratını asıyor ve bu kadar güzel görünmesi beni rahatsız ediyor. Erkekleri etkilemeye alışkın olduğundan hiç şüphem yok ve Luca da muhtemelen farklı değil. Ben de

uygun bir seçim, ama yatağında olmasını tercih ettiği kişi o. Onları birlikte düşünmek midemi bulandırıyor ve istemsizce yumruklarımı sıkıyorum.

"Ama onca yolu seni görmek için geldim. Ayrıca, babam seninle birleşme hakkında konuşmamı istedi."

"Çalışıyorum. Şu an uygun bir zaman değil. Şoförüme seni geri göndermesini söyleyeceğim ve babanı daha sonra arayacağım." Sesi endişeli geliyordu ve ben de içimi kemiren suçluluk duygusuyla başımı çeviriyordum. Ona karşı bir şey hissetmediğini biliyorum ve Ivanov'ları daha fazla gücendirmek ona bir iyilik getirmeyecek, ama yine de mantıksız bir şekilde kızgınım.

Natalia arkasını dönüp ofisten çıkarken gözleri parlıyor, kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce bakışları bir an için bana odaklanıyor. Büyükannesine haber vermeden nişanı iptal etmesine imkân yok ama keşke edebilseydi. Keşke ona sadece ilişkilerinin bittiğini söyleseydi.

Luca'yı izliyorum ve çenemi sıkıyorum. "İkiniz için bir akşam yemeği rezervasyonu yapmamı ister misin *sevgilim*? Yoksa ona yüz gül daha mı göndereyim?"

Luca gülümsemesini bastırıyor, bakışları bir anda eskisinden çok daha sıcak bir hal alıyor. "Buraya gel Valentina."

Duvarı itiyorum ve ona doğru yürüyorum, öfkem taşıyor. Ona ulaştığımda kıkırdıyor ve belimden tutarak beni kolaylıkla masasının üzerine kaldırıyor. Bacaklarımı açıp eteğimi yukarı kaldırırken gözlerimin içine bakıyor.

"Luca!"

Tekrar otururken bana gülümsüyor ve masa sandalyesini bacaklarım iki yanına gelene kadar yaklaştırıyor. "Demek sonunda karım gibi davranmaya başlaman için bu gerekiyor, ha? Kızma bebeğim," diye mırıldanıyor, elleri kalçalarımı sarıyor.

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve arkamıza, masama bakan cam duvara bakıyorum. Bu kat sessiz, ama yakalanmamız için tek gereken birinin bu taraftan yürümesi.

"Buraya geleceğini bilmiyordum. Büyükanneme kendimizden bahsetmemize sadece birkaç gün kaldı. O zamana kadar benim için bekleyebilir misin?"

Ona dönüp bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Neden kızgın olayım ki?" Kızgın değilmişim gibi davranan bir kadın için sesim çok kızgın geliyordu.

Gülüyor ve beni izlemek için arkasına yaslanıyor, elleri kalçalarıma doğru kayıyor. Siyah dantel külotum açıkta ve gözleri külotuma yerleştiğinde bakışlarının kararması beni istemsizce kıvrandırıyor. Geçen gün taytımı yırtmasından sonra, uyluk hizasında çoraplar giymeye başladım ve gözlerindeki bakış bana onların büyük bir hayranı olduğunu söylüyor.

"Bana dedikoduları sormayacak mısın?" "Ne söylentileri?" Gergin bir şekilde sordum.

"Laurier'i ziyaret etmemle ilgili olanlar."

Başka tarafa bakıyorum, kalbim acıyla sıkışıyor. Natalia için bir yüzük seçtiğini düşünmek istemiyorum. Eğer The Herald şu anda bunu haber yapıyorsa, yakın zamanda fotoğrafı çekilmiş olmalı. Aniden evlendiğimiz için benim için çekilmiş olamaz. Ayrıca, bana Laurier'den asla yüzük almaz. Windsor'lar sadece aile yadigârı parçalar için oradan alışveriş yaparlar. Bir ömür boyu sürmeyeceğini bildiği için bana Laurier'den yüzük almaz.

"Bu doğru, biliyor musun?" diye mırıldanıyor. "Laurier'e gittim."

Gözleri gözlerimi buluyor ve sözlerinin verdiği acıyı saklamak için elimden geleni yapıyorum. Luca sırıtıyor ve başını sallarken bir an için yüzümü avuçluyor. Sonra elini çekip çekmecesine uzanıyor. Üzerinde Laurier arması olan siyah bir kutu çıkardığında keskin bir nefes alıyorum.

"Herald küçük bir ayrıntıyı yanlış yazmış. Oraya nişan yüzüğü için gitmedim. Alyans almaya gittim."

Kutuyu açıyor ve kocaman pırlanta yüzüğü ve yanındaki sade altın kordonu görünce gözlerim açılıyor. "Üç elmas," diyor yüzüğü kaldırarak. "Bana söz verdiğin her yıl için bir tane. Geçmişte her şeyi berbat ettiğimi ve sana her zaman doğru davranmadığımı biliyorum, ama hatalarımı düzeltmeme izin ver bebeğim. Gerçekten berbat bir patronum ama sana iyi bir koca olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Elimi tutuyor ve yüzük parmağıma geçiriyor. Tam oturdu ama benim gibi biri için çok fazla. Bu tür bir yüzük... Windsor ailesinin gerçekten bir parçası olabilecek biri içindir.

"İşte," diyor Luca, yüzüğünü kaldırarak. "Bunu bana tak. Bunu düğün törenimizde yapamadık ama bu hiç yapmayacağımız anlamına gelmiyor."

"Yapamayız," diye ağzımdan kaçırdım yüzüğümü çıkarırken. "Ailelerimiz dışında kimseye evliliğimizden bahsetmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık, bu yüzden alyans takarken görünemeyiz."

Yüzüğü masasına koyduğumda Luca'nın ifadesi kararıyor ve kendi yüzüğünü benimkinin yanına yerleştirirken çenesini sıkıyor. Esprili bir şekilde kıkırdıyor ve ayak bileğime ulaşana kadar bir parmağını uyluğumda gezdiriyor. Bacağımı omzunun üzerinden kaldırıp dudaklarını iç baldırımda, çorabımın hemen üzerinde gezdirdiğinde dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor. "Seni benim olarak işaretleyecek bir şey giymekten çok korkuyorsun," diyor, sesi yumuşak ama tehlikeli. "Sana karşı nazik olmak istiyorum bebeğim. Sana karşı sabırlı olmak ve sana doğru davranmak istiyorum ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun. Sana sahip olmak, seni damgalamak istememe neden oluyorsun. Sen benim *karımsın ama* hala benimmişsin gibi hissettirmiyorsun. Neden beni çılgına çevirmekte ısrar ediyorsun?"

Luca tenimi sertçe emmeden önce öpüyor, tekrar tekrar, yukarı doğru ilerlerken kalçamda sayısız öpücük izi bırakıyor. Dudağımı ısırıyorum ve bir elimi saçlarının arasından geçiriyorum, inlemelerimi içimde tutmak için elimden geleni yaparken sıkıca kavrıyorum.

"Beni kimden saklamaya çalışıyorsun, ha?" diye mırıldanıyor, dudakları dantelli iç çamaşırımın üzerinde geziniyor. "Beni affettiğini söyledin ama her seferinde beni reddediyorsun. Bunu beni delirttiğini bildiğin için mi yapıyorsun?" Beni külotumun üzerinden öpüyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kalçalarım istemsizce kıpırdıyor.

Kıkırdıyor ve dişlerini kumaşın etrafına dolayarak onu kenara itiyor. "Görünüşe göre kime ait olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın var," diye fısıldıyor tenime. "Belki biraz fazla nazik, biraz fazla sabırlı davrandım. Bu burada sona eriyor."

"Luca," diye uyarıyorum, "herkes geçerken bizi görebilir."

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Sikimdeymiş gibi mi görünüyorum?" diye soruyor, sonra diğer bacağımı da tutup omzunun üzerinden çekiyor. Beni masasına yaslayana kadar daha da yaklaştırıyor, bacaklarım onun için ardına kadar açık.

Luca dili amımın üzerinde gezinirken gözlerimin içine bakıyor ve gözlerim kapanıyor.

"Hayır," dedi bana. "Kuralları biliyorsun. Bana bak ve seni dilimle becermemi izle. İzle ve bu görüntüyü aklına kazıyın. Alyansın olmasa bile sen bana aitsin Valentina Windsor."

Dili klitorisimin üzerinde gezinirken kalçalarımı sıkıca tutuyor, beni yavaşça çıldırtırken ritmi sabit. Tenime karşı kıkırdıyor. "Lezzetli ve çok ıslak. Vücudun kime ait olduğunu biliyor ama zihninin bir hatırlatıcıya ihtiyacı var."

Dilini içime itiyor, daha fazlası için yalvarmamı sağlayan bir noktayı fırçalıyor. "Luca," diye inliyorum. "*Lütfen.*"

Beni nefes nefese bırakıp çılgına çevirene kadar dili klitorisimin etrafında daireler çiziyor. Beni sınırda tutma şekli adil değil ve saçlarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, kalçalarımı yüzüne daha sert itiyorum.

İki parmağını içime sokup G noktama bastırdığında, dili klitorisime sürtündüğünde neredeyse kendimi kaybediyorum. Beni her yaklaştırdığında yavaşlıyor, beni cezalandırmaya niyetleniyor.

"Lütfen, Luca. *Lütfen*."

Bana bakmak için biraz uzaklaşıyor. "Sen kime aitsin?"

"Seninim," diye yemin ediyorum. "Sadece senin."

"Aferin kızım," diye fısıldıyor, klitorisimi emmeden önce, beni tekrar uçurumun kenarına götürüyor.

"Bu am," diye fısıldıyor klitorisime karşı. "Kimin bu?"

Çaresizce saçını çekiyorum. "O senin, Luca. Her bir parçam senin, söz veriyorum."

Gülümsüyor ve sonunda bana yalvarttığı şeyi veriyor, sonunda beni diliyle boşaltıyor. İnlemelerimin sesi ofisini dolduruyor ama umurumda değil.

Nefes alış verişim düzensiz ve kıyafetlerim dağınık bir haldeyken kafamdan aşağı inerken kalçamı öpüyor. Kalbimin küt küt atmasına neden olan o tatlı ve içten gülümsemesiyle bana bakıyor ve ben kendimi tutamayıp başka tarafa bakıyorum. Ne zaman yakınlaşsak bana sert davranıyor, ama bunun dışında bana değerli biriymişim gibi davranıyor. Bu çılgınca ve bağımlılık yapıyor.

"Bizim için kolye zincirleri alacağım," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Gerekirse evlilik yüzüğünü tak, ama öyle ya da böyle, onu vücudunda istiyorum. Seni tekrar cezalandırmak zorunda bırakma beni Valentina. Düğmelerime basmayı bırak."

Başımı sallıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Eğer verdiği ceza buysa, onu tekrar kızdırmak zorunda kalabilirim.

Chapter Thirty-One

VALENTINA

Luca'nın soyunma odasına giriyorum ve onu göğsü ve karın kasları açıkta bir tişört giyerken bulduğumda adımlarımın ortasında duraklıyorum. Luca'yı giyinirken izlemenin son derece seksi bir yanı var.

Gözleri büyük aynada benimkilerle buluşuyor ve bir an için hareket etmek imkânsız hale geliyor. Bana bakışı kalbimi hızlandırıyor ve ben daha fazlasını istiyorum. Bana aldığı evlilik yüzüğünü takmayı reddettiğimden beri bana hiç böyle bakmamıştı.

Uzun zamandır Luca için bir şey ifade etmediğimden emindim ama onun hakkında beni inandırdığı kadar çok şey bilmediğim ortaya çıkıyor. Her zaman onun zihninin nasıl çalıştığını anlayan çok az insandan biri olduğumu düşünmüştüm ama değilmişim.

"Buraya gel Valentina," diyor bana dönerek.

Ona doğru yürüyorum, giydiğim kırmızı etek attığım her adımda sallanıyor. Luca'nın gözleri vücudumda geziniyor, yüzünde memnun bir gülümseme var. Bu asla doyamayacağım bir şey. Bana her zaman gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyor, oysa hiç de öyle olmadığımı biliyorum.

Luca'nın gözleri boynumdaki kolyeye takılıyor ve parmağını kolyenin içinden geçiriyor, kaşları çatılıyor. Zinciri çekiştiriyor, kırmasından korkarak yaklaştığımda nefesim kesiliyor. "En azından bugün tak," diye mırıldanıyor, sesinde hayal kırıklığı var. "Yoksa büyükannemi sana bir alyans bile vermediğime mi inandıracaksın?"

Kolyemden sarkan yüzüğe bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bana takarsan takarım," diye mırıldanıyorum, kelimeler dudaklarımdan düşüncesizce dökülüyor.

Luca'nın gözlerindeki buzların bir kısmı eriyor ve bana gülümsüyor. "Öyle mi?" diye fısıldıyor kolyemi çözüp yüzüğün kaymasına izin verirken. Elimi tutuyor ve başını kaldırıp bana bakmadan önce yüzüğü parmağımın ucuna yerleştiriyor. "Böyle mi?" diye soruyor yüzüğü parmağıma yavaşça iterken, bakışları özlemle dolu.

Başımı sallıyorum ve boştaki elimi yüzüne götürüyorum, parmaklarımın ucu şakağına şefkatle dokunuyor. "Ofiste olmadığımız sürece bir daha çıkarmayacağım, tamam mı? Söz veriyorum. Bunun senin için bir şey ifade ettiğini düşünmemiştim Luca."

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmaklarımı nazikçe öpüyor. "Öyle," diye fısıldıyor. "Benim için bir anlamı var, karıcığım."

Bana okunamayan bir ifadeyle bakıyor ve iç geçiriyor. Keşke bakışlarını deşifre edebilseydim. Çok fazla özleme benziyor, ama tam burada dururken nasıl olabilir?

Ona uzanıyorum ve boynundaki kolyeye ulaşana kadar parmaklarımın karın kaslarında, göğsünde gezinmesine izin veriyorum. Kolyeyi çıkarıyorum ve alyansının kaymasına izin veriyorum, bana o şekilde bakmaya devam ettiğinde kalbim garip bir ritimle atıyor.

Yüzüğünü parmağına geçiriyorum ve başparmağımın yüzüğün üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Sanırım şimdi anladım," diye mırıldanıyorum, yüzüğüne bakarken içimi bir memnuniyet kaplıyor. Parmaklarımızı birleştiriyorum ve yüzümü kaldırıp ona bakıyorum. "Sana yakışmasına bayılıyorum, ama daha da çok verdiği hisse bayılıyorum."

Sonra bana gülümsüyor ve saçlarımı kulağımın arkasına doğru hafifçe tarıyor. "Sanki seninmişim gibi hissediyorum, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Güzel," diyor elini saçlarımın arasından geçirip beni kendine çekerken. "Çünkü ben öyleyim."

Luca yüzümü eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma indiriyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve beni şefkatle, yavaşça öpüyor. Bu öpücükte farklı bir şey var. Bir şekilde daha samimi ve kalbime garip bir sızı veriyor. Parmak uçlarıma yükseliyorum ve onu daha sert öpüyorum, biraz daha fazlasına ihtiyacım var. Tam olarak ne istediğimden emin değilim ama hissettiğim ani huzursuzluğu gidermesini istiyorum.

Alnını benimkine dayıyor ve titreyerek nefes alıyor. "Durmak istemiyorum ama geç kalacağız bebeğim."

Luca geri çekiliyor, isteksizliğim belli oluyor olmalı ki sırıtıyor ve aynaya dönmeden önce alnıma bir öpücük konduruyor. "Bugün büyükannemi ikna etmeme yardım et aşkım, eve gider gitmez seni ödüllendireceğim."

Ona gülümseyip başımı sallıyorum, gözlerim aynadan onunkilere bakıyor. Gömleğinin düğmelerini iliklerken onu izliyorum, kalbim yüksek sesle atıyor. Luca Windsor... onda karşı koyması gittikçe zorlaşan bir şeyler var. Onunla evlendiğimde kalbimin ondan güvende olacağından emindim ama bu anlaşmadaki riski yanlış hesapladığımı fark etmeye başlıyorum.

Luca bana kolunu uzatıyor ve birlikte artık evim olarak gördüğüm evden çıkıyoruz. Bugün ailesine evliliğimizi resmen bildiriyoruz ve ben bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim. Sierra ve Raven'ın bunu onlardan sakladığım için bana kızacaklarından ve Büyükanne Anne'in beni hayal kırıklığına uğratacağından korkuyorum. Luca için tehlikede olan çok şey var ama ben de bugün çok şey kaybedebilirim.

Arabaya binerken bana "Her şey yoluna girecek," diye söz veriyor ama Raven'ın defilesine doğru ilerlerken buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu, tüm Windsor'ların katılacağı ilk büyük halk gösterisi ve Dion bile bunun için geri dönüyor. Bu haber karşısında dehşete düşecekleri fikri düşüncelerimi tüketiyor ve mekâna girerken ayaklarıma bakıyorum.

Luca'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama başımı kaldırmakta zorlanıyorum. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra Windsor'ları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.

Luca, büyükannesi ve birkaç kardeşinin çoktan oturmuş olduğu ön sıraya doğru ilerlerken parmaklarımızı birbirine doluyor. "Büyükanne," diyor Luca büyükannesinin yanına otururken, sonra da benim onun yanındaki koltuğa oturmama yardım ediyor. "Valentina ve ben evlendik," diyor basitçe. "Nişanımı iptal etmeni istiyorum."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, haberi *bu şekilde* duyurmayı seçtiği için şok olmuştum. Ben daha incelikli olmasını bekliyordum. Gösteri boyunca oturacağımızı ve evliliğimizi daha sonra akşam yemeğinde duyuracağımızı düşünmüştüm ama o rahat görünüyor, sanki duyurusu kardeşlerinin yüzlerinde göründüğü kadar şaşırtıcı değilmiş gibi. Sierra ağzı açık bir şekilde bize bakıyor, sonra bakışlarını bana dikip başını sallıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bana kızgın olmadığını anladığımda içimi bir rahatlama kaplıyor.

Bu arada Büyükanne Anne benden ona bakıyor ve başını sallıyor. "Bunu göreceğiz," diyor ve bizden uzaklaşıp sahneye bakıyor. Onun onaylamadığını hissedebiliyorum ve bu beni öldürüyor. Ben kendime bile zar zor inanırken o bana bir şans verdi ve yıllar boyunca beni destekledi, Luca beni her kovmaya çalıştığında yanımda oldu. Ona en kötü şekilde ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum ve gözlerimde biriken yaşları tutmak için dudağımı ısırıyorum.

Bunun onu ne kadar inciteceğini bilerek Luca'yla evlenmeyi asla kabul etmemeliydim. Ivanov'larla yapılan anlaşma aile için çok değerliydi ve buna saygı duymalıydım. Ait olmadığım bir yere asla müdahale etmemeliydim. Nihayetinde, büyükannem için ihtiyacım olan parayı toplamanın farklı bir yolunu bulmalıydım. Bu kolay olmazdı ama belki de banka kredisi bir seçenek olabilirdi. Kimse inanmazken bana inanan tek kadını incitmekten her şey daha iyidir.

Luca birleşen ellerimizi dudaklarına götürerek dikkatimi dağıtıyor. Yüzünü kaldırmadan önce elimin arkasını şefkatle öpüyor, dudaklarında tatlı bir gülümseme var. "Sorun yok," diye mırıldanıyor. "Her şey yoluna girecek."

Sözlerine inanmakta zorlanarak gözlerinin içine bakıyorum. Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve b e n derin bir nefes alırken gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum.

"Gülümse," diye fısıldıyor, gözleri parlayarak. "Yoksa işimiz biter."

Daha da eğiliyor, dudakları dudaklarıma konmadan önce burnu bir an için benimkini geçiyor. Beni usulca ve yavaşça öpüyor, dudakları çekildiğinde de öylece kalıyor.

Luca alnını benimkine dayıyor, nefesi kesiliyor.

"Nasıl bu kadar iyi bir oyuncu olabiliyorsun?" Fısıldıyorum, "Bunların herhangi biri gerçek mi? Bana gösterdiğin nezaket, sadece karına nasıl davranman gerektiğini düşündüğün şey mi? Beni de mi kandırıyorsun?"

Yanağıma, kulağıma yakın bir öpücük konduruyor. "Sen söyle Valentina. *Bu* gerçek mi?"

Chapter Thirty-Two

LUCA

"Açıkla," diyor büyükannem, ellerini kucağında kavuşturmuş. Yüzündeki gergin ifadeye kadar her şeyiyle sofistike bir aile reisi gibi görünüyor.

Onu rahatlatmak için sessiz bir çabayla kolumu karımın omzuna doluyorum. İkimiz de büyükannemin oturma odasında oturuyoruz, ikimiz de birazdan başlayacak olan sorgulamadan ne bekleyeceğimizden emin değiliz. Normalde Valentina baskı altında son derece iyi performans gösterir ama bugün öyle değil. Büyükannemin onun için ne kadar önemli olduğunu hafife almışım.

"Ne diyebilirim ki?" Karımı daha sıkı kavrayarak mırıldandım. "Aşık oldum ve kalbimin sesini dinlemek bana doğru geldi. Valentina'nın gitmesine izin verirsem hayatımın geri kalanında pişman olacağımdan korkuyordum, oysa birlikte yaşlanmayı hayal edebileceğim başka kimse olmadığı açıktı."

Büyükanne ikimizin arasına bakıyor, bakışları şüpheci. "Sen demiştin ki var evlendin mi?" o sorar, onu ses Yumuşak. I düşündüm I biliyordu Büyükannemi iyi tanırım, ama şu anda onu okumak bana imkânsız geliyor. Takım elbisemin iç cebine koyduğum belgelere uzanıyorum ve ona uzatıyorum. "Bu evlilik cüzdanımızın bir kopyası," diyorum ona. "Ama Belediye Başkanı Kingston'ı arayıp gerçekten evlendiğini doğrulayabilirsiniz. bize."

Bize bakmadan önce şaşkınlıkla kâğıtlara bakıyor ve bunun bir oyun olmadığını anlayınca öfkesi yüzüne yansıyor. "Aklınızdan ne geçiyordu?" diye soruyor kızgınlıkla. "Ya sen Val? Benimle konuşmadan bunu nasıl yapabildin?"

Kâğıtları sehpanın üzerine bırakıyor ve bir süre uzaklara bakıyor, hayal kırıklığı belli oluyor. Neredeyse fark edilmiyor ama eşim titremeye başlıyor ve ellerini birbirine kenetliyor, bakışları yere düşüyor. Onu koruyucu bir şekilde kendime çekiyorum ve büyükannemi bakışlarımla sıkıştırıyorum.

"Düşünmüyorduk," diye itiraf ediyorum. "Biz aşığız büyükanne. Bizi gerçekten suçlayabilir misin? Valentina'yla yıllar süren bir ilişkimiz vardı ve herkesten önce senin bunun farkında olman gerekirdi."

Bana ters ters bakıyor ve başını sallıyor. "*Yıllarca* Val'e eziyet ettikten sonra birdenbire ona aşık olduğuna inanmam mı gerekiyor? Natalia Ivanov'la nişanlanmak zorunda kalıyorsun ve birdenbire yıllarca katlanamadığın kadına aşık olmaya mı karar veriyorsun?"

Karım irkildi, ben de dişlerimi sıktım, suçluluk duygusu nutkumu tutmama neden oldu. Haklı tabii ki. Yıllarca Valentina'ya kızdım ve bu imayı açık ve net bir şekilde duyuyorum. Valentina'yı kullandığımı düşünüyor ve haksız da değil.

"Birbirinize aşık olduğunuza bir an bile inanmıyorum.
Val," diyor, sesi sert, "bana dürüstçe söyle. Seni tehdit mi ediyor?"

Karım başını sallıyor ve pişmanlıkla yukarı bakıyor. "Özür dilerim Anneanne," diyor sesi titreyerek. "Bu doğru. Ben... biz birbirimize aşığız. Evlenme kararımızın aceleye geldiğini biliyorum ama Luca haklı. Yıllardır bunu bekliyorduk."

Büyükanne kollarını kavuşturur ve kaşlarını kaldırır. "Lütfen söyleyin," diyor. "Yıllarca birbirinize zar zor tahammül ettikten sonra birdenbire aşık olduğunuzu fark etmenize neden olan şey neydi?"

Valentina kızarıyor ve bir an için yere bakıyor. "Ares ve Raven'ın düğün günündeydi," diye mırıldanıyor. "Şey... Luca... Ben... şey, bir şey

fark etmemizi sağlayan bir şey oldu... Yani..."

"Onu öptüm," diye itiraf ediyorum. "O gün onu öptüm ve o günden beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Büyükanne kaşlarını çatıyor, zihnindeki dişliler açıkça dönüyor. "Bu aylar önceydi ve o günden sonra ikinizin birbirinizle neredeyse hiç konuşmadığınızı çok net hatırlıyorum. Val akşam yemeği için eve gelmeyi bile bıraktı."

Karım kucağına bakıyor ve ben de onun elini tutup kendi elimde tutuyorum. "İkimiz de ilişkimizdeki değişimle nasıl başa çıkacağımızdan emin değildik ama sonra Natalia ile nişanlandığımı duyurdun."

Büyükannem kaşlarını çatıyor ve karıma bakıyor. "Luca'ya aşık olduğunu o zaman mı anladın?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak.

Valentina başını sallar. "İşte o zaman işimden ayrıldım. O zaman anladım ki, eğer başka biriyle evlenirse onun etrafında olmaya dayanamazdım. Natalia'ya aşık olma düşüncesi bana işkence ediyordu ve onunla birlikte olduğuna tanık olmanın beni parçalayacağını biliyordum."

Büyükannemin gözleri büyüdü. "İşinden mi ayrıldın? Nasıl olur da böyle bir şeyi hiç duymadım?"

"Sana haber vermedim çünkü onu bırakmaya hiç niyetim yoktu."

Büyükanne o zaman gülümsüyor. Sadece bir anlığına ama gerçek bir gülümseme,

Her şeye rağmen. "Yani ikinizin bu şekilde aşık olduğunuza ve aceleyle evlendiğinize mi inanmalıyım?"

"Valentina sekiz yıldır benim yanımda, büyükanne. Onu benim yapmamak onu sonsuza dek kaybetmeme neden olabilecekken neden bir saniye daha beklemek isteyeyim ki? Nişanla birlikte ona olan bağlılığımı kanıtlamamın tek bir yolu vardı."

"Evlilik," diyor büyükannem başını sallayarak. Bir an sessiz kalıyor, bakışları ikimizin arasında geziniyor. Parmağını bize doğru sallıyor ve başını sallıyor. "İkinize bir an bile inanmıyorum ama evlendiğiniz gerçeği yadsınamaz."

Öne doğru eğilip iç geçiriyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Ailenden kalan tüm mal varlığını donduruyorum Luca," diyor. "Sadece benden habersiz evlenmekle kalmadın, aynı zamanda güçlü bir müttefik olabilecekken bizi düşman edinme riskiyle karşı karşıya bıraktın. Nişanı bozmak zor olacak."

Valentina endişeyle bana bakıyor ama ben sadece gülümsüyorum. Yıllardır ailemin mal varlığını kullanmadım. Kendi paramı fazlasıyla kazanıyorum ve büyükannem de bunun farkında olmalı.

"Pekala."

"Eğer," diyor büyükannem. "*Eğer* ikiniz üç yıl sonra hâlâ evli olursanız, size mirasınızı bağışlayacağım." Parmağını kaldırıyor, kızgınlığı gözlerinden okunuyor. "Ve sadece Val olduğu için. Eve başka birini getirseydin, bu senin sonun olurdu."

Başımı salladım ve rahat bir nefes aldım. Bu bir kumardı ama Valentina'yı kayırma şeklinin benim yararıma olacağını biliyordum.

"Ancak bu düzenlemenin kendine has kuralları da yok değil."

Başparmağımı karımın elinin arkasına hafifçe sürüyorum. Gergin olacağını biliyordum ama onu hiç böyle görmemiştim. Onun dünya liderleri ve milyarderlerle yaptığı toplantıları gözünü bile kırpmadan izledim ama büyükannemin önünde siniyor. Aynı anda hem şaşırtıcı hem de sevimli.

"İkiniz gerçekten bir hayatı paylaşmalısınız, bu yüzden doğal olarak bir evi ve bir yatağı paylaşmalısınız. Farklı yatak odalarınız olamaz ya da birbirinizden ayrı yaşamlar sürdüremezsiniz ve önümüzdeki üç yıl boyunca art arda üç geceden fazla ayrı kalamazsınız."

Şaşırmış gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum, oysa Ares beni kurallar konusunda uyarmıştı.

"Luca ve Val, siz de birbirinize sadık kalmalısınız. Eğer bir an için bile olsa ikinizden birinin sadakatsizliğinden ya da beni kandırmaya çalıştığınızdan şüphelenirsem, mirasını elinden alırım Luca. Val, eğer böyle bir şey olursa seni derhal kovarım ve kara listeye alınmanı sağlarım. Faaliyet gösterdiğimiz sektörlerin *hiçbirinde* asla çalışamayacaksın."

Valentina keskin bir ifadeyle başını kaldırıyor, bakışlarında bir parça korku var. Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarıma götürüp elinin tersini öpüyorum ve sessizce ona güven veriyorum. Ne o ne de ben asla aldatmayız. Bu onun için endişelendiğim bir şey değil.

"Şimdilik evliliğinizi gizli tutmanızı rica ediyorum," diyor büyükanne, gözleri kapalı. "Ivanov'ların bu şekilde öğrenmesi iyi olmaz. Bu işi nezaketle halledelim."

Gözlerini kısar. "Ve eğer nişan bozulursa ve daha sonra bunun bir oyun olduğunu öğrenirsem, ikiniz de bunun bedelini ödeyeceksiniz."

"Anlaşıldı," diyorum ona, en ufak bir endişe duymadan. Valentina'yla olan sözleşmem en az üç yıl sürecek, yani endişelerinin hiçbiri gerçekleşmeyecek. Ben mirasımı başarıyla alacağım, Valentina da ihtiyaç duyabileceği tüm fonları alacak.

Karıma bakıyorum, saklamaya çalıştığı suçluluk duygusunu içime çekiyorum. Üç yıl. O ve ben sadece önümüzdeki üç yılı birlikte, rolümüzü açığa çıkarmadan atlatmalıyız.

Chapter Thirty-Three

LUCA

Telefonum çaldığında ne yapacağımı bilemez bir halde ona bakıyorum. Şimdiye kadar Natalia Windsor'ların nişandan ve birleşmeden vazgeçtiklerini öğrenmiş olmalıydı ama nişanımızı şahsen bozmak için bir dakikamı ayırmalıydım. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama nezaketi hak ediyor.

Öte yandan, bu nişan ayarlanırken bana hiç danışılmadı, öyleyse neden bitiren ben olayım? Kendime karşı gerçekten dürüst olursam, onun çağrılarını reddetmemin nedeni, Natalia'nın adı her geçtiğinde Valentina'nın gözlerinde beliren o bakış. Onu yeterince incittim ve karım daha iyisini hak ediyor. Aileme bizden bahsettikten sonra barışmayı başardık ve gerçekten de evlilik yüzüğünü biraz daha sık takıyor, ancak aramızda hala istediğimden daha fazla mesafe var. Onu hala özlüyor olmam çok garip.

Artık o benim karım. Gardını indirdiği tek an ellerimi vücudunda gezdirdiğim andır ve ben daha fazlasını istiyorum. Gülümsemesini, kahkahasını istiyorum. Her şeyini istiyorum.

Valentina ofisime giriyor ve ben doğruluyorum, telefonuma bakarken omurgamda bir suçluluk duygusu beliriyor. "Luca," dedi, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Natalia ofisi aradı ve seninle bir görüşme talep etti. Ben de kabul ettim. Yaklaşık on dakika içinde burada olur."

"Sen *ne*? Bunu neden yaptın ki?"

Valentina saçlarını kulağının arkasına itiyor ve aşağıya bakıyor. "Çünkü ben olsaydım, ben de seninle konuşmak isterdim. Eğer bana söylediklerin doğruysa, nişanlı olduğunuz süre boyunca birbirinizi sadece iki kez görmüşsünüz, ama bu iki görüşmenin de onun için ne anlama geldiğini bilemezsin. Birkaç ay boyunca, hayatını birlikte geçireceği kişinin siz olduğunu düşündü ve sanırım siz de aynı şeyi düşünmüş olmalısınız. Ona bir kapanış borcun yok mu?"

Gözlerindeki bakışı çözmeye çalışarak karıma bakıyorum. "Sana çok daha fazlasını borçluyum."

Yüzüne titrek bir gülümseme yerleştirmeden önce ayaklarına bakıyor. "O zaman bunu benim için yap," diye yalvarıyor. "İkinizin arasında bir şeylerin söylenmeden bırakılmasının doğru olduğunu düşünmüyorum. Bunun temiz bir ayrılık olmasını tercih ederim."

Sonra gülümsüyorum, son derece memnun bir şekilde. Natalia'ya kapanış teklif etmiyor. Bana her şeyi bir kez ve sonsuza dek düzgünce bitirmemi emrediyor. "Artık sözlerini benim için yumuşatman hoşuma gidiyor. Bu kocana özel bir ayrıcalık mı?"

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ve sonra gülümsüyor, yanakları pembeleşiyor. Anlayacağımı düşünmedi, değil mi? Onu ne kadar iyi tanıdığımı hafife alıyor. "Gerçekten de son derece sinir bozucusun," diyor bana.

Ona sırıtıyorum. "Yani derinin altına mı giriyorum? Onun yerine kıyafetlerinin altına girmeme ne dersin? Son zamanlarda seni öpmekten başka bir şey yapmama izin vermiyorsun. Ölüyorum, biliyor musun? Hiçbir şey olmasa bile, amının tadına bir kez daha bakmalıyım."

Bana çıkışmak üzereyken yaptığı gibi dudakları biraz aralanıyor, ama sonra başını sallayıp kıkırdıyor. Büyüleyici. Görünüşü, o siyah elbiseyle orada durması, uzun siyah saçlarının vücudunun üzerine dalga dalga düşmesi. Hay sikeyim. "Belki," diyor, gözleri parlıyor. "Eğer şanslıysan."

Sikeyim.

Onu kollarıma almak için aceleyle ayağa kalkıyorum ama daha ona ulaşamadan kapı açılıyor ve Natalia içeri giriyor. Lanet olsun.

Natalia benden Valentina'ya bakıyor, yüz ifadesi her zamankinden farklı. Onu birkaç kez gördüğümde şımarık ve hak sahibi görünüyordu - bana, zamanıma, ilgime. Bugün bana kibarca bakıyor, bakışlarında en ufak bir kötülük belirtisi yok.

Valentina ofisimden çıkarken bana bakıyor ve bir an için gözlerinde güvensizlik gördüğüme ikna oluyorum. Onun en azından biraz kıskanmasını *istemem* delilik mi?

"Size ulaşmak neredeyse imkânsızdı," diyor Natalia, bakışlarında biraz kızgınlık var. "Yani beni görmek istemediğinizi varsaymak yanlış olmaz ama yine de benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim."

İçimi çekiyorum ve Valentina'yı ekranına bakarken bulmak için cam duvarıma bakıyorum.

Meraklı olacağını düşünmüştüm ama öyle görünmüyor. Neden?

"Buraya geldiğin için teşekkür ederim Natalia. Nişanımızı bu kadar ani bozduğum için özür dilerim."

Bana bakıyor ve başını sallıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme. "Dürüst olmak gerekirse, Luca. Kalbinin sesini dinlediğin için mutluyum. Eğer evlenmiş olsaydık, ikimiz de sevgisiz bir evliliğin içinde sıkışıp kalacaktık. Sizi birlikte ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum ama inatçıydım ve eğer ilişkimizi bitirmeseydin, bunun bedelini ödeyecektim."

Valentina'ya tekrar bakıyorum, şiddetli koruma duygusu beni bir an hareketsiz bırakıyor. "Nişanımız bozuldu çünkü uyumsuz olduğumuzu düşünüyorum. Ayrıca birleşme şartları konusunda da anlaşamadık," diyorum dikkatle.

Natalia güler ve Valentina'ya bakar. "Tabii, resmi gerekçe bu ama ikimiz de daha iyisini biliyoruz. Başımı ne kadar belaya soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Babam yanlış bir şey yaptığımı düşünüyor ama ben öyle olmasını tercih ederim. Gerçeği bilseydi işler karışırdı ve babamın egosu bunu kaldıramazdı." Bana bir belge uzatıyor ve gülümsüyor. "Beni başka biri için terk ettiğini bilseydi, benim adıma gücenirdi ve sana bunu teklif etmeme izin vermezdi."

Şaşırmış bir halde elimdeki belgelere bakıyorum. "Ortaklık mı teklif ediyorsunuz?"

Başını sallıyor. "İyi bir finansal ortağa ihtiyacımız var ve bu değişmedi. Yanılmıyorsam petrol hâlâ Windsor'ların girmek istediği bir iş. Bu

Böylece ikimiz de her iki dünyanın da en iyisini elde etmiş oluruz. Bugünden sonra bu işe karışmayacağım, bu yüzden herhangi bir sürtüşmeye neden olmamalı." Camdan Valentina'ya tekrar bakıyor ve gülümsüyor. "Dürüst olmak gerekirse, aynı anda hem korkutucu hem de ilham verici. Daha iyi bir eş bulamazdın. Nişanlandığımızı öğrendiğim andan itibaren kendimi onunla kıyaslıyordum. Herkes onun her zaman senin yanında olan kişi olduğunu biliyor ve ben asla onunla kıyaslanamayacağımı biliyordum. Denemekten daha iyisini bilmeliydim. Sırf gözümü korkuttuğu için onun önünde kendimi aptal durumuna düşürdüm." Sonra bana sırıttı. "Sorsam beni affeder mi dersin?"

Karıma dönüp bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum, bu tek kelimenin de anında bir suçluluk itirafı olduğunu bilerek. "Bence yapacak. Eğer o olmasaydı, şu anda burada duruyor olmazdınız."

Başını sallıyor ve ben de onu dışarı çıkarmak için ayağa kalkıyorum. Valentina ayağa kalktı, yüzünde o sinir bozucu gülümsemesi vardı. Şu anda ne düşündüğünü bilmek için dünyaları verirdim ama yüz ifadesi en ufak bir ipucu bile vermiyor.

Natalia dudaklarında muzip bir gülümsemeyle, "Görüşürüz sevgilim," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum ve o da Valentina'nın masasına doğru yürürken kıkırdıyor. Karımı izlerken kapı aralığımda arkama yaslanıyorum.

"Özür dilerim," diyor Natalia. "Yemek rezervasyonu, seni her gördüğümde seninle konuşma şeklim. Bunların hepsi yersizdi ve benim kim olduğumu doğru yansıtmıyordu." Sonra bana bakıyor ve Valentina'ya dönmeden önce sırıtıyor. "Garip, çünkü sana gerçekten hayranım ve farklı koşullar altında arkadaş olabileceğimizi umardım. Belki bir gün, ha? Bu arada, umarım ikiniz birlikte mutlu olursunuz. Ciddiyim."

İkimize de gülümsüyor ve çıkıp gidiyor. Natalia'nın uzaklaşmasını izlerken karıma bakıyorum, kaşları çatık.

"Bizi biliyor. Bu bir sorun olacak mı?"

Natalia'nın yürüdüğü yöne bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Hiç sanmıyorum."

Belki de Natalia düşündüğüm kadar kötü biri değildir. Onu asla mutlu edemezdim ama umarım mutlu edecek birini bulur. Onunla görüşmek konusunda isteksizdim ama sonuçta karım her zaman olduğu gibi haklıydı. Ona karşı hissettiğim suçluluk duygusundan kurtulmak iyi geldi.

Chapter Thirty-Four

VALENTINA

Büyükannemin evine bakıyorum, zihinsel olarak kendimi arabadan inmeye hazırlıyorum. Aileme bu gece söylemeye karar verdik ama annemin bizi anlamasından korkuyorum - ya da daha kötüsü, Luca'ya yıllar boyunca onu nasıl kötülediğimi anlatmasından. Şimdi onu eve getirmemi nasıl açıklayacağım?

"Valentina," diyor Luca, aramızdaki sessizliği bozarak. Buraya gelirken o da benim kadar sessizdi, ikimiz de düşüncelere dalmıştık. "Büyükannemin evinde ne dediğini hatırlıyor musun? Beni Natalia'yla görmeye dayanamadığın için ayrıldığını söylemiştin. Beni gerçekten bu yüzden mi terk etmeye çalıştın?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu gece eve döndüğümüzde bizi bekleyen işleri düşündüğü için sessiz olduğunu sanıyordum ama öyle değilmiş.

Görünüşe göre yanılmışım. Elimi saçlarımda gezdirip pencereden dışarı bakıyorum. Hayır, kendime karşı gerçekten dürüst olursam, son birkaç gündür bu kadar tuhaf davranmasının nedeninin bu olmadığını biliyordum ama inkar ediyordum. Natalia ile konuştuğundan beri farklıydı ama nedense ona aklından geçenleri sormaya korkuyordum. Bir parçam cevabının ne olacağından korkuyor. Geçmişten kaçmak için elimden geleni yapıyorum ama yaralarım çoğu zaman hâlâ taze. Bana ihanet edeceğinden ya da değersiz olduğumu anlayıp beni terk edeceğinden korkuyorum. Bilmek istemediğim bir şey öğrenirim diye çok fazla soru sormaktan korkuyorum. Beni bir korkağa dönüştürdü ve bundan nefret ediyorum. Onu hiç bu kadar önemsemek istememiştim.

"Evet," diye itiraf ediyorum, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. İletişim kuracağımıza söz vermiştik ama şu anda keşke bunu hiç kabul etmeseydim diyorum. "Bu doğru."

"Peki bana söylediğin diğer bahaneler ne olacak?"

"Bunlar da doğru," diyorum ona. "Kendime ait bir hayatım olsun istiyorum. Kendimi bildim bileli, gerçekten yaşamadan hareket ettim ve bir gün hayatıma dönüp baktığımda onu boş bulacağımdan endişeleniyorum. Ama... Yıllardır böyle hissediyorum ve bu hiçbir zaman bırakmam için yeterli olmadı."

Luca o zaman gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Hiç durup düşündün mü, senin karakterine hiç uymayan bir anda neden böyle davrandın?"

Bunların hepsi yersizdi ve benim kim olduğumu doğru bir şekilde yansıtmıyordu. Natalia'nın bana söylediği buydu. Bu süre boyunca davranışlarımı yeniden düşünmesine neden olan şey bu muydu? Başından beri onu mu düşünüyordu? Mantıksız olduğunu biliyorum, ama sadece söylediği bir şey *beni düşünmesine* neden olduğu için bile olsa, onun aklından hiç çıkmasını istemiyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve büyükannemin evine dönüp bakarken boğazımı temizliyorum. "Bence en iyisi aileme çıktığımızı söylememiz. Eğer onlara aniden evlendiğimizi söylersek, buna asla inanmazlar," diyerek konuyu değiştiriyorum.

Luca kıkırdıyor ve başını sallıyor. Arkasına yaslanmış, bir kolunu direksiyona dayamış. "Bu senin ailen Valentina. Benden ne istersen yaparım."

Bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bu kadar yumuşak başlı olabileceğini hiç bilmiyordum. Yıllarca bana cehennemi yaşattın, oysa başından beri bu kadar nazik olabilirdin. Kendimi gerçekten haksızlığa uğramış hissediyorum, anlıyor musun?"

Bana sırıtıyor ve bana doğru uzanıyor, bir tutam saçımı kulağımın

arkasına iterken dokunuşu nazik. "O zaman bunu telafi etmeme izin ver Valentina. *Bu*... bunların hepsi karım için. *Senin için*. Bu yüzden tüm bunlardan faydalan

İstiyorsun. Beni istediğin sürece seninim. Sana benim için en değerli kişiymişsin gibi davranacağım, tek bir istisna dışında."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "İstisna nedir?"

Sırıtıyor. "Seni becerirken sana karşı nazik olamam bebeğim." Gözleri kararıyor ve ben kalbim hızla çarparak başka tarafa bakıyorum.

"Seninle yatacağımı kim söyledi?" Sesim titreyerek soruyorum. Birbirimizin vücutlarıyla daha rahat olmaya başladık, ama evde işler biraz fazla kızıştığında, işi bahane ederek geri çekildim. Bu sadece seks, ama nedense hazır olduğumu sanmıyorum. Zaten olmak istediğimden çok daha derindeyim. Ona bedenimi verirsem, beni tüketmesinden korkuyorum.

Luca kıkırdar ve pencereden dışarı bakar. "Bana daha uzun süre direnebileceğini düşünmen çok hoş. Gece bitmeden seni sikim için yalvartacağım, karıcığım." Bana bakıyor, bakışları için için yanıyor. "Gözlerimi kapattığımda, ismimi inlediğini duyabiliyorum Valentina. Seni boşaltmak büyük bir zevk ama yeterli değil. Amının sikimin etrafına sarıldığını hissetmeye ihtiyacım var."

Yanaklarım kızarıyor ve o sırıtıyor. "Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım," diyorum ona kızgınlıkla.

Luca kıkırdıyor ve bana doğru uzanıyor, işaret parmağı kaşlarımın arasından geçip burnumun kenarından aşağı iniyor, hareketleri yavaş. "Yapacaksın," diyor, dudaklarımın üzerinde duraklayarak. "Önce seni tekrar boşaltmam için bana yalvaracaksın, sonra da seni sikmem için yalvaracaksın."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama parmağını dudaklarıma bastırıp başını sallıyor. "Şimdilik içeri girmeliyiz. Görünüşe göre birinin dikkatini çektik."

Luca elini çekiyor ve ön camdan baktığımda annemin ön kapının yanında durduğunu görüyorum. Silueti verandanın ışıklarıyla aydınlanıyor ve bastonuna yaslanarak karanlık arabaya bakmaya çalıştığı belli oluyor. Bizi görmemesi için dua ediyorum. Luca ve benim az önce nasıl bir görüntü verdiğimizi kim bilebilir?

Luca arabadan inip etrafından dolaşarak kapımı açıyor ve beni şaşırtıyor. Onun bu haline alışabileceğimi sanmıyorum. Onu herkesten iyi tanıdığımı sanıyordum ama yavaş yavaş varlığından bile haberdar olmadığım bir yönü olduğunu öğreniyorum. Bana elini uzatıyor, ben de tereddütle tutuyorum. Bir şekilde işleri berbat edeceğimizden ve annemin bizi anlayacağından korkuyorum. Luca'dan en son onlara istifa ettiğimi söylediğimde bahsetmiştim.

Luca beni ön kapıya götürürken parmaklarımızı birbirine doluyor ve annem kaşlarını çatarak bize bakıyor. Bakışları birleşmiş ellerimize düşüyor ve dudaklarını büzüyor. "Anne," diyorum sesim titreyerek. "Son gelişinde ortalık biraz karışıktı, tüm sağlık görevlileri ve polis evimizdeydi, o yüzden sizi tanıştırma fırsatım olmadı." Bana dik dik bakıyor ve gözlerindeki bakış sinirlerimi daha da geriyor. "Bu Luca Windsor, erkek arkadaşım."

Annem onun kim olduğunu anlayınca gözleri büyüdü. Yıllardır Luca'dan bahsederim ama onunla daha önce hiç tanışmamıştı. "Luca mı?" diye tekrarladı. "*Patronun mu*?" O zaman ona bakıyor ve bir an için sanki gözlerinde bir tanıma parıltısı beliriyor, ama sonra dişlerini sıkıyor, öfke onu bastırıyor. Acaba onu daha önce haberlerde ya da sevdiği dedikodu dergilerinden birinde görmüş müydü? Umarım ikincisi değildir, çünkü basın Natalia ve onunla ilgili haberleri ortaya çıkarmak için elinden geleni yapıyor, bu da beni çok üzüyor.

Luca ona uzatmak için elimi bırakıyor. "Sonunda seninle tanışmak güzel," diyor yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. "Valentina bana sizden çok bahsetti. Geçen sefer kendimi doğru dürüst tanıtamadığım için lütfen özürlerimi kabul edin. Hepimiz için zor bir durumdu ve benim önceliğim Valentina'nın iyi olduğundan ve annenizi bulup onunla ilgilenmeleri için tuttuğum ekibin ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduğundan emin olmaktı."

Gözlerindeki buzların bir kısmı eriyor, ama bakışları sinir bozucu bir şekilde ona bakmaya devam ediyor. Babam hakkında her konuştuğunda aynı ifadeyi taşıyor.

"Lütfen, içeri gelin," dedi isteksizce. Belki de onunla gelmeden önce onu uyarmalıydım. Bu işi bitirmenin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama bunu daha iyi düşünmeliydim.

"Sağlık görevlileri," diyor annem, "onları sen mi gönderdin?"

Luca başını sallıyor ve sanki bunu yapması çok doğalmış gibi elini belime koyuyor. Yıllardır fiziksel olarak aramızda uygun bir mesafe bıraktık, ancak o yeni rolüne bu kadar kolay giriyor. Oyunculukta hep bu kadar iyi miydi? Nedense bunu endişe verici buluyorum, çünkü bunların gerçek olup olmadığını anlayamıyorum.

"Valentina büyükannesi için inanılmaz derecede endişeleniyor, bu yüzden onu bu şekilde rahatlatmanın en iyisi olacağını düşündüm. Umarım haddimi aşmamışımdır."

Annem başını sallar ve düşünürken y a p t ı ğ ı gibi bastonuna ağır ağır yaslanır. "Hiç de değil," diyor ona. "Biz çok

minnettarım. Sadece onları Valentina'nın gönderdiğini düşünmüştüm." Sonra bana baktı, bakışları suçlamayla doluydu. "Bana hiçbir şey söylemedin. Neden patronunun yardımını utanmadan kabul ettiğimizi daha yeni öğreniyorum?"

Annemin gözleri saf bir dehşetle parlıyor ve bakışlarımı indiriyorum. Daha yeni içeri girmiştik ve işler şimdiden ters gitmeye başlamıştı. Bana söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor ama onun yerine bizi Abuela'nın televizyon izlediği oturma odasına götürüyor.

"Val?" Abuela diyor ki.

Yanına gidip ona sıkıca sarılıyorum, onu aklı başında bulduğum için minnettarım. Beni tanımaması kalbimi kırıyor ve bunun daha sık olmaya başlayacağını bilmek beni öldürüyor.

"Kim bu yakışıklı genç adam?" Abuela sırıtarak soruyor. Luca'yı göz ucuyla süzüyor ve ona dönüp baktığımda biraz telaşlı göründüğünü, yanaklarının her zamankinden biraz daha pembe olduğunu görüyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve bir gülümsemeyi ısırıyorum.

Ona elini uzatıyor ve gülümsüyor. "Ben Luca Windsor. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, hanımefendi."

Abuela kıkırdıyor ve bana dönüp bakıyor. "Lucifer? Patronun mu?"

Gözlerim açılıyor ve beceriksizce boğazımı temizliyorum. "*Luca,*" diye düzeltiyorum. "Adım Luca." Son zamanlarda hafızasıyla başı dertte olan bir kadın için bugün söyledikleri çok yerindeydi. Onu telefonumda Lucifer olarak kaydettiğimi nasıl hatırlayabilir ki? Luca öğrenmeden önce bunu değiştirsem iyi olacak.

Abuela ikimizin arasına bakıyor ve Luca bir kolunu omzuma doluyor, bana doğru dönerken gözlerinde sorgulayan bir bakış var. Lucifer yorumunu kaçırmış olmasına imkân yok ve geçerli bir açıklama getirsem iyi olacak. Garip bir şekilde boğazımı temizliyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Abuelita, Luca... o benim erkek arkadaşım."

Bir kahkaha patlatıyor ve başını sallıyor. "Biliyordum," diyor bana. "Ona her şeytanın ta kendisi dediğinde ve onu lanetlediğinde, bunun arkasında daha fazlası vardı. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Luca bana doğru eğiliyor, burnu kulağımın yanından geçiyor. "Şeytanın ta kendisi mi?" diye fısıldıyor ve vicdan azabı üzerime çökerken yanaklarım anında kızarıyor.

Annem içinde dört fincan Café de Olla bulunan bir tepsiyi masaya koyuyor ve Abuela'nın yanına oturuyor, yüzünde soğuk bir ifade var. Kollarını kavuşturuyor ve yanındaki kanepeyi işaret ediyor. "Otur."

Luca beni takip ediyor, annemin bariz ve ani kabalığına rağmen yüz ifadesi sakin.

"Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Luca elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor, dalgın bakışları liderliği bana bırakacağının bir işareti.

"Kısa bir süre önce çıkmaya başladık ama Abuela'nın da dediği gibi bu kaçınılmazdı. İşimden ayrıldıktan kısa bir süre sonra birlikte olmak istediğimizi fark ettik."

Annem ayağını yere vurmaya başlar, yüzü öfkesini ele verir. "*Sen*. Sen nişanlısın, değil mi? Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun? Kızımı metresin haline getirmeye mi çalışıyorsun?"

Endişesinin bu olacağını tahmin etmeliydim. Belki de evlendiğimizi itiraf etmek daha iyi olurdu. Bu endişelerini giderirdi ama Luca'ya bunu söylemek için artık çok geç, özellikle de onu erkek arkadaşım olarak tanıtmışken.

Luca geriliyor ve elimi sıkıca kavrıyor. "Nişanlanmak benim seçimim ya da isteğim değildi ve o nişan o zamandan beri bozuldu. Lütfen içiniz rahat olsun. O kadınla evlenmeyeceğim."

Annem oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor. "Kızımı bu hikayeyle daha ne kadar oyalayacaksın? Hep aynı hikâye, değil mi? Nişanlından ya da karından ayrılacağına söz vereceksin ama ayrılmayacaksın. Ve eğer nişanlını terk edersen, sonunda ona geri döneceksin."

Luca'yı, dikkatle boş bıraktığı yüzüne rağmen ne zaman sinirlendiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Bir an bana bakıyor ve ben de ona güven verici bir gülümseme atıyorum.

"Anne, Luca'yı sekiz yıldır tanıyorum ve sana söz veriyorum o öyle biri değil. Nişanı gerçekten bozuldu. Sadece medya tarafından henüz haber yapılmadı."

"Ben buna karşıyım," diyor bana. "Ne düşünüyorsun Val? Bu ilişkiyi *derhal* bitir. Bu işinizi ve inşa ettiğiniz her şeyi etkileyecek. İnsanlar senin uyuyarak mı yükseldiğini sorgulamaya başlayacak ve sonunda o da daha fazlasını sunabilecek birini isteyecek. Tutkusu gözünü kör etmiş, ama bunun etkisi geçecek ve sizi terk edecek. Uğruna çalıştığın her şeyi kaybetmeden önce buna bir son ver. O aile için çalışmaya hiç gitmemeliydin. Böyle bir şey olacağını biliyordum. Aranızdaki farklılıkların üstesinden gelebileceğinize gerçekten inanıyor musun? *Aşamazsın*. Daha iyi bilmeliydin Valentina."

Sözlerini nasıl çürüteceğimi bilemediğimden titremeye başladım. Bu konuşmanın kolay olmayacağını biliyordum ama Luca'nın önünde bu şekilde davranmasını beklemiyordum.

Kolunu bana doluyor ve anneme bakıyor. "Hanımefendi," diyor kibar bir ses tonuyla. "Her şeyden önce, size yalan söylediğim için özür dilemek istiyorum. Gerçek şu ki kızınızla *evlendim.* Size çıktığımızı söyledi çünkü kaçarak evlenmemizi kabullenmenizin zor olacağını düşündü ama olan oldu. Valentina benim *karım*. Birlikte olmamızın onun işini etkileyeceğini kabul ediyorum ve evet, bana dayatılan nişanlılık meseleleri daha da karmaşık hale getiriyor, ama sonuçta tek bir şey var. Kızınızı seviyorum ve karşılaşabileceğimiz zorluklar ne olursa olsun hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum."

Büyükanne soluk soluğa kalıyor ve sonra kıkırdıyor. "Aferin sana, yeğenim," diyor gözleri parlayarak. "Sekiz yıl oldu. Daha fazla beklemene gerek yok. İyi ki evlenmişsin."

Luca ona minnettarlıkla sırıtıyor ama annem şaşkınlık ve dehşet içinde bize bakıyor.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye soruyor bana, sesi yumuşak. Ne diyeceğimi bilemeden kucağıma bakıyorum. "Buna pişman olacaksın Valentina."

Annem ayağa kalkıyor ve bastonunu kaptığı gibi odadan çıkarken yüzünde belirgin bir acı var. Kalbim acıyarak arkasından bakıyorum. Nasıl oluyor da bir kez daha beni her zamanki gibi hissettirerek terk ediyor? Yalnız ve acı.

Chapter Thirty-Five

LUCA

Evimize girdiğimizde Valentina sessizdi, annesinin davranışlarından dolayı perişan olduğu belliydi. Tüm bu deneyim benim için bile beklenmedikti. Bu kadar düşmanca davranacağını düşünmemiştim ve Valentina'yla sık sık bu şekilde konuşup konuşmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Annem için üzgünüm," diyor eşim topuklu ayakkabılarını çıkarıp benimkilerin yanına koyarken. "Ne beklediğimden emin değilim ama muhtemelen bu kadar iyi gidebilirdi."

Yalınayak oturma odasına doğru yürüyor ve ben de onu takip ediyorum, garip bir şekilde onun yumuşak ruh halinden etkileniyorum. Bu asla bir mantık evliliğinden fazlası olmayacaktı, yine de acısını benden saklamaya çalışmasından nefret ediyorum. Hiçbir zaman kadınların teselli için başvurduğu biri olmak istemedim, ama karımın tam da bunu yapmasını istiyorum.

"Büyükannen inanılmaz tatlı ve gerçekten çok sevimli."

Bacaklarını kanepeye koyuyor ve dizlerini göğsüne çekerek kollarını dizlerine doluyor. "Durumu iyi görünüyor. Onu iyileştirmenin mümkün olmadığını biliyorum ama ihtiyacı olan bakıma sahip olduğunu bilmek beni çok rahatlatıyor. Bir daha kaybolma ihtimalinin olmadığını bilmek bile beni rahatlatıyor. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Luca. Onun için en iyi bakımı asla karşılayamazdım. Ona kötü davranıldığı ya da aşırı çalışan hemşirelerin gerçekten önemsemediği başka bir hasta olduğu düşüncesi... Buna dayanamıyorum."

Yüzümü ona dönüyorum ve kanepeye yaslanıyorum. "Biliyor musun Valentina? Bana *Lucifer* demesini özellikle çok sevimli buldum," diye mırıldanıyorum, bunun onun düşüncelerini farklı bir yöne kaydıracağını biliyorum.

Valentina'nın gözleri açılıyor ve bana attığı suçlu bakış, gülümsememek için kendimi zor tutmama neden oluyor, ama bir şekilde başarıyorum.

"Sanırım benim *şeytanın vücut bulmuş hali* olduğumla ilgili de bir şeyler söyledi. Yoksa bana şeytanın ta *kendisi mi* dediniz? Ne demiştin? Hatırlat bana."

Garip bir şekilde boğazını temizliyor ve onu kendime doğru çekerken bir gülümsemeyi ısırıyorum. Kendini bana bırakıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıp, ikimiz birbirimize bakacak şekilde bana sarılana kadar yeniden konumlandırıyorum. "Açıklamak ister misin, karıcığım?"

Gözlerini kaçırıyor, eve girdiğimizde olduğundan tamamen farklı bir şekilde telaşlı görünüyor. Bir elimi saçlarının arasından geçirip onu yüzüme bakmaya zorluyorum, gözlerim dudaklarına kayıyor.

"Um," diyor. "Aslında uzun bir hikaye."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "İyi ki bütün gecemiz var."

Bana ne söyleyeceğini iyice düşünmesini izlerken dudaklarımın kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonunda kollarını boynuma dolamaya karar veriyor, gözlerinde nazlı bir bakış. "*Luca,*" diyor, şirin bir ses tonuyla. Hay sikeyim. "Böyle yapma, hmm?"

Demek karım nasıl çapkınlık yapılacağını biliyor, ha? Bu onun hiç bilmediğim başka bir yönü ve şaşırtıcı bir şekilde sevdiğim bir yönü. Kadınların yanımda çekingen davranmasından her zaman nefret etmişimdir ama söz konusu Valentina olunca, bu beni çok tahrik ediyor. Beni böyle yatıştırmasını izlemek mi? Aynen öyle.

Altında sertleştiğimi hissettiğinde yanakları pembeleşiyor ve kucağımda kayarak beni yeniden konumlandırıyor, böylece sikim amına doğru bastırıyor. Bunu yaptığının farkında mı, yoksa düşünmeden mi yaptı?

Ellerim belinden kıçına doğru iniyor ve kıvrımlarını yoğurarak onu hissetmenin tadını çıkarıyorum. "Benim için başka ne gibi yaratıcı lakapların var, ha?"

Dudağını ısırıyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Bence en iyisi *hiç* öğrenmemen. Bazen soru sormamanın en iyisi olduğunu bilmiyor musun?"

Ona sırıtıyorum ve başımı sallıyorum. "O kadar kötü, ha? İyi o zaman. Onun yerine büyükannenin evinde geçirdiğim onca zamanı nasıl telafi edeceğini söyle. Zamanımın değerli olduğunu biliyorsun, değil mi? Öde bakalım."

Dudağını ısırıyor ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Windsor Bank'tan aldığım gösterişli siyah bir kartım var. Yardımı olur mu?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve eğlendiğimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Bütün gece üzgün olmasından korkuyordum ama ruh halini değiştirmeyi başardığıma sevindim. "Benim zamanım paradan daha değerli, Valentina. Büyükannende ne kadar zaman geçirdik? Bir saat mi?"

Başını sallıyor, yüzünde bir gülümseme var. Onun bu görüntüsü bana çok şey katıyor ve şimdiden daha fazlasını arzuladığımı hissedebiliyorum. Onu üç yıl içinde bırakacağımı düşünmesi çok komik.

"O zaman bana bir saat geri ver," diye mırıldanıyorum, eğilerek. Dudaklarım onunkilere değiyor ve gülümsüyorum. "Bir saat boyunca adım dudaklarında ve bedenin benim merhametimde."

Bir elimi yukarı kaldırıp boynunun arkasını kavrıyorum, dudaklarım onunkileri buluyor. Bu öpücük her zamanki kadar acil değil ama bir şekilde beni daha da tahrik ediyor. Nefesinin kesilmesi, sıcak küçük ağzını bana açarken kalçalarını kucağımda hafifçe döndürmesi. Valentina tam bir bağımlılık yaratıyor ve ben onu henüz sikmedim bile.

Elleri takım elbise ceketimin yakalarına değdiğinde inliyor ve dudaklarımı bir an için onunkilerden çekerken gülümsüyorum. "Çıkar şunu," diye mırıldanıyorum.

İstediğimi yapıyor ve ceketimin yere düşmesine izin verdikten sonra hemen gömleğimin düğmelerini açıyor, bakışlarının benimkiler kadar ateşli olduğundan eminim. Benimle oyun oynamamasına bayılıyorum. Arzusu yüzünden okunuyor ve bunu itiraf ediyor. Nihayet. Son zamanlarda kendini tutuyordu ve ben çıldıracağımı sanıyordum.

Gömleğim açıldığında Valentina keskin bir şekilde nefes alıyor ve bir öpücük daha için eğildiğimde ona sırıtıyorum, dokunuşum şimdi daha sert. Dudaklarını zorla açıyorum, her bir iniltiyi, her bir nefesi çalıyorum. Ellerim gömleğinin etrafını sarıyor.

Giydiği bluzun eteklerini sabırsızlıkla çekip çıkarıyorum ve dudaklarımı onunkilerden kollarını kaldırmasına yetecek kadar uzun süre ayırıyorum.

"Siktir," diye inliyorum giydiği sütyeni gördüğümde. Siyah dantel ve seksi askılar başka tarafa bakmayı imkânsız kılıyor. "Beni öldüreceksin," diye fısıldıyorum sutyeni çıkarmak için ona doğru uzanırken.

Düştüğünde sikim zonklamaya başlıyor, mükemmel gözyaşı damlası göğüslerini ortaya çıkarıyor, meme uçları benim için zaten sert. Ellerimi beline doluyor ve onu dizlerinin üzerine çekiyorum, böylece göğüsleri ait oldukları yerde, tam yüzümde oluyor.

Dudaklarım göğüs ucunu sarıyor ve adımı inleyerek beni çılgına çeviriyor. Sadece onun sesiyle bile boşalabilirim. Elleri saçlarıma dolanıyor ve ben başımı kaldırıp ona bakıyorum, dilimi oynatırken gözlerim onunkilerde.

"Luca," diye fısıldıyor, bakışları arzuyla kararmış.

Karıma eziyet etmeye devam ederken sırıtıyorum, ellerim yavaşça belinden aşağı iniyor, ta ki eteğinin altında kaybolana kadar. Islak külotunu kenara ittiğimde nefes alış verişi düzensizleşiyor, başparmağım amının üzerinde geziniyor. Kalçaları zıplarken gözleri bir an için kapanıyor. "Tanrım," d i y e fısıldıyor. Onu bu şekilde karşımda görmek gerçek dışı, üst bedeni çıplak ve eteği beline sarılmış. Onunla ilgili fantezilerimin ateşli olduğunu düşünmüştüm ama hiçbir şey beni gerçeğe hazırlayamazdı. Asla alışamayacağım

Buna.

Valentina pantolonuma uzanıyor ve sabırsızca çözüyor, parmakları biraz beceriksizce. Kalçalarımı kaldırıp takım elbisemin pantolonunu ve boxer'ımı iterken kıkırdıyorum, onunla birlikte o anın içinde kayboluyorum. En son ne zaman bu kadar çılgınca hissettiğimi hatırlamıyorum.

Karım tekrar kucağıma oturuyor, kollarını boynuma dolamış, göğüslerini göğsüme bastırırken sikim amına mükemmel bir şekilde y e r l e ş i y o r . Çok yakın ama yine de yeterince yakın değil.

"Valentina," diye mırıldanıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerine iniyor. "Bunlar gitmeli," diye inliyorum, parmaklarım külotunun ince dantel kumaşının etrafını sarıyor. Amını tamamen hissetmek istiyorum - bu kumaşın hiçbirinin sikime değmesini istemiyorum. Külotu yırtıyorum ve nefesi kesiliyor, ama şikâyetler kaçamadan dudaklarına yapışıyorum.

"Evet," diye inliyorum ağzının içine, üstümde hareket etmeye başladığında. "Aynen böyle, bebeğim." Bu öpüşmede kendimizi kaybederken üstümde öğütüyor, elleri saçlarımda ve benimkiler kıçında, yoğuruyor, oynuyor.

Her hamlede sikimin ucu ona doğru itiliyor ve onu daha sert öpüyorum, akıl sağlığım yavaş yavaş hiçliğe dönüşüyor. Ağzımın içinde inlemesi beni çözüyor ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

"Yeter," diye inliyorum, bir kez daha sikimin ucunu tutup tekrar dışarı çıkmasına izin verdiğinde, beni kızdırıyor. Onu sırtüstü yatırana kadar kabaca kanepede ters çeviriyorum, saçları güzelce dağılıyor.

Dudaklarını hafifçe aralayarak kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Evet, bu kadın bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Eteğini çıkarıp sonunda çıplak bedenini ortaya çıkarırken gülümsüyorum. "Bunu kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun üzerinde gezinirken. "Yine de bir şekilde, fantezilerim senin hakkını vermedi."

Yüzü kızarıyor ve kalbim küt küt atıyor. Valentina Windsor. Evet, ona kafayı takmış durumdayım. Düğmelerini açtığı gömleği çıkarırken ve takım elbise pantolonumu tamamen tekmelerken sabırsızlanıyorum, aramızda bir şey olmasını istemiyorum.

Valentina'nın bacaklarını ayırıp aralarına girdiğimde gözleri açılıyor, dizlerimin üzerine yükseldiğimde gözleri sikime yerleşiyor. Dudağını ısırıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. O hayatımda gördüğüm en seksi şey ve onun *karım* olduğuna inanamıyorum.

Üzerine eğilip bileklerini kavrıyorum, bir elimle başının üstünde sabitlerken diğer elimle sikimi tutuyorum.

"Luca," diyor, sesi endişeli. "Nazik ol, tamam mı?"

Kalbim hızlanmaya başlıyor ve sikimi hizaya getirirken başımı sallıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldanıyorum ucunu ona doğru iterken. "Çok ıslaksın bebeğim, kalçaların sırılsıklam olmuş. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Biraz daha içeri ittiğimde başını sallıyor, dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor. Bakışlarında sanki onu çok fazla geriyormuşum gibi bir azap var, ama bunu itiraf etmeye cesaret edemiyor. Valentina'nın şimdi bile yenilgiyi kabul etmemesi şaşırtıcı değil.

Duraklıyorum ve iki elimi bileklerine dolayarak ağırlığımla onu sabitliyorum, gözlerim onunkilerde. "Çok iyi gidiyorsun," diye fısıldıyorum, biraz daha derine iterken ses tonum nazik.

Adımı inliyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Sen çok iyi bir kızsın, değil mi?" Mırıldanıyorum. "Bana öyle bakmaya devam et Valentina. Sadece sen ve ben varız, bebeğim."

Sırtını dikleştirirken onu izliyorum, göğsü benimkine sürtünüyor. Dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve onu nazikçe öpüyorum, bir inç daha itiyorum

onun dar amına.

"Sikimi alışına bak Valentina." Boynunu öpüyorum ve yavaşça kulağına, onu benim için inleten o noktaya doğru ilerliyorum.

"Bu çok fazla," diye fısıldıyor, sesi titriyor.

Yavaşça geri itmeden önce neredeyse sonuna kadar çekiyorum. "Öyle mi?" Soruyorum, hareketlerim nazik. Gözlerim onunkileri buluyor ve kalbim küt küt atıyor. Bana bakışında kalbimi yerinden hoplatan bir şey var. Genellikle bir parçasını dünyadan saklar ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Burada, şu anda, aletim ona böyle sokulurken... o tamamen benim. Düşüncelerinin benim tarafımdan yönetilmesini, gözlerinin benden başka kimseyi görmemesini istiyorum.

"Bu nasıl?" Nefes alış verişi pantolona dönüşene ve bakışlarına arzu hakim olana kadar yavaşça içine girip çıkmaya devam ederken mırıldanıyorum. Sikimi sonuna kadar içine sokmaktan kendimi alıkoymanın benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yok, ama her nasılsa, söz konusu o olduğunda, sonsuz bir sabrım var.

"Evet," diye inliyor, kalçaları benimle birlikte hareket ediyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum biraz daha derine iterken, ondan bir nefes daha alıyorum. Daha yarısına bile gelmemiştim ama o şimdiden zar zor dayanabiliyordu.

"Luca," diye inliyor ve dudaklarım onunkileri bulurken biraz daha içine giriyorum. Onu bu şekilde becermeye devam ederken yavaşça öpüyorum, kendimi arzudan tamamen delirtiyorum. Tamamen içine girmem gerekiyor ama onu incitmekten çok korkuyorum. En son ne zaman bir kadının zevkini kendiminkinden daha fazla önemsediğimi hatırlamıyorum.

İçinden çıkıyorum ve bacaklarının arasına dizlerimin üzerine otururken kendime şaşkın ve hoşnutsuz bir inilti kazandırıyorum. Ellerimi kalçalarına doladığımda nefesi kesiliyor, yanakları kıpkırmızı kesiliyor. "Luca," diye fısıldıyor, elleri göğüslerinin üzerinde geziniyor, kendini örtüyor.

"Hayır," diye azarlıyorum onu. "Ellerini başının üzerine koy. Benden saklanma Valentina. Bana ne söz verdiğini unuttun mu?" Onu daha yakına çekiyorum ve başparmağımı klitorisine dayayarak içine doğru iterken kalçalarını belli bir açıyla kaldırıyorum. Bana itaat ediyor ve ellerini başının üzerine koyuyor, yanakları pespembe, vücudu bana sergileniyor. "Bu am benim," diye hatırlatıyorum ona. "Her bir santimin *benim*. O yüzden bana bak aşkım. Bana ne yaptığına bir bak."

İçine girip çıkarken parmaklarımı klitorisinin üzerinde tutuyorum, onu inciteceğimden korktuğum için hareketlerim sığ. Amının etrafımı sarması beni bu şekilde boşaltmaya yetiyor. En son ne zaman bir kadının beni bu kadar delirttiğini hatırlamıyorum.

Amcığıyla oynarken onu izliyorum, başparmağımın bir hareketiyle her itişimi mükemmel bir şekilde koordine ederken inlemeleri gittikçe daha çılgın hale geliyor, onu tam sınıra getirene kadar klitorisiyle alay ediyorum.

"Benim için boşalmak ister misin, karıcığım?" "*Evet,*" diye inliyor.

"Evet, Luca. *Lütfen.*"

Gülümsüyorum ve klitorisinin etrafında dönüyorum, sikimi G noktasına bastırmak için doğru açıda tutuyorum. Adımı inlemesini, arzusunun her zaman olması gerektiği gibi tamamen benim için olmasını seviyorum.

"Bunu ne kadar çok istiyorsun, bebeğim?"

Parmaklarımın istediği şekilde hareket etmesini sağlamak için kalçalarını döndürüyor, aynı anda hem sikime hem de elime biniyor. Valentina'nın çözülüşünü izlemek şimdiye kadar gördüğüm en nadir ve en güzel manzaraydı. Benim mükemmel kontrollü sekreterim sikim için çaresiz, ona sadece benim verebileceğim bir orgazm için çaresiz.

"*Luca,*" diye inliyor.

"Bana bu amcığın kime ait olduğunu söyle," diye mırıldanıyorum, onunla oynamaktan zevk alıyorum. Yıllardır beni çıldırtıyor, hayallerime ve fantezilerime işkence ediyor.

"O senin," diyor bana, yalvaran bir ses tonuyla. Benim olduğunu itiraf ettiğini duymak gerçekten çok heyecan verici. Asla eskimeyecek. Sonunda. *Sonunda,* o benim. "Amım senindir, Luca. Her şeyim senin kocacığım. *Lütfen,* bana daha fazlasını ver. Beni boşalt, Luca."

Sikeyim. Valentina Windsor. Ne zaman üstünlüğü ele geçirdiğimi düşünsem, işleri tersine çeviriyor. Bana kocam dediğini duymak beni onun dar, sıcak amının derinliklerine boşalmaya hazır hale getiriyor.

Parmaklarımın hareket hızını artırırken gülümsüyorum, klitorisini daha da sertleĢtiriyorum ve onu uçurumun kenarına gönderiyorum. "*Oh, evet, Luca,*" diye inliyor ve ben de sonuna kadar içine giriyorum, amcığı etrafımda kasılırken gözlerim bir anlığına kapanıyor, neredeyse tüm gücümle beni sağıyor. Onu sikmeye daha yeni başlamıştım ama şimdiden zorlanmaya başlamıştım.

Ona doğru eğilip yeniden pozisyon alıyorum, böylece onun üstüne çıkıyorum ve yeni bir çaresizlikle ona daha yakın olmak istiyorum. "Adımı böyle inlettiğinde, boşalmamak için kendimi zor tutuyorum, seni lanet olası baş belası."

Bana baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor, gözleri hala orgazmdan sersemlemiş. Valentina ellerini saçlarımda gezdiriyor, dokunuşu sarhoş edici. Şu anda sadece ben ve o varız ve hiçbir şey bu kadar gerçek hissettirmemişti.

Geri çekilip sertçe içine giriyorum ve inlemelerinden birini daha kendime çekiyorum. İçine sonuna kadar girdiğimde gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor.

"Hepsini kaldırabileceğini biliyordum bebeğim," diye mırıldanıyorum, her şeyi tekrar yapmadan önce, sonunda onu istediğim şekilde becerirken hareketlerim sertleşiyor, neredeyse tüm kontrolü kaybediyorum.

Bacaklarını etrafıma sarıyor, benimle birlikte hareket ediyor, ben amını alırken tırnakları sırtıma sürtünüyor. "Dayanamıyorum," diye inliyorum, zaten sınırdayım. "Bu çok fazla iyi."

Başından beri böyle olabileceğimiz halde onu uzak tutarak yıllarımı harcadığıma inanamıyorum. Valentina başımı yaklaştırıp beni öpüyor ve kendimi kaybetmem için gereken tek şey bu. İçine boşalırken onu vahşice beceriyorum, güzel amını beyaza boyuyorum.

Daha yeni geldim ve şimdiden ona ihtiyacım var. Üç yıl yetmeyecek.

Chapter Thirty-Six

VALENTINA

Luca beni yatak odasına taşıyor, kıyafetlerimizi oturma odasına saçılmış halde bırakıyor. Bana o kadar şefkatle sarılıyor ki kendimi savunmasız hissetmekten kendimi alamıyorum. Onunla birlikte olmanın harika olacağını hep biliyordum ama bu bana seksten daha fazlasını hissettirdi. *Beni* gerçekten istediğini hissettim. Her şeyimi. Geçmiş için bir özür ve gelecek için bir vaat gibiydi, hepsi bir arada.

Beni yatağına yatırıp battaniyenin altına sokmadan önce gülümsüyor. Luca beni sözsüzce kendine çekiyor ve bir koluyla sırtımı okşarken diğer koluyla bacağımı kalçasının üzerine çekiyor. Az önce bedenimi ele geçirdikten sonra mesafe isteyeceğini düşünmüştüm ama aramızdaki yakınlık beni şaşırtıyor. Kalbimi hızlandırıyor ve bana hissettirdiği kırılganlığa katkıda bulunuyor.

Elimi göğsüne koyuyorum ve ona sokuluyorum, onu içime çekiyorum. En son ne zaman kendimi bu kadar tatmin olmuş hissettim? Hiç h i s s e t t i ğ i m i sanmıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sesi alçak.

Ona bakıyorum, güçlü çenesine ve gözlerindeki parıltıya hayranlıkla bakıyorum. "Acıyor," diye itiraf ediyorum. "Ama iyi anlamda."

Kıkırdıyor ve alnıma bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor. Luca'nın bu kadar tatlı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yatağa attığı her kadına böyle mi davranıyor, yoksa bu onun için de benim için olduğu kadar özel mi hissettirdi? Onun istisnası olmak istememeliydim ama istiyorum.

"Amcığın tam bir zevk kaynağı," diye mırıldanıyor. "Bir daha nasıl iş yapacağımdan emin değilim. Sikimin etrafına nasıl sarıldığını düşünmeden sana bir daha nasıl bakabileceğim?"

Utanarak yüzümü boynuna gömüyorum, ama bu sadece ondan bir kıkırdama daha kazanmamı sağlıyor. Luca beni daha sıkı kavrıyor ve bana sıkıca sarılıyor, içimde onun yanında asla yaşamamam gereken duygular uyandırıyor. Ne de olsa bu geçici bir durum. Tek bir seferden sonra bana bunu yapıyorsa, üç yıl sonra nasıl bir durumda olacağım? Tekrar incinmek istemiyorum.

Ondan biraz uzaklaşıyorum, ama bana olan tutumu hiç gevşemiyor. "Kal," diye hırlıyor. "Burada, kollarımda, ait olduğun yerde kal."

Bir yanım ona isyan etmek ve diğer herkesle olduğu gibi onunla da arama mesafe koymak istiyor ama o her zaman farklıydı. Luca her zaman hayır diyemediğim tek kişi oldu.

Burnum boynuna değiyor ve boğazına yumuşak bir öpücük konduruyorum, hareketlerim düşüncesizce. O benimmiş gibi hissetmiyorum ama beni kollarında tutan adam şüphesiz *kocam*. Onunla bana ait olmaması gereken birkaç anı çalsam sorun olur mu? Bunu yaptığımda pişman olur muyum? Garip bir şekilde korkuyorum, çünkü şu anda hissettiğim mutluluğu her zaman ondan daha ağır basan bir umutsuzluk takip ediyor. Annemin haklı olmasından korkuyorum.

Luca bir elini saçlarıma gömüyor ve sıkıca kavrıyor, nefes alış verişi düzensiz. Onun kucağında olmak, deneyimleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey ve bu kadar iyi hissettirmesi beni korkutuyor. Eğer özel hayatımızda aramız böyleyse, herkesi aşık olduğumuza ikna etmek o kadar da zor olmayacak, çünkü beni bile kandırıyor. Belki de bunu benim evime gitmeden önce yapmalıydık.

büyükannemin evinde. Belki o zaman annem böyle tepki vermezdi.

"Luca," diye mırıldanıyorum, dudaklarım teninde geziniyor. "Annemin bugün sana yaptığı kabalık için özür dilerim. Hiçbir mazeretim yok ve açıkçası bu konuda biraz utanıyorum."

Saçlarımı yavaşça okşuyor, bu hareket beni rahatlatıyor. Dokunuşundan keyif alırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, bana verdiği huzurun bir anlığına kendime izin veriyorum.

"Benden özür dileme Valentina. Sen benim karımsın ve bu işte beraberiz, değil mi?"

Sözleri beni ürkütüyor. Tek başıma olmaya ve güvenecek kimsem olmamasına o kadar alışmışım ki, onun gerçekten yanımda olması bana yabancı geliyor. Yıllar boyunca birlikte çalışmış olsak bile aramızdaki atmosfer düşmancaydı, ikimiz için de bir parça güvensizlik ve küçümseme ile doluydu. Ben her zaman gerçekten işime mal olacak bir şey yapmaktan korktum ve Luca da her zaman bana körü körüne güvenemeyeceğini hissetti çünkü beni işe alan büyükannesiydi. Bu, tam burada, bizim için yeni bir alan.

"İletişime değer verdiğini söyledin ve bu benim de uzmanlık alanım olmasa da sana katılıyorum. Ben de bu konuda daha fazla çaba göstermek istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Eğer önümüzdeki üç yılı birlikte atlatacaksak, annemin neden böyle olduğunu anlamanın önemli olduğunu düşünüyorum. Ondan hoşlanmamanı ya da sık sık sertleştiği için onu suçlamanı istemiyorum. İyi niyetlidir ama hayatı boyunca defalarca incinmiş ve hayal kırıklığına uğramıştır."

Luca başını sallıyor, kirli sakalı şakağıma değiyor. Ben ona çocukluğumu anlatmak için cesaretimi toplarken o saçlarımı okşamaya devam ediyor. Bunun benim hakkımdaki imajını değiştirmesinden korkuyorum ama bunu ondan saklayamam da.

Alnımdan öpüyor ve başını sallıyor. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin. Yapmak istediğim son şey, hazır olmadan önce bana bir şey söylemen için sana baskı yapmak. Şu anda, burada, sen benim sekreterim değilsin Valentina. Sen benim *karımsın*. Bana geleceğini borçlusun ama geçmişini değil."

Ona uzanıyorum ve parmak uçlarımla yüzünün hatlarını çiziyorum. "Bence bilmeyi hak ediyorsun. Belki... belki bu anlamana yardımcı olur."

Başını sallıyor ve tüm dikkatini bana vererek saçlarımı nazikçe tarıyor. "Babam... ağzında gümüş bir kaşıkla doğdu ve annem...

Dürüst olmak gerekirse, o kaşığı onun için yıkadı ve parlattı. Annem, ailesinin çalıştırdığı birçok hizmetçiden biriydi. Asla birlikte olmamalıydılar. Tamamen farklı iki dünyadan geliyorlardı ama yine de aşık oldular."

Titreyerek nefes alıyorum, sinirlerim neredeyse beni alt edecek. "Babamın ailesi öğrendiğinde onu evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişler ama o sırada annem çoktan bana hamileymiş. Bunu bilerek yaptığını söylediler ve ona servet avcısı dediler. Beni aldırması umuduyla ona para ödemeye çalışmışlar ama babam bunu öğrenmiş. Onu götürmüş ve ikisi birlikte küçük bir yer bulmuşlar. Sanırım doğru olanı yapmaya çalışıyordu ama bunun nelere yol açacağını fark ettiğini sanmıyorum. Birdenbire tüm lükslerini kaybetti ve ailesi onunla ilişkisini kestiği için çevresinin çoğu da onu küçümsemeye başladı. Sanırım iyi olacağını ve ben doğduktan sonra onu affedeceklerini düşündü, ama asla affetmediler. Benimle hiçbir şey yapmak istemediler."

Luca beni dikkatle dinlerken saçlarımla oynuyor. "Sonra ne oldu?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Annemle babam yıllarca mücadele etti ve sık sık yaptıkları tartışmaları hala hatırlıyorum. Yıllar sonrasına kadar tam olarak anlamamıştım ama meğer ailesinin ilk başta evlenmesini istediği kadınla görüşmeye başlamış. Telefonu konusunda tuhaf davrandığını ve annemin onu sürekli sorguladığını hatırlıyorum. Çok küçüktüm ama her nasılsa konuşmalarının bazı bölümlerini hâlâ hatırlayabiliyorum. Bağırışlar, suçlamalar ve hepsinden önemlisi bana hissettirdikleri. Cehennem gibiydi."

Gözlerimin bir an için kapanmasına izin veriyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Annemi yaklaşık bir yıl boyunca aldattı ve sonunda ben yedi yaşındayken bizi terk etti. O günü hâlâ çok net hatırlıyorum çünkü beni okuldan alması gerekiyordu ama gelmedi. Okul annemi aramak zorunda kaldı ve birlikte eve gittiğimizde gitmişti, ondan geriye hiçbir iz kalmamıştı. Her şeyini toplamış ve ortadan kaybolmuştu."

Titreyerek nefes alıyorum ve Luca yanağımı okşuyor, başparmağı düştüğünü fark etmediğim gözyaşlarımı yakalıyor. "Büyüdüğümde onun izini bulmayı başardım. Sadece bir açıklama istedim, anlıyor musun? Ofisine gittim ama içeri girmeme izin vermediler. Ben de bir yanlış anlaşılma olduğundan emin olarak binayı terk ettim ve dışarıda saklandım. Saatlerce onu bekledim, ta ki o dışarı çıkmadan birkaç dakika önce binanın önünde bir araba durana kadar. Küçük bir çocuk arabadan atlayıp kollarına girdi ve oğlunu etrafında döndürürken ona sıkıca sarıldı. Sonra bir kadın ona katıldı ve o da

Alnına en tatlı öpücüğü kondurdu. Çok güzel bir resim oluşturdular ve sonunda beni görmeyi neden reddettiğini anladım."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Yıllar sonra, ailesinin onu tekrar aileye kabul etmesi karşılığında ailesinin onun için seçtiği kadınla evlendiğini öğrendim. En az bir yıl boyunca annem onu aldatmakla suçladı ve sonunda haklı olduğu ortaya çıktı. Sonunda ailesinin evlenmesini istediği kadına aşık oldu ve onun için bizi terk etti. O yeni bir hayata başlarken, benim sahip olduğum tek şey büyükannemdi. O gittikten sonra annem asla eskisi gibi olmadı ve sanırım benimle yüzleşmek onun için zor oldu."

Ona bakmak için biraz geri çekiliyorum, parmak uçlarım saçlarının uçlarında gezinirken dokunuşum tereddütlü. "Bu yüzden bu kadar bıkkın ve bu yüzden benim için bu kadar endişeli. Beni kullandığını ya da sadece geçici bir ilgi alanın olduğumu düşünüyor. Annem eninde sonunda, babamın yaptığı gibi, daha uygun biri için beni terk edeceğine inanıyor. Zengin insanlara hiç güvenmez ve senin için çalışmamdan da hiç hoşlanmadı." Başka tarafa bakıyorum ve kalbimdeki sıkıcı sızıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "O haklı, elbette. Üç yıl içinde yollarımız ayrılacak ve ikimiz de kendi hayatlarımızı yaşayacağız. Sonunda, hayatını gerçekten birlikte geçirmek isteyeceğin birini bulacaksın ve ben uzak bir anıdan fazlası olmayacağım. Birlikte yaşlanacağın kadın muhtemelen senin için bir değer olabilecek ve masaya senin kadar çok şey getirebilecek biri olacak. Ben buna hazırım ama annem değil. Bunun beni koruması gereken bir şey olduğunu düşünüyor ve onu aksi yönde ikna etmek kolay olmayacak. Üç yıl içinde kalbini kıracağımı biliyorum, ama bu arada lütfen onun endişelerini gidermeme yardım eder misin?"

Başını sallıyor ve yanağımı okşuyor, dokunuşu nazik. Luca'nın başparmağı dudağımın üzerinde geziniyor ve iç geçiriyor. "Yani annen... tüm hayatın boyunca böyle miydi? Çocukluğundan beri tanıdığın tek versiyonu bu mu?"

Başımı salladım ve başka tarafa baktım. "Babam gitmeden öncesine dair bazı güzel anılarım var ama sonrasına dair hiçbir şey yok. Ben büyürken pek yanımda değildi. Annem çok uzun saatler çalıştığı için çoğunlukla büyükannem tarafından büyütüldüm. Ne zaman evde olsa, tıpkı bugün olduğu gibiydi. İncinmiş ve dünyaya öfkeli. Şimdi büyüdüğüm için ne olduğunu görebiliyorum. O kırılmış bir kadın ve kırıkları ona çok yaklaşan herkesi kesiyor. Onun sözlerinin seni de incitmesini istemiyorum Luca."

Başını sallıyor, bakışları okunmuyor. "Merak etme karıcığım," diye mırıldanıyor. "Bana zarar vermeyecek." Bir an duraksıyor, bakışları yüzümde geziniyor.

"Benden sadakat istediğinde, kendi yaraların varmış gibi görünüyordu. Bu tamamen ailenle mi ilgiliydi?"

Gözlerim açılıyor ve onunla yüzleşemeden başka tarafa bakıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum, bu konuda konuşmak istemiyor ama ona yalan da söyleyemiyorum.

Bir an için daha fazla cevap isteyeceğini düşünüyorum ama onun yerine sadece başını sallayıp eğiliyor, dudakları alnıma değiyor. "Seni anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Annene karşı sabırlı olacağım ve onu rahatlatmak için elimden geleni yapacağım, tamam mı?"

Ona minnettarlıkla gülümsüyorum ve o da bir elini saçlarımda gezdiriyor. Gözlerindeki bakış tam olarak sempati olarak tanımlanamaz ve acıma da değil... ama bu da *bir şey*.

Bu, her zaman sakladığım bir gerçek olmasına rağmen, hikâyemi onunla paylaştığım için kendimi rahatlamış hissettiren bir şey. Luca'da beni rahatlatan bir şey var ve benim üzerimde böyle bir güce sahip olması endişe verici.

"Valentina," diyor, sesi yumuşak. "Ares'in düğün gününde sana söylediklerim için özür dilerim. Bu sözler ne olursa olsun incitici olurdu, ama annenin tam da uğraşmak zorunda kalacağı, seni uyaracağı türden bir şeyken sana bunu söylediğimi duymak... Gerçekten üzgünüm. Neden bu kadar incindiğini tamamen anlıyorum ve eğer geri alabilseydim, alırdım."

Başımı sallıyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Sorun değil. Bilemezdin." "Bu onu doğru yapmaz, affedilebilir de kılmaz."

Parmaklarımın tersini yanağına sürüyorum ve gülümsüyorum. "Yine de seni affediyorum."

"Söyle bana, bebeğim. Sana böyle bir şey yapacağımdan endişeleniyor musun? Seni Natalia gibi biri için terk edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Kalbim acıyla çarpıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. "Bu evlilik gerçek olsaydı yapardım, ama değil."

Üç yıl içinde, o ve ben yollarımızı ayıracağız, hiçbir koşul olmadan. Bu beni tüm endişelerden kurtarmalı, ancak her geçen gün Luca'sız bir hayatı hayal etmek daha da zorlaşıyor.

Chapter Thirty-Seven

VALENTINA

Saate bakıyorum ve akşam on birde eve girerken iç çekiyorum. Günlerdir Luca'dan kaçıyor, geç saatlere kadar çalışıyor ve sabahları ondan önce kapıdan çıktığıma emin oluyordum. Birlikte yattığımızdan beri kendimi tuhaf bir şekilde telaşlı ve rahatsız hissediyordum ama beni rahatsız eden seks değildi. Bunu takip eden yakınlıktı.

Luca iş yerinde bana aynı şekilde davranıyor ama bana bakışı değişti. Artık beni daha az düşünmesinden ya da bana acımasından korkuyorum. Profesyonel imajımı geliştirmek için inanılmaz derecede çok çalıştım ve tek bir gecede her şeyi mahvetmişim gibi hissediyorum. Ayrıca, aramızdaki sınırların incelmesinden endişeleniyorum.

Kendimi bir başkasıyla bu kadar çok paylaşmayalı uzun zaman oldu ve çok fazla şey açıkladığımdan endişeleniyorum. En son birine açıldığımda

sonunda kalbim kırıldı.

Luca son zamanlarda kafamı karıştırıyor ve onun bu yeni haliyle nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Onun kim olduğunu ve bu mantık evliliğinden ne bekleyebileceğimi tam olarak bildiğimi sanıyordum ama artık hiçbir şey bana uygun gelmiyor. Bana evlenme teklif ettiğinde, bunu çok basit bir şeymiş gibi göstermişti. Ailesinin önünde onun karısı gibi davranacağımı ve özel hayatımda hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünmüştüm. Daha fazla yanılmış olamazdım. Her geçen gün kalbimi yeniden ve bu kez kalıcı olarak kaybetmekten daha çok korkuyorum.

Mutfağa doğru giderken duraklıyorum ve Luca'nın sesini duyunca içgüdüsel olarak saklanıyorum. "Evet?" diyor, sesi yumuşak. Şimdiye kadar yatmıştır diye düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım.

Köşeden baktığımda onu ocağın önünde, kulaklıklarını takmış halde buluyorum. Üzerinde ona tamamen haksız bir avantaj sağlayan gri bir eşofman altı var ve giydiği siyah tişört kaslarını öyle bir geriyor ki başka tarafa bakmak imkânsız hale geliyor.

"Üzülme," diye mırıldanıyor, sesi nazik.

Gerginleşiyorum, mideme bir düğüm yerleşiyor. Kiminle konuşuyor? Benden başka hiç kimseyle bu tonda konuştuğunu duymamıştım ve benimle ancak evlendikten sonra bu kadar tatlı konuşmaya başladı. Yıllardır benden sakladığı bir yönünü ortaya çıkarmasına neden olan kim?

"Biliyorum. Halledeceğim, tamam mı? Söz veriyorum."

Kalbim sıkıca sıkışıyor ve titreyerek nefes alıyorum. Natalia mı? Ofise geldiğinde ona nasıl baktığını hâlâ hatırlıyorum. İlk nişanlandıklarında onun yanında sabırlı ama isteksiz görünüyordu ama son konuşmalarında farklı davranmıştı. Daha kibar, daha nazikti. O anla ilgili bir şey bana iyi gelmedi ve kendimi mantıksızca kıskanç hissetmeme neden oldu. Merakımı bastıramayıp kapının arkasına saklandım ve dinlemeye devam ettim. Nişanlarının iptal edildiği haberi bu sabah paylaşılmıştı, belki de bunun onu olumsuz etkilemeyeceği konusunda ona güvence veriyordur?

Kulaklıklarını çıkarışını izliyorum, kalbim huzursuz. "Orada daha ne kadar duracaksın Valentina?" Geriliyorum ve o da bana dönerek kıkırdıyor. "Benden kaçmayı bırakmadın mı daha?"

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı ayırıyorum. Luca üç parçalı bir takım elbise içinde harika görünüyor ama sanırım onu en çok bu haliyle seviyorum. "Kaçmıyordum."

Ocağı kapatıp tezgâha yaslanıyor, eli cebine girip her yerde taşıdığı altın cep saatini çıkarıyor. "Saat on biri çoktan geçti ve sen eve daha yeni geliyorsun. Bir haftadır her gün toplantılarda olmayı bir şekilde başardın ve eve geç geliyorsun. Neden işinin arkasına saklanıyorsun?"

Ona doğru yürüyorum ve yanındaki dolaptan bir bardağa uzanıyorum, soğukkanlı davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Sadece meşguldüm," diyorum ama bu bana bile inandırıcı gelmiyor.

Luca bana doğru dönüyor ve arkama geçerken bir kolunu belime doluyor. Beni tezgâha doğru itiyor ve vücudunu benimkine bastırarak beni arkadan kucaklıyor.

Saçlarımı kenara itip eğildiğinde keskin bir nefes alıyorum, dudakları enseme yerleşiyor. "Öyle mi?" diye fısıldıyor. "Yoksa bundan kaçıyor musun?" Boynumu öpüyor, kulağıma doğru ilerlerken dokunuşu yumuşak. "Sadece meşgul müsün, yoksa aramızdaki bu şeye teslim olmaktan mı korkuyorsun?"

Eli göğsüme doğru ilerliyor ve beni kulağımın altından öptüğünde dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Kıçımda sertleştiğini hissedebiliyorum ve kalçalarını bana doğru iterek beni ne kadar istediğini gösteriyor. "Cevap ver bana," diyor, bir eli saçlarımda gezinirken bile beni daha sıkı kavrıyor ve kendine doğru çekiyor. Luca saçlarımı tutup çekiyor ve boynumu daha fazla ortaya çıkarıyor. Dudakları boğazıma kadar iniyor ve ben titreyerek nefes alıyorum.

"Sadece meşgulüm," diye yalan söylüyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Kıkırdıyor ve beni bırakıyor, bu da benden sinirli bir inilti çıkarıyor. "Oh," diyor bir adım uzaklaşarak. Tezgâhlardan birine yaslanıp bir elini saçlarında gezdiriyor, gri eşofmanının altından aleti açıkça görünüyor. "Benim hatam," diye ekliyor. "Sanırım yanlış anladım, ha?"

İnanmayarak göz kırpıyorum, orada durması beni hayal kırıklığına uğratıyor. Gözlerimin içine bakıyor, bakışları kışkırtıcı, sanki ona doğru yürümem ve daha fazlasını istemem için bana meydan okuyor. Dudağımı ısırıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum, gözlerim onun telefonuna takılıyor. Bir an için ona bakıyorum, hissettiğim huzursuzluğu bir kenara itemiyorum. Daha önce kesinlikle bir kadınla konuşuyordu. İş telefonuna erişimim var ama kişisel telefonuna erişimim yok, bu yüzden kim olduğunu bulmamın bir yolu yok.

Bana sadakat sözü verdi ama bunu uygulayamam. Benimle evlendiğine pişman olup hatasını düzeltmesi için çok geç olmaz. İşin aslı, Natalia ona benim olabileceğimden daha uygun.

Luca telefonuna bakıyor ve eline aldığında kıkırdıyor. Bir süre telefona bakıp başını salladıktan sonra bana uzatıyor. "Kod büyükannemin doğum günü, anneminkiyle eşleştirilmiş. 327812." Kaşlarımı çatıyorum ve ona sorgulayan bir bakış fırlatıyorum ama o bana daha önce hiç göstermediği bir sabırla gülümsemekle yetiniyor. "Al bunu."

"Ben... um... neden ben-"

"Sadece sana söylediğimi yap, Valentina."

Telefonunu elinden alırken elim titriyor, kalbim hızla çarpıyor. Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Son aramamın kime olduğunu kontrol edin," diyor, sesi yumuşak.

Sertçe başımı kaldırıyorum, ama o sadece başını eğip bana bakıyor, gözleri tam olarak tarif edemediğim bir şeyle dolu.

Kodunu girip telefonunun kilidini açarken parmaklarım titriyor. Bir yanım bulacaklarımdan korktuğu için bunu yapmak istemiyor ama daha büyük bir yanımın da bilmesi gerekiyor.

"Sierra," diye fısıldıyorum, içimi derin bir rahatlama kaplıyor.

Luca bana bir adım daha yaklaşıyor ve yüzümü kavrayarak başımı kendisine doğru eğiyor. "Aklından neler geçiyor bilmiyorum Valentina ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Seni asla ama asla aldatmayacağım. Sana asla kötü davranmayacağım ya da yanlış yapmayacağım, duydun mu beni? Geçmişte her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Sana sert davrandım ve işini bıraktığında çok ileri gittim. Biliyorum bebeğim. Ama bunların hepsi? Sadece seni kaybetmek istemediğim içindi. Asla benden uzaklaşmanı sağlayacak bir şey yapmayacağım."

Gözlerinin içine bakıyorum, içlerindeki şiddetli samimiyeti fark ediyorum. "Neden böyle davranıyorsun?" Sesim titreyerek soruyorum. Aşık olmayacağımız konusunda anlaşmıştık, o zaman neden bana öyle bakıyor?

Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor ve gülümsüyor, ama bakışları odaklanmamış, sanki kendi anısında kaybolmuş gibi. "Çünkü sormayı reddettiğin sorulardaki endişeleri tanıyorum. İhanetin verdiği zararın farkındayım Valentina. Onun kim olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum ama ben o değilim. Evli olduğumuz sürece senden başka kimse olmayacak."

Midemin derinliklerine farklı bir kıskançlık yerleşiyor. "Kimdi o?"

Luca elini çekip esprili bir şekilde gülümsüyor. "Geçmişte kalacak biri, ki kız kardeşimle yaptığın basit bir konuşma yüzünden benden şüphe etmene neden olan adamı tam da burada bırakmanı bekliyorum. Bana bakış şeklin... Bu sana ailen tarafından verilmiş bir zarar değildi. Bundan daha fazlasıydı. Ben o değilim bebeğim, o yüzden bana bu kadar güvensiz bakma."

Benim bilmediğim bir kadın nasıl olabilir? Bu ya biz tanışmadan önce olmuş olmalı ya da bir ilişkiyi hem benden hem de ailesinden saklamayı başarmış. Sesindeki acıyla ilgili bir şey içimi parçalıyor.

"Benden saklanmayı bırak, tamam mı?" Başka tarafa bakıyor ve saçlarını karıştırıyor. "Böyle devam edersen, ailelerimizi aşık olduğumuza ikna etme şansımız kalmayacak."

Yüzüm kızarıyor ve başka tarafa bakıyorum. Bu durumda onunla birlikte burada durmak çok garip. Nefret etmeyi sevdiğim bir adamdı, ama bu nefret yersizmiş gibi görünmeye başladı ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. "Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

Gülümsüyor ve saçlarımı şefkatle yüzümden uzaklaştırıyor. "Burada bekle," diyor ve kalbimi çarptırarak uzaklaşıyor. Uzak durmamın nedenlerinden biri de bu. Beni zayıf ve savunmasız hissettiriyor ve bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum. Bu sadece kalp ağrısına yol açar.

Luca elinde bir çift pembe, yumuşak, tüylü terlikle geri dönüyor ve önümde diz çöküyor. "Bunları senin için aldım. Bunları evde giy, Valentina. Etrafta yalınayak dolaşma," diyor ayağımı dikkatle kaldırıp terliği ayağıma yerleştirirken. "Ne de olsa yerler soğuk."

Ona inanamayarak bakıyorum, kalbimin etkilenmemesini engelleyemiyorum. Evliliğimizin saf bir iş olması g e r e k i r k e n neden bana bu şekilde davranıyor? "Pembeden nefret ettiğini sanıyordum?"

Gülüyor ve bir elini saçlarında gezdirirken başka tarafa bakıyor, bu hareket tuhaf bir şekilde *utangaç*. "Seviyorum, ama sen seviyorsun."

Luca ocağa dönüyor ve tekrar çalıştırıyor. "Demek yemek yapmayı biliyorsun," diye mırıldanıyorum, dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve mahcup bir şekilde gülümsüyor. Luca'nın *sevimli* olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama tam olarak öyle. "Aşçı izinliydi ve ben de bir şey sipariş etmek istemedim. Dürüst olmak gerekirse sadece bu yahniyi yapabiliyorum. Bunu berbat etmek son derece zor, o yüzden mutfağımızı havaya uçururum diye endişelenmeyin."

Mutfağımız. Sürekli kalbimi hızlandıran şeyler söylüyor ve yapıyor. İlk evlendiğimizde, bir daha asla aşık olmayacağımdan, bu evliliğin sadece bir iş evliliği olacağından çok emindim. Luca bana eskisi gibi davranmaya devam etseydi her şey yoluna girecekti ama duvarlarımı yıkmakta ısrarlı görünüyor ve ben onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Her geçen gün, asla kendisine ait olmaması gereken daha fazla parçamı ele geçiriyor.

"Annenden haber aldın mı?" diye sorar.

"Hayır. Onu birkaç kez aradım ama telefonlarıma çıkmayı reddediyor. Genelde ayda bir falan evde kalmaya giderdim. Sen... benimle gelir misin? Acaba bizi birlikte görmek onu rahatlatır mı? Annem başa çıkması kolay biri değil ama benim için endişelenmesini istemiyorum."

Luca omzunun üzerinden bakıyor ve başını sallıyor. "Elbette," diyor, önündeki tavaya bakmadan önce. "Nasıl istersen, bebeğim."

Ona bakıyorum, onu anlayamıyorum. Üç yıl çok uzun bir süre gibi görünüyordu, ama benim için yeterli olmayacağından endişelenmeye başlıyorum.

Chapter Thirty-Eight

VALENTINA

"Bunu bana nasıl yapabildin?" Sierra soruyor, bakışları azap dolu. Yanında oturan Raven'a dirsek atmadan önce, "İkimize de," diye ekliyor.

Luca poker gecesi için ayrıldığı anda ortaya çıktılar ve içimden bir ses beni tatmin edecek şekilde sorgulayana kadar bu salondan çıkmayacağımı söylüyor. Her nasılsa, Anneanne Anne için buna hazır olduğumdan daha hazırdım.

Raven'ın defilesinden sonraki günlerde grup sohbetimizde konuştuk ama beni tebrik etmek dışında pek bir şey söylemediler. Özel hayatım hakkında konuşmam istendiğinde ne kadar garipleştiğimi bildikleri için bunu görmezden geldiklerini düşünmüştüm ama görünüşe göre onları hafife almışım. Beni şahsen köşeye sıkıştırmak için bekliyorlarmış.

"Ben... Size söylemediğim için özür dilerim," diye mırıldanıyorum, yanaklarım kızarıyor. Onları hayal kırıklığına uğratma fikri kalbimi kırıyor. İnsanları içime almakta zorlandığımı kabullenmenin onlar için zor olduğunu biliyorum ve yıllar boyunca, onları istemeden uzaklaştırdığım dönemlerde beni hep affettiler, ama bu kadar büyük bir şeyi onlardan saklamanın çok fazla olduğunu ben bile kabul edebilirim. Onlara gerçek arkadaş olmadığımızı hissettirmiş olmalıyım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Luca ve ben büyükannene resmi olarak söyleyene kadar bunu gizli tutma konusunda anlaşmıştık ama sana gizlice söylemeliydim. Gerçekten çok üzgünüm."

Sierra gözlerini bana dikiyor. "Endişelendiğim şey bu değil. Beni sana bekârlığa veda partisi verme fırsatından nasıl mahrum bırakabilirsin? Raven'ın aceleyle evlenmesi ve benim nedime görevimden mahrum b ı r a k ı l m a m yetmedi mi? Aynı şeyi bana nasıl yaparsın?"

Raven gülümsemesini bastırıyor ve başını sallıyor. Bana dönmeden önce Sierra'ya "Onunla uğraşmayı bırak," diyor. "Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki nedime olarak seçeceğin kişi benim, değil mi?"

Onlara şaşkın gözlerle bakıyorum ve bana hiç de kızgın olmadıklarını fark ettiğimde rahat bir nefes alıyorum. "Siz ikiniz... beni çok endişelendirdiniz. Bu sefer bu kadar ketum olduğum için beni affetmeyeceğinizden emindim. Bu konuşmayı zihnimde kaç kez tekrar ettiğim hakkında bir fikriniz var mı?"

Sierra ve Raven birbirlerine bakıyor ve sonra gülümsüyorlar. "Sen işten ayrıldığında Luca'nın kafası çok karışıktı," diyor Raven. "Senin gitmene izin vermeyeceği çok açıktı. Bu beni hiç şaşırtmadı."

Luca, dağınık mı? Bunu hayal bile edemiyorum. Eminim özenle hazırladığı planlarından saptığım için çok sinirlenmiştir. Değişikliği sevmez ve ben onu kesinlikle hazırlıksız yakaladım.

Sierra gözlerimin içine bakıyor ve eğilirken bacak bacak üstüne atıyor. "Peki, bu gerçek mi? Evliliğiniz?"

Şokumu gizlemek için yere bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Buna ne diyebilirim ki? Evliliğimizi onlardan saklamak bir şey, ama açıkça yalan söylemek tamamen başka bir şey. Yine de sözleşmemizi ihlal edemem. Ne yapmalıyım?

"Anlıyorum," diyor Raven, yüzünde bir gülümsemeyle. "Öyle olmadığını düşünüyorsun, ha? Bu çok şirin." Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve o da bana sırıtıyor. "Siz ikiniz Luca mirasını alana kadar üç yıl boyunca birlikte olmaya mı karar verdiniz?"

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. "Buna cevap

veremem," diyorum ona dürüstçe, kelimelerim ifade edemediğim gerçeği aktarıyor.

"Onunla yattığında seksten daha fazlasını hissediyor musun?" diye soruyor, gözleri parlıyor.

Sierra tiksintiyle inliyor ve bir an için ellerini kulaklarının üzerine kapatıyor, sonra her şeye rağmen bilmek istediğine karar veriyor, çünkü bir kulağını kapatırken ellerinden birini bırakıyor.

"Hımm, evet," diye itiraf ediyorum, yanaklarım

kıpkırmızı. "Seni kıskanıyor ve sahipleniyor mu?"

Theo masama uğradığında verdiği tepkiyi, bana aldığı yeni kimlik belgelerini ve alyansları düşünüyorum. "Öyle, ama bu sadece Luca."

Sierra kıkırdar ve başını sallar. "Hayır, Val. Söz konusu *sen* olduğunda Luca böyledir. Başka hiç kimse onun umurunda değil. Xavier'in ofisine girerken yakalandığımız zamanı hatırlıyor musun? Ben onun kız kardeşiyim ve tutuklandığımızda beni parmaklıklar ardında bıraktı. Eğer benimle olmasaydın, hiç gelmezdi. Xavier'i bununla baş etmesi için bırakırdı."

Gözlerimi kaçırıyorum ve hissettiğim umut kırıntısını bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Luca'nın beni önemsemesini hiç istememeliydim - anlaşmamız böyle değildi. Öyleyse neden önemsediğini düşünmek bu kadar iyi hissettiriyor?

"Oh iyi," diyor Raven. "Eğer evliliğiniz gerçek değilse, bu gece dışarı çıkmamızın bir sakıncası olmaz, değil mi? Sierra haklı. Ben hiç bekârlığa veda partisi yapmadım, sen de yapmadın."

Bakışlarımla onu sıkıştırıyorum. "Luca umursamayabilir ama Ares umursayacak."

Raven sadece sırıtıyor. "Gerçekten çocukların poker gecesinden ayrılacağını mı düşünüyorsun? Asla bilemeyecekler."

Sierra'nın yüzünde beliren sırıtış belanın habercisiydi ve bu sırıtışa aldanmamam gerektiğini bilmeliydim.

Yine de bir şekilde, bir saat sonra kendimi Raven'ın benim için tasarladığı elbiselerden birini giymiş olarak bir kulüpte buluyorum. Birlikte hazırlanırken içtiğimiz şarabın da etkisiyle kafam güzel ve gülümsemem hiç kesilmiyor. Acaba bir soluklanmaya, sadece en yakın iki arkadaşımla ve hiçbir endişe duymadan geçireceğim bir geceye ihtiyacım olduğunu biliyorlar mıydı?

"Hadi," diyor Sierra, beni etrafında döndürerek. Arkama geçip kollarını belime doluyor, ikimiz sarhoş ve biraz da dengesiz bir çift gibi dans ediyoruz. Raven önümde gerçekten korkunç dans figürleri sergilerken birkaç saniyede bir dudaklarımdan kıkırdamalar kaçıyor. Ne yapıyor ki bu kız? Robot gibi mi davranıyor? Onun kadar güzel bir kadının bu kadar aptalca davrandığını görmek çok saçma ama bu tam da sevdiğim şey

Onun hakkında. Sierra ve Raven beni tamamen sıkıştırdı ama her saniyesinden keyif a l ı y o r u m .

"Val?"

Bir kol belimi sarıyor ve çok iyi hatırladığım gök mavisi gözlere bakarken geriliyorum.

"Ben?" Onu gördüğüm anda kalbim ağrımaya başlıyor, acım yeniden tazeleniyor. Sekiz yıl geçti ama ihanet yepyeni hissettiriyor. "Burada ne işin var?"

"Onu tanıyor musun?" Raven korumacı bir tavırla soruyor. Arkadaşlarıma dönüp bakıyorum ve onları endişelendirmek istemediğim için başımı sallıyorum.

Son duyduğumda Ben iş için Avustralya'ya taşınmıştı. Burada ne işi var? Neden şimdi onunla burada karşılaşmak zorundaydım?

Gözleri yüzümde geziniyor, bakışları benim hissettiğim aynı azapla dolu. "Seni özledim," diye mırıldanıyor kulağıma. "Seni eninde sonunda bulacağımı umuyordum. Daha birkaç gün önce döndüm ve işte buradasın. Bu nasıl kader olmaz?"

Ondan uzaklaşıyorum ve sözlerinden etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Eğer kader buysa, benimki çürümüş olmalı. "Her nereden geldiysen orada kalmanı tercih ederdim," diye çıkışıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Ben elini bileğime doluyor, ben de hemen kurtulmaya çalışıyorum ama çok sıkı tutuyor. "Val, lütfen, konuşabilir miyiz? Hiçbir şey değilse, lütfen özür dilememe izin ver."

Sierra bana doğru uzanmaya başladı, ama sonra durdu ve gözlerini kocaman açarak geri adım attı. Nedenini anlamam uzun sürmedi.

"Ellerini tamamen kaybetmeden önce o lanet ellerini onun üzerinden çekmeye ne dersin?" Luca tehdit ediyor. Arkama dönüp baktığımda kocamın arkamda durduğunu görüyorum, gözlerinde öfke parlıyor.

Chapter Thirty-Nine

LUCA

Hunter'ın ofisindeki cam kaplı platformdan dans pistine bakıyorum, Ares ve Xavier yanımda.

Xavier kızgınlıkla kardeşine bakıyor ama Hunter sadece başını sallıyor. "Bana bakma," diye homurdanıyor. "Kulübüme girdikleri anda sizi aradım ve güvenlik bütün gece onlara göz kulak oldu. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Xavier'e kaşlarımı çatarak bakıyorum, öfkesine şaşırıyorum. Kızların kulübe *gitmesine* neden bu kadar sinirleniyor? Beni bakarken yakalıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ne?" diye tersliyor. "Poker gecesini mahvettiler. Öğrendiğinizde buraya geleceğinizi bilmediklerini söyleme bana. Eminim Sierra buraya kardeşimin buranın sahibi olduğunu bildiği için gelmiştir. Yine sinirlerimi bozmaya çalıştığına şüphe yok."

Onu görmezden gelip Valentina, Sierra ve Raven'ın birlikte dans edişini izliyorum, üçü öyle kaygısız bir şekilde gülüyor ki dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Valentina'yı en son ne zaman bu şekilde gülerken görmüştüm? Hiç güldüğünü sanmıyorum - benim yanımda değil.

Ares bir elini saçlarında gezdirip homurdanarak kapıya yöneliyor, belli ki karısını eve götürmeye niyetli, ama elimi koluna koyup onu yerinde durduruyorum. "Bırak onları," diyorum ona, sesim yumuşak. "Eğleniyor gibi görünüyorlar."

Gözlerim karıma doğru kayıyor, kalbim tam olarak çözemediğim bir duyguyla dolup taşıyor. Bir parça kıskançlıkla karışık kalp ağrısı ve pişmanlık gibi geliyor. Keşke onu da böyle güldürebilseydim.

Benim için çalışarak ne kadar çok şey kaçırmış olabileceğini hiç merak etmedim. Ona hiçbir zaman sosyal bir hayat şansı vermedim, çünkü hep nöbetteydi. Yirmili yaşlarını benimle uzun saatler çalışarak geçirdi, bir kez bile gerçek bir mola vermedi. Tatillerini bile ailesiyle geçirirdi.

Sanırım bu yüzden işini aniden bıraktı. Her nasılsa, o zaman tam olarak anlamamıştım ama şimdi görüyorum. Gülüşünde, dans pistinde dönüşünde ve kız kardeşime yaslanışında. Sonunda kendini seçecek cesareti topladı ve ben de ilk fırsatta onun kanatlarını kestim. Bir adamın karıma yaklaştığını gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Yanlarındaki güvenlik görevlisiyle konuşuyor ve beni çok kızdıracak şekilde geçmesine izin veriyor. Eli Valentina'nın beline dolandığı anda Kapıdan çıkarken kanım kaynıyordu.

Bu adamı tanıdığını anlamam sadece bir saniyemi aldı ve gözlerindeki o bakış bana bilmem gereken her şeyi anlattı. İşteyken neredeyse her saniyesini benimle geçirmiş olabilir ama bu herif her kimse ona da zaman ayırmış. Bir geçmişleri var ve ben onun geçmişte kalmasını sağlayacağım.

Yanlarına gittiğimde elini karımın bileğine dolamıştı ve neredeyse kıpkırmızı oluyordum. "Ellerini tamamen kaybetmeden önce o lanet ellerini onun üzerinden çekmeye ne dersin?" Elini çekerek onu tersledim.

Kolum Valentina'nın beline dolanıyor ve onu kendime çekiyorum. Birkaç saniye sonra güvenlik fark ediyor ve Valentina'nın birlikte olduğu adamı uzaklaştırıyor. Valentina'nın kolları boynuma dolanmış olabilir ama gözleri uzaklaşan adamın sırtında.

"Valentina," diye homurdandım. "Kimdi o?"

Bana dönüp bakıyor, belli ki telaşlı ve biraz da sarhoş. "Hiç kimse," diyor, yüzüne o korkunç gülümsemelerden birini zorla yerleştirmeden önce. Neden ben hep böyle sahte gülümsemelerle karşılaşıyorum da Sierra ve Raven gerçek kahkahalarla karşılaşıyor?

"Hiçbir şeye benzemiyordu."

Vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirerek beni sıkıca kavrarken gözlerinde büyük bir kırılganlıkla bana bakıyor. "Luca, sorun yok. Bir şey yok," diye beni rahatlatıyor.

"Eve gidiyoruz," diyorum ona uzanıp kollarıma almadan önce.

Nefes nefese kalıyor ve etrafına bakınıyor. "Peki ya Sierra ve Raven?"

"Ares onları eve götürecek," diyorum onu doğruca arabaya taşırken.

Valentina, şoförümüzle aramızdaki ayırıcı yükselip bize biraz mahremiyet sağlarken sessiz. Yüzünde kıskançlık duygularımı kabartan bir ifadeyle bana bakıyor. Perili ve kalbi kırık görünüyor ve bunun sebebinin az önce birlikte olduğu piç olduğundan hiç şüphem yok. Bana aşk istemediğini söylemesinin nedeni o mu? Ne olursa olsun evliliğimizi üç yıl içinde bitirmekte ısrar etmesinin nedeni o mu?

"Kim o?" Soruyorum, sesim yumuşak. Onun bir erkeğe bu şekilde baktığını hiç görmemiştim. O da *bana hiç* öyle bakmamıştı.

"Luca," diye mırıldanıyor bana doğru dönerken. Hızlı bir hareketle onu kucağıma çekiyorum, kısa elbisesi kalçalarına kadar yükseliyor. Sanki görebildiği tek şey benmişim gibi bana bakıyor, sanki kollarımı ona doladığımda kalbi kırılmış gibi görünmesine neden olan adam artık yokmuş gibi. Bunun doğru olmasından başka bir şey istemiyorum ama olamayacağını da biliyorum.

Ellerim beline dolanıyor ve parmaklarının uçları göğsümde gezinirken titreyerek nefes alıyor. Beni bir öpücük için kendine çekerken parmakları ensemde geziniyor ve kararlılığım sarsılıyor. Geri çekilip onu sorgulamaya devam etmeliyim ama beni çok zayıflatıyor. Bunu bilerek yaptığına şüphe yok. Bu bir tuzak, ama ben gönüllü bir avım.

Yumuşak dilinin benimkine sürtündüğünü hissettiğimde inliyorum, dokunuşu yavaş ama acil. Ceketimi çekiştiriyor ve ellerimi kalçalarından yukarı ve elbisesinin altına kaydırmadan önce omuz silkiyorum.

"Valentina," diye inledim. "Şu lanet soruya cevap ver."

Bana bakmak için biraz geriye yaslanıyor, gözlerindeki şehvet yerini umutsuzluğa bırakıyor. Elini kaldırıyor ve parmaklarını yanağımda gezdiriyor.

dudaklarında zayıf bir gülümseme. "Sana aşık olmam konusunda asla endişelenmene gerek kalmamasının nedeni o."

Bakışlarımı ondan ayırdığımda midem düşüyor, özlem ve kalp ağrısı hakimiyet için savaşıyor. İstemiyormuş gibi yaptığım kalbin zaten her zaman ulaşamayacağım bir yerde olduğu hiç aklıma gelmemişti. "Bunu bana neden yapıyorsun?" Fısıldıyorum. "Neden her fırsatta beni delirtiyorsun? Acı çektiğimi görmek hoşuna mı gidiyor? Bu bir intikam mı?"

Yüzümü kavrıyor, başparmağı bir an için dudaklarımın üzerinde geziniyor, sonra eğilip beni açlıkla öpüyor, sanki söylenmemiş bırakmam gereken kelimeleri silmeye çalışıyor. Kendimi onun içinde kaybetmek çok kolay, ama bunu yaparsam, benden aldığı parçaları asla geri getiremeyeceğim.

Onu daha yakına çekip derinden öpüyorum, kucağımda kıvranana, kalçaları arzusuna ihanet edene kadar onu kızdırmak için zaman ayırıyorum. "Luca," diye inliyor dudaklarıma karşı. Onun adımı inlediğini duymaktan asla bıkmayacağım. Bu öyle bir heyecan ki. Hiçbir şey buna yaklaşamaz.

Böyle hisseden tek kişi ben olamam. Düşen tek kişi ben olamam. "Valentina," diye fısıldıyorum, bana vermek istediğinden daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. "Bana bak."

Yüzünü kaldırdığında nefes alış verişi düzensizleşiyor, gömleğime uzanırken güzel dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor. "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum. "Benden başka kimseye bakmanı istemiyorum, duydun mu beni? Sakın benden başkasını düşünmeye cüret etme."

Başını sallıyor, içinde bir parça kırılganlık parlıyor. "Sadece sen, Luca," diye söz veriyor bana. Elim bacaklarının arasında kayboluyor ve çoktan ıslandığını fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. İhtiyacım olan tek şey bu. Gözlerindeki o bakış... Sanki zihnini ağzına kadar doldurmuşum, diğer tüm düşünceleri dışarı itmişim gibi.

Karım takım elbise pantolonumun düğmelerini açıyor ve sikimi kavrıyor, hınzır bir gülümseme yüzünü aydınlatırken gözleri bir anlığına kapanıyor. "İstiyor musun?" Ona soruyorum, sesim kısık.

Bana başını sallıyor, bakışları yalvarıyor ve ben sırıtmaktan kendimi alamıyorum. "O zaman sür beni bebeğim. Ne istersen al. Tamamen seninim Valentina."

Yüz ifadesi şehvetten çok daha fazlası gibi görünen bir şeye dönüşüyor ve kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpmasına neden oluyor. Yavaşça üzerime çöküp her yerimi içine alırken gözlerimiz kilitleniyor. "Evet," diye inliyorum. "Aynen böyle, bebeğim. Kocanın sikini al, aynen

böyle."

Bana yavaşça biniyor, elim saçlarına dolanıyor, dudaklarından yumuşak iniltiler kaçıyor. Görülmeye değer bir manzara ve tamamen benim.

Sadece bunu asla unutmadığından emin olmalıyım.

Chapter Forty

LUCA

Operasyon Müdürüm Stephen Harris yönetim kuruluna emekli olacağını söylerken hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Zamanı gelmişti. Haberi verdiğimde karımın gözlerinin nasıl parladığını görmek için sabırsızlanıyorum. Karım bu rol için biçilmiş kaftan ve doğrusunu söylemek gerekirse yıllardır bu domuzun işini yapıyor. Bunun için takdir edilmesinin zamanı geldi.

Bu haber boktan sabahımı kurtaran tek şey. Dün gece uyuyamadım, zihnim Valentina'nın sözlerini tekrarlıyordu.

Sana aşık olmam konusunda endişelenmene gerek kalmamasının sebebi o.

Bu bir çeşit karma mı? Yıllarca ona eziyet etmenin, sahip olduğum şeyin farkına varamamanın intikamı mı? O artık benim karım, yine de bazı yönlerden

Sanki asla tamamen benim olmayacakmış gibi. Bana vücudunu verdi ama tek istediğim bu değil.

"Bunun bazılarınız için şok edici olabileceğini anlıyorum, ama endişelenmeyin. Elbette yerime geçecek kişi tamamen eğitilene kadar görevimin başında kalacağım," diyor Stephen.

Bu odadaki tek bir kişi bile şaşırmadı. Aksine, hepimiz bunun gecikmiş bir karar olduğu konusunda hemfikiriz. Bu adamla ilgili her şey uzun soluklu. Konuşma şekli bile rahatsız edici derecede yavaş. Neden bu şekilde konuşuyor ki?

"Yılların birikimini aktarmak çok zor olurdu ama aklımda mükemmel bir aday var."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Bu masadaki herkes sadece bir tane kalifiye personel olduğunu biliyor, o da eşim. İşini gerçekten kimin yaptığını onlar da benim kadar iyi biliyor.

"Lütfen sizi oğlum Ben ile tanıştırmama izin verin. Kısa bir süre önce, eninde sonunda benim rolümü üstleneceği beklentisiyle ekibime katılması için onu işe aldım."

Stephen'ın sekreteri yönetim kurulu odasının kapısını açıyor ve içeriye tanıdık bir yüz giriyor. Masanın başındaki sandalyemde doğruldum ve çenemi sıktım. Bu oydu. Valentina'nın kulüpte konuştuğu adam. Benim yönetim kurulu odamda ne işi var?

Babasının yanında durakladığında gözleri benimkilerle buluşuyor, tanıdıkları belli oluyor. Bir an için acı çekmiş gibi görünüyor ama hemen yüz hatlarını düzeltiyor. Demek beni Valentina'yla gördüğünü hatırlıyor, ha?

"Oğlum yıllarca Avustralya'da Feria Finance'in COO'luğunu yaptı. Bana eve dönmeye hazır olduğunu söylediğinde, güvenle emekli olabileceğimi ve dizginleri devredebileceğimi biliyordum. Onun iş deneyiminin son derece yerinde olduğunu ve tam da aradığımız şey olduğunu kabul edeceğinize inanıyorum."

Yönetim kurulu üyelerimin başlarını salladıklarını görüyorum ve sabırsızlıkla parmağıma vurmaya başlıyorum. Burada ne haltlar dönüyor? Stephen'ın etrafımdaki herkese attığı bakışlar bana hepsine yağ çektiğini söylüyor. Bu planı bir süredir hazırlanıyordu ve ben hazırlıksız yakalandım. Bu nadiren olur.

"Geçmişini araştırmam gerekecek, ama kontrol edersek onu aday olarak değerlendirebiliriz," diyorum dikkatle. Hisselerimi devralana kadar, buradaki herkes gibi ben de sadece bir çalışanım ve bunu bana her fırsatta hatırlatmaya bayılıyorlar. Öfkemi belli edemem, yoksa bu pisliğin atanması için daha da bastırırlar.

Stephen bana gülümsüyor, cevabımdan memnun olduğu belli. "O zaman bu iş halloldu. Ben resmen emekli olur olmaz görevi devralabilir. Onu eğitmeye başlayacağım.

hemen."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve soğuk bir bakışla onu sıkıştırıyorum. "Onu aday olarak değerlendirmeye hazır olduğumu söyledim ama tek aday o değil. Ben de birini aday göstermek istiyorum ve eminim diğer yönetim kurulu üyelerimizin de kendi önerileri vardır."

Stephen şaşırmış görünüyor, sanki gerçekten de bunun bir anlaşma olacağını düşünmüş gibi. "Başka bir aday mı?" Kaşlarını çatıyor, bu da onu daha da lanet bir domuz gibi gösteriyor.

"Valentina."

Ben'in irkilmesini, gözlerinin açılmasını kaçırmıyorum. Kim bu salak? Eğer gerçekten Feria'nın COO'suysa, o zaman bu rol için nitelikli olduğu açık, ancak ev ödevini yapmış gibi görünmüyor. Valentina'ya karşı çıkacağını bilmeliydi. Açıkça görülüyor ki, tıpkı babası gibi tembel bir herif.

"Ama o senin sekreterin!" Philip kekeliyor. "Nasıl... nasıl COO olabilir ki?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve dirseğimi masaya dayayarak eğiliyorum. "Nasıl yapmasın ki? Zaten senin işini yapıyor, değil mi? Neden bunun için onu tanımayalım ve karşılığını vermeyelim?"

Yüzü hızla kızarmadan önce beyazlaşıyor, bu manzara gerçekten eğlenceli. *Ben'in de* muhtemelen babası gibi yaşlanacağını bilmek bana huzur veriyor. Ne kadar da itici.

"İki adayımız var," diyor James Lee, Teknolojiden Sorumlu Başkanım. "Sanırım onları test etmeliyiz."

Herkes kendi arasında tartışırken mırıltılar odanın içinde dans ediyor. O sırada *Ben'i* inceliyorum. İsmi bile aptalca. Bana çocukken izlediğim tuhaf bir çizgi filmi hatırlatıyor. Bakışlarım belli ki sinir bozucu çünkü kıpırdanmaya başlıyor, elleri önce takım elbisesinin, sonra saçlarının üzerinde geziniyor. Ayağını vurmaya başlıyor ve benimle ayakkabıları arasında gidip geliyor.

Demek korkağın teki, ha? Gülümsüyorum, memnunum. Valentina'nın bu herifte ne bulduğundan emin değilim ama belki de bu, onun hakkındaki her şeyi unutmasını sağlamak için bir fırsattır. Bazen anılarımız çarpıktır, geçmişi olduğundan daha tatlı gösterir. Belki de tek ihtiyacı olan iyi bir doz gerçekliktir.

"Bu işi fazla karmaşıklaştırmayalım. İkisi de eşit derecede kalifiye, bu yüzden hedge fonumuza en büyük müşteriyi getiren işi alacak" diyorum, Valentina'nın bu işi kolayca halledebileceğini biliyorum. Onun yapamayacağı kimse yok.

Bu sektörde tanınan ve saygı duyulan biri. Bu onun için kolay olmalı, özellikle de ağı ağırlıklı olarak Avustralya'da olan biriyle rekabet ederken.

"Bence bu adil," diyor James.

Yönetim kurulunun geri kalanı onaylarcasına başını salladı ve ben de ayağa kalktım. "Anlaşmalarınızı tamamlamak için hepinizin iki ayı var. Onları iyi değerlendirin."

Kapı arkamdan çarparak kapandı, maskem yerinden çıktı. Onun lanet yüzünü bir daha göreceğimi sanmıyordum, ama işte burada, benim lanet ofisimde. Hayat benimle alay mı ediyor? Bu nasıl bir saçmalık böyle?

Valentina'nın ona dün geceki gibi baktığını düşünmek bile öfkenin tenimde dans etmesine neden oluyor. Ofisime geri dönerken gerginim, karımla göz göze geldiğimde içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

Masasında yazı yazıyor ve elini hafifçe kaldırırken aniden duraklıyor, evlilik yüzüğü ışıkta parlıyor. Bu sabah dayanamayıp gizlice parmağına takmıştım. Fark etmesi biraz daha uzun sürer diye umuyordum. Dünyanın onun benim olduğunu bilmesini bu kadar çok istemem delilik. Onu yasak bölge olarak işaretlemek istiyorum, şimdi her zamankinden daha fazla. Bana ne kadar çok şey verirse, onu kaybetmekten o kadar çok korkuyorum. Bunun basit ve bitiş tarihi belli bir anlaşma olması gerekiyordu ama kollarımda uyuyakaldığı ilk anda niyetlerimin her biri camdan dışarı çıktı. Onu bırakmamın hiçbir yolu yok.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve dudaklarında tatlı bir gülümseme beliriyor. Ben'i anımsar diye endişelenmiştim ama iyi görünüyordu. Hatta bugün daha tatlı görünüyor. Her nasılsa kendimi ona biraz daha yakın hissediyorum, sanki benim için duvarlarını biraz indirmiş gibi. Onu ofiste görmek kaydettiğimiz ilerlemeyi geri alacak mı?

Ona doğru yürüdüm ve eğildim, elim saçlarına dolanırken hızlı bir öpücük çaldım. Beni iteceğini ve azarlayacağını düşünmüştüm ama o pes etti ve kollarını boynuma dolayarak beni öptü. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Bu delilik. "İşteyiz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Herkes görebilir."

"Belki de ben istiyorumdur."

Valentina geri çekilip bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ama gözlerinin parıltısı ciddiyetini yok ediyor. "Sakın buna cüret etme," diyor, dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Gözlerim boş yüzük parmağına kayıyor ve yüzüğünü başparmağı ile işaret parmağı arasında tutuyor. "Bunu bana sen mi taktın, yoksa ben mi

aklımı mı kaçırıyorum? Sana bunu ofiste giymeyeceğimi söylemiştim."

Ona gülümsüyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Belki de sadece herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Beni suçlayabilir misin?"

Gözleri açılıyor ve muhteşem bir kızarıklık yanaklarını boyayarak kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Acı verecek kadar güzel.

"Valentina," diye mırıldandım. "Sana söylemem gereken bir şey var." Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. "Stephen istifa ediyor ve ben de seni COO adayı olarak gösterdim."

Sandalyesinden sıçrıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ellerini göğsüme bastırıyor ve yüzü o kadar yakın ki. Bir öpücük daha çalmam için bana meydan mı okuyor? "Lütfen bana şaka yapmadığını söyle Luca. Eğer öyleyse seni affetmeyeceğim."

Ellerimi beline dolayıp alnımı onunkine koyuyorum ve bir an için onu içime çekiyorum. Bir bağımlı gibiyim, lanet bir aptal gibi onun lanet kokusuyla kafayı buluyorum. Ona bakmak için biraz uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu doğru, bebeğim."

Gözleri açılıyor ve parmak uçlarına kalkarak çevremizi umursamadan beni öpüyor. Keşke onu ofisime taşıyabilsem ve hissettiğim huzursuzluk dinene kadar onu becerebilsem, ama yapamam. Hoşuma gitse de gitmese de, müzikle yüzleşmek zorundayım.

"Valentina," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Tek aday sen değilsin."

Köşede ayak sesleri duyduğumuzda benden bir adım uzaklaşıyor ve ben iç çekiyorum, keşke herkese onun benim olduğunu bildiren bir şirket notu gönderebilseydim. Onunla gizlice dolaşmaktan nefret ediyorum. "Ne demek istiyorsun? Başka kim olabilir ki -"

Bana bakıyor, gözlerinde şok ve azap parlıyor. "Ben," diye fısıldıyor. Midem acı içinde kıvrılıyor, varlığımın her zerresi onun adının dudaklarında olmasına şiddetle tepki veriyor.

Masasının önünde duraklıyor ve ben de eşimin yanında durmak için hareket ediyorum. "Diğer aday o," diyorum isteksizce.

Gözlerindeki pişmanlık onunkini yansıtıyor ve aralarındaki geçmişin iz bıraktığı açık. Bunu nasıl silebilirim? Tam burada durmuş, karıma onu geri istiyormuş gibi bakarken, onun her bir izini nasıl silebilirim?

Chapter Forty-One

VALENTINA

"Val," diyor Ben, bakışları dün gece bana gösterdiği pişmanlıkla dolu. "Konuşabilir miyiz?"

Luca yanımda geriliyor, eli elime değiyor. Ona bakıyorum ve bana öyle yalvaran bir bakış gönderiyor ki, ona hiç benzemediği için gözlerimi kaçıramıyorum. Sanki sessizce Ben'le gitmememi, burada, onunla kalmamı istiyor.

"Val?" Ben tekrarlıyor ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Ona doğru döndüm, şaşkınlıktan bir an dilim tutuldu. Onu bir daha görmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim ama işte karşımda, 24 saat içinde iki kez ortaya çıkıyor. Bu bana uğursuz geliyor, sanki hayat bana Luca'nın bende uyandırdığı duygulara kendimi bırakırsam neler olacağını hatırlatmaya çalışıyor. İyi şeylerin benim için olmadığını hatırlatıyor gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona soruyorum, sesim sabit. Dün gece şok olmuş ve duygusallaşmıştım ama şu anda ona baktığımda kocamın yanında sönük kaldığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Her yönden aşağılık biri ve sadece aldatan bir pislik olduğu için değil.

Luca bana "O Stephen'ın oğlu," diye bilgi verdi, "ve senin yarıştığın aday."

Gözlerim açılıyor ve dişlerimi sıkıyorum. Çıktığımız zamanlarda, babasının büyük bir holdingde sahip olduğu inanılmaz üst düzey pozisyonla övünürdü. Noktaları hiç birleştirmediğime şaşırdım. Stephen'ın denizaşırı ülkelerde yaşayan bir oğlu olduğunu hep biliyordum ama daha fazla araştırmalıydım.

Mizahsızca gülümsüyorum, midem düğümleniyor. Sadece COO olarak değerlendirilme fırsatı için bile canımı dişime taktım ve o buraya öylece giriyor. Onu görmek canımı yakıyor, ama benden zaten aldığından daha fazlasını alacağını bilmek beni öldürüyor.

"Lütfen, Val. Konuşabilir miyiz? En azından bir süre daha birlikte çalışacağız gibi görünüyor. Bunun en iyisi olacağını düşünmüyor musun-"

"*Neye*?" Tersliyorum. "Anımsamak için mi? Ne için?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve eskiden kalbimin hızla çarpmasına neden olan o bakışla bana bakıyor. Özlem. Arzu. Saygı. İlk başta ona bir şans vermemi sağlayan şey buydu. Geçmişim ya da etrafını saran zengin öğrencilerin arasına uymadığım gerçeği umurunda değildi. Beni gördüğünü hissettiren ilk kişiydi ve ona izin vermek benim çöküşüm oldu.

"Annen nasıl?"

Kendimi kaybetme dürtümle savaşırken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Acım anında nefrete dönüşüyor ve gülümsemeye zorlamak için her şeyimi harcıyorum.

Luca kollarını kavuşturur ve Ben'e soğuk bir bakış fırlatır. "Eğer kişisel meselelerinizi tartışmak istiyorsanız, bunu mesai saatleri dışında yapmanızı öneririm," diyor Luca. Ses tonu son derece kibar ama saklamaya çalıştığı öfkeyi fark ediyorum. Ben'i tanıdığından hiç şüphem yok ve sorularından daha fazla kaçmamın imkânı yok.

Onun bilmesini istemiyorum. Olduğum kişiye dönüşmem yıllarımı aldı ve bunun bir maskaralık olduğunu öğrenmesini istemiyorum.

Kocama "Sorun yok," dedim. Ben haklı. Birlikte çalışacağız ve aynı iş için rekabet ediyoruz. Bu konuşmayı aradan çıkarmak en iyisi. "Lütfen beni takip et, Ben."

Luca geriliyor ve elini bileğime doluyor, sıkıca kavrıyor. Gözlerimin içine bakıyor, ifadesi okunamıyor. "Yapma," diye mırıldanıyor.

Ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum ve beni bırakırken yüz ifadesi düşüyor. Luca dişlerini gıcırdatıyor ve bir an için tereddüt ediyorum. Tavrındaki bir şey kalbimi acıtıyor. Bir şekilde yenilmiş görünüyor.

Ben'i toplantı odalarından birine götürürken beni izliyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bana bakışı sanki ona bir şekilde haksızlık ediyormuşum gibi hissettiriyor. Haksız mıyım?

Ben'in karşısına otururken bile Luca'yla ilgili düşüncelerin zihnimi meşgul ettiğini fark edince başımı sallıyorum. Ben'le tekrar karşılaştığımda hep zayıf ve zavallı olacağımı düşünmüştüm ama meğer bu hiç de doğru değilmiş. Hissettiğim kalp ağrısı değil. Hayal kırıklığı ve utanç. Onun gibi biri beni incitecek güce asla sahip olmamalıydı.

"Seni hiç unutmadım Val. Yıllardır sana ulaşmaya çalışıyorum. Tek kelime etmeden bıraktın ve telefon numaranı değiştirdin."

"Yine de ipucunu anlamadın, ha?"

O irkiliyor, ben de sinirlenerek iç çekiyorum. En çok neye kızdığımdan emin değilim.

- Bana eskiden olduğum zayıf kızı hatırlatması ya da haksız bir avantaja sahipken onunla rekabet etmek zorunda kalacağım gerçeği. Bildiğim tek şey, ona karşı hissettiğim kalıcı duyguların aşkla uzaktan yakından alakası olmadığı. Aşağılanmayla dolu bir kızgınlık.

"Hiçbir şeyden bu kadar pişman olmamıştım Val. Seni görmek bile kalbimin eskisi gibi çarpmasına neden oluyor. Eminim sen de hissediyorsundur? Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevemedim. Seni hiç unutamadım Val. Gerçekten hayatına devam etseydin, bana böyle soğuk davranmazdın. Bana kızgın olduğun sürece hâlâ bir şansım var, değil mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, öfkem yükseliyor. "Sekiz yıl oldu Ben. Birdenbire buraya gelip hayalimdeki iş için benimle rekabet ederken neden sana sıcak davranayım ki? Görüyorum ki egon hâlâ her zamanki gibi şişirilmiş. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Seninle konuşmayı kabul etmemin tek nedeni bu kuruntulara son verebilmekti. Anıları tazelemeye hiç niyetim yok."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ve sanırım inanmamakta haklı. Haklı da. Kızgınlık ve nefret hissediyorum ve birkaç an için kalbim titredi. Onu görmek duygularımın geri gelmesini sağladı ama bu *çok* kısa sürdü.

"Luca Windsor yüzünden mi? Dans pistinde seninle birlikte olan oydu, değil mi? Onunla görüşüyor musun?"

Ona nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışırken bir an dişlerimi sıktım. "Yanımdaki kadınları görmedin mi? Onlar Luca'nın kız kardeşi ve baldızı. Gerçekten tamamen başıboş bırakılacaklarını mı düşünüyorsun?"

Nedense şu anda evliliğimizi saklamak istemiyorum. Önemsiz bir şey ama Ben'in kendisinden çok daha iyi bir adamla evlendiğimi bilmesini istiyorum ama onu bu şekilde kışkırtırsam boşandığımızda son gülen o olacak. Buna değmez.

Bir an uzaklara bakıyor ve sanki bu çok mantıklıymış gibi başını sallıyor. Sanırım Luca ve benim gerçekten birlikte olduğumuzu hayal etmek bile onun için çok zor. Bu beni olması gerekenden çok daha acı hissettiriyor.

"Seni geri istiyorum," diyor, sesi yumuşak. "Genç ve aptaldım ve neye sahip olduğumun farkında değildim. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama seninle bir şans daha elde etmek için yapmayacağım şey yok."

Ona kaşlarımı çatıyorum, sinirleniyorum. "Seninle çıkmak hayatımda yaptığım en büyük hatalardan biriydi ve her zaman da öyle kalacak."

Ona evli olduğumu söylemenin eşiğindeyim ama şu anda biri bizi öğrenirse şansım azalır. Stephen ve oğlu söz konusu olduğunda akraba kayırmacılığı iyi bir şey ama Luca ve beni biri öğrenirse durum değişir.

"Bu işi bırakırsam bana bir şans daha verir misin? Tek istediğim bir akşam yemeği. Bana sadece seninle bir akşam ver."

Dudaklarımdan irkilmiş bir kahkaha dökülüyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Seni kendini beğenmiş kendini beğenmiş," diyorum ona, öfkem taşarak. "Rakibin *ben olduğum halde* bu işi alma şansın olduğunu düşünmen beni hiç tanımadığın anlamına geliyor. Çekip gitmene ihtiyacım yok çünkü benim için gerçek bir tehdit oluşturmuyorsun, seni kendini beğenmiş, küçümseyen pislik."

Onunla yüzleşirken bu kadar net olabileceğimi düşünmemiştim ve keşke dün gece de bu kadar kararlı olabilseydim. Bana artık aşkı aramama nedenlerimi hatırlattığı doğru ama bunun nedeni *ona karşı bir şeyler hissetmem değil*. Bana kalbimi birine açmanın kaçınılmaz acısını hatırlattığı için.

Ayağa kalkarken gözlerimi deviriyorum. "Bu konu hakkında bir daha asla konuşmak istemiyorum," diye uyarıyorum onu. "Seninle ilişkimiz bitti ve öyle de kalacak." Dışarı çıkarken bakışlarını üzerimde hissediyorum ama ayrıldığımızdan beri ilk kez bir kapanış duygusu hissediyorum.

Chapter Forty-Two

LUCA

"Bir hedef olarak Azure hakkında ne düşünüyorsun?" Valentina soruyor, ses tonu her zamanki gibi gerçekçi. Yüzleşmek üzere olduğu savaşa hazırlanmasına yardım etme kisvesi altında onu bir randevuya çıkardım ve bu çok saçma. Kendi karımı randevuya çıkarmak için bahaneler bulmak zorunda olmamalıyım ama işte buradayım. Her geçen gün daha fazlasını istememe neden oluyor. Valentina, asla istemeyeceğime yemin ettiğim şeyleri arzulamama neden oluyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirip sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bu da bir seçenek ama çok çeşitli bir portföye sahip oldukları biliniyor. Yatırım yaparlar ama sizin ihtiyaç duyacağınız düzeyde değil."

Hâlâ her zaman olduğu gibi kalpsiz ve buz gibi soğuk biri. Onun en büyük zenginliği olduğunu düşündüğüm şey, hızla en büyük engeli haline geldi. Bana bu kadar sıcak bakmasını istediğim için deli miyim?

Onun yatak dışındaki bakışları? Gerçekten aklımı mı kaçırdım? Kaybetmiş olmalıyım, çünkü onun her şeyini istiyorum.

"Keşke beni katılmaktan men etmeselerdi. Kendi paramı yatırırdım" diye mırıldanıyorum.

Valentina başını sallar. "Hayır. Bunu yapabilirim. Sana ihtiyacım yok-"

"- Biliyorum," diye kestim sözünü, elim onun elinin üzerindeydi. "Biliyorum sen

Bana ihtiyacın yok, ama güvendiğin kişi olmak *istiyorum.* Ben senin *kocanım*. Bazen bunu unutuyormuşsun gibi geliyor."

Elini benimkinden çekip kucağına koyuyor, gözleri tabağında. Son zamanlarda daha soğuk görünüyor ve bunun Ben yüzünden olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Luca," diyor, ses tonu endişeli. "Bu evlilik geçici. Sana güvenmeye devam edemem. Birlikte geçirdiğimiz zamanın uçup g i t t i ğ i n i hissetmiyor musun? Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmem gerek."

Başka tarafa bakıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni terk etmek için neden bu kadar heveslisin?" "Değilim," diyor, sesi duygusuz. "Ama her iş anlaşmasında olduğu gibi,

bu eninde sonunda sona erecek. Bence en iyisi işleri olduğundan daha fazla karmaşık hale getirmemek. Hayatlarımızın daha fazla iç içe geçmesini istemiyorum. Tüm bunlar bittiğinde, geçmişe bağlı kalmadan kendime ait bir hayat istiyorum. Kendimi bildim bileli, hayatım *bana* ait değil. Hep başkaları için yaşadım ve artık bunu yapmak istemiyorum."

Karıma içim burkularak bakıyorum. Bu sözler kulaklarıma müzik gibi gelmeliydi, peki neden bana bu kadar acı veriyor?

"Elena ve Alexander Kennedy," diyorum ona, sesim yumuşak. "Alec benim eski bir arkadaşım ve ailesinin sermayesini yatırmak için yeni bir fon aradığını biliyorum. Önceki şirketi beklediği performansı gösteremedi, bu yüzden teklifimize sıcak bakacaktır. Yakında bir yardım balosu düzenleyecekler, teklifimizi o zaman sunabiliriz."

Şaşırmış görünüyor, zihnindeki dişliler dönüyor. "Zekice," diye mırıldanıyor sonunda. "Ben'in getirdiği herkesi yenmek için yeterli sermayeye sahip olacaklar."

Ondan bahsedilmesine sinirlenerek çenemi sıkıyorum. Onun aptal adını güzel dudaklarında görmek istemiyorum. Beni delirtiyor ve bu arada o hiç etkilenmiyor. Gözlerim boş yüzük parmağına kayıyor ve iç çekiyorum. Ben ortaya çıktığından beri her gece gizlice evlilik yüzüğünü parmağına taktım ve her sabah geri çıkardı.

Bana ofis dışında giyeceğini söylemişti ve son zamanlarda gerçekten unuttu mu yoksa giyerken görünmek mi istemiyor anlayamıyorum.

Bir süre ona bakıp güzelliğini seyrediyorum. Sekiz yıldır yanımdaydı ama bu süre boyunca bana karşı hiçbir şey hissetmedi. Benim hiç şansım var mı?

"Valentina, bana aşık olman konusunda endişelenmeme gerek kalmamasının nedeninin Ben olduğunu söylediğinde ne demek istedin?" Ben ortaya çıktığından beri Valentina kendini her zamankinden daha ulaşılmaz hissediyor. Ona bakışından, etrafında dolanışından etkilenmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum ama kırılma noktamdayım. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?"

Hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor ve cevabından korkarak titrek bir nefes alıyorum. "Hayır," diyor bana, ses tonu sert. "İstemiyorum."

Ona bakıyorum, dürüst olup olmadığını anlamak için elimden geleni yapıyorum. "O zaman ne demek istedin? Bana gerçeği söyle. İletişim kuracağımıza dair birbirimize söz verdik, değil mi? Bu benim için önemli. Bilmem gerek."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları her geçen saniye daha da kırılganlaşıyor. Benden başka birinin onu bu şekilde göstermesinden nefret ediyorum. "Karmaşık bir durum Luca," diyor titreyerek nefes verirken. "Ben... bana göre, senin gibi erkeklerin asla benim gibi kadınlarla birlikte olamayacağının kanıtı. Çok ihtiyacım olan bir hatırlatıcı, hepsi bu."

Elimi saçlarımda gezdirip derin bir nefes alıyorum. "Valentina, bu da ne demek oluyor?"

Uzaklara bakıyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Bunun bir önemi yok. Sen ve ben en başından beri ne olduğumuz ve ne olmadığımız konusunda çok nettik. Neden bunun hakkında konuşuyoruz ki?"

Hâlâ beni içeri almıyor. Ne zaman ilerleme kaydettiğimizi düşünsem, on adım geri g i d i y o r u z. Aramızdaki sınırları bu kadar iyi koruduğu için minnettar olmalıyım ama bundan nefret ediyorum. İmzaladığımız o lanet sözleşme benim çöküşüm olacak.

Bir an için dişlerimi sıktım. "Benim için önemli. Ortaya çıktığı andan beri beni deli ediyor. Bir keresinde Natalia'yla birlikte olma düşüncelerimin sana eziyet ettiğini söylemiştin, değil mi?" Başını sallıyor ve ben de şarap kadehimi boşaltırken bakışlarımı ondan ayırıyorum. "Benim için de öyle. Senin üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu merak edip duruyorum ve bu beni endişelendiriyor. Bunu itiraf etmek benim için gerçekten çok zor bebeğim, ama deniyorum. O lanet olası

beni rahatsız ediyor. Belki böyle hissetmeye hakkım yok ama kendime engel olamıyorum. Onun adını anmandan nefret ediyorum ve bana söylediğin şeyi düşünmeden edemiyorum. Neden *beni* sevmemenin sebebi o? Gördüğüm kadarıyla, bu sadece *ona* hala aşık olduğun anlamına gelebilir."

Tabağına bakıyor, başını kaldırmadan önce bakışları bir an için odaklanmıyor. Gözlerinde bu kadar belirsizlikle bana baktığını hiç görmemiştim. "Sana Ben'le aramızda ne olduğunu söylersem içinde bulunduğun korkudan kurtulacak mısın?"

Ona başımı sallıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Bana ne yaptı bilmiyorum ama kendimde değilim. Görünüşe göre o da bunu fark etmiş.

Valentina iç çeker ve başka tarafa bakar. "Sana ailemden bahsetmiştim, değil mi? Büyürken annem bana her zaman zengin erkeklere asla güvenmememi ve hayattaki konumumu unutmamamı söylerdi. Aşık olmaya hiç niyetim yoktu, hele de annemin beni hep uyardığı türden bir adama, ama Ben acımasızdı. Üniversitede tanıştık ve benimle aynı seçmeli derslere girmek ya da kampüsteki kafede yarı zamanlı işime gelmek gibi her türlü bahaneyi buluyordu. Her yerdeydi ve tek istediği beni bir randevuya götürmekti. Zararsız görünüyordu ve beni etkilemek için gerçekten zaman harcıyordu. Sonunda pes ettim ve çıkmaya başladık. Gerçekten kendi mutluluğumu bulduğumu düşündüm ve birkaç ay boyunca annemin gölgesinden kurtulduğumu hissettim. Geriye dönüp baktığımda komik geliyor. Mutlu olabileceğime gerçekten nasıl inanabilirdim ki?" Mizahsızca gülüyor ve onu görmek bile kalbimi kırıyor. Hiç kimse sevilmeyi onun kadar hak etmiyor.

"Ama sonra annem bir kaza geçirdi ve büyükannemle ona bakmak için okulu bırakmak zorunda kaldım. Ben bana uzun mesafe yapabileceğimize ve hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair güvence verdi ve ben de ona inandım. O da bunu kolaylaştırdı. Beni her gün aradı ve sürekli mesaj attı. Onun için tek kişi olduğuma ve ilişkimizin her şeye rağmen ayakta kalabilecek kadar güçlü olduğuna gerçekten inanıyordum. Doğum gününde onu görmeye gitmek için yeterince para biriktirdim. Ona sürpriz yapacağımı ve beni gördüğüne sevineceğini düşündüm..."

Titreyerek nefes alıyor ve bakışlarını indiriyor. "Yatak odasına girdiğimde onu ortak arkadaşlarımızdan birinin üstünde buldum. Bu beni yıktı ama basit bir ihanetten daha fazlasıydı. Annemin beni uyardığı her şeyin kanıtıydı. Hayatımın farklı olacağını, onun başına gelenlerin benim başıma asla gelmeyeceğini düşünmüştüm ama yaşadığım ilk ilişki

tam da bana söylediği gibi sona erdi. Sanırım o zaman aşka inanmayı gerçekten bırakmış olabilirim."

Pencereden dışarı bakıyor ve iç geçiriyor. "Gerçekten endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum Luca. Belki biraz kızgınlık olabilir ama hepsi bu."

"Anlıyorum," diye mırıldandım, hikâyesi hakkında ne hissedeceğimden emin olamıyordum. Annesinin zihnine kazıdığı inançlarla mücadele etmenin yeterince zor olduğunu düşünüyordum, ama bir zamanlar bu kısıtlamalara karşı isyan ettiğini bilmek, sadece yanlış olduğu kanıtlanmak mı? Onun gibi olmadığımı görmesini sağlamak benim için neredeyse imkânsız olacak. Yaşadığı ihanet yüzeyden daha derine işliyor ve umutsuzca istediğim kalpte bana yer olmayabilir.

"İki hafta önce ofise ilk geldiğinde ikiniz ne konuştunuz?" Keşke ona hiç zaman ayırmasaydı. Gözlerinde suçluluk duygusu parlıyor ve ben geriliyorum.

"Beni geri istediğini söyledi," diyor sesi yumuşak.

Karnım zil çalıyor, onunla birlikte olduğu düşünceleri zihnimi dolduruyor. İkisi aynı rol için rekabet ediyor olabilirler ama bu yüzden birbirlerini istediğimden çok daha sık görüyorlar. Ya geç bir iş gecesi bir sohbete, bağışlamaya... çalıntı bir öpücüğe dönüşürse?

Onun adını aynı şekilde inler miydi? Dudakları benim için olduğu gibi onun için de ayrılır mı? Onun vücudunu benden daha mı iyi tanıyor? Onun ilk aşkı olduğu açık, ama büyük olasılıkla tek *ilk* aşkı bu değil. Bir kadın ilk aşkını asla unutmaz derler ve ben bunun doğru olduğundan endişelenmeye başlıyorum.

"Luca," diyor, ses tonu nazik. Yüzümü tamamen ifadesiz tutarak başımı kaldırıyorum. "Ona deli olduğunu söyledim ve tartıştık. Endişelenecek bir şey değil ama bu konuda sana yalan söylemek istemedim."

"Evli olduğunu biliyor mu?"

Gözleri bir parça büyür ve başını sallar. Tabii ki bilmiyor. Kimsenin öğrenmemesi konusunda çok kararlıydı. Bunun nedenlerinden biri de o muydu? Bana ona karşı hissettiği tek şeyin kızgınlık olduğunu söyleyebilir ama aşk ile nefret arasında ince bir çizgi vardır. Ona baktığında hala bir şeyler hissediyor olması beni endişelendiriyor.

Sunucumuz masayı topladı ve ben hesabı alırken ikimiz de sessiz kaldık. Bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim. Çıkışa doğru yürürken parmaklarım onunkilere değiyor ve ben daha elini tutamadan o çekiliyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Kendi lanet karım elimi bile tutmuyor.

ve bu beni sonsuza kadar kızdırıyor. Ben'e karşı bir şey hissetmediğini söyleyebilir ama Ben onu benden uzaklaşmasına neden olacak kadar etkiledi.

"Luca Windsor?"

Valentina geriliyor, vücudu kaskatı kesiliyor ve arkama dönüp baktığımda Miguel Garcia'nın restoranın önünde durduğunu, gözlerinin Valentina'dan bana doğru kaydığını görüyorum. Elini uzatıyor, ben de tereddütle sıkıyorum, ülkenin en büyük sigorta şirketinin CEO'sunun karıma neden böyle düşmanca baktığını anlayamıyorum. O gözbebeklerine değer vermiyor mu?

"İzini bulmak zor bir adamsın Luca," diyor bana, Valentina'ya dönüp bakmadan önce. Kaşlarını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Ofisinizi birkaç kez aradım ve sekreterinize e-posta gönderdim, ama nedense ne kadar yatırım yapmayı teklif edersem edeyim, her zaman programınızın dolu olduğunu söylüyorlar."

Göz göze geldiğimizde Valentina'nın gözlerinde bir panik belirtisi var ve sonra yere bakıyor. Potansiyel müşterileri, özellikle de zaten iş ilişkimiz olan müşterileri bilerek görmezden gelmek onun yapacağı bir şey değil. Bütün bunlar da ne demek oluyor? Her bir Windsor sigorta poliçesinden onun sorumlu olduğunu biliyor. Sigorta fonlarının bir kısmını bile bize yatırırsa, bu oyunun kurallarını değiştirebilir.

Garcia ailesi de Windsor ailesi kadar nüfuzlu ve geniş. Tüm imparatorluklarıyla kıyaslandığında, Miguel ve ReInsure küçük patates kızartmasıdır - Garcia ailesi işte bu kadar güçlüdür. Miguel ailenin başı değil ama ailenin en kârlı şirketlerinden birinin CEO'su olacak kadar güçlü. Hafife alabileceğim biri değil.

Miguel'e dönüp baktığımda onu karıma bakarken buluyorum. Daha yaşlı ama yakışıklı olduğunu ben bile inkâr edemem. Önce *Ben'le* uğraşmak zorundaydım, şimdi de bu herif aniden ortaya çıktı. Belki de karımı yeterince meşgul etmiyorumdur, eğer tüm bu lanet meyve sineklerini çekecek zamanı varsa.

"Sen hatırlamıyor olabilirsin," diyor bana, "ama ben senin çok daha küçükken kucağımda oturduğunu hâlâ hatırlıyorum. Babanla arkadaştık."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Gerçekten de hatırlamıyorum. Duygusal bir insan değilim Bay Garcia, ama tanımadığım insanların ailemden bahsetmesi kadar nefret ettiğim bir şey yok."

Şaşırmış görünüyor ve başını sallıyor. "Pekala, bunu anlayabilirim." Cüzdanına uzandı ve bana bir kartvizit uzattı. "Sekreterinize

Birkaç ay önce karşılaştığımızda bir kartvizit vermişti ama belli ki hiç almamışsınız."

Ona bakıyorum ve elimi Valentina'nın sırtının alt kısmına koyuyorum. "Gerçekten de bir tür yanlış anlaşılma olmuş gibi görünüyor," diyorum ona, öfkeme rağmen sesim yumuşak. "Anlaşılan Valentina'nın sadece bir sekreter olduğunu düşünüyorsunuz. Yanılıyorsunuz. O herkesten çok güvendiğim tek kişi, benim sağ kolum, fiili eş CEO'm. Eğer size toplantı izni vermediyse, bunun bir nedeni vardır. Nedenini bilmeme gerek yok ve açıkçası umurumda da değil. Hayır diyorsa, hayır demektir. Onun fikrine her şeyden çok saygı duyuyorum ve size de aynısını yapmanızı şiddetle tavsiye ediyorum."

Karım bana öyle şaşkın ve takdir dolu bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu ne kadar takdir ettiğimin farkında değil mi? Belki de farkında değil. Ne de olsa bunların hiçbirini ona söylemedim. Belki de söylenmeden bıraktığım sözler beklediğimden daha fazla zarar verdi.

Onu kapıya kadar götürdüm, karımı eve götürmeye hazırdım. Bütün gece tam bir karmaşa içinde geçti. Birlikte biraz zaman geçirmek istemiştim ama tek yaptığım kendimi ondan daha da uzak hissetmemi sağlamak oldu.

Vale anahtarlarımı uzatıyor, ben de karım için kapıyı açıyorum ama bana bakmıyor. Gözleri Miguel'in üzerindeydi.

Arabayı çalıştırırken huzursuzum ve bir an için arkama yaslanıyorum. "Önce Ben, şimdi de Miguel," diye mırıldanıyorum, gözlerim bir an için kapanıyor. "Onların sahip olup da benim sahip olmadığım şey ne?"

Valentina bana doğru dönüyor, bakışları işkence ediyor. "Luca," diyor sesi titreyerek. "Öyle değil, yemin ederim. Miguel... o... o benim babam."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Ülkenin en büyük sigorta şirketinin CEO'su Miguel Garcia onun *babası mı*? Yaptığım sayısız geçmiş araştırmasında bu nasıl fark edilmemiş olabilir?

Bunun benden gizli kalmasının tek bir yolu vardı. *Büyükannem.* Bunu biliyor ve açıklamamayı seçmiş olmalı, ama neden?

Chapter Forty-Three

LUCA

"Seni buraya bu kadar erken getiren ne? Valentina'yı neden getirmedin?" diye soruyor büyükannem yemek masasında karşıma otururken. Çalışanları ikimize de kahvaltı servisi yapıyor ama benim iştahım hiç yok.

"Erken saatte bir toplantısı vardı," diyorum ona dürüstçe. "Ayrıca, bu konuşma için onun orada olmasını istemedim."

Büyükannemin tatlı gülümsemesi eriyip gidiyor ve yerini normalde ailemiz dışındakiler için sakladığı acımasızlığa bırakıyor. "Anlıyorum," diyor ve devam etmek için elini sallıyor.

"Miguel Garcia."

Yüz ifadesi sertleşiyor ve iç geçiriyor. "ReInsure'un CEO'su, değil mi?"

"Cahil gibi davranma," diyorum ona sabırsızca. Büyükannemi diğer tüm kardeşlerim kadar severim ama ilişkimiz her zaman

Farklı. Hiçbir zaman o kadar yakın olamadık, çünkü kardeşlerimin aksine, onun her zaman bizim çıkarlarımızı düşündüğünü hissetmiyorum. Eğer öyle olsaydı, Natalia ile nişanlanmamı asla istemezdi. Ayrıca, Ares'in gerçekten sevdiği kadının kız kardeşi değil de *Raven* olduğu hepimiz için açıkken, onu mutluluğa daha erken itmemiş olması da içime sinmiyor. Duygularımızı ve mutluluğumuzu çıkarlarının üstünde tutacağına inanmıyorum. Kardeşlerim ona duydukları sevgi ve ailemizi kaybettiğimizde bizi yanına aldığı için duydukları minnettarlıkla kör olmuş durumdalar ama ben değilim.

"Ne zaman öğrendin?" diye soruyor hayal kırıklığıyla.

Ona bakıyorum, doğru kelimeleri seçmek için elimden geleni yapıyorum. Bildiğim tek şey Miguel'in Valentina'nın babası olduğu, ama geri kalan her şey şu anda sadece spekülasyondan ibaret. Gerçi o bunu bilmiyor.

"Valentina bana onun kim olduğunu söylediğinde parçaları birleştirmek zor olmadı. Bu bilginin benden saklanmasının tek yolu, Silas'tan bunu bana açıklamamasını özellikle istemiş olmanızdı. Ondan sonra gerisini anlamak kolay oldu. Bunu neden yaptın?"

Tabağına bakıyor ve iç geçiriyor. "Val'in sana ondan bahsetmesine şaşırdım. Bu onun için hassas bir konu ve bu konuda açılacağını hiç düşünmemiştim. Ne de olsa onun için ölmüş gibi davranıyor." Büyükanne saçının bir tutamını kulağının arkasına itiyor ve gözlerim elinin titremesine odaklanıyor. Tuhaf. Onu daha önce hiç gergin gördüğümü sanmıyorum.

"Ne yapmamı isterdin, Luca?" diye sorar, üzgün bir halde. "Başvuranlar listesinde adını gördüğümde onu hemen tanıdım. Val doğduğunda ailesini ziyaret etmek için senin ailene eşlik ettiğimi hâlâ hatırlıyorum, biliyor musun? Baban ve Miguel üniversiteye birlikte gitmişlerdi ve Miguel evden ayrıldığında baban onu destekleyen birkaç kişiden biriydi. Onları ne kadar desteklediğini ve Miguel ailesini terk ettiğinde ne kadar üzüldüğünü hatırlıyorum. Babanın Miguel'le arkadaşlığı Val'den ayrıldığı gün sona erdi. Biliyorum ki eğer hala buralarda olsalardı, annen ve baban Val için ellerinden geleni yaparlardı. Val hatırlayamayacak kadar küçüktü ama küçükken ona tapıyorlardı."

Çayından bir yudum alıyor ve bir an için sessizliğe gömülüyor, bana da haberi sindirmem için bir an veriyor. Büyükannem ailemden nadiren bahseder ve bu daha önce hiç duymadığım bir hikâye. Her nasılsa, babamın Valentina'yı terk ettiği için Miguel'le bağlarını kopardığını hayal edebiliyorum ve bu düşünce

beni garip bir şekilde gururlandırıyor. Onunla evlendiğimi bilselerdi ne düşünürlerdi merak ediyorum.

"Özgeçmişi boş görünüyordu ve iş bulamayacağından endişe ediyordum. Ona bir şans vermekten zarar gelmeyeceğini düşündüm. İyi ki de öyle yapmışım, çünkü şimdiye kadar verdiğim en iyi işe alım kararı olduğu ortaya çıktı. İşinde mükemmeldi ve hala da öyle." Büyükanne duraksıyor ve başını sallıyor. "Ama işine kısmen babalarınız arasındaki dostluk sayesinde girdiğini bilseydi, işi bırakırdı. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyor ve ne yazık ki o da onu gizli tutmak istiyor. Perde arkasında onun iş aramasını engelliyordu. Onun yüksek profilli bir işe girmesine asla izin vermezdi, çünkü terk ettiği ailesini kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Onun kendi kızı olduğunu ancak bundan bir çıkar elde edecekse kabul ederdi."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları yalvarıyor. "Peki ya sen? Onu gerçekten art niyetle işe aldığımı ve işini gerçekten adam kayırma yoluyla elde ettiğini bilseydin, bunu yaşamasına izin verir miydin? Onu ilk işe aldığımda ondan nefret ettin ve hayatını zorlaştırmak için elinden geleni yaptın. Bu bilgiye sahip olsaydın ne olurdu? Bunu ona karşı kullanırdın, değil mi?"

Suçluluk duygusu içimi kemirirken arkama yaslanıyorum. Yıllarca onunla alay ettim, işini almak için el altından bir şeyler yapmış olması gerektiğini söyledim ve o da sırf beni haksız çıkarmak için yıllarca canını dişine takarak çalıştı. Eğer bunu öğrenirse, uğruna çok çalıştığı her şey lekelenmiş gibi hissedecek.

"Karım asla öğrenemez," diyorum, sesim kısık.

Büyükanne gülümsüyor. "Yıllardır bu konuda tek kelime etmedim Luca. Neden şimdi başlayayım ki?"

Bir an için ona bakıyorum, onu yeni gözlerle görüyorum. "Onu neden benim yanıma yerleştirdin?"

Kıkırdıyor ve başını eğiyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme. "Çünkü senin yanında gelişeceğini biliyordum. Ona söylemeye devam ettiğin sert sözlerden bihaber değilim ama onu eğitmek için ne kadar çaba harcadığının ve ona verdiğin sayısız şansın da farkındayım. Başkalarını asla affetmeyeceğiniz hatalar yaptığında bile ona sıkıca tutundunuz. Tüm bunlar boyunca ona bağırmış ve sözlerinizle kendisini korkunç hissetmesine neden olmuş olabilirsiniz, ancak onun yanında durdunuz ve her bir hatasını düzelttiniz. Birkaç kez, bazı hataları halının altına süpürecek kadar ileri gittiniz, şirketin bazı hatalarını öğrenmeyeceğimi düşündünüz.

kayıplar Val'in hatalarının doğrudan bir sonucuydu. İşte bu yüzden Luca. Çünkü sözlerinle davranışların her zaman tutarsız oldu ve ben senin isteksizliğine rağmen ona hak ettiği şansı vereceğini biliyordum. Ona, sana ve birlikte ne olabileceğinize dair bir şans verdim."

Ona kaşlarımı çatıyorum, düşüncelerim aniden hiç düşünmediğim bir yöne doğru kayıyor. Sonunda aşık olacağımızı düşünerek Valentina'yı bana doğru itmemişti herhalde? Düşüncelerimden sıyrılıp iç geçiriyorum. Tabii ki düşünmemiştir. Birlikte olmamızı isteseydi, en başta beni kendisiyle evlendirirdi, değil mi?

Chapter Forty-Four

VALENTINA

"Bana katılmak istediğine emin misin?" Onuncu kez soruyorum, bir yanım fikrini değiştireceğini umuyor. Bugün Abuela'nın evinde kalmamız gerekiyordu ama onu yanımda eve getirme konusunda gerginim. Bunu aylardır erteliyorum ama artık bahanelerim tükeniyor. Daha fazla uzak kalırsam, Abuela'yı inciteceğim.

Annemin önünde rol yapmak yeterince zorken bir de babamı öğrenince daha da endişeleniyorum. Bunun da ötesinde, Luca son zamanlarda tuhaf davranıyor ve ben buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Daha nazik ama aynı zamanda daha sessiz ve çok daha mesafeli. Babamla ilgili soruları olacağından emindim ama bu konuda hiçbir şey söylemedi ve nedenini anlamıyorum.

"Tek başıma gidebilirim. Kuralları ihlal etmiş olmayız. Sadece bir geceliğine uzakta olurum."

Geçmişimden utanmam gerekmiyor ama ona çizdiğim resmin tam tersi olan bir yanımı göstermekten korkuyorum. Hayatımın sadece bir alanında kendime güvenen ve saygı duyulan biri olmak istiyorum. Luca ile birlikteyken, işteyken, her zaman olmak istediğim versiyonum olabiliyorum. Gerçek beni tanırsa bana artık aynı gözle bakmayacağından korkuyorum.

Evliliğimizin her geçen ayında daha da güvensizleşiyor ve korkuyorum. Onun evlendiğini sandığı kadınla benim içimdeki kadın aynı değil ve sonunda bunu fark ettiğinde beni terk etmesinden korkuyorum. Aynı zamanda, küçük bir parçam bunu anlasa bile beni aynı şekilde isteyeceğini umuyor. Asla arzulamayacağıma dair kendime yemin ettiğim bir şeyi bu kadar çaresizce istemek sarsıcı bir duygu.

Luca beni sessizce arabaya götürüyor. "Annenin hâlâ senin için endişelendiğini biliyorum," diyor sonunda, sesi yumuşak. "Seninle daha yeni yeni konuşmaya başladı. Bensiz gelirsen ne düşünür?"

O haklı, elbette. Yine de hangisinin daha kötü olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum; eve onsuz gitmek mi yoksa ailemin gerçekte nasıl biri olduğuna tanık olması mı? Babam hakkında aşağılayıcı yorumlar duymak bir şey, ama şimdi babamın kim olduğunu bildiği için daha da kötü.

Düşüncelere o kadar dalmışım ki evin önüne geldiğimizi bile fark etmiyorum. Luca arabanın kapısını benim tarafımda açana kadar kendime gelemiyorum. Bana elini uzatıyor, ben de dikkatle elimi onunkine koyuyorum, bakışlarım alyansımda duraklıyor.

Üç elmas. Birlikte geçirdiğimiz her yıl için bir tane. Bu evliliğin üzerimdeki etkisi konusunda endişelerim giderek artıyor. Her şey bittiğinde, hiçbir zarar görmeden yürüyüp gidecek miyim, yoksa bende iz bırakacak mı?

"Val," diyor annem içeri girdiğimizde, ifadesi taş gibi. Bizi gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor ama beklediğim kadar kızgın da değil. "Luca." Onun adını söylerken sesi titriyor. Onu patronumdan başka bir şey olarak görmenin onun için zor olduğu açık.

"Git hadi. Eşyalarını kaldır. Ben çay yapacağım. Büyükanne uyuyor, sessiz ol."

Başımı sallıyorum ve Luca'yı merdivenlerden yukarı çıkarıyorum, sinirlerim tepemde zonkluyor. "Valentina," diyor. "Bu kadar gergin olmayı bırak. Benim evimdeydin.

büyükannemin evini sayısız kez ziyaret ettim. Bu da farklı değil."

Ona dönüp bakıyorum ve başımı sallıyorum. Hayır. Hiç de aynı şey değil. O saf bir lüks içinde büyüdü, etrafı ona tapan kardeşleriyle çevrili. Benim hayatım her yönden onunkinin tam tersi ve bir şekilde ne kadar uyumsuz olduğumuzu fark etmesinden korkuyorum. Umursamamalıyım, çünkü bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorum, ama umursuyorum.

Eski yatak odama girdiğimizde Luca kıkırdıyor, yüz ifadesini hayranlık aydınlatıyor. Duvarlarımdaki sarı post-it notlara bakıyor ve parmaklarının ucuyla üzerlerinde geziniyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme. "Demek bunlara olan aşkın genç yaşta başladı, ha?"

Onun yanında durup duvarlarımı süsleyen motivasyonel alıntılara bakıyorum. Hayatım boyunca, sadece umut etmeye devam edersem içinde bulunduğum koşullardan kurtulabileceğime inandım, ben de aynen öyle yaptım. Olumsuzluklara rağmen daha iyi bir hayat için savaşmaya ve umut etmeye devam ettim. Tüm bu küçük notlar, pes etmeye hazır olduğum zamanlarda kendimi ayakta tutma çabalarımdı.

"Bu nedir?" diye soruyor, gökyüzünü mükemmel bir şekilde yansıtan bir gölle çevrili büyük bir ağacın resmini işaret ederek. Duvarımda asılı olan tek fotoğraf bu ve sayısız yapışkan notumun arasında göze çarpıyor.

Ona bakarken gülümsüyorum. "Bunun nerede olduğundan bile emin değilim, biliyor musun?" İtiraf ediyorum. "Bir gün internette gördüm ve bana sonsuz ilham verdi. Muhtemelen saçma olduğunu düşünüyorsun ama ben kendimi o ağaç gibi hissediyorum. Ona bakmak bana benim de olumsuz koşullarda gelişebileceğimi ve tek başıma olsam bile güçlü olabileceğimi hissettiriyor. Suyla çevrili olarak büyümüş, etrafında başka ağaç yok, yine de görülmeye değer bir manzara, tereddütsüz ve özür dilemeyen. Etrafı doğa koşullarıyla çevrili, eminim zaman zaman eğiliyor ama asla kırılmıyor. Bir gün onu bulmak istiyorum. Bulduğum günün asla unutamayacağım bir gün olacağına dair içimde bir his var."

Luca'nın bana baktığını görmek için resimden başımı kaldırıyorum, bakışları kalbimi çarptıran bir şeyle dolu. "Ya bu?" diye soruyor, yapışkan notlarımdan birini göstererek. "*Aut viam inveniam aut faciam,*" diye mırıldanıyor. "Bu ne anlama geliyor? Bunu birkaç notun üzerine yazmışsın ve ofisteki masana da yapıştırmışsın."

Bunu fark etmesine şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Kabaca *ya bir yol bulacağım ya da bir yol yaratacağım anlamına geliyor*. Bu benim en sevdiğim söz ve yıllar boyunca beni ayakta tutan da bu oldu."

Odamdaki tek boş duvara yaslanıp beni kendine çekiyor, saçlarımı yüzümden çekerken dokunuşu nazik. "Peki ya sen? Yaptın mı?

Bir yol bulabilir misin?"

Gözlerinin içine bakıyorum, kalbim yüksek sesle çarpıyor. Bazen bana belli bir şekilde bakıyor ve bu her şeyin kaybolmasına neden oluyor, tek görebildiğim o olana kadar. "Henüz emin değilim," diye fısıldıyorum.

Luca yüzümü avuçluyor, dokunuşu şefkatli. "Emin olman için ne gerekiyor?" diye soruyor ve birdenbire neden bahsettiğimizden emin olamıyorum. Son zamanlarda böyle davranıyor, bakışları dalgınlaşıyor, sanki yanındayken beni özlüyormuş gibi.

Luca yavaşça eğiliyor, dudakları benimkilerin üzerinde bir, iki kez geziniyor, sonra onları tamamen yakalıyor. Beni daha yakına çekerken inliyor ve beni duvara yaslayıp elini saçlarıma dolayıncaya kadar bizi döndürüyor. Onun öpücüklerinde, aramızdaki bu şeyde kendimi kaybedebilirim. Kendime bir daha asla yapmayacağımı söylediğim tek şeyi yapma isteği uyandırıyor bende.

Elleri aşağıya iniyor ve beni kollarının arasına alıyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak kalçalarına dolanıyor ve onun benim için ne kadar sert olduğunu hissetmek bile içimde bir arzu patlamasına neden oluyor. Beni her zaman bu kadar çok istediğini bilmenin çok güçlendirici bir yanı var.

"Valentina," diye inliyor dudaklarıma karşı, ağzı boynuma doğru iniyor. Dokunuşu çaresiz ve ben bundan zevk alıyorum. Onu itiraf etmek istediğimden daha fazla özledim. Son birkaç gün tuhaftı, aramızdaki mesafe aşılamaz gibi görünüyordu ama bana bu şekilde dokunduğunda hepsi yok oluyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. "Bunu yapmamalıyız," diye fısıldıyorum. "Ya annem gelip bizi bulursa?"

Dişleri boynumu sıyırırken kıkırdıyor. "O zaman çabuk olsak iyi olur."

Luca'nın avuç içi karnımdan aşağıya, giydiğim eteğin içine doğru kayıyor, ta ki başparmağını dantelli iç çamaşırıma bastırana kadar. Islak olduğumu fark edince inliyor ve alnı benimkine düşüyor. "Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu," diye fısıldıyor. "Amının benim için her zaman hazır olması."

İç çamaşırımı kabaca kenara ittiğinde yanaklarım kızarıyor. "Sana ihtiyacım var bebeğim. Hemen şimdi."

Başımı sallıyorum ve kot pantolonunun düğmelerini çılgınca açıyorum, düşüncelerim arzuyla gölgeleniyor. Ellerim sikine dolandığında bana bakışı asla eskimeyecek. Sanki benim merhametime kalmış, tüm dünyası benim etrafımda dönüyormuş gibi bakıyor.

Onu içime doğru yönlendirirken Luca'nın gözleri benimkilerde ve bana gösterdiği saf arzu sadece kendi ihtiyacımı artırıyor. "Ne kadar güzel bir amcık," diye inliyor içime tamamen girerken.

İnliyorum ve o başını sallıyor, beni susturmak için elini dudaklarıma götürüyor. "Hayır, bebeğim," diye fısıldıyor. "Sessiz ol." Beni yatak odamın duvarına yaslamış, bir eli ağzımda, diğer eli altımda, beni ayakta tutarak bu şekilde beceriyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum ve ağzımı açıyor, iki eli de kalçalarıma gidiyor. Kalçalarımı sıkıca tutuyor ve bizi döndürüyor, böylece duvara yaslanıyor. İçime sokmak yerine beni sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyor, hareketleri sert. Beni o kadar kolay idare ediyor ki sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi.

"Böyle mi?" diye soruyor, beni hafif bir açıyla tutarak.

Nefesim kesiliyor ve bir iniltiyi bastırıyorum. *"L-Luca,"* diye fısıldıyorum. Beni o açıyla aldığında bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve sırıtışından çözülüşümü izlemenin her saniyesinden zevk aldığını anlıyorum. "Yapamam," diye inliyorum. "Bu çok fazla." Çok derin hissettiriyor ve içimde hareket etme şekli beni çıldırtıyor. Her itişte, hoşuma giden şekilde beni itiyor ve o da bunu biliyor.

"Yapabilirsin," diye söz veriyor bana. "Alabilirsin, bebeğim."

Beni daha sıkı kavrıyor ve hızını artırırken dudağını ısırıyor. Bana bu şekilde bakmasına dayanamıyorum. "Ben... Ben... yapamam..."

"O zaman benim için gel, karıcığım. Bana en sevdiğim manzarayı sun, Valentina." Bizi döndürüyor ve beni sertçe duvara doğru itiyor, kaslarım onun etrafında kasılırken siki tamamen içime giriyor. Eli dudaklarıma dolanıyor, beni uçurumun kenarına götürürken inlemelerimi bastırıyor.

"Siktir," diye inliyor, alnı benimkine düşüyor, nefesi kesiliyor. "Sana asla doyamayacağım. Saçlarımız ağardığında ve yaşlandığımızda da seni böyle isteyeceğim."

Gözlerim açılıyor ve elini dudaklarıyla değiştirip beni yavaşça öperken kıkırdıyor. "Ben de sana doyamıyorum," diye itiraf ediyorum, kalbim hızla çarpıyor. O... o gerçekten benimle sözleşmemizin dışında bir gelecek düşünüyor olabilir mi? Bunu düşünmek için kendime izin bile vermedim.

"Val?" Kapımın yanında annemin sesini duyunca Luca'yı sertçe itiyorum, gözlerim panikle irileşiyor. Beni anında yere indiriyor ve ellerim aceleyle vücudumda geziniyor.

her şey örtülü ve temiz. Luca'nın hareketleri de aynı derecede hızlı ve annem içeri girdiğinde yüzünde masum bir ifadeyle kot pantolonunu çekip benden birkaç adım uzaklaşması sadece bir saniyesini alıyor.

Kaşlarını çatıyor ve aramızda bakışıyor, kaşları kalkık. Luca'dan normalden daha uzakta duruyorum ve yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna hiç şüphem yok. Şüpheli göründüğümüze hiç şüphe yok ve birden kendimi yaramaz bir ergen gibi hissettim.

"Aşağıya gel," diyor, sesi kısık. "Abuela şimdi uyandı.
Seni görmek istiyor."

Başımı sallıyorum ve bizden hoşnut olmadığı belli bir şekilde çıkıp gidiyor. "Sence fark etmedi, değil mi?" Tamamen utanmış bir şekilde sordum. Onunla bu anı yaşamaya ihtiyacım vardı ama daha kötü bir zamanda gelemezdi.

Luca gülüyor ve başını sallıyor, gözleri parlıyor. Gözlerinde kalbimi yeniden hızlandıran bir bakışla bana doğru yürüyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"Oh, biliyor," diyor, kolu belime dolanıyor. "Ama biz evliyiz, bebeğim. Sorun yok. Ben gerçekten bu evden atılmadan önce gidip büyükanneni karşılayalım." Beni öpüyor, geri çekilmeden önce dokunuşu bir an sürüyor, alnını benimkine bastırıyor. Her zaman böyle olmamızı istiyorum. Aramızdaki son mesafeye neyin sebep olduğundan emin değilim ama bunu silmek için her şeyi yaparım.

Chapter Forty-Five

VALENTINA

Abuela ona çocukken ne kadar yaramaz olduğumu anlatırken Luca'ya gizlice bakıyorum, acı tatlı bir duygu.

"Şuna bak," diyor ona eski bir fotoğraf albümünü göstererek. "O bebeği o kadar çok severdi ki elinden almaya kalksan ağlardı. Sanırım o bebeği beni sevdiğinden daha çok seviyordu."

Abuela iyi görünüyor ve ben bunu ona borçluyum. Günün her saati bakımının yapılmasını sağladı ve hatta evdeki herhangi bir şeyin onun için tehlikeli olup olmadığını değerlendirmek için bir ekip bile getirtti. Görünüşe göre Abuela'nın sevdiği hiçbir şeyi almadan birçok şeyi temizlediler ve çok daha fazla alan yarattılar. Evinin onun için rahat ve tanınabilir kalmasını sağladılar ve bunun için daha fazla minnettar olamazdım.

"Val," diye mırıldanıyor annem kanepede yanıma otururken, gözleri Luca'da. Abuela ile sohbete dalmış, ona sonsuz bir sabır ve nezaketle davranıyor. Ne bekleyeceğimden emin değildim ama endişelenmemeliydim. Aileme kendi ailesine davrandığı gibi davranıyor ve hiç de rahatsız görünmüyor. "Söyle bana," diyor annem, sesi yumuşak. "Mutlu musun?"

Gözlerimi Luca'dan ayırıp ona bakıyorum, bana bunu sormasına şaşırıyorum. En son ne zaman benim mutluluğumla uzaktan yakından ilgilendiğini hatırlamıyorum. Belki de bir kızın annesinden beklemesi gereken türden bir soruydu bu, ama benim için durum böyle değil. Bir an için Luca'ya dönüp bakıyorum, dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. "Evet," diye fısıldıyorum. "Çok mutluyum."

Bakışlarımı takip ediyor ve iç geçiriyor. "Umarım yanılıyorumdur," diyor, sesi o kadar yumuşak ki neredeyse kaçıracağım.

İçgüdüsel olarak geriliyorum, babamdan ve ona nasıl haksızlık ettiğinden bahsetmeye başlayacağından endişeleniyorum. Luca'nın duymasını istemiyorum, özellikle de artık babamın kim olduğunu bildiğine göre. Belki aptalca ama yarattığım dış görünüşü korumak istiyorum. Birlikte böyle keyifli bir akşam geçirdiğimiz pek sık olmuyor ve sadece bu gece için kendimi, mutlu bir evliliği olan ve sevgi dolu ailesiyle çevrili bir kız olduğuma inandırmak istiyorum.

"Sadece dikkatli olun," diye ekliyor. "Günün sonunda, tüm erkekler aynıdır. Sadece tek bir şey isterler. Şu anda her şey iyi ve eğlenceli olabilir ama parıltısı geçecektir. Baban da aynıydı. Senin için çok endişeleniyorum Val. Onunla evlenmeni hiç istemedim. Ne de olsa evlilik iki eşit kişi arasında olmalı. Senin incinmeni istemiyorum."

Gözlerimin bir an için kapanmasına izin veriyorum. "Lütfen yapma," diye fısıldıyorum. "Bu gece olmaz anne."

Kaşlarını çatıyor ve ben de kendimi kaçınılmaz şikâyet yağmuruna hazırlıyorum. Anneme göre, ona sahip olduğum için daha minnettar olmalıyım, yaşadığı her şey için daha dikkatli olmalıyım. Çoğu zaman öyleyimdir ama bu gece bunu yapamıyorum.

Annem ağzını açıyor, ama daha bir şey söyleyemeden Luca'nın irkildiğini fark ediyorum. Abuela koluna sertçe vuruyor ve ben de şok olmuş bir şekilde onlara doğru dönüyorum.

Şaşkınlıkla ona bakıyor, yüz ifadesi gerçek bir endişe ve korkuyu yansıtıyor. "Kimsin sen?" diye sorar, gözleri panikle doludur. "Sen... neden benim evimdesin? Değerli hiçbir şeyim yok," der Luca'ya.

Sıçrayıp bir adım geri atıyor ve sehpaya çarpınca neredeyse takılıp düşüyor. Hemşiresinin ona ulaşması sadece bir saniyesini alıyor, hareketleri hızlı ama nazik.

"Abuelita," diyorum ayağa kalkarken, ses tonum sakinleşiyor. "O benim kocam, Abuelita. Sorun yok."

Bana doğru dönüyor, ama gözlerinde hiçbir tanıma yok. Kolunu kaldırıp bana vurmaya çalıştığında kalbim sıkışıyor. Geri çekildim, şok olmuştum.

Büyükannem her zaman benim dünyam olmuştur ve onun bana zerre kadar tanımadan bakması beni öldürüyor. Her zaman tanıdığım en zeki ve en cesur insanlardan biri olmuşken, onun akıl sağlığının bu şekilde bozulmasını izlemek acı veriyor.

"Git," diyor annem, ses tonu ısrarcı. "Odana git. Etrafında çok fazla insan olursa daha da tedirgin olur. Sorun yok Val. Her şey yoluna girecek ama gitmen gerek."

Abuela'nın bağırışları şiddetlenirken Luca elimi tutuyor ve beni oturma odasından dışarı çıkarıyor. Oturma odamızda neden bir hemşire olduğunu anlamadığı açık ve perişan ifadesi yol boyunca aklımdan çıkmıyor.

Luca beni yatağıma oturtuyor ve önümde diz çöküp ellerini ellerime koyuyor. "Valentina," diye fısıldıyor, sesi acı dolu. "İyi misin?" Gözlerim alyansına takılıyor ve yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Luca yüzümü kavrıyor ve başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor, bakışları endişeyle dolu. "Ağlama bebeğim," diye mırıldanıyor. "Lütfen aşkım. Sana söz veriyorum, sağlık ekibimiz sana en iyi tedaviyi vermek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

büyükanne ihtiyacı olan desteği alacaktır."

Başımı sallıyorum ama gözyaşlarım sadece daha fazla akıyor. Luca yanıma oturuyor ve beni kucağına çekiyor, kalbim çok farklı şekillerde kırılıyor. Tek kelime bile etmiyor. Tek yaptığı beni yatağa çekmek, ta ki ben yarı yarıya onun üstünde yatana, yüzüm boynuna gömülene kadar. Ben ayrı düşerken beni sıkıca tutuyor, dokunuşu rahatlatıyor.

"Keşke onunla daha önce tanışabilseydin. Büyükannem benim için dünyalara bedel. O olmasaydı, bugün olduğum kişi olamazdım. O her zaman parlayan bir ışık oldu, dünya karanlığa gömüldüğünde benim fenerim oldu. Onu çok severdin. Çok komik, çok anlayışlı ve çok iyi bir aşçı."

Başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve başını sallıyor. "Biliyorum aşkım," diye mırıldanıyor. "Hatırlıyor musun, büyükannenin

Taquitos? Tam bir felaketti ama bir gün ondan bana öğretmesini isteyeceğim. Ve haklısın, o gerçekten komik. Onlara bizden ilk bahsettiğimizde seninle nasıl alay ettiğini ve bana şeytan dediğini hatırlıyor musun?"

Yanağımı okşuyor ve gülümsüyor. "Acıdığını biliyorum bebeğim, ama bu dönemler o değil. Sadece kafası karışık ve korkmuş durumda ve bu şekilde tepki vermesi çok doğal. Bunun için onun hakkında asla kötü düşünmeyeceğim, bu yüzden onu nasıl algıladığım konusunda endişelenme. Sizin yetişmenizde bu kadar büyük bir rol oynamışken nasıl olur da sevecen olmaz?"

Gözlerim yeniden yaşlarla doluyor, ama bu kez farklı bir nedenden dolayı. "Luca," diye fısıldıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, seni eve getirmeye gerçekten korkuyordum. Ailemin ne kadar kusurlu olduğunu görmeni istemedim. Beni her zaman son derece yetkin bir ortak olarak gördün, ama evdeyken... ben... ben kim olduğumu unutuyorum. Buna tanık olmanı ve hakkımda daha az şey düşünmeni istemedim."

Bizi ters çeviriyor, böylece ikimiz de yan yatmış, birbirimize bakmış oluyoruz. "Ben de öyle düşünmüştüm. Buraya geldiğimizden beri gerginsin ve neredeyse tek kelime konuşmadın. İçine kapanık ve gerginsin ve bu sen değilsin." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve iç çekiyor. "Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey seni daha az istememe neden olamaz. Sen benim karımsın Valentina, iyi günde de kötü günde de. Senin sadece en iyi yanlarını istemiyorum bebeğim. Her şeyini istiyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum, kalbim kanıyor. İşte bu yüzden son zamanlarda çok korkuyorum.

- Çünkü her geçen gün, vermek istediğimden daha fazlasını benden çalıyor.

Chapter Forty-Six

LUCA

Masa sandalyemde arkama yaslanıp cep saatimi kontrol ediyorum, annemin yıpranmış görüntüsü bana bakıyor. Ailemin benimle gurur duyup duymayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Babamın hayalini gerçekleştirmekten çok uzak değilim, ama dönüştüğüm kişi ve yaptığım seçimlerle gurur duyarlar mıydı? Yapmak üzere olduğum şey için beni alkışlarlar mıydı yoksa azarlarlar mıydı?

Ofisimin kapısı açıldı ve saatimi kapattım. Miguel Garcia içeri girdi, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Benzerliği şimdi görebiliyorum. Valentina onun gözlerine sahip - ona verdiği tek iyi şey bu gibi görünüyor. Onun o güzel ela gözlerine bakıp nasıl çekip gidebildi? Onu nasıl terk edebildi?

Benimle ilk çalışmaya başladığında ne kadar fakir göründüğünü hala hatırlıyorum. O asla bilmeyecek ama artık tüm şirketimizin kafeteryada ücretsiz öğle yemeği yemesinin nedeni o. Bu, ona ödediğim maaşa rağmen her gün fincan erişte yediğini fark ettiğimde uygulamaya koyduğum bir şeydi. Tüm parasının ailesinin bakım ve idamesine gittiğini öğrenmem uzun sürmedi.

Bilmemesine imkan yok. Büyükannem haklıysa ve aktif olarak onun yüksek profilli bir işe girmesini engellemeye çalışıyorsa, üniversiteyi bırakması gerektiğini biliyor olmalıydı. Ailesinin ne durumda olduğunu ve onun narin omuzlarına ne kadar yük bindiğini biliyor olmalıydı. Biliyordu ve bir kez daha ona sırtını döndü.

"Eninde sonunda beni arayacağını biliyordum," diyor elini sıkmam için bana uzatırken.

Tiksintiyle bakıyorum ve başımı masamın karşısındaki koltuğa doğru eğiyorum. "Otur."

Elini çekip dediğimi yapmadan önce bir an kaşlarını çattı. Valentina'nın *Ben* ve Stephen'la görüşmesinin bitmesine yaklaşık otuz dakika var ve Valentina güzel gözlerini ona dikmek zorunda kalmadan önce bu çöp yığınının buradan gitmesini istiyorum. Beni eve getirmekten korkmasının, bir parçasını benden saklamasının nedenlerinden biri de o. "Aylardır fonunuza yatırım yapmak i s t i y o r d u m ama sekreteriniz mesajlarımı iletmeyi başaramadı. Geçen sefer bana söylediklerinizden sonra sizden haber alabileceğimi sanmıyordum. Sanırım ne kadar beceriksiz olduğunu ve onun yüzünden masada ne kadar para bıraktığınızı fark etmişsinizdir. Bugünlerde iyi personel bulmak zor, o yüzden bu konuda seni suçlamayacağım.

en ufak. Ne de olsa şahsen ulaştınız."

Nasıl? Onun gibi bir adam nasıl Valentina gibi birinin babası olabilir? Belki de onun hayatında olmaması Valentina'nın düşündüğü gibi bir lanet değil, bir lütuftur. Yine de, ona yaşattığı acı için affedilecek bir şey yok. Sadece intikam vardır.

"Sizi buraya, Windsor şirketlerinin her birinin ReInsure ile olan sigorta poliçelerini süremiz dolar dolmaz resmen geri çektiğimi bildirmek için davet ettim. Yenilemeyeceğiz. Tüm Kingston şirketleri de aynı şeyi yapıyor, Silas Sinclair'in şirketi de öyle. Eğer benim dediğim olursa, ağımın geri kalanı da beni takip edecektir. Sonuç olarak, sizin için kaybın birkaç yüz milyon olmasını bekliyorum."

Şimdiye kadar, dava sigortasından tüm çalışanlarımıza sağladığımız sağlık sigortasına kadar bizim için her tür sigortayla ilgilendi. Şirketi sigorta konusunda sektörün standardıdır, ancak uzun süre öyle kalmayacaktır. Garcia ailesine bir bütün olarak dokunamam - çok güçlüler. Ama bu? Bunu yapabilirim. Miguel ve Reinsure'u yok etmek o kadar da zor değil. Onu mahvedeceğim ve Garcia ailesinin başı Hugo Garcia bile onu kurtaramayacak. Biraz şansla, Hugo ikinci kuzenini umursamayacaktır bile. Böylesine kârlı bir şirketi kaybetmek onun dikkatini çekecektir ama ben bunun getireceği her türlü sonuca katlanmaya hazırım.

"Ares bir basın toplantısı düzenleyerek resmi bir açıklama yapacak ve sahip olduğumuz her bir medya kuruluşu bu haberi yayınlayacak. *Herkesin* bunu duymasını sağlayacağız. Kaç müşteri kaybedeceğinizi düşünüyorsunuz? Kaç şirket bilmedikleri bir şeyi bildiğimizi varsayacak?"

Gözlerindeki panik bana neşe veriyor ama bu yeterli değil. Karıma çektirdiği gibi onun da acı çekmesini istiyorum. Onu uğruna terk ettiği her şeyi elinden alacağım, girmesine izin vermediği o lanet binaya kadar.

"Bunu neden yaptınız?" diye soruyor, sesi titreyerek. "Yaptığımız bir şey mi var? Poliçelerimizin fiyatları çok mu yüksek? Her zaman yeniden pazarlık yapabiliriz, Luca. Bu konuyu konuşalım ve sana reddedemeyeceğin bir teklif yapmama izin ver. Sigorta fonlarını yeniden yatırıma dönüştürmek istiyordum ve Windsor Finans'ı seçtim. Çok büyük bir yatırım olacak." Kıkırdıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Parası olmayan biri gibi mi görünüyorum?" Duraksıyorum ve gözlerindeki çaresizliği fark ediyorum. Aptal değil. Bunun şirketini ve itibarını kolayca iflas ettirebileceğini biliyor.

asla iyileşemeyecek.

"Lütfen," diyor, bu kelimeyi söylemekte zorlandığı belli. "Bana neler olduğunu söyle. Bana neyden hoşnut olmadığını söylersen bunu düzeltebilirim."

Ona gülümsüyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Pekâlâ. Valentina'nın önünde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp ona yaşattığın acılar için seni affetmesi için *yalvarırsan* tekrar düşüneceğim. Eğer seni affetmesini sağlayabilirsen ve onu sadece kızın olarak değil, varisin olarak da kabul edersen, ellerimi senden uzak tutarım."

Öyle bir telaşla ayağa kalkıyor ki sandalyesi yere çarpıyor. Ona şöyle bir bakıyorum ve sinirlenerek iç çekiyorum. Valentina o sandalyeleri seçerken çok özen göstermişti. Eğer onlara zarar verirse, eminim bu onu kızdıracaktır. Belki de ona müsamaha göstermemeliydim.

"O küçük kız sana ne söyledi bilmiyorum ama annesine çekmiş. Dırdırcı küçük bir şey ve şüphesiz, saçma sapan bir acıklı hikayeyle ona acımanı sağladı. Annesinin beni baştan çıkardığı gibi o da seni baştan çıkardı mı? Benden söylemesi, Luca. Buna pişman olacaksın. Ben de senin yerindeydim ve tutkunun gözünü kör etmesinin ne demek olduğunu bilirim. Sağlam bir iş ilişkisini mahvetmeye değmez. Bir kadın yüzünden benimle bağlarını kopardığını duyduklarında insanların ne diyeceğini sanıyorsun? Seninle alay edecekler."

Gülümsüyorum ve öne doğru eğiliyorum, dirseğim masamda ve yumruğum çenemde. "Hayır, yapmayacaklar. Windsor'ların her zaman yaptığı şeyi yaptığım için beni alkışlayacaklar: aileyi ilk sıraya koymak. Karımdan af dilemeni şiddetle tavsiye ediyorum. Eğer gün sonuna kadar bunu yapmazsan, onu uğruna terk ettiğin her şeyi alır ve yerin dibine sokarım. Onu okulda seni beklerken bıraktığın güne pişman edeceğim, orada olacağına dair inançla dolu. Onun kalbini onarılamaz bir şekilde kırdın ve bir zamanlar onun hissettiği gibi hissedene kadar durmayacağım: umutsuz ve terk edilmiş. Karımın gözlerini yaşartmanın her zaman bir bedeli olacak Miguel. Yapacağım son şey de olsa sana her birinin bedelini ödeteceğim."

"*Karım mı*?" diye tekrarlıyor, yüzü ağarıyor.

Ofisimin kapısı açıldı ve Valentina içeri girdi. Yarı yolda durakladı, gözleri Miguel'e takıldı. Hay *sikeyim*. Yüz hatlarını düzeltmeden önce sadece bir saniyeliğine de olsa yüzünde o incinmiş ifadeyi görmek beni öldürüyor. Geçen sefer bunu nasıl kaçırdım? O zaman da ona böyle mi bakmıştı?

"Yalvar," diye mırıldanıyorum, sesim kısık. "Ya da güvenlik seni dışarı sürüklemeden önce ofisimden defol git."

Bana bakıyor, bakışları sadece beni eğlendiren bir nefretle dolu. Sonra dönüp dışarı çıkıyor ve Valentina'nın yanından sanki onun için bir hiçmiş gibi geçip gidiyor. Kızın nasıl irkildiğini görüyorum ve bu şekilde davrandığına pişman olmasını sağlayacağım. Öyle ya da böyle, karımın önünde ona diz çöktüreceğim.

"Onun burada ne işi vardı?" diye soruyor, bakışları suçlamalarla dolu. "Yatırım yapmasına izin mi verdin?" Sanki benimle yüzleşmeye dayanamıyormuş gibi başka tarafa bakıyor. Tavrından bunu anlayabiliyorum. Onun yaptığı gibi ona ihanet ettiğimi düşünüyor. Herkese mesafeli durması şimdi daha anlamlı geliyor.

Yine de insanları onu terk etmeye fırsat bulamadan uzaklaştırırsa daha az acı çekeceğine inanıyor.

"Buraya gel." Elimi ona uzattım ve dişlerini sıktı. "Lütfen, bebeğim."

Bana doğru yürürken vücudundaki gerginliğin bir kısmı akıp gidiyor, bakışlarında bir umut kıvılcımı var, sanki ona yanıldığını kanıtlamamı istiyor. Bana bir şans veriyor.

Valentina elini benim elime koyuyor, ben de birleşen ellerimizi dudaklarıma götürüyorum. "Söyle bana karıcığım. Her şeyi ondan alıp sana vermemi ister misin? Onun şirketini kendin için mi istiyorsun, yoksa onu yok mu edeyim? Eğer istiyorsan, hisse fiyatını düşürdükten sonra senin için satın alırım. Onu Windsor Sigorta'ya dönüştürebiliriz."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Ne... ne yapıyorsun... Luca, yapamazsın. O... babam acımasızdır. Lütfen yapma-"

Onu hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim. Olmaması gereken durumlarda bile her zaman kendine aşırı güvenir, ama burada o piç yüzünden güvensiz ve endişeli. Yüzünü tutuyorum ve ona gülümsüyorum. "Kiminle evlendiğini unuttun mu? Bir keresinde sana tüm kaynaklarımı senin hizmetine sunacağıma söz vermiştim, o yüzden beni kullan. Artık büyük insan olmak zorunda değilsin Valentina. Bu sadece fark yaratacak gücü olmayan insanlar içindir. Sen artık bir *Windsor'sun. Benim karımsın*. Ne istersen bebeğim. Bana söyle, senin olsun."

Sonra bana içtenlikle gülümsüyor, tedirginliğinin bir kısmı kayboluyor. "Gerçekten isterdin, değil mi?"

Başımı salladım. "Senin için her şeyi yaparım Valentina."

"Neden?" diye fısıldıyor, bakışları bir kez daha acıyı yansıtıyor.

Gerçekten nedenini bilmiyor mu? Bir elimi saçlarımda gezdirip iç geçiriyorum. "Valentina, sırf seni gülümsetebilmek için gökyüzünden bir yıldız koparabilmeyi dilememe neden oluyorsun. Bana daha önce hiç yapmadığım şeyleri yaptırıyorsun. Eminim bunu biliyorsundur? Belki de sonunda beni gerçekten delirttin. Öyle olmalı, çünkü senin için bir savaş başlatmamı başka nasıl açıklayabilirsin ki?"

Az önce Miguel'e söylediğim sözler birçok açıdan gerçekten bir savaş başlatacak. Medyada yer alan haberler kan gölüne dönecek ve şirketi en büyük kayıp olmak üzere. Yine de bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Valentina bu kadarını hak ediyor. Bunu istememiş olabilir ama intikamı hak ediyor. Bedeli ne olursa olsun.

Chapter Forty-Seven

LUCA

Karım soyunma odasından çıktığında kalbim küt küt atıyor, uzun kırmızı elbisesi her bir kıvrımı ortaya çıkarıyor. "Evde kalmalıyız," diye mırıldandım.

Valentina kıkırdıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bir süredir bu şekilde gülümsememişti. Büyükannesinin bir kriz geçirdiğine tanık olmak onu çok etkiledi ve babasını ofisimde görmek işleri daha da kötüleştirdi. Ben'in iş yerinde sürekli onun etrafında olmasının da yardımcı olmadığından şüpheleniyorum. Nereye dönse geçmişi hatırlatan bir şeyler var ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım hepsini yok edemiyorum.

Umarım bu gece biraz rahatlayabilir. Teknik olarak bu yardım etkinliğine iş için katıldığımızı biliyorum, ama kesinlikle onunla bir iki dans edeceğim.

"Sorun ne?" diye soruyor, yavaşça etrafında dönerek. "Bu elbiseyi seçen sen değil miydin? Raven bana onu aradığını ve bu sefer *senin* için kırmızı giymemi istediğinden yakındığını söyledi. Sakın bana hâlâ Theo'ya kızgın olduğunu söyleme. Nasıl bu kadar dar görüşlü olabiliyorsun Luca?"

Yengeme zihinsel olarak küfrederken yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Lanet olası Raven. Onun yanında çenemi kapalı tutmalıydım. Tabii ki hemen gidip karıma ispiyonladı. Bana doğru yürüdüğünde ona "Orada kal," dedim. "Büyükannen için bir fotoğraf çekeyim." Valentina ve ben gece onun evinde kaldığımızdan beri Abuela beni sık sık arıyor. Sanırım kısmen, beni kabul ettiğini hissettirmeye çalıştığı için. Sanırım bana vurduğu için kendini kötü hissediyor ve bunun tamamen normal olduğuna onu nasıl ikna edeceğimden emin değilim. Valentina'nın onu neden bu kadar sevdiğini anlamak çok kolay.

Karımın gözleri bir parça açılıyor ve bana poz verirken genişçe gülümsüyor. Bir an için olduğum yerde donmuş bir şekilde ona bakıyorum.

"Luca?"

Kendime geliyorum ve birkaç fotoğraf çekiyorum, kalbim hızla çarpıyor. O kadar güzel ki, gerçek dışı. Bana o şekilde gülümsediğinde, tamamen işe yaramaz hale geliyorum. Gerçekten beni yavaş yavaş delirttiğini düşünüyorum.

"Gidelim, Luca. Geç kalacağız."

Onun yeni fotoğrafını hemen telefonumun arka planı olarak ayarlayıp Abuela'ya gönderiyorum ve kendimden garip bir şekilde memnun hissediyorum. Abuela ve ben son zamanlarda çok iyi anlaşıyoruz ve Valentina bilmiyor ama ben artık her türlü utanç verici çocukluk hikayesini biliyorum. Onun aramaları dört gözle beklediğim bir şey haline geldi. Bazen sadece Valentina'yla yemek yiyip yemediğimizi sormak için, bazen de bana geçmişten hikayeler anlatmak için arıyor. Valentina'nın annesi bana ısınamadı ama Abuela kesinlikle ısındı.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun," diye homurdanıyorum yardım balosunun yapılacağı mekâna girerken. Her geçen gün bu evliliği gizli tutmak daha da zorlaşıyor. Herkesin onun benim olduğunu, ona dokunmanın gazabımı çağıracağını bilmesini istiyorum.

Bana gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim, kocacığım."

Lanet olsun. Bu lanet olası bir cinayet ve o da bunu biliyor. "Hatırlasan iyi olur," diye mırıldandım.

"Neyi hatırlayayım?"

"Senin kocan olduğumu."

Kıkırdıyor ve smokinimin yakalarını düzeltiyor. Alyansındaki pırlantaların ışıkta parladığını görünce gülümsememi bastırıyorum. "Nasıl unutabilirim ki?" diye soruyor bana.

"Siktir," diye homurdandım. "Sen çok iyi bir kızsın, bebeğim." Görünüşe göre bu sabah taktıktan sonra alyansını çıkarmadı ve parmağındaki görüntüsü bana çok yoğun bir zevk veriyor. "Hadi şu işi çabucak bitirelim de eve gidelim. Böyle bir etkinlikte yüzüğünü taktığın için bir ödülü hak ediyorsun."

Bakışları kararıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Seni tutacağım," diye mırıldanıyor, sesi alçak.

Lanet olsun. Karımı hemen eve götürüp Kennedy'lere rüşvet mi versem?

"Oh, işte oradalar!" Valentina elini benimkinin etrafına dolayarak söylüyor. Aniden bırakmadan önce beni kendine çekiyor, elimi tuttuğunu fark edince yanakları kızarıyor. Son zamanlarda kendini göstermesine bayılıyorum. Açıkta bir çift olduğumuz düşüncesine ısındığı çok açık. Sadece biraz daha. Biraz daha dayanabilirsem, evliliğimizi duyurması için onu ikna edebilirim. Konu o olunca hiçbir şeyi aceleye getiremem.

"Luca mı?" Alec şaşırmış bir halde, "Luca," der. "Seni bir süredir görmemiştim. Nasılsın?"

El sıkışıyoruz ve Alec'in karısı Elena, kocasının üzüntüsüne rağmen bana sıkıca sarılıyor. Onu kendine doğru çekiyor ve elini sahiplenici bir şekilde beline doluyor, bu da beni kıkırdatıyor. Her zaman karısına aşırı takıntılı olduğunu düşünmüştüm ama sonunda anladım.

"Alec, Elena, eşimle çoktan tanışmış olmalısınız-" Duraksıyorum ve tam zamanında kendimi yakalıyorum. "Benim... çılgınca zeki Yönetici Sekreterim," diyorum sonunda, ifadem taş gibi. Az önce ne dedim ben?

Valentina bana bakıyor, yüz ifadesi telaşlı ama şaşırtıcı bir şekilde kızgın değil. Daha birkaç hafta önce böyle bir hataya çok öfkelenirdi. Belki de gerçekten karım olma fikrine ısınıyordur.

Alec'i bilgisi ve profesyonelliğiyle büyülerken geri çekiliyorum. Böyle olduğunda gözlerimi ondan alamıyorum. Onun her halini seviyorum ama bu en sevdiğim hali. Valentina'nın tutku ve özgüvenle dolu bir görevde olması görülmeye değer. Alec için bir teklif hazırlaması haftalarını aldı ve Alec'in onu reddedemeyeceğinden hiç şüphem yok. Karım bir şey istediğinde asla başarısız olmaz. Doğrusu, bu kadar uğraşmasına gerek yoktu. Bunu ona söyleme özgürlüğüm yok, ama biliyorum ki

Ben'in getirdiği müşteri. Alec hayır dese bile Valentina Ben'i yenmek için mücadele etmeyecek. Getireceği herkes o ahmağın başarabileceğinden daha iyi olacaktır.

"Ona aşıksın," diyor Elena, Alec ve Valentina'dan birkaç adım ötede, yanımda durmak için hareket ederken.

Ona doğru döndüm, şaşırmıştım. "Ben... Özür dilerim, ne?"

Kıkırdıyor ve Valentina'ya doğru dönüyor. "Ona neredeyse karım diyecektin, değil mi?"

Lanet olsun. Bunu kaçırmasını umuyordum.

"Ona kocamın bana baktığı gibi bakıyorsun," diyor yüzünde bir gülümsemeyle. "Sana bir sır vereyim Luca. Alec ve ben ilk evlendiğimizde, bu kimsenin bilmediği bir mantık evliliğiydi. Basit bir anlaşma olması gerekiyordu ve aşk asla planın bir parçası değildi."

Gözlerimi kocaman açarak ona doğru döndüm. "*Ne*?"

Benim bariz inançsızlığıma kıkırdıyor. "Siz ikiniz muhtemelen herkesi kandırıyorsunuz ama Alec ve beni kandıramazsınız. Biz de tam olarak sizin durumunuzdayken olmaz."

Alec ve Elena birbirlerine öylesine delicesine aşıktırlar ki, evliliklerinin tesadüfi olması imkansız görünmektedir.

"Sana başka bir sır vereceğim." Ona ihtiyatla bakıyorum. Bizi bu kadar çabuk anlaması hoşuma gitmiyor. "Alec ve ben neredeyse boşanıyorduk çünkü beni sevdiğini kabul etmeyi reddetti. Bunun senin başına gelmesine izin verme. Eğer onu seviyorsan, bilmesine izin vermeli ve ona doğru davranmalısın. Alec evliliğimizi kurtarmak için aylarca acı çekti ve süründü. O kadar ileri gitmesine izin verme Luca."

Karıma dönüyorum ve iç çekiyorum. "Sorun bende değil," diyorum ona. "Sorun ben değilim. Sorun onda. Beni sevmiyor ve bunu olduğundan daha fazla bir şeye dönüştürmeye de niyeti yok. Benimle evlenmesini sağlamak için bile ne kadar çok oyun oynamak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin."

Elena gözlerimin içine bakıyor, bakışları araştırıyor. "Ona hiç onu sevdiğini ve evliliğinizin artık başladığı gibi bir anlaşma olmadığını söyledin mi? Karşılıklı olarak kararlaştırdığınız sınırlara uymadığını nereden biliyorsun çünkü senin onun sınırları aşmasını istediğini bilmiyor?"

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ama o bana bilerek gülümsemekle yetiniyor ve arkasını dönüp Valentina'ya doğru yürüyor. "Yatırım yapacağız," diyor, kolunu karıma dolayarak. "Windsor Finans bir süredir radarımızda ve ikna olmak için yeterince şey duydum."

Valentina gözlerinde öyle bir sevinçle bana bakıyor ki kıkırdamadan edemiyorum. Siktir. İşim bitti. Elena Kennedy haklı. Karıma sırılsıklam aşığım.

Chapter Forty-Eight

VALENTINA

Yatağımda dizüstü bilgisayarımla oturuyor ve babamın şirketinin hızla çöküşünü anlatan haber makalelerini tarıyorum. Luca'nın eylemleri bir soruşturma tufanına yol açmış gibi görünüyor. Her açıdan parçalanıyor. IRS bile işe karıştı. Görünüşe göre kocam taş üstünde taş bırakmıyor ve bu garip bir şekilde iç açıcı. Daha önce kimse beni bu şekilde savunmamıştı. Luca'ya kadar hiç gerçek anlamda yanımda biri olmamıştı.

"Yüzünüze bu ifadeyi veren şey nedir?"

Luca üzerinde sadece bir çift boxerla banyodan çıkarken nefesim kesiliyor ve tarayıcımı kapatıyorum. Bakışları merakla yüzümde geziniyor ve ben başımı sallıyorum. "Oh, önemli değil." Rastgele bir belgeyi açarken dudağımı ısırıyorum. "Sadece bir sonraki stratejik planımıza bakıyordum.

Müktesebat. Babanızın vizyonunu gerçekleştirmekten çok da uzak değiliz, biliyor musunuz? Şimdiden çok şey başardık."

"Gerçekten baktığın şey bu muydu?" diye mırıldanıyor yanımdaki yatağa girerken. "Yani ReInsure ile ilgili haberleri takip etmiyor muydun?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da kıkırdıyor. "Beni bu kadar iyi tanıman sinir bozucu Luca."

"Öyle mi?" diye soruyor yan yatmış, başını dirseğine dayamışken. "Seni en iyi tanıyan kişi olmayı seviyorum bebeğim. Her bir ifadenin ne anlama geldiğini anlamaya bayılıyorum."

Kalbim küt küt atıyor ve elimde olmadan başka tarafa bakıyorum. Bazen bunu bilerek mi yapıyor diye merak ediyorum. Sanki benim telaşlanmamı izlemek hoşuna gidiyor. "Beni utandırmak eğlenceli mi?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Bu benim en sevdiğim hobim."

Dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Onu en iyi tanıyan kişi olmayı ben de seviyorum. Evliliğin böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Beklediğim kadar kötü değil. Birlikteyken zaman uçup gidiyor, öyle ki bana keşke hiç bitiş tarihi belirlemeseydik dedirtiyor. Keşke bunların hepsi gerçek olsaydı dedirtiyor.

"Hangi şirketleri düşünüyordun sevgili işkolik karıcığım?"

Belgemi okuması için dizüstü bilgisayarımı çeviriyorum ve yüzündeki gülümseme eriyor. "Sorun nedir?" Belgeye tekrar bakarak sordum. Oraya koyduğum şirketler gerçekten iyi araştırılmıştı ve onlarla ilgili herhangi bir sorun olmamalıydı.

"Önemli bir şey değil," diyor Luca, sesi birden sertleşiyor.

Bakışlarım yüzünde geziniyor, arıyor. "Bana gerçeği söyle," diye mırıldanıyorum, kalbim öncekinden farklı bir şekilde çarpıyor. Yüz ifadesindeki bir şey beni en kötü şekilde geriyor.

Bana bakıyor ve çenesini kilitliyor. "Şu," diyor, ekranımı işaret ederek. "Metric Ödeme Sistemleri. Eski sevgilimin ailesine ait."

Mideme yabancı bir his yerleşiyor ve gözlerimi kaçırıyorum. Bendeki ihanet yaralarını fark ettiğini ve yaralarına neden olan kadını geçmişte bıraktığını söylediği zamanı hâlâ hatırlıyorum. Luca'nın birini sevdiği fikri beni açıklanamaz bir öfkeyle dolduruyor.

Metric, White ailesinin holdinginin bir yan kuruluşu. Windsor'lar kadar prestijliler ve el ele verirlerse hesaba katılması gereken bir güç oluşturacaklarına şüphe yok. Derlediğim bilgiler arasında gezinirken dudağımı ısırıyorum.

"Fark eder mi?" Sesim yumuşak bir şekilde soruyorum. "Bana onu geçmişte bıraktığını söylemiştin, o halde ailesinin satın almak istediğimiz bir şirketin sahibi olmasının ne önemi var?"

Gözlerimin içine bakıyor ve bu sefer sanki bir şey arıyormuş gibi görünüyor. "O Metric'in CEO'su. Eğer onları satın alırsak, doğrudan onunla çalışmak zorunda kalacağız. Bu senin için rahat bir şey mi?"

Metric'in CEO'su mu? *Jessica White mı?* Bakışlarımı indiriyorum, kıskançlık beni boğmakla tehdit ediyor. Tabii ki Luca asla basit biriyle çıkmazdı. Elbette güzel, çok başarılı, zeki ve zengin biriyle olmalıydı. Eski sevgilisinin benimle asla kıyaslanamayacak biri olacağını bilmeliydim.

"Neden rahat edemeyeyim ki?" Sesim öfkeyle karışık bir şekilde soruyorum. "Özel ve profesyonel hayatlarımızı ayrı tutma konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Onları satın almak, sahip olduğunuz genişleme planlarının önemli bir bileşeni."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Yani bana asılmaya çalışması seni rahatsız etmeyecek mi? Onu ne zaman etkinliklerde görsem, aramızdaki ilişkiyi yeniden canlandırmak istediğini açıkça belli ediyor. Birlikte çalışırsak da farklı olmayacak. Bu senin için sorun olur mu?"

Bir an ona bakıp bana söylemediği şeyi anlamaya çalışıyorum. Artık onu hiç umursamıyor olsaydı bu konuyu açmazdı, değil mi? "Birbirimize sadık kalmayı kabul etmiş olabiliriz ama evliliğimizde aşkın bir faktör olmayacağı konusunda özellikle anlaşmıştık. Beni aldatmadığın sürece ona karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmemen beni ilgilendirmez."

Luca dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir kenara itiyor. "Öyle mi?" diye soruyor beni altına çekerken. Ön kollarının üzerinde duruyor, vücudu benimkine yaslanmış. Gözlerinde öfke var ama daha fazlası da var, tam olarak okuyamadığım bir şey.

Bir elini saçlarımın arasından geçirip başımı eğiyor ve dudaklarını tenime değdirmeden önce boynumu ortaya çıkarıyor. "Seni tam buradan öperken Jessica'ymışsın gibi davranmamı umursamayacak mısın?" Dudaklarını kulağımın hemen altına bastırıyor ve nefesim kesiliyor.

Dudaklarını aşağı indiriyor ve pijama üstümün askılarını omzumdan iterek göğüslerimi ortaya çıkarıyor. "Ne hissettiğim ya da düşündüğüm umurunda değil, değil mi?" diye soruyor. "Yani dilim meme ucunun üzerinde gezinirken onu düşünmeme aldırmayacaksın, tıpkı böyle."

Elim saçlarının arasından geçiyor ve göğsümü emerken sıkıca kavrıyorum, dokunuşu cezalandırıyor. "Gözlerimi kapalı tutarsam, bunu hayal edebiliyorum" diye mırıldanıyor, diğer göğsüme geçmeden önce.

"*Dur,*" diye yalvarıyorum, sesim titriyor. "Kes şunu."

Kendini yukarı itiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Neden?" diye soruyor. "İstediğin bu, değil mi? Aramızda sınırlar olsun istiyorsun ve beni ne kadar uzağa ittiğin umurunda değil, yeter ki aramızdaki bu şeyi hissettiğini kendine itiraf etmek zorunda kalmayasın."

Ona sırtımı dönüyorum ama yanağımı tutuyor ve yüzümü ona dönmemi sağlıyor. "Bana bak," diyor, sesi alçak. "Gözlerimin içine bak ve bana karşı bir şey hissetmediğini söyle. Düşen tek kişinin ben olduğumu, daha fazlasını isteyen tek kişinin ben olduğumu söyle. Gözlerimin içine bakıp bana yalan söyleyebilir misin Valentina? Kendine yalan söylediğin gibi bana da yalan söyleyebilir misin?"

"Luca," diye

fısıldıyorum.

"Yapamazsın, değil mi?"

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor.

"O zaman ne yaptığım umurunda değilmiş gibi davranmayı bırak. Umurunda değilmiş gibi davranmayı bırak, sanki bu gerçekten sadece bir işmiş gibi. İkimiz de bunun uzun zaman önce bittiğini biliyoruz."

Alnını benimkine dayıyor ve titreyerek nefes alıyor. "Birlikte mutlu olmamıza izin veremez misin?" diye soruyor, sesi kırılarak. "Güvenini kıran ben değildim, öyleyse neden bunun bedelini ben ödüyorum?"

"Luca, ben..." Ne söyleyeceğimi bilemeden mırıldandım.

"Seni seviyorum, Valentina Windsor." Yüzündeki eziyet, sözleriyle tezat oluşturuyor ve bir şekilde, aynı sevgiyle dolup taşarken bile kendi kalbimin daha fazla acımasına neden oluyor. "Seni seviyorum ve sevmiyormuş gibi davranmaktan bıktım."

Beni itiyor ve sırtı bana dönük, yüzü ellerine gömülü bir şekilde oturuyor. "Bunu yapamam," diye mırıldanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp bir süre ona bakıyorum, korku beni hareketsiz kılıyor. Yıllardır ilk kez birini kaybetmekten, incinmekten korktuğumdan daha fazla korkuyorum.

Düşünmeden ona doğru ilerliyorum ve kollarımı arkadan beline doluyorum, alnımı omzuna bastırıyorum. "O zaman rol yapmayı bırakalım," diye fısıldıyorum. "İkimiz de rol yapmayı bırakalım Luca, çünkü sanırım... sanırım ben de seni seviyorum."

Chapter Forty-Nine

LUCA

Sesi ancak fısıltıyı aşıyor, sanki beni sevdiğini söylemenin uğursuzluk getireceğinden korkuyormuş gibi. "Bir daha söyle," diyorum yüzümü ona dönerken.

Bana bakıyor, uzun saçları vücudunun üzerine dökülüp giydiği kırmızı ipek pijamaları örterken güzel gözleri kırılganlıkla doluyor. Sanırım bu gece kırmızı giymesi çok doğru.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Onu kucağıma alana kadar kendime yaklaştırıyorum. "Tekrar."

"Seni seviyorum Luca. Sevmemem gerektiğini ve bunun anlaşmamızın bir parçası olmadığını biliyorum ama seviyorum."

"Anlaşmamızı siktir et," diyorum ona. "Bunun var olmasının tek nedeni seni benim yapabilmemin başka bir yolu olmamasıydı."

Elimi saçlarına gömüyorum ve kalbim göğsümde çarparak ona sarılıyorum. Gözlerindeki korkuyu, bana gösterdiği savunmasızlığı görüyorum. Kelimeler onu rahatlatmayacak ama zaman rahatlatacak.

Yüzünü hafifçe eğip onu yavaş ve derin bir şekilde öpüyorum, sanki dokunuşumun kelimelerin anlatamadığını anlatması için dua ediyormuşum gibi. Onu yatağımıza geri iterken "Luca," diye fısıldıyor. Saçları yastıklarımızın üzerine yayılıyor ve o kadar silahsız, o kadar güven dolu, o kadar *benim gibi* görünüyor ki. Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağımdan nasıl emin olabilirim?

Üstüne çıkıyorum ve kulağının hemen altına yumuşak bir öpücük kondurarak onu ürpertiyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kulağına, daha aşağıya, köprücük kemiğine doğru inmeden önce. "Her bir santimini seviyorum, Bayan Windsor."

Ben alçalırken parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve altımda kıvranması beni delirtiyor. Bu gece, onun beni çıldırttığı gibi ben de onu çıldırtmak istiyorum. Benim için çaresiz kalmasını istiyorum.

Dudaklarım meme ucuna değdiğinde karım inliyor ve ben de dilimi üzerinde gezdirmeden önce tenine karşı gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çok hassas ve bu yönünü çok seviyorum. "Benim güzel Buz Kraliçem," diye mırıldanıyorum, bir elim bacaklarının arasına doğru ilerliyor. "Benim için eriyorsun. Bunu hissediyor musun? Parmaklarımı ıslatıyorsun."

Meme ucunu dişlerimin arasına sıkıştırdığımda o kadar güzel kızarıyor ki, iki parmağımı içine sokarken onunla alay ediyorum. Daha fazlasını istediğini bildiğim için ağırdan alıyorum. "Luca," diye inliyor. "Lütfen."

Ondan uzaklaşıyorum ve kıkırdıyorum. "Lütfen ne?" Kalbimin bu kadına karşı duyduğu sevgi ve arzuyla dolup taşması gerçeküstü. Tek istediğim buydu.

"Lütfen sik beni."

Lanet olsun. Sırtımı yatak başlığına dayayıp oturmak için hareket ederken, "Daha yakına gelmen gerek," diye mırıldandım. "Buraya gel." Kucağıma tırmanıyor ve boxer şortumu kabaca aşağı iterek sikimi serbest bırakıyor. "Madem istiyorsun, al o zaman. Almak için seninim Valentina."

Karım sikimi kavrarken sırıtıyor, kendini yavaşça üzerime bırakırken gözleri benimkilerde. "Siktir," diye inliyorum. "Amını o kadar çok seviyorum ki."

Kıkırdıyor ve bu ses kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Bir elimi beline koyup diğeriyle yüzünü kavrıyorum, başparmağım alt dudağının üzerinde gezinirken o da bana binmeye başlıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor her yerimi alırken.

Sikeyim. "Hayallerimin her birini gerçekleştiriyorsun," diyorum kalçalarını kavrarken. "Şu anda sana karşı nazik olamam Valentina."

İçine sertçe girerken ona sıkıca tutunuyorum ve o inliyor. Amcığı hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Bir elimi saçlarından geçirip onu kendime doğru çekiyorum, kalbim hızla çarpıyor. Bu gece kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum. Kahretsin, ondan başka hiç kimseyle bir olmak istememiştim. Valentina eğiliyor ve kalçalarını döndürürken beni öpüyor, onun dokunuşu da benimki kadar çaresiz.

Öpücüklerin arasında adımı dudaklarıma doğru söylemesi beni çılgına çeviriyor. "Seni seviyorum," diye tekrar tekrar fısıldıyorum, kalbim kontrol edemediğim duygularla dolup taşıyor. O kadar uzun süre içimde tutmak zorunda kaldım ki kelimeler bu gece gömülü kalmayı reddediyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor bana, sesi cenneti andırıyor. Bunu o seksi ses tonuyla söylediğini duymak, amcığı bana sarılmışken? Hay sikeyim. Bu şimdiye kadar gördüğüm tüm rüyalardan daha iyi.

Bana binme şekli beni deli ediyor ve inlemeleri biraz daha yükseldiğinde akıl sağlığımı korumak için elimden geleni yapıyorum. Benim için kontrolünü kaybetmesini izlemek lanet bir ayrıcalık.

"Luca," diye mırıldanıyor, dudaklarını dudaklarımdan çekerek. Eli saçlarımın arasından geçiyor ve yüzünü boynuma yaslayarak sıkıca kavrıyor.

Onu o kadar çok seviyorum ki. Kalçalarını kavrayıp onu daha sert sikerken dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor ve ona istediğini veriyorum. Tam sınırda ve bu kadar yaklaştığında tüm enerjisini kaybetmesine bayılıyorum.

"Evet," diye inliyor. "*Lütfen.*"

Boynumu emip beni işaretlediğinde dudağımı sertçe ısırıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve bana hissettirdiği o lanet telaş neredeyse boşalmama neden oluyordu.

Kasları sikimin etrafında kasılıyor ve tüm kontrolümü kaybederek yüksek sesle inliyorum. "Siktir, Valentina," diye mırıldandım. Kulağımda onun iniltilerini duyuyorum, dudakları boynuma bastırıyor. Lanet olsun. İçine derinlemesine boşalıyorum ve onu sıkıca tutuyorum, başım omzuna düşüyor. Bu kadın bana sahip.

Nefes almaya çalışırken kıkırdıyor ve ben de kendimi tutamayıp ona katılıyor ve onunla birlikte gülüyorum. "Seni seviyorum Luca," diyor ve sesindeki saf neşe gülümsemeyi durdurmamı imkansız kılıyor.

Onu kollarıma çekiyorum ve alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. Daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Elli yıl sonra bile onunla yaşadığım bu anı

hatırlayacağımdan hiç şüphem yok.

Valentina kucağımda rahatlıyor ve nefes alış verişi düzene girerken sırtını hafifçe okşuyorum. O kollarımdayken sayısız kez uykuya daldım ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kendimi hiç bu kadar *bütün*, eksiksiz hissetmemiştim.

Karım boynuma bir öpücük konduruyor, bacağını üzerime atıyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Bu satın alma," diye mırıldanıyorum sonunda. "Eğer devam etmek istiyorsan, edebilirsin. Jessica umurumda bile değil. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Sadece farkında olmanı istedim, çünkü *Ben'i* aniden etrafında dolanırken bulmaktan hiç memnun değilim. Ofiste sana bakışından ve seninle vakit geçirmek için bahaneler bulmaya çalışmasından nefret ediyorum. Onunla olan geçmişin beni rahatsız ve huzursuz ediyor ve senin de bu duyguları yaşamanı istemiyorum."

Bakışlarını üzerimde hissediyorum ve hafifçe sırtını okşuyorum, dokunuşum yatıştırıyor. Artık aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum. Onu çok yakınıma aldım ama bu yeterli değil.

"Metric'i satın almak istiyorum, çünkü bu bizim için doğru hamle. Evlendiğimizde sana babanın vizyonunu gerçekleştirmene yardımcı olacağıma söz vermiştim ve bu da aslında onun son parçası." Tereddüt ediyor. "Ama ne olduğunu bilmek istiyorum. Onunla yüzleşmek ve habersiz yakalanmak istemiyorum. Eğer bilmem gereken bir şey varsa, bunu senden duymayı tercih ederim."

Onunla düzgünce yüzleşebilmek için yan dönüyorum. Geçmişimin bir bölümünü anlatmak istemiyorum ama anlatmazsam, o da benim Ben'le ona yaptığım gibi her şeyi yeniden düşünecek. "O ve ben aynı sosyal çevredeniz, bu yüzden büyürken birbirimize sık sık rastlardık. Ona ille de arkadaşım diyemem ama kesinlikle bir tür tanıdıktı."

Valentina bana öyle dikkatle bakıyor ki, güven verici bir şekilde gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yüz ifadesinin bu kadar endişeyle dolu olması için benden ne söylememi bekliyor? Bir şekilde en kötüsünü beklediği çok açık. "Üniversiteye gittiğimizde ve aynı sınıflara düştüğümüzde arkadaş olduk. Onunla her şey kolay ve doğaldı ve bunun nedenini çok sonra anladım. Sürekli onunla karşılaşıyordum ve neye ihtiyacım olursa olsun o hep yanımdaydı. Ona aşık olmak zahmetsiz ve doğaldı ve ailelerimizin birlikte olmamızı onaylayacağını bilmek her şeyi daha da kolaylaştırdı. Üniversite boyunca çıktık ve onu eve, büyükannemin yanına getirmeye çok yaklaşmıştım. Onunla evlenmek için onay isteyecektim."

Valentina irkiliyor ve bakışlarını kaçırıyor, bakışları kederle doluyor. Yüzünü nazikçe kavrıyorum ve bana dönmesini sağlıyorum.

"Büyükanneme söylemem gereken tarihten birkaç gün önce, birlikte olduğumuz yıllar boyunca beni birden fazla erkekle aldattığını öğrendim. Kim olduğunu hala bilmiyorum ama içinde onun ve diğer erkeklerin fotoğraflarının olduğu isimsiz bir paket aldım. Bu konuda onunla yüzleştim ve yüzüme güldü. Bana hayatımızın sonuna kadar birbirimize sadık kalacağımızı düşündüğüm için idealist ve olgunlaşmamış olduğumu söyledi. Tartıştık ve bana sadece ailesi söylediği için yaklaştığını itiraf etti. Üniversiteyi ve bölümünü benim yüzümden seçmişti ve kader olduğunu düşündüğüm her şey onun tarafından dikkatle düzenlenmişti. Beni istemiyordu, Windsor olmak istiyordu. İlişkimizi bitirdim ve asla arkama bakmadım. Bu yüzden görücü usulü bir evliliğe karşı çıkacağımı düşünmemiştim. Sözleşmeli bir ilişkinin bana daha uygun olacağını düşündüm. Bu şekilde, hiçbir şeyin gerçek olup olmadığını merak etmek zorunda kalmazdım."

Elini kaldırıyor ve parmaklarının ucuyla şakağıma dokunuyor, bakışları işkence ediyor. "Bunu sana nasıl yapabildi?" diye soruyor, sesi kırılarak.

Elini tutuyorum ve dudaklarıma götürmeden önce parmaklarımızı birbirine doluyorum. "Eğer yapmasaydı, bu şekilde sonuçlanmayabilirdi bebeğim. Sonuçta hayattaki her şey beni sana getirdi. Bana Ben için endişelenmememi söylemiştin ve senin etrafında dolaşıp durmasına rağmen endişelenmemek için elimden geleni yaptım... o yüzden bana da aynı nezaketi göster. Eğer bu satın almaya devam etmeyi seçersen, önemli olmayan şeyler için endişelenmeyeceğine söz ver. Sevdiğim ve isteyeceğim tek kişinin sen olduğunu unutmayacağına söz ver."

Başını sallıyor. "Söz veriyorum," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerde. Bana bir parça inançsızlıkla bakıyor, gülümsemesi o kadar tatlı ki, keşke onun bu görüntüsünü anılarıma kazıyabilsem diyorum. "Seni seviyorum Luca. Daha az korkmuyorum ama sen bu riske değersin. Sonunda kalbimden geriye kalanları da kırsan, yine de pişman olmayacağım."

"Seni asla incitmeyeceğim," diye söz veriyorum ona. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bir daha aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim - onun güvensizliklerinin bile. Hayatımızın geri kalanında, bana olan inancının yersiz olmadığını ona kanıtlayacağım.

Chapter Fifty

VALENTINA

Bu gece Ben'in aramasını 10th kez reddediyorum, telefon numaramı ele geçirmesine en başta sinirleniyorum. Ne yazık ki ikimizin de katılmak zorunda olduğu toplantılar dışında benimle konuşmak için bahaneler bulmaya çalışıyor ve ben de ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Yıllar önce de böyle miydi? Onun sürekli rahatsız etmesine nasıl kanmış olabilirim?

Ona sadece biraz daha tahammül etmem gerekiyor. Yönetim kurulunun karar vermesine sadece birkaç gün kaldı ve karar verdiklerinde artık birlikte bu kadar yakın çalışmak zorunda kalmayacağız. Windsor Finans'ta kalsa bile, onu görmek zorunda kalmayacağım.

Luca dizüstü bilgisayarını kapatıp sehpanın üzerine koyuyor, çenesi sıkılmış. "Bu ne zamandır devam ediyor?" diye soruyor bana, kanepeye yaslanırken, sesi yumuşak. Dizüstü bilgisayarımı elimden alıyor ve kapatıyor.

Hareketleri de o kadar dikkatli kontrol ediliyor ki ne kadar kızgın olduğunu ele veriyor.

"Ben... yani..."

"O şerefsiz seni ne zamandır arıyor? İki ayın dolmak üzere. Başından beri onunla mı konuşuyordun?"

"Sadece işle ilgili," diye onu rahatlatıyorum.

Luca'nın gözleri parlıyor ve beni kucağına çekiyor, sırtımı göğsüne yaslıyorum. "Neden?" diye soruyor, dudakları boynumda geziniyor. "Sen benim tek çalışanım mısın? Başvurabileceği başka kimse yok mu? Bunun sadece bir bahane olduğunu biliyorsun."

Dişleri boynumu sıyırıyor ve sertçe emmeden önce bir anlığına tenimi ısırıp beni işaretliyor. "*Luca,*" diye inliyorum, kalbim hızla çarpıyor. Böyle sahiplenici davrandığında onda karşı konulmaz bir şey oluyor. Eskiden nefret ettiğim her şeyini sevmeye başladım.

Elleri vücudumda dolaşıyor ve pijama üstümün askılarını omuzlarımdan iterek göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

"Sadece seni istediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyorum başımı arkaya yatırmadan önce. Dudakları dudaklarımı buluyor ve bir eli pijama altıma girerken beni yavaşça öpüyor. Orta parmağı klitorisimin üzerinde gezinirken dudaklarından yumuşak bir hırıltı kaçıyor.

Telefonum tekrar çalmaya başlıyor ve dudaklarını dudaklarımdan çekiyor. "Aç şunu. Eğer bu aramanın iş dışında bir şeyle ilgili olduğunu öğrenirsem, ödeyeceğim cehennem olacak."

Luca'nın parmağı klitorisimden aşağı inip tam telefonu açtığım sırada içime giriyor ve bir an için dudağımı ısırıyorum.

"Val?" Ben'in sesi biraz sarhoş gibi geliyordu. "Neredesin?"

Luca bir parmağını daha içime sokuyor ve nefesim kesiliyor. "Evde tabii ki.

Saat neredeyse akşamın onu. Başka nerede olabilirim ki?"

"Seni görmem gerek," diyor Ben, ama Luca iki parmağını yavaşça içime sokup çıkarırken, aleti altımda hızla sertleşirken hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Dudakları kulağıma değiyor ve bir an için kulak mememi ısırıyor. "Bu işle ilgili gibi görünmüyor bebeğim," diye fısıldıyor, sesi tehditkâr. Serbest eli göğsüme gidiyor ve parmaklarını içimde daha derine iterken meme ucumu çimdikliyor.

"Neden?" Ben'e soruyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Luca parmaklarını çekiyor ve ben inliyorum. "Dizlerinin üzerine çök," diye fısıldıyor, kıçım havada kalacak şekilde beni koltukta yeniden konumlandırıyor. Elini

enseme sarılıyor ve yüzümü kanepeye bastırdıktan sonra telefonumu hemen yanıma, hoparlöre yerleştiriyor.

"Seni çok özledim Val. Lütfen, seni görmem gerek. Bana sadece on dakika veremez misin?"

Luca'nın parmakları pijama altımı sarıyor ve külotumla birlikte dizlerime kadar indiriyor.

"Hayır," dedim. "Eğer konu işle ilgili değilse, bu görüşmeyi sonlandıracağım. Meşgulüm, Ben."

Luca üç parmağını kabaca içime sokmadan önce elini amımın üzerinde gezdiriyor ve benden yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Lütfen telefonu kapatma," diye yalvarıyor Ben, neyse ki içinde bulunduğum durumdan habersiz.

"Sorun yok," diye fısıldıyor Luca. "Hadi onu dinleyelim," diyor parmakları içime acımasızca girip çıkarken. Dilini amımın üzerinde gezdirirken kanepenin minderlerine doğru inliyorum. Ona nasıl bir görüntü sunuyor olduğumu hayal bile edemiyorum, kıyafetlerim darmadağın, kıçım havada ve yüzüm kanepeye dayalı.

"Seni hâlâ seviyorum Val. Yıllar geçtiğini biliyorum ama seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Çıktığımızda genç ve toyduk ama şimdi durum farklı. Eğer bana bir şans daha verirsen, sana daha iyi davranacağım."

Luca'nın dili klitorisimin etrafında dönüyor, en çok istediğim şeyi saklıyor ve kalçalarımı hareket ettirip onu yeniden konumlandırmak için elimden geleni yapıyorum, ama o sadece kıkırdıyor ve beni yerimde tutuyor. Parmakları G noktamı okşarken dili beni deliliğe doğru itiyor. Böyle devam ederse dakikalar içinde yüzüne boşalacağım ve o da bunu biliyor.

"Lütfen," diye inliyorum.

"Lütfen, ne?" Ben sorar. "Söyle bana Val. Her şeyi daha iyi yapmak için ne yapabilirim? Hatalarımı nasıl telafi edebilirim? Senin affını kazanmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Luca kıkırdıyor ve dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve amım zonklamaya başlıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Ona ne istediğini söyle Valentina."

Kalçalarımı yüzüne doğru daha sert itiyorum ve sonunda bana ihtiyacım olanı veriyor. Dili de parmakları kadar acımasız ve beni tam sınıra getiriyor.

"Benim için gelmek ister misin Valentina?" diye

fısıldıyor. "*Evet*!" İnliyorum.

"Nasıl yapacağımı söyle," diyor Ben, sesi çılgınca. "Her şeyi yaparım."

Luca kıkırdıyor ve kaslarım parmaklarına kenetlenene kadar dilini klitorisimin üzerinde sertçe, tekrar tekrar gezdiriyor. "Luca," diye inliyorum, sesimi daha fazla bastıramıyorum. "Tanrım, *Luca.*"

"Aferin kızıma," diyor Luca, artık fısıldamadan. "Sen çok iyi bir kızsın Valentina. Söyle bana bebeğim. Sikimi istiyor musun?"

"Evet," diye inliyorum, amım zonkluyor. "Lütfen, Luca. Lütfen sik beni. Oh Tanrım. Sana ihtiyacım var."

Saçlarımdan tutuyor ve ucu içeri itmeden önce sırtımı dikleştirene kadar beni yukarı çekiyor. "Daha fazlasını ister misin bebeğim?" diye soruyor, biraz daha derine iterek. "Beni sevdiğini söyle Valentina, ben de sana daha fazlasını vermeyi düşüneyim."

Saçlarımı çekiştirmesi hislerimi daha da arttırıyor. Kontrolü ona teslim etmek gülünç derecede iyi hissettiriyor. "Seni seviyorum Luca," diyorum ona, ses tonum yalvarırcasına. "Seni çok seviyorum. Lütfen. *Lütfen.*"

İçime sonuna kadar giriyor ve ikimiz de inliyoruz. "Siktir," diye inliyor, beni sertçe kavrarken elleri kalçalarımı sarıyor. "Bana bu amcığın kime ait olduğunu söyle Valentina."

"O senin," diye inliyorum. "Tamamen seninim. Sadece senin."

"Aferin kızıma," diye mırıldanırken telefonumu almak için etrafımda dolanıyor ve beni şaşırtıyor. Ben'le ilgili her şeyi unutmuştum.

Luca beni becermeye devam ederken omzumun üzerinden bakıyorum, telefonumu kulağına götürmüş. "Seni meşgul olduğu konusunda uyardı, değil mi? Yeterince duydun mu, yoksa benim için tekrar boşalmasını mı istiyorsun?" diye soruyor, gözleri gözlerimde, içime girmeye devam ederken yüzünde saf bir memnuniyet var, hareketleri artık daha yavaş.

Luca aramayı bitiriyor ve telefonumu bırakıyor, dikkati bana dönüyor, hızını ve yoğunluğunu artırıyor, beni daha önce hiç olmadığı kadar sert alıyor. "Seni uyarmıştım," diyor bana. "Sana bunun bedelini cehennemde ödeyeceğini söylemiştim."

İçime sertçe, derinlemesine geri sokmadan önce neredeyse sonuna kadar çekerken ona gülümsüyorum. "Luca, eğer bu cehennemse, sonsuza kadar yanmaya hazırım."

Chapter Fifty-One

VALENTINA

Yeni ofisime inanamayarak bakarken kendi kendime gülümsüyorum. Yıllarca Stephen'ın ofisini kıskandım - daha da çok çünkü onun işini gerçekten yapan bendim. Yaptığım işle tanınacağımı hiç düşünmemiştim. Bu gerçekten bir rüyanın gerçekleşmesi.

"Zirveye giden yolda uyuduğunuz için kendinizle gurur duyuyor musunuz?"

Arkamı döndüğümde Ben'in ofisimde durduğunu görüyorum, yüzü kıpkırmızı, bastırılmış öfkeden şüphesiz. "Ben," diye mırıldanıyorum, onunla en son birkaç gün önce konuştuğumu hatırlayınca kendi yüzüm de kızarıyor. O zamandan beri onunla karşılaşmaktan korkuyorum, utançla başa çıkıp çıkamayacağımdan emin değilim. Luca'nın beni ondan başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar delirttiğine inanamıyorum. Kontrolümü kaybetmek benim yapabileceğim bir şey değil ama Luca beni buna zorladı.

"Bu kadar sürtük olduğunu hiç bilmiyordum Val. İşi bu kadar çok istiyorsan Luca Windsor'a gitmene gerek yoktu. *Bana* gelmeliydin. Bana bir şans daha verirsen sana işi vereceğimi s ö y l e m i ş t i m, neden onun gibi birine başvurdun? Neden kendini bu kadar alçalttın?"

Gözlerinde öyle bir tiksintiyle bana bakıyor ki kendimi tutamayıp kıkırdıyorum. Biraz zaman aldı ama ondan ve sözde saldırgan sözlerinden gerçekten etkilenmedim. Elbette telefonu açmamalıydım ama *kocamın keyfini çıkardığım için kendimi* kötü hissetmeyeceğim. "Kendimi alçaltmak mı? Evet, sanırım yaptığım tam olarak buydu. Ne de olsa yüzümü kanepeye dayamıştı."

Ben'in gözleri öfkeyle parlıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Bana gerçeği söyle Val. Sana bir şey mi yaptı? Seni yalvartması ve sana söylediği şeyler. Bu sen değilsin."

Sırıtıyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Ben, senin beni hiç boşaltamamış olman Luca'nın da boşaltamayacağı anlamına gelmez. Beni hiç böyle davranırken görmedin ya da duymadın çünkü Luca'nın yaptığı gibi beni hiç tahrik edemedin."

Gözlerinde saf acı parlıyor, ama vicdan azabı duymuyorum. "Bu iş unvanının bedelini bedeninle ödediğini bilmek seni rahatsız etmiyor mu? Burada çalıştığın sürece Luca senden bir şeyler talep edecek. Kendi kişisel fahişesi gibi her kaprisinde onun dizlerinin dibine çökmeye devam edecek misin?"

"Biliyor musun?" Ona söyledim. "Onun için henüz dizlerimin üzerine çökmedim." Kaşlarımı çatıyorum, pişmanlık üzerime çöküyor. "Şimdi düşününce bu hiç adil değil. Bunu gerçekten düzeltmeliyim."

"Bunların hepsi senin için bir şaka mı?" Ben tersledi. "Yattığın tek kişi o mu, yoksa bütün üstlerinle mi yatıyorsun? Bu kadar gençken bu noktaya böyle mi geldin?"

Ona gülümsüyorum ve eğlenerek başımı sallıyorum. "Eğer uyuyarak zirveye çıksaydım, seninle rekabet etme zahmetine bile girmezdim. Sadece iş bana verilirdi. Bana karşı kaybettiğini kabul etmek senin için gerçekten bu kadar zor mu?" Ben bana şaşkınlıkla bakınca kahkahayı patlattım. "Luca'nın büyükannesi Anne Windsor tarafından işe alındığımın farkında mısın? Eğer ona gidip işi isteseydim, hiç soru sormadan işi bana verirdi. Şirketin en büyük hissedarı ve mutlak güce sahip. Seninle yarışmış olmam, sahip olduğum bağlantıları kullanmadığım anlamına geliyor.

Ayrıca, baban olmasaydı bu iş için aday bile olamazdın, seni ikiyüzlü."

Dişlerini sıkıyor ve başını sallıyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın," diyor. "Senin için dünyaları düşünmüştüm. Tanıdığım diğer tüm kadınlardan farklı olduğunu düşünmüştüm ve seni kaybettiğime her şeyden çok üzülmüştüm. Ama sen tam da asla olmayacağım dediğin kişisin. Zengin bir adamın fahişesinden başka bir şey değilsin. Eninde sonunda senden bıkacak ve ben de o bıktığında senin düşüşünün tadını çıkaracağım. O olmasaydı bu işe sahip olamazdın ve sonunda onun yüzünden bu işi de kaybedeceksin."

Suçlaması derinlere inerken gülümsemem yüzümden siliniyor. Ailemi biliyor ve bunun bana ne kadar acı verdiğini de biliyor. Orada durup geçmişimi nasıl silah olarak kullanabilir?

"Öyle yapmaya devam edeceksin." Luca'nın sesiyle başımı kaldırıyorum. Ofisime giriyor ve masama yöneliyor, elinde büyük bir isim plaketi var. "Hayatının geri kalanında onu kaybettiğin için pişmanlık duymaya devam edeceksin, çünkü haklısın Ben. O tanışacağın hiçbir kadına benzemiyor."

Bana aldığı isim levhasını Ben'le bana bakacak şekilde yerleştiriyor ve nefesim kesiliyor. *Valentina Windsor, Operasyon Müdürü* yazıyordu.

Luca bana bakıyor, bakışları dalgın. "Belki de *Luca'nın kişisel fahişesi Valentina Windsor'ı* okutmalıydım. Kaçırılmış bir fırsat gibi geliyor, değil mi? Ev ofisimiz için ayrı bir tane alsam mı?"

Gözlerim açılıyor ve sonra dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor. İşte böyle, acımın eriyip gitmesini sağlıyor. Luca kolunu belime doluyor ve yüzünde bir gülümsemeyle beni kendine çekiyor. "Seni seviyorum," diyor bana. "Ve seninle gerçekten gurur duyuyorum. Umarım bunu biliyorsundur. Bu işi senden daha fazla hak eden kimse yok ve bu şirketi yeni zirvelere taşıyacağını biliyorum. Windsor Finans ve ben sensiz bir *hiçiz.*"

Minnetle başımı sallıyorum ve o da gözlerini isim levhamdan alamayan Ben'e dönüyor. "Karımın onun için savaşmama ihtiyacı yok, bu yüzden sessiz kaldım, ama senden bıkmak üzereyim. Geçen gün telefonda kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum ama görünen o ki satır aralarını okuyamayacak kadar aptalsın. Valentina *benim*. Eğer çevresel görüşünde karımı görebiliyorsan, ona çok yakınsın demektir. Ben sabırlı bir adam değilim. Bir dahaki sefere seni onun yakınında yakalarsam, seni tamamen ortadan kaldırmaya meyilli olabilirim." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve bakışlarını daraltıyor. "Ne de olsa, sonunda artık

Karıma yakın olmak için geçerli bir neden. Onun güzel gözlerini daha fazla kirletmeni istemiyorum. Onlarda yansımanı görmek istemiyorum."

Ben bana bakıyor, öfkesi umutsuzluğa dönüşüyor. "Onunla evlisin," diyor, sesi yenik düşmüş.

"Sadece onun *fahişesi* olmadığım için neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Ben bir elini saçlarında gezdiriyor, yüz ifadesi çökmüş durumda. "Neden bana söylemedin?"

"Neden yapayım ki? Sen kim olduğunu sanıyorsun da benden bir açıklama talep ediyorsun?"

Luca onaylarcasına mırıldanıyor, sözlerimden memnun olduğu belli. Bazen bu kadar önemsiz olabilmesi garip ama aynı zamanda çok da sevimli.

"Eğer onun karısıysanız, neden bu iş için yarışmaya zahmet ettiniz? Bu işi her zaman senin alacağın çok açık."

Luca'nın beni kavrayışı sıkılaşıyor ve ben başımı hafifçe sallıyorum. "Çünkü ben özel ve profesyonel hayatımı gerçekten ayrı tutarım. Luca'nın bu işi almamla hiçbir ilgisi yok. COO olarak atandım çünkü bunu *hak ettim.* Bunun senin için kabullenmesi zor bir kavram olduğunu anlıyorum Ben, ama bu doğru."

Bana bakıyor, söyleyecek söz bulamıyor gibi. "Çık dışarı," diyor Luca. "Seni bir daha karımın ofisinin yakınlarında görmek istemiyorum. İstifa etmeni şiddetle tavsiye ediyorum ama bunu beklemeye hazırım. Sen lanet olası bir ahmaksın, bu yüzden zaten uzun süre dayanamazsın."

Ben dönüp uzaklaşmadan önce bana son bir kez bakıyor, pişmanlık yüz hatlarını gölgeliyor. Onun gidişini izlemek, kapanış gibi bir his veriyor. Sadece aldattığı için değil, gerçekten korkunç bir insan olduğu için ve bir zamanlar onun gibi birine aşık olacak kadar aptal olduğumu bilmek bana acı veriyor.

"Plaketin kalamayacağını biliyorsun, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Luca iç geçirir ve ona bakar. "Bekleyebilirim," diye fısıldar. "Sen onu masana koymaya hazır olana kadar bekleyeceğim Valentina. Senin için sabırlı olabilirim."

Kalbim hızla çarparak ona bakıyorum. Evliliğimizi gizli tutmak anlaşmamızın temel unsurlarından biriydi. Herkese söylersek bu ne anlama gelir?

Chapter Fifty-Two

LUCA

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor karım, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Sierra, Raven ve Alanna bugün terfimi kutlamak için gelmek istediler."

Onu helikopter pistine götürürken başımı sallıyorum. "Onları haftaya görmeyecek misin? Bugün seni kendime istiyorum bebeğim."

Kızlar aylık buluşmalarını poker gecemizle aynı gece yapmaya karar verdiler, bu yüzden karımın zamanını tekellerine almak için sadece birkaç gün daha beklemeleri gerekiyor.

"Peki," dedi bana. "Ama onlara bugün neden gelemeyeceklerini sen açıklayacaksın."

Kız kardeşimin bana yönelteceği bitmek bilmeyen şikâyetleri düşündükçe inliyorum. Her hafta bana hakaretlerle dolu bir e-posta gönderiyor.

Valentina'yı eskisi kadar görememesiyle ilgili. Anladığım kadarıyla Ares de benzer bir e-posta alıyor. Sonunda kız kardeşimle evlenecek aptala acıyorum.

Helikoptere binmesine yardım ettiğimde Valentina sırıtıyor. "Söyle bana," diye bağırıyor gürültünün içinden. "Nereye gidiyoruz?"

Kemerini takıyorum, gözlerim bir an için alyansına takılıyor. Artık çok daha sık takıyor ve elinde her gördüğümde gülümsemeden edemiyorum. "Göreceksin."

İnerken onu yakından izliyorum, yüz ifadesindeki şaşkınlık ve dehşeti fark ediyorum. Sadece gözlerindeki o bakışı görmek bile böyle bir yerin var olup olmadığını ve kime ait olduğunu öğrenmek için harcadığım çabaya değiyor.

Pervaneler dönmeyi bırakır bırakmaz helikopterden atlıyorum ve karıma kollarımı açıyorum. Bana doğru atlarken kıkırdıyor ve ben de onu yakalayıp yere bırakmadan önce etrafında döndürüyorum.

"Bu gerçek olamaz," diyor, önümüzde kıpırtısız duran suya ve her nasılsa gölün tam ortasında, kendi başına bir adada duran büyük ağaca bakarak. "Hep düşünmüşümdür... bu nasıl gerçek olabilir?"

O manzarayı izlerken ben de onu izliyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. Yıllar önce yatak odasının duvarına yapıştırdığı resimle karşılaştığında nasıl görüneceğini merak ediyordum ve itiraf etmeliyim ki bu beklediğimden de iyi.

"Hadi," diyorum elinden tutup bizi bekleyen kanoya doğru götürürken. "Hadi gidip en sevdiğin ağacı yakından görelim."

"Yapabilir miyiz?" diye soruyor. "Burası özel mülk gibi görünüyor. Sorun olmayacağına emin misin?"

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Artık Windsor'un malı. Senin için aldım bebeğim." Xavier'in burayı bana devretmek için astronomik bir ücret talep etmesini tercih ederdim ama onun yerine sinsi herif benden bir iyilik istedi. Onu arkadaşım olarak görüyorum ama kardeşlerim dışında kimseye tam olarak güvenmiyorum. Yaptığı iyiliği son derece uygunsuz bir zamanda nakde çevireceğinden ve bunun bana paradan daha pahalıya mal olacağından hiç şüphem yok.

Valentina'nın yüzündeki gülümsemeyi görmek için buna değer. Onu daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Ağacına doğru kürek çekerken gözlerimi ondan zar zor ayırabiliyorum. Ben bile güzel bir manzara olduğunu kabul etmek zorundayım. Etrafında neredeyse hiç kara yok, bu yüzden gerçekten de gölün içinde tek başına duruyormuş gibi görünüyor. Su çok durgun olduğu için gökyüzünden ve ağaçtan gelen yansımalar da nefes kesici. Bu görüntünün Valentina'ya neden bu kadar ilham verdiğini

anlayabiliyorum.

Yaklaştığımızda kürek çekmeyi bırakıyorum ve arkama yaslanıyorum, gözlerim karımda. Ben onun güzelliğini seyrederken o da manzaraya hayranlıkla bakıyor. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime.

Bana dönüyor ve gülümsüyor, bakışları benim ona duyduğum sevgiyle dolup taşıyor. "Teşekkür ederim. Bu... bu gerçekten bir rüyanın gerçekleşmesi."

Elini tuttum ve iki elimle kavradım. "Şu andan itibaren, tüm hayallerini gerçekleştireceğim."

Bana sırıtıyor, gözleri parlıyor. "Ben de senin için aynısını yapacağım, Luca."

Başımı sallıyorum ve elini dudaklarıma götürüyorum. "Zaten yaptın," diye mırıldanıyorum. "Beni sevdiğini söylediğin an tüm hayallerimi gerçeğe dönüştürdün."

Valentina kızarıyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başka tarafa bakıyor. Ona doyamıyorum. Hayatımızın geri kalanında onu bu şekilde gülümsetmek istiyorum. "Düşündüm de, yerine getirebileceğin bir dilek var," diyorum ona, sesim hafifçe titreyerek.

Bana merakla bakıyor.

"Sözleşmeyi unutabilir miyiz?" Tüm vücudum sinirden gerilmiş bir halde soruyorum. Gözleri açılıyor ve güvensizlik az önce bakışlarında gördüğüm sevgiyi bastırıyor. "Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur Valentina. Bazı şeylerin yolunda gitmeyeceği doğru, ama bu korku içinde yaşamak ya da en kötüsünü beklemek için bir neden değil. Senden istediğim şeyin senin için zor olduğunu anlıyorum bebeğim. Neden bu kadar korktuğunu biliyorum ama korkuların asla gerçekleşmeyecek. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim ve sana asla ihanet etmeyeceğim. Senden başkasını asla istemeyeceğim."

Ellerine bakıyor, yüz ifadesi çektiği acıyı yansıtıyor. Bize dürüstçe bir şans vermesi için onu nasıl ikna edebilirim? "İlk evlendiğimizde, işlemsel bir evliliğin bizim için en iyisi olacağına ikna olmuştum. Anlaşmamızın şartlarının net olmasının en iyisi olacağını, böylece kafa karışıklığı ya da incinme riski olmayacağını düşünmüştüm ama hayatın siyah ve beyazdan ibaret olmadığını fark ettim. Eğer söz konusu sensen, her şeyi riske atmaya hazırım. Beni sadece bir Windsor olduğum için istemediğine ve artık bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey olmasa bile birlikte mutlu olacağımıza bahse girmeye hazırım. Her şeyimi kaybetsem bile benimle olacağına inanmayı seçiyorum. Karşılığında sen de bana ve evliliğimize inanacak mısın? Bize bir şans verecek misin? Lütfen bana, hangi seçenekle karşı karşıya kalırsam kalayım her zaman seni seçeceğimi kanıtlamam için bir

şans ver."

Karım bana bakıyor ve sanki zaman duruyor. Daha önce hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Daha önce hiç bu kadar riskli olmamıştı. Hiçbir şeyi onun koşulsuz sevgisini istediğim kadar istememiştim. Bana hayır derse kalbimin bu darbeyi kaldırabileceğinden emin değilim.

"Anlaşmamız böyle değildi" diyor, bakışları yalvarırcasına. "Aşık olduğumuzu düşünsek bile sözleşme süremizin sonunda ilişkimizi bitireceğimizi söylemiştik."

"Anlaşmayı siktir et," diyorum ona, kelimelerim aceleci ve tutkulu. "Unut gitsin bebeğim. Korku ve güvensizlikten kaynaklanıyor ve bunlar aramızda asla var olmamalı. Yarın hiç inmeyecek bir uçağa da binebilirim Valentina. Hayatta gerçekten hiçbir şeyin garantisi yok, bunun dışında: yaşadığım sürece seni seveceğim."

Alyansına bakıyor ve titreyerek nefes alıyor. "O zaman beni asla terk etmeyeceğine söz ver Luca. Korku beni ele geçirdiği için kaçınılmaz olarak seni ittiğimde bile bizim için savaşacağına söz ver. Hiç umut kalmamış gibi göründüğünde bile bizden vazgeçmeyeceğine söz ver."

Ona gülümsüyorum ve elini dudaklarıma götürüyorum. "Senin için yapmayacağım tek şeyin gitmene izin vermek olacağına söz veriyorum. Ne olursa olsun."

Bakışlarındaki bariz korkuya rağmen başını sallıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Bize bir şans veriyor ve ben de bundan asla pişman olmamasını sağlayacağım.

Chapter Fifty-Three

VALENTINA

İlk kez evlilik yüzüğümü takarak ofisime girerken kalbim hızla çarpıyor. Şimdiye kadar kimse fark etmedi, fark ettilerse de bir şey söylemediler. Bunun beni rahatlattığından mı yoksa hayal kırıklığına uğrattığından mı emin değilim.

Karşılaşabileceğimiz tepkilerden korkuyorum, özellikle de COO olarak atanmamdan kısa bir süre sonra evlendiğimizi itiraf ettiğimiz için, ama Luca'yı daha fazla incitmekten daha çok korkuyorum.

Luca'nın bana aldığı plaketi almadan önce bir an tereddüt ediyorum ve masamın üzerine yerleştiriyorum. *Valentina Windsor, Operasyon Müdürü.*

Windsor'u ilk adımla birlikte görmek beni değersizlik ve korkuyla doldururdu, ama artık değil. Dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor ve garip bir şekilde başımın döndüğünü hissederek yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Göstermem gerek

Luca. Kocamın gözlerinin, karşı koyamadığım o gurur ve sahiplenme karışımıyla dolacağından hiç şüphem yok.

Bakışlarım masamın üzerindeki pembe yapışkanlı not yığınına düşüyor ve bir kahkaha patlatıyorum. En son ne zaman bu kadar özgür, bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum. Gerçekten işe gitmeliyim ama önce yapmam gereken bir şey var.

"Günaydın, Val!" Eski masamın önünden geçerken Jane seslendi. Kişisel asistanlar ve operasyon müdürlerinden oluşan koca bir ekip benim görevimi devraldı ve benim tek başıma yaptığım işi altı kişinin yapması beni şaşırttı. "Patronun on beş dakika içinde bir toplantısı var, o yüzden bu sabah pek boş vakti olduğunu sanmıyorum."

Luca'nın ofisine girerken ona sırıtıyorum ve başımı sallayarak teşekkür ediyorum. Bilgisayarından başını kaldırıyor ve yüzündeki ciddi ifade eriyerek yerini gülümsemeye bırakıyor. "Ofisini çoktan terk ettiğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum. Onun sekreteriyken, toplantılara her zaman planlanandan en az on dakika önce katılırdık. "Özenle hazırlanmış rutinlerimi şimdiden mahvettiğini söyleme sakın?"

Luca koltuğunda arkasına yaslanıyor, gözleri üzerimdeki kırmızı bluzun üzerinde geziniyor. "Peki ben yokken ofisimde ne yapmayı planlıyordun?" diye soruyor, bakışları göğüs dekolteme yerleşiyor.

Ona doğru yürüyorum ve arkamda sakladığım pembe yapışkanlı notu kaldırıyorum. "Bunu ekranına yapıştırmaya geldim," diye mırıldanıyorum notumu dikkatlice yerleştirirken. "Sürprizimi tamamen mahvediyorsun."

Seni seviyorum.

- Bayan Windsor.

NOT. Bir itirafta bulunacağım. Toplantınızdan sonra ofisime gelin.

Notumu okurken gözleri parlıyor. "Bu şimdiye kadar en sevdiğim" diye mırıldandı, bakışları taşımasını umduğum ifadeyle doluydu. Aşk, gurur, sahiplenme.

"İtiraf nedir?" Luca elimi tutarken soruyor. Alyansımı taktığımı fark edince gözleri açılıyor. "Onu çıkarmadın," diye fısıldıyor, hayretle. Başını kaldırıp bana bakıyor ve sandalyesinden kalkıp ellerini belime doluyor. "Evet dediğini biliyorum ama bunu gerçekten kastettiğinden emin değildim. Yavaş hareket etmek isteyeceğini düşündüm ve bana vermeye hazır olduğundan daha fazlası için zorlamaktan korktum. Bebeğim, bu... bunun beni ne kadar mutlu ettiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Boş elini kaldırıyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ben ne zaman sözümden döndüm ki?" Elini yanağıma bastırıp eğilirken soruyorum, gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Bu olmaz."

Elini bırakıp kravatını tuttum ve tek bir hareketle çözdüm.
Luca gülümsüyor ve belimi sıkıca kavrarken dudağını ısırıyor.

Boynundaki kolyeyi tutarken gözlerim onunkilerde. "Hadi bundan kurtulalım," diyorum ona, zinciri çözerken kalan son birkaç kuşkum da eriyip gidiyor. Yüzüğünü alıyorum ve yüzümde geniş bir gülümsemeyle parmağına takıyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, sesinde biraz şüphe var. "Bu noktadan sonra geri dönüş yok Valentina. Gitmene asla izin vermeyeceğim ve şu andan itibaren Windsor isminden asla kaçamayacaksın."

Benim yüzüğüm aile yadigârı ya da hediye olarak gösterilebilir ama onunkinin bir evlilik yüzüğü olduğu çok açık. Birkaç saat içinde hakkımızdaki söylentiler posta odasına kadar ulaşmış olacak.

Başımı salladım. "Hiç bu kadar emin olmamıştım. Seni seviyorum Luca. Aklımda tek bir şüphe bile yok. Her şeyi seninle istiyorum."

Elini saçlarımdan geçiriyor ve beni sertçe kendine çekiyor, dudakları tüm mantığımı kaybetmeme neden olan bir çaresizlikle dudaklarımı buluyor. Beni yavaşça ve derinden öpüyor, geri çekildiğinde ihtiyaçtan titriyorum. Alnı benimkine düşüyor, nefes alış verişi düzensizleşiyor. "Toplantımı iptal etmeme izin ver."

Kıkırdıyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük daha konduruyorum.

"Kesinlikle olmaz." "Lütfen mi?"

Ağzının kenarına bir öpücük daha kondurmadan önce alt dudağını ısırıyorum. "Bunu hayal bile etme." İnliyor ve bana yalvaran bir bakış gönderiyor, bu da beni güldürüyor. "Toplantıdan sonra sana borçlu olduğum itiraf için ofisime gel."

Kaşlarını kaldırıyor ve başını sallıyor. "Bütün sabah beni beklenti içinde bırakacaksın, değil mi?"

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Tabii ki."

Arkamı döndüğümde kişisel asistanlarımızdan üçünün pencereden aval aval baktığını görünce yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Onlar... onlar bizi gördüler mi... "Aman Tanrım." Onları nasıl unutabildim? Eski masam doğrudan bu ofise bakıyor.

Luca gülüyor, ben de ona ters ters bakıyorum ama bu onu caydırmıyor. "Sonunda," diyor bana, bakışları neşeyle dolu.

Yüzüm alev alev yanarken ofisinden çıkarken başımı sallıyorum. Asistanların hiçbiri gözlerimin içine bakamıyor, yüzleri eminim benimki kadar kırmızı. Ofisimde güvenli bir şekilde saklanmış olan kendi koltuğuma gömüldüğümde hala sersemlemiş durumdayım.

Gerçekten de buz gibi soğukkanlılığımı kaybetmeme neden oluyor. Onun yanındayken, kaybettiğimi sandığım halime geri dönüyorum. Bu kadar mutlu olmam normal mi? Bunun sonsuza dek sürmesi için dua ederken çok şey mi istiyorum?

İç çekiyorum, e-postalarıma göz atarken mutluluğum biraz azalıyor. Görünüşe göre Jessica, Luca satın alma işleminden bizzat sorumlu olmadığı sürece satın alma teklifimizi değerlendirmeyi reddediyor. Bu düşünce beni rahatsız ediyor ve bundan nefret ediyorum. Kocama güvenebilmek istiyorum, özellikle de benim güvenimi herkesten çok hak ettiği için.

"Valentina."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp saatime bakıyorum. "Luca, ofisinden ayrılalı on beş dakika oldu."

Bana doğru yürürken omuz silkiyor. "O toplantı zaten saçmalıktı. Bir e-posta da olabilirdi, o yüzden hemen halledebildim-" Gözleri masamın üzerindeki isim levhasına takılınca cümlesi yarım kalıyor.

"Siktir," diye inliyor, yüz ifadesi asla unutamayacağım bir ifade. Masamın önünde duraklıyor ve parmaklarını yazıların üzerinde gezdiriyor. Demek gerçek mutluluk böyle bir şeymiş, böyle bir *hismiş*.

"İtiraf," diye soruyor, bakışları sanki gözlerini ondan ayıramıyormuş gibi sürekli plaketle benim aramda gidip geliyor. "Nedir o?"

Bana o şekilde baktığında, tüm endişelerim diniyor. Bize dürüstçe bir şans vereceğime dair ona söz vermiştim, ben de tam olarak bunu yapacağım. Masamın üzerindeki uzaktan kumandayı kapıyorum ve daha önce yaptığım hatayı yapmak istemeyerek pencerelerimi karartıyorum. Luca'nın gözleri açılıyor ve sonra bana doğru yürümeden önce muzipçe sırıtıyor.

"Beni affedeceğine söz verir misin?" Sandalyemden kalkıp onu iterek sandalyeye düşmesine neden olurken soruyorum.

Büyülenmiş bir halde arkasına yaslanırken bana sırıtıyor. "Yapacağımı biliyorsun, çünkü seni affedemeyeceğim bir şeyi asla yapmazsın."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım." Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüğümde kaşlarını kaldırıyor. "Bu yıllar ve yıllara yayılan ayrıntılı bir hile. Seni tamamen kandırdım."

Bir an için bana olan inancının sarsıldığını görüyorum ama sonra ellerimi dizlerine koyuyorum ve o da gülümsüyor. "Söyle bana, bebeğim."

Gülümsememi zorlukla bastırarak ona bakarken ellerimi yavaşça kalçalarından yukarı kaydırıyorum. "Luca... Pembe rengi sevmiyorum."

Bir kahkaha patlattı ve elini saçlarıma gömdü. "*Ne*? Keçeli kalemler ve yapışkan notlar? Kalemler, ataçlar? Bana verdiğin pembe kâğıda basılmış toplantı notları?"

Pantolonunu çıkardım ve sikini kavradım, onu benim için çoktan sertleşmiş bulduğuma sevindim. Dudaklarımı yalıyorum ve sikinin ucunu ağzıma dayıyorum. "Bunu sadece pembeden ne kadar *nefret ettiğini* bildiğim için yaptım. Özür dilerim bebeğim. Seni bu şekilde kandırdığım için kesinlikle cezayı hak ediyorum, değil mi?"

"Evet," diyor sikini ağzıma sokarken. "Öyle."

Ben onu daha derine çekerken saçlarımdan bir tutam tutuyor, dilim onu durmadan kızdırıyor. Onun beni ne kadar çok istediğini bilmek benim de arzularımı hızla artırıyor. Gerçekten istenmenin özel bir yanı var.

"Benim güzel küçük yalancım," diye mırıldanıyor, sikini ağzımdan sonuna kadar çekerek. Hayal kırıklığı içinde inliyorum ve o da ayağa kalkıp sikiyle göz hizama gelene kadar sırıtıyor. Onu tutuyor, alyansı parmaklarını onun etrafında kıvırırken güzel bir görüntü oluşturuyor. "Yüzünü sikeceğim ve bana yaşattığın eziyet için seni cezalandıracağım."

Yavaşça sikini ağzıma geri sokarken saçlarımı tutuyor, ağzımı kullanırken beni sabit tutuyor. Boyun eğeceğim tek kişi o ve bunu biliyor, bundan zevk alıyor.

"Seni seviyorum amına koyayım," diye inliyor biraz daha sert, biraz daha hızlı iterken, ama asla beni öğürtecek ya da boğacak kadar değil. Başımı kaldırıp ona baktığımda bana tam bir bağlılıkla baktığını görüyorum ve onu daha da sert emiyorum.

Verecek bir kalbim kalmadığını düşünüyordum ama belki de bunun nedeni ben farkına varmadan çok önce kalbimi çalmış olmasıydı.

Chapter Fifty-Four

LUCA

Cep saatime bakıyorum ve içindeki Valentina'nın fotoğrafına gülümsüyorum. Babam bir keresinde evlenirsem saati bana devredeceğini ve o zaman içine karımın bir resmini koymamı söylemişti. Annemin eski, solmuş fotoğrafını değiştirmeye dayanabileceğimi hiç sanmıyordum ama şimdi anlıyorum.

Babamın neden bu cep saatine eşimin bir fotoğrafını koymamı söylediğini anlıyorum. Bana bakış açısı kazandırıyor ve tüm bunları ne için yaptığımı hatırlatıyor. Bana verimli geçirmediğim her saniyenin onunla geçirebileceğim bir saniye olduğunu hatırlatıyor - bu yüzden burada oturmaktan daha da rahatsızım.

Jessica bana, "Teklif ettiğiniz fiyatın makul olduğunu söylemeliyim," dedi.

Saatimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "O zaman neden teklifimizi kabul etmek yerine benimle buluşmak için ısrar ettin?"

Birkaç dakikada bir yüzüğüme bakıyor, ifadesi okunmuyor. Evlilik yüzüğü olup olmadığını sormak istediğini biliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde sormadı. Ona bakmak canımı sıkıyor, ama Valentina'nın bu toplantıya katılmamı istemesi daha da çok canımı sıkıyor.

Karımın bunu neden yaptığını biliyorum. Bana evliliğimize gerçekten bir şans verdiğini ve güvensizliklerine rağmen bana güvenmeyi seçtiğini göstermeye çalışıyor. Özel hayatımızın iş hedeflerimizi engellemesine izin vermeyeceğini kanıtlamaya çalışıyor ama benim istediğim bu değil.

Benim ona yaklaşan her erkeğe yaptığım gibi onun da bana karşı soğukkanlılığını kaybetmesini istiyorum. Kıskanç ve mantıksız davranmasını istiyorum, çünkü söz konusu ben olunca kendini kontrol edemiyor. Arada bir, onun da benim gibi çılgınca davranmasını istiyorum. Beni aynı şekilde sevdiğini, onu delirttiğimi bilmeliyim.

"Benimle şahsen görüşmeni neden istediğimi gerçekten bilmiyor musun?"

İçimi çekiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hayır, dürüst olmak gerekirse benim de umurumda değil. Teklifimizi reddetmeniz gerçekten umurumda değil. Metric'i satın almak benim kararım değildi zaten. Sadece bana söylendiği için buradayım."

Artık eve gitmek istiyorum. Yarım saattir bu saçmalığa katlanıyorum ve karımı görmek istiyorum. İlk başta geleceğinden, *eski sevgilimle* yemek yememe izin vermeyeceğinden emindim ama gelmedi. Burada olmadığı her saniye yaşadığım hayal kırıklığını daha da arttırıyor.

Valentina'nın yanında hâlâ tedirginim, fikrini değiştirmesinden ya da benim gibi hissetmemesinden korkuyorum. Ben kesinlikle yapamazken onun iş ve özel hayatımızı bu kadar kolay ayırabilmesi beni rahatsız ediyor. Onu mutlu edecekse tüm şirketimin çökmesine izin verebilirim, ama o bir satın almayı bile es geçmiyor, beni lanet olası eski sevgilimle yemeğe gönderecek kadar ileri gidiyor.

"Ne demek istiyorsun?" Jessica sorar. "Eğer bu senin kararın değilse, kimin k a r a r ı y d ı ?"

"Benim."

Ayağa kalkıyorum, kalbim hızla çarpmaya başlarken yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Valentina'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve onlarda gördüğüm güvensizlik beni rahatlatıyor. Bu zehirli, çılgınca ve bunu biliyorum ama umurumda değil.

Ayağa kalkıyorum ve Jessica'yla oturduğumuz küçük, kalabalık masaya bir sandalye çekiyorum, aniden alanın bu kadar sınırlı olmasına minnettar oluyorum. Jessica'nın

Tam yanıma oturdu, bacağım onunkine değdi.

"Ben Valentina," diyor. "Windsor Finans'ın Operasyon Direktörü ve genişleme planlarımızdan sorumlu kişiyim."

İki kadın el sıkışıyor ve Valentina yanıma oturduğunda Jessica gözle görülür bir şekilde tedirgin görünüyor. Elimi kalçasına koyuyorum ve eğilip dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum. "Buraya geldiğin için bir ödülü hak ediyorsun."

Karım yüzünü çeviriyor ve burnu benimkine değiyor. "Kızgın değil misin?" diye fısıldıyor.

"Tam tersine."

Jessica'ya teklifimizi özetleyen bir belge uzatırken ona gülümsüyorum. "Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim," diyor, ses tonu son derece profesyonel. "Luca benden katılmamı istedi ama geç saatlere kadar sürecek bir toplantım vardı ve gelebileceğimi sanmıyordum."

O böyle olduğunda, ona karşı koyamıyorum. Onunla uğraşmak ve o buz gibi kontrolünü kırmak istiyorum. Bir anlaşma için pazarlık yaparken çok seksi oluyor. Kaç toplantı boyunca sikim zonklarken, aklım onun fantezileriyle doluyken oturmak zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikri yok.

Jessica, teklifimizin şartlarını sıralarken karıma bakıyor, bakışları ara sıra alyansıma kayıyor. Valentina'nın gelmesine sevindim ama kendisini Valentina *Windsor* olarak tanıtması gerekirdi. Belki de bu hak ettiği bir ödül değil, cezadır.

"Teklifimiz bir değişiklikle sonuçlanmayacaktır-" Elim kalçasından yukarı ve eteğinin altına doğru kayıyor ve hareketlerimi daha az şüpheli hale getirmek için vücudumu ona doğru eğdiğimde sesi titriyor. "Yönetimde... yönetimde."

Ona bakarken yanakları kızarıyor, iç çamaşırını kenara iterken söylediklerine dalmış gibi yapıyorum.

"Windsor Finans'a katılmak Metric'in ek fonlara ve araştırmalara erişimini sağlayacak-" Bir parmağımı amının üzerinde gezdiriyorum, her saniye daha da ıslandığını görüyorum. "Bu... firmamıza özel." Belki beni uyaran bir bakış atar diye düşündüm ama onun yerine bacaklarını açarak bana daha iyi erişim sağladı.

İki parmağımı içine sokuyorum ve amı parmaklarımı yutuyor. Bu kadında beni çıldırtan bir şey var. Sikimin daha önce hiç bu kadar sertleştiğini sanmıyorum. Hiçbir şey bana, çok sevdiği kontrolü elinde tutmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken onu orgazm etmekten daha fazla keyif veremez.

"Yani bir tür ortaklık mı öneriyorsun?" Jessica gözlerini ikimizin arasında gezdirerek soruyor. Yüzündeki rahatsızlık, masanın altında neler olup bittiğini bilip bilmediğini ya da Valentina'ya bu kadar yakın oturduğum için mi rahatsız olduğunu merak etmeme neden oluyor. Bu hiç de profesyonelce değil ve o da bunu biliyor. Burada yanlış anlaşılma yok - Valentina ve benim sadece iş arkadaşı olmadığımız çok açık.

"Aynen öyle," diyor Valentina. Şarap kadehimi kaptığı gibi parlak bir şekilde gülümsüyor ve bir kısmını içerken üzerinde bir ruj izi bırakıyor.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde sertçe kaydırıyorum ve bir an için dudağını ısırıyor. Başlangıçta sadece onu kızdırmak istemiştim ama şimdi tam burada, bu masada onu boşaltmak istiyorum.

Klitorisine karşı baskıyı artırırken, onu daha sert, daha kaba bir şekilde kızdırırken gözlerim kadehime düşüyor. Boştaki elimle, bıraktığı iz bana dönük olana kadar bardağımı çeviriyorum ve sonra onu alıp şaraptan bir yudum alıyorum, dudaklarım bıraktığı ruj lekesine değiyor. Sanırım karıma gerçekten kafayı takmış olabilirim.

Jessica dişlerini gıcırdatıyor ve Valentina kıvranıyor, ben onu sonuna kadar götürürken yerinde duramıyor. Parmaklarım sırılsıklam ve amı mükemmel derecede kaygan. Sikimi içine sokmak çok kolay olacaktı ve ben daha fazlasını istemiyordum. Onu ne kadar çabuk eve götürebilirim? Onu asılı bırakırsam, bu toplantıyı kısa keser mi?

Ona doğru eğiliyorum ve dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirirken parmaklarımı daha derine sokarak ona daha sert dokunuyorum. "Benim için boşalmanı istiyorum," diye fısıldıyorum.

Nefes alış verişi düzensiz ve geri çekildiğimde kızarmış yanakları ve gözlerinde öyle yoğun bir ihtiyaçla bana bakıyor ki, onu gördüğüm anda bile boşalabilirim.

"Luca," diye fısıldıyor başını sallarken, ismim dudaklarında bir yalvarış gibi. Kıkırdıyorum, kalbim ona olan sevgimle dolup taşıyor. Onun için çıldırıyorum. Elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve yüzünü sertçe kendime doğru çekiyorum. Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve ben onu boşaltırken ağzımın içinde inliyor, amı parmaklarımı sıkıyor. Bu kadını gerçekten tüm kalbimle seviyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

ve ona doyacağımı hiç sanmıyorum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve alnını omzuma yaslıyor, ben parmaklarımı çekerken vücudu hafifçe titriyor, içimden saf bir tatmin akıyor.

"Özür dilerim," diyorum bize sadece kıskançlık ve eziyet olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bakan Jessica'ya. "Görünüşe göre karım kendini pek iyi hissetmiyor. Onu eve götürsem iyi olacak."

"Karım mı?" diye tekrarlıyor, bakışları pişmanlık ve yenilgiyle doluyor.

Kolumu yüzünü kaldıramayan Valentina'ya doluyorum. Çok tatlı bir kız ve eve gider gitmez bunun bedelini bana ödeteceğinden hiç şüphem yok. Kendime engel olamadım. "Evet," diye mırıldandım. "*Benim karım.*"

Valentina gözlerimin içine bakıyor, belli ki telaşlanmış, ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Beni buraya getiren sensin," diyorum ona, yüzümdeki gülümsemeyi silemeden. "Artık sen de... geldiğine ve teklifi ana hatlarıyla belirttiğine göre, sonunda bu işi bitirip eve gidebiliriz, değil mi?"

Gözleri parlıyor ama Jessica'ya dönerken gülümsemesini bastırmaya çalıştığını görüyorum. "Gerçekten özür dilerim," diyor Valentina. "Kocam haklı. Bu gece biraz kendimde değilim. Teklifimizi daha ayrıntılı görüşmek isterseniz lütfen doğrudan benimle temasa geçin, yeniden planlayalım."

Nihayet. Onu yatağa yatırmak ve hala sahip olabileceği güvensizlikleri dinlendirmek için sabırsızlanıyorum. Benim için o olduğundan emin olana kadar onları teker teker yok edeceğim.

Chapter Fifty-Five

LUCA

Poker gecesi için Lexington'ın evine doğru yürürken sinirli bir şekilde iç geçiriyorum. Keşke evde karımla kalabilseydim, ki bu gerçekten delilik, çünkü poker gecesi eskiden ayımın en önemli olayı olurdu. Eskiden kardeşlerimle takılmayı severdim ama şimdi karımla geçirdiğim zamandan fedakârlık ediyormuşum gibi geliyor. Yine de bu geceyi atlayamam, çünkü Dion bile bu gece için geri döndü. Londra'dan buraya gelebilirse, Lex'in evinin sadece on dakika olduğunu düşünürsek, ne yazık ki gelmemek için hiçbir bahanem yok.

Xavier ve Zane'i Lex'in ön kapısında, görünüşte yoğun bir sohbetin içinde kaybolmuş halde bulduğumda kaşlarımı çatıyorum. . "O yapmış olamaz," diyor Zane, sesi gergin.

"*Kim* olamaz?" Ben soruyorum.

İki adam da şaşkınlıkla başını kaldırıyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum. Zane başka tarafa bakıyor ve elini saçlarında gezdiriyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. Onu bu kadar sinirlendiren ne?

Xavier'e bakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Konuş yoksa Sierra'ya aylık poker gecelerimizi bastığını söylerim. Sence bu bilgiyle ne yapar?"

Dürüst olmak gerekirse, olasılıklar sonsuz. Sierra Xavier'den nefret ediyor, bu yüzden poker gecesinde ortaya çıkıp onu kışkırtabilir, güvenlik ekibimize onun tesislerimize girmesini yasaklamasını söyleyebilir ya da onun konum bilgisini ona karşı kullanabilir - ayda bir gece nerede olacağını kesin olarak biliyor mu? Bu bilgi onun elinde çok tehlikeli.

Xavier gibi bir adamın kız kardeşimin bu kadar pislik yapmasına neden izin verdiğini hiç bilmiyorum. Ona eziyet ediyor. Onun yerinde olsaydım, yaptığı bazı şeyler yüzünden onu çoktan tutuklatırdım. Sanırım bize karşı nezaketinden ve yıllar içinde kurduğumuz dostluktan dolayı bunu yapmıyor.

"Celeste," diyor Xavier ve yüzümdeki gülümseme eriyip gidiyor.

"Ne?" Endişeyle Zane'e bakıyorum. Her zamanki sessiz ve sarsılmaz kardeşimin bu kadar çılgın görünmesine şaşmamalı.

"Bir daha karşıma çıkmaya cesaret ederse bunu ona ödeteceğimi söyledim," diyor sesi yumuşak bir şekilde. "Bu yüzden, onun iyiliği için, umarım uzak durur."

Endişeyle başımı sallıyorum. Zane bundan sıyrılmaya çalışıyor ve eve doğru yürüyor, ama ondan söz edilmesi bile onu sarsıyor. Umarım ona yaklaşmaz ama ben bile bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Bu ikisi pervane ve alev gibiler - hangisinin hangisi olduğunu anlayamıyorum.

"Dion nerede?" Otururken sordum.

Lexington omuz silkiyor ve bana bir içki dolduruyor. "Bir işi çıkmış, o yüzden geç kalacakmış. Onsuz başlamamızı söyledi."

Başımı sallıyorum ve içkimden bir yudum alıyorum, bakışlarım kardeşlerimin üzerinde geziniyor. Ares ve ben hariç herkes burada olmaktan ve hasret gidermekten heyecanlı görünüyor. Gözlerimi yakalıyor ve bardağını kaldırırken bilerek gülümsüyor.

Bardağımı onunkine vuruyorum ve o da başını sallıyor. "Sanırım birkaç ay önce buraya sarhoş geldiğinde seni kışkırttığım için affedildim?"

Lex kartları dağıtırken gülümsüyorum. "Valentina benimle evlenmeyi kabul ettiği anda seni affettim."

Ares kıkırdar. "Bunun karşılığını verdiğinizden emin olun. Bu aptallar teker teker düşecek. İkimiz de aldığımız küçük itkiler sayesinde mutluluğu bulduğumuza göre, iyiliğe karşılık vermemiz adil olur."

Başımı sallıyorum ve kadehimi kaldırıyorum. Ares haklı tabii ki. Hepimiz aptal olabiliriz ama bizi kurtaran bağımız, ailemiz.

"Hile yapmamanın imkânı yok," diyor Xavier, gözleri kızgınlıkla parlayarak. Xavier kaybetmeyi sevmez, bu da yüksek değerli gayrimenkul anlaşmalarını kız kardeşime kaybetmeye devam etmesini daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor. Valentina'nın ağacının bulunduğu araziden vazgeçmesini bile zar zor sağlayabildim.

"Evet dostum," diyor Lex. "Üst üste üç kez kazandın. Bu saçmalık."

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Bu gece kendimi şanslı hissediyorum." Valentina evden çıkmadan önce bana bir şans öpücüğü verdi ve şansımın bu yüzden yaver gittiğine inanıyorum. Ayrıca para kaybetmek yerine *kazanırsam* yüzünü becermeme izin vereceğini söylemesi de yardımcı oluyor. Karım kaybetmeyi sevmez, ben de onu hayal kırıklığına uğratmayı sevmem.

"İğrenç," diyor Zane, gözleri kısılmış bir halde. Ruh hali hâlâ durgun ama dışarıda olduğundan daha iyi görünüyor. "Val'i düşündüğün çok açık ve bu iğrenç bir şey."

"Evet," diye onaylıyor Lex. "O bizim için bir kardeş gibi, pislik. O iğrenç düşüncelerini suratından uzak tut." Titriyor ve bana doğru bir bakış fırlatıyor.

"Bu taciz de neyin nesi? Ne için? *Karımı* düşündüğüm için mi?"

"Ugh," diyor Xavier. "*Karım," diye* taklit ederek benimle alay ediyor. "Lanet olası Ares gibi konuşuyorsun. Evlilik ikinizi de mahvetti. İğrençsiniz."

Destek için Ares'e bakıyorum, ama o sadece omuzlarını silkiyor, etkilenmemiş. "Onları rahat bırak," diyor bana. "Sıra onlara gelene kadar bekle. Karma bir sürtüktür."

Lexington yüzünü buruşturdu. "Bir kadın için asla aptal olmayacağım."

Ares ve ben karşılıklı bakıştıktan sonra ikimiz de bilerek gülümsüyoruz. "Doğru," diyoruz ikimiz de hep bir ağızdan. Lexington en küçük kardeşimiz ve hepimiz arasında en hassas olanı. En çok o düşecek ve buna tanık olmak çok eğlenceli olacak.

Kapı arkamızdan açılıyor ve Dion içeri giriyor, masada bize katılırken yüzünde öfke dolu bir ifade var. Tek kelime etmeden bardağımı kapıyor ve yere çarpmadan önce boşaltıyor.

"Anlaştık," der Lex'e, masaya vurarak.

Şaşırtıcı bir şekilde Lex tek bir şikâyette bulunmadan dediğini yapıyor ve bakışları endişeyle dolu bir şekilde kartları dağıtıyor. Dion hiçbir zaman

Bu yüzden hiçbirimiz böyle olduğunda onunla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyoruz.

Çocukken bile oyuncaklar için asla tartışmazdı ve bizim kavga çıkarma girişimlerimizi asla eğlendirmezdi. Her zaman son derece sakin ve sağduyulu olmuştur, hatta Ares'ten bile daha fazla. Ama sonuçta o bir Windsor ve herhangi birimizi bu şekilde etkileyebilecek tek bir şey var.

"Bugün Faye'i gördün mü?" Sesim yumuşak ve sabırlı bir şekilde soruyorum. Her zaman nişanlısını umursamıyormuş gibi davrandı ama söz konusu Faye olduğunda tamamen etkilenmediğini biliyorum. Ares'in düğününde onunla dans ederken ona nasıl baktığını gördüm. Ona Ares'in Raven'a baktığı gibi baktı. Kendini suçlu hissettiği bir arzuyla.

Dion şaşkınlıkla başını kaldırır. "Biliyor muydun?" Sesi suçlayıcı ve keskin.

Kafamı şaşkınlıkla sallıyorum ve o da Zane'e dönüyor. "Biliyor olmalıydın. Bunu benden saklamadığını söyle bana, Zane."

Zane ellerini kaldırır ve başını sallar. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye anında inkar ediyor. "Ne oldu?"

Dion koltuğuna yığılır ve bir elini saçlarında gezdirir. "Bugün otelinizin birinde ona rastladım," diyor Zane'e. "Odalardan birine çıkıyordu... *erkek arkadaşıyla birlikte.*"

Oda sessizliğe gömülüyor, hiçbirimiz ne söyleyeceğimizden emin değiliz. "Siktir," diye mırıldandım. Nişanlı olmalarına rağmen Faye ve Dion pek konuşmuyorlar bile. İkisinden biri evlenmeden önce öylesine takılsa anlardım ama düğünlerine birkaç ay varken gerçek bir ilişki içinde olmak? Valentina'nın başka birine aşık olduğunu düşünmek bile beni hasta ediyor. Dion'un nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

"Ne yapacaksın? Senden nişanı bozmanı mı istedi?" Lex soruyor.

"Hayır," diyor yüzünü buruşturarak. "Yapmamam için bana *yalvardı.* Ayrıca, istesem bile yapabileceğim bir şey değil. Bundan kurtulabilseydim onunla evleneceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Bardağımı yeniden doldururken derin bir nefes alıyorum. Ares bile ne diyeceğini şaşırmış gibi görünüyor. Her zaman Faye ve Dion'un işleri yoluna koyacağını ummuştum ama aralarında bu kadar çok şey varken nasıl yapabilirler ki?

Chapter Fifty-Six

VALENTINA

Jessica sözleşmeyi imzalarken gülümsüyorum, gözleri masamdaki isim levhası ile önündeki kâğıtlar arasında gidip geliyor. Onunla görüşmemizden kısa bir süre sonra Luca evliliğimizi duyuran ve cinsel ilişkiye girmeme kuralını geri çeken bir şirket notu gönderdi ve beni çok şaşırtan bir şekilde hiçbir tepki gelmedi. İnsanların arkamdan şirket basamaklarını nasıl uyuyarak çıktığım hakkında konuşacaklarından o kadar emindim ki, ama böyle bir fısıltı bile duymadım.

Luca'nın artık alındığına dair bazı şikayetler duydum ve şaşırtıcı bir şekilde bana da birkaç kalbi kırık bakış fırlatıldı, ancak kimse bizim hakkımızda kötü niyetle konuşmadı. Luca'nın arkadaşlık yasağı kuralını nasıl uyguladığıyla ilgili bazı şakalar oldu ve anladığım kadarıyla Theo etrafta dolaşıp *herkese* bizden haberdar olduğunu söylüyor

Ama hiç kaba yorumlar *gelmedi.* Aksine, o günden bu yana geçen haftalarda herkes bizi tebrik etmeye ve kutlamaya devam etti. Bu kadar çok çalışanımızın bizi gerçekten bir arada görmek istediğini hiç fark etmemiştim. Bana birden fazla kez, gerçekten güvenebileceklerini düşündükleri uyumlu bir birim olduğumuz söylendi. Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum.

"Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum," diyor Jessica bana, yüz ifadesi asık. Bu anlaşmayı imzalamak istemediğinden hiç şüphem yok ama teklifimiz reddedilemeyecek kadar iyiydi. CEO olarak görevine devam edecek ve bizim tek istediğimiz onların geliştirdiği fikri mülkiyeti ve teknolojiyi kullanmak. Karşılığında, ek yatırım fonları ve kaynaklarımızın çoğuna erişim elde edecekler ve kendi başlarına başarabileceklerinin ötesinde büyümeyi kolaylaştıracaklar.

"Ben de öyle," diye yanıtlıyorum elini sıkarken.

Jessica'nın bakışları tekrar isim levhamın üzerine düşüyor ve sonra ofluyor. "Senin gibi biriyle evlenmesine şaşırdım. Ne yapmaya çalışıyor? Sana aşıkmış gibi davranarak büyükannesinin şartlarını atlatmaya mı çalışıyor?"

Yüzümdeki gülümseme eriyor ve iç çekiyorum. Çalışanlarımız bizim için mutlu olabilir ama Luca'nın sosyal çevresinden birden fazla kişi evliliğimizi sorguluyor. Birçoğu onun beni sevmesinin mümkün olmadığını düşünüyor. Belki de yıllar boyunca, onunla birlikte katıldığım etkinliklerde bile ne kadar soğuk ve profesyonel olduğumuza tanık oldukları içindir. Ya da belki de sadece Luca için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorlar. Tanıdıklarının, benim gibi biri için Ivanov'larla nişanlanmanın ne kadar saçma olduğunu düşündüklerini fısıldadıklarını birden fazla kez duydum.

"O kadın olma," diyorum ona, yüz ifadem nötr. "Sırf senin için olmayan bir şeye sahip olduğu için başka bir kadını aşağılama. Kendi mutluluğunu bulacaksın Jessica. Bundan eminim."

Bana kaşlarını çatıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Benim yanımda bu kadar kibirli ve güçlü davranma," diye tersledi. "Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Gerçekten sevdiği tek kadın benim ve akşam yemeğindeki o küçük sevgi gösterisi? O aşk değildi. Basit bir şehvetti, *benim* görmem için yapılmış bir gösteriydi. Seni kullanıyor ve bu sırada biraz eğleniyor, ama zamanın dolduğunda çekip gidecek ve bir daha arkasına bakmayacak. Ne kadar uzun süre birlikte olursanız, bizim dünyamıza asla uyum sağlayamayacağın o kadar netleşecek ve ne kadar çok çabalarsan o kadar çok incineceksin."

Bir adım geri atıyor ve gülümsüyor. "Ama bunu sana söylemenin bir anlamı yok, çünkü zaman bunu benim için yapacak. Umarım sürdüğü sürece tadını çıkarırsın. Luca'yla birlikte olmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini biliyorum. Sanki başka hiç kimse için böyle bir şey hissetmemiş gibi, sana onun için doğru kişi olduğunu hissettiren bir tarzı var. Sanırım bunun nedeni tek bir noktaya odaklanmış olması. Ama dikkat süresinin uzun olmaması çok kötü. Odağı hiç değişmese ne güzel olurdu, değil mi?"

Ofisimden çıkarken kıkırdadı ve ben de sarsılmış bir şekilde arkama yaslandım. Beni etkilemesine izin vermek istemedim ama tam da benim korkularımı yansıtıyordu. Luca sonunda gerçekten çok farklı olduğumuzu anladığında ne olacak? Ya dikkati başka yöne kayarsa? Artık işine yaramadığımda beni terk etmeyi seçmesi beni şaşırtmazdı - hatta uzun zamandır bunu yapmasını bekliyordum. Bu duyguların devam edebileceğini düşünmekle aptallık mı ettim?

"Valentina?"

Onun sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum ve başımı kaldırdığımda onu kapımın eşiğinde, gözlerinde bir parça endişe ile buluyorum.

"Sorun ne bebeğim? Metrik anlaşmasında bir şeyler mi ters gitti?"

Başımı iki yana sallayıp ayağa kalkıyorum ve onu yarı yolda karşılıyorum. Bir kolunu belime doluyor ve yüzümü hafifçe kavrıyor. "O zaman sorun ne? Jessica'nın söylediği bir şey mi?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve iç çekiyorum. "Bana hep böyle mi bakacaksın?" Diye soruyorum, kelimeler düşünmeden dudaklarımdan dökülüyor.

"Her zaman," diye yanıtlıyor hemen.

Gülümsüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Neden bahsettiğimi bile bilmiyorsun."

"Gerek yok. Seni her zaman aynı şekilde seveceğimi biliyorum." "Yaşlansam ve buruşsam bile mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Kırışıklıklarının her birini ezberleyeceğim ve onları birlikte mutlu geçirdiğimiz yılların işaretleri olarak kabul edeceğim. Ben de seninle birlikte yaşlanacağım aşkım. Karın kaslarım kaybolursa beni artık eskisi gibi sevmeyecek misin? Ya saçlarım dökülürse?"

Dudaklarımı büzüyorum ve başımı sallıyorum. "Emin değilim, biliyor musun? Seni daha çok güzel yüzün için seviyorum."

Luca kıkırdıyor ve beni kendine doğru çekerek başını eğiyor ve beni öpüyor, bir, iki kez, sonra geri çekiliyor, dokunuşu nazik. "Hiçbir evlilik mükemmel değildir ve hayatımızda bazı dönemlerden geçeceğiz. Daha mutlu olduğumuz zamanlar olacak

Ama her şeye rağmen senin yanında olacağım. Bu konuda sana söz verebilirim. Henüz tüm korkularını dindiremem ama bundan on yıl sonra bu ana dönüp bakacağız ve sana *söylemiştim diyeceğim*."

Parmak uçlarıma yükselip onu öpüyorum, kalbim ağırlaşıyor. Bir daha asla bir erkeğe güvenebileceğimi sanmıyordum ama işte buradayım ve onun her bir sözüne inanmak istiyorum. "O gün için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum.

Luca bir elini saçlarımın arasından geçiriyor ve gülümsüyor, bakışları sevgiyle dolup taşıyor. "Ben de öyle bebeğim, ama yol boyunca attığımız her adımın tadını çıkarmayı unutmayalım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, endişelerim diniyor. "Seni seviyorum," diyorum ona. "Sana bunu hiç söylemedim ama güvenimi ya da inancımı talep etmediğin ya da güvensizliklerim için beni cezalandırmadığın için minnettarım. Evlenilecek en kolay insan olmadığımı biliyorum, ama sen... Luca, eğer ruh eşleri varsa, sanırım sen benim olabilirsin."

Bana gülümsemesi kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Eğiliyor ama dudakları benimkilerle buluşmadan hemen önce ikimizin de telefonu çalmaya başlıyor.

Masamdan telefonumu alırken bir adım geri çekilip kaşlarımı çatıyorum. "Selam anne," diye mırıldanıyorum, Luca'yla benim bir saat kadar sonra geleceğimizi bildiği halde beni aramasına şaşırıyorum. Ne de olsa bu hafta sonunu Abuela ve onunla geçireceğimize söz vermiştik.

"Val," diyor, sesi gergin çıkıyor. "Abuela... lütfen eve gel, tamam mı? Lütfen."

Luca'ya bakıyorum, yüzü solgun ve telefonu kulağında bana bakıyor. Eli yanına düşüyor ve telefonu elinden kayıyor, yere çarpma sesi sessiz ofisimde yüksek sesle duyuluyor. Gözlerindeki kalp kırıklığı bana annemin söyleyemediği her şeyi anlatıyor.

Chapter Fifty-Seven

VALENTINA

Önümdeki kapalı tabuta bakıyorum, gözlerim yeniden yaşlarla doluyor. Ona son bir kez baktım ve onu bir daha asla göremeyeceğimi bilmek beni öldürüyor. Abuela en sevdiği elbisesiyle orada yatarken çok güzel görünüyordu. Haberi kabullenmeye çalışıyordum ama onu sevenlerle dolu mezarlığa varana kadar gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Luca'nın kolu belime dolanıyor ve destek için ona yaslanıyorum. Telefon geldiğinden beri yanımdan hiç ayrılmadı. Her şey bana bir bulanıklık gibi geliyor ama beni duşa soktuğunu ve hem annemden hem de benden bir şeyler yememizi istediğini hatırlıyorum. Bize elinden geldiğince iyi baktı ve eğer o olmasaydı, bugün burada durabilecek gücü kendimde bulabilir miydim emin değilim.

"Val."

Başımı kaldırdığımda Anneanne Anne, Sierra, Raven, Ares, Dion, Zane ve Lexington'ın bakışları kederle dolu bir şekilde önümde durduğunu görüyorum.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" Mırıldandım. Birkaçının uğrayacağını tahmin etmiştim ama Dion'un büyükannemin cenazesi için geleceğini düşünmemiştim.

Zane saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor ve iç çekiyor. "Biz senin aileniz," diyor bana. Sierra bir kolunu bana doluyor ve Raven alnıma tatlı bir öpücük konduruyor. Sonunda gözyaşlarına boğulmam için gereken tek şey bu, boğazımı yırtan bir hıçkırık.

Ağlamamak için elimden geleni yapıyorum, çünkü bugün onun ölümünün yasını tutmak değil, hayatını kutlamak için olmalıydı. Yine de tek düşünebildiğim geride bıraktığı boşluk. Göğsüm yanıyor ve düşüncelerimi kontrol edemiyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve neredeyse yere düşüyordum ama Luca ve Sierra beni tutuyor.

Ben hıçkırıklarımı bastırmak için elimden geleni yaparken, gözyaşlarımın dökülmesini engelleyemezken Luca beni kendine çekiyor ve kucaklıyor. Benim gözyaşlarım annemin gözyaşlarını tetikliyor ve Luca da bir kolunu anneme doluyor, ayrı düştüğümüzde ikimizi de sıkıca tutuyor.

"Beni nasıl geride bırakabilir?" En sevdiğim kadının kaybını kabullenemediğim için soruyorum. Abuela hiç uyanmadığı bir uyku sırasında huzur içinde vefat etti ama bu çok adaletsiz hissettiriyor. Ona paranın satın alabileceği en iyi tıbbi bakımı sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım ama yine de yeterli olmadı.

"Onun zamanıydı," dedi annem. "O... o şimdi abuelo'nun yanında, tatlım."

Büyükannem olmadan kendimi kaybederim. O benim kayamdı, hayattaki tek değişmezim ve beni koşulsuz seven tek kişiydi. Suçluluk duygusu düşüncelerimi besliyor, işim uğruna onu ihmal ettiğim her zamanı hatırlatıyor, her bir örnek asla telafi edemeyeceğim bir günah.

Cevabını bilmediğim sorular beni tüketiyor. Neden bu kadar çok çalıştım? Ne için? Neden onunla daha fazla zaman geçirmedim? Bir keresinde bana onun yaşına geldiğimde nelere sahip olacağımı, ne gibi anılar biriktireceğimi sormuştu. Şimdi anlıyorum ki benden hayatımı dolu dolu yaşamamı istiyordu ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Luca gözyaşlarım kuruyana kadar bana sıkıca sarılıyor. Kalbim daha önce hiç bu kadar kırık hissetmemişti. Yıllar boyunca çok şey kaybettim ama hiçbiri beni bu kadar kırmamıştı.

Rahip öne çıkmamı işaret ettiğinde Luca bana "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin" dedi. Abuela'nın tek torunu olarak

Onun anısını onurlandırmak ve hayatını kutlamak için bir araya gelenlerin acısını dindirmek için onunla ilgili canlandırıcı hikayeler paylaşmayı amaçladım. Yapacağım en zor şey bu ama onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ne de olsa bu onun için yapabileceğim son şey.

Luca elimi bırakmadan önce sıkıyor, ben mikrofonun önündeki yerimi alırken gözleri beni hiç terk etmiyor. O olmasaydı ne yapardım, hiçbir fikrim yok. Sigortacılarla konuşmaktan cenaze eviyle koordinasyonu sağlamaya kadar her ayrıntıyla o ilgilendi. Bana gücünü ödünç verdi ve ben ona borcumu nasıl ödeyeceğimden emin değilim.

"Büyükannemin yaşadığı olağanüstü hayatı kutlamak üzere bugün burada toplandığınız için çok teşekkür ederim," diyorum kalabalığa. Çok sayıda tanıdık yüz görüyorum, hepsinin gözleri yaşlı. Abuela benim dünyamdı, ama belli ki başka pek çok hayatı da etkilemiş. Sanki tüm mahallemiz burada toplanmış gibi. Yakınımızdaki neredeyse tüm dükkanlar kapalı, çünkü herkes burada.

"Büyükannem," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. "O benim her şeyimdi. O benim rol modelim, en büyük amigo kızım ve en iyi arkadaşımdı. Onun rehberliği olmadan hayata devam etme fikri bile beni korkutuyor ama bana aşıladığı derslerin beni taşıyacağını biliyorum."

Luca sanki burada durmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi bana gururla bakıyor ve omuzlarımdaki yükün bir kısmı kalkıyor. "Büyükannemi düşündüğümde aklıma kahkahalar, hayat dersleri, sıcak kucaklaşmalar ve bitmek bilmeyen yaramazlıklar geliyor. Onunla ilgili en sevdiğim anılarımdan biri aslında çok yeni bir anı. Bazılarınız birkaç ay önce evlendiğimi biliyor olabilir ve ona nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Bu oldukça ani bir karardı ve bana kızacağından ya da kaçmamı ve onu düğünüme katılmaktan mahrum bırakmamı kabul etmeyeceğinden korkuyordum. Kocamı eve götürdüğümde titriyordum, ama evlendiğimizi öğrendiği anda sadece güldü ve bana zamanının geldiğini söyledi. Aşık olmadan önceki yıllarda kocamı gizlice kötülediğim tüm zamanları hatırlatarak benimle alay etti ve dalga geçti. O zaman fark etmemiştim ama durumu benim için olabildiğince kolaylaştırmak için elinden geleni yaptı, bir yandan da bana her zaman olduğu gibi koşulsuz desteğini ve kabulünü verdi. Onun yaptığı buydu, biliyor musun? Kim olursanız olun, size hoş karşılandığınızı ve sevildiğinizi hissettirirdi. Herkese aynı sıcaklıkla yaklaşırdı."

Etrafımdakiler gülümserken sakin bir nefes alıyorum ve bir an için sanki o da burada benimle birlikte, mutlu anıları onurlandırdığımı duymaktan mutlu gibi hissediyorum

onun için ağlamak yerine.

"Büyükannem ve kocam benim farkında olmadığımı sanıyorlardı ama kocamı sürekli aradığını, beni kontrol ettiğini ve ona çocukluğumla ilgili hikayeler anlattığını biliyorum. Bazı zamanlar eve özel atıştırmalıklar ya da küçük hediyelerle gelirdi ve ben onun yakın zamanda büyükannemle konuştuğunu bilirdim, çünkü beni bu kadar iyi tanıyan tek kişi oydu. O zamanlar fark etmemiştim ama büyükannem kendi rolünü ona devrediyor olmalıydı. En sevdiğim şeyleri asla kaçırmayacağımdan emin olmak istemiş olmalı, çünkü beni mutlu eden küçük şeyler hakkında asla konuşmayacağımı biliyordu. O böyle biriydi. Burada bulunanların çoğu onun nezaketini, size kendinizi çok özel hissettiren eşsiz tarzını deneyimledi. Bir odaya girerdi ve siz gülümserdiniz, çünkü ne söyleyeceğinden asla emin olamazdınız. Tahmin edilemez, komik ve inanılmaz derecede tatlıydı. O olmasaydı ben şu an olduğum kişi olamazdım ve aynı şeyin buradaki pek çoğunuz için de geçerli olduğunu biliyorum. Pek çoğumuzu besledi ve her zaman nazik bir gülümseme ve daha da nazik sözlerle yanımızdaydı. Onu her zaman bu şekilde hatırlayacağım ve umarım siz de öyle hatırlarsınız."

Chapter Fifty-Eight

LUCA

Valentina'nın çocukluk odasına girdiğimde perdelerin çekili olduğunu ve küçük bedeninin battaniyenin altında kıvrıldığını görüyorum. Bir haftadan fazla oldu ve ben çağırmadıkça yatağından çıkmayı reddediyor.

Onunla birlikte yatağa girip onu kaşıklarken dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş çıkıyor, ellerim beline dolanıyor, başı göğsüme yaslanıyor.

Bir an geriliyor ama tek kelime etmiyor. Gerçek bir konuşma yapmayalı günler oldu ve yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey yanıt vermiyor. Onun için giderek daha fazla endişeleniyorum ve onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilememek beni öldürüyor.

"Sana söylemediğim bir şey var," diye itiraf ediyorum, şu anın doğru zaman olup olmadığından emin değilim. Cevap vermiyor, ona daha sıkı sarıldığımda bile. "Birkaç gün... *önce*... Abuela ile öğle yemeği yedim. Görüyorsun, oynadığı bayanlar

lotería ile evlendiğinize inanmadılar. Onlara benimle ilgili haberleri göstermiş ve torununun Windsor olmasıyla övünmüş ama onlar onu yalancılıkla suçlamışlar." O günü düşünürken kıkırdıyorum. "Beni aradı ve hemen gelmemi istedi. Bana emirler yağdırırken sesi bazen senin gibi çıkıyordu. Sonunda bu tavrını nereden aldığını anladım. Konuşma şeklinden beni hoparlöre aldığı belliydi. Yanındaki bayanların onunla alay ettiklerini, şakasını çok ileri götürdüğünü söylediklerini duydum."

Biraz dönüyor, gözleri yüzümde geziniyor. Günlerdir bana ilk kez doğru düzgün bakıyor.

"Doğal olarak onu görmek için her şeyi bıraktım. En pahalı arabamı aldım ve lotería oynadığı toplum merkezine gittim, onu arkadaşlarıyla birlikte kaldırımda durmuş beni beklerken bulunca hiç şaşırmadım. Arabamı önlerine çektim ve büyük bir gösteri yaparak arabamı sokakta bıraktım. Ona doğru yürüdüm ve onu kollarıma aldım, seninle yaptığım gibi etrafında döndürdüm. Güldü ve sanırım seninle olduğum zamanlar dışında en mutlu olduğum an *buydu.* Beni arkadaşlarıyla tanıştırırken çok gururlu ve kinci görünüyordu. Onu hiç böyle görmemiştim ama her zaman ona ayak uydurdum ve o da bunun her saniyesine bayıldı."

"Gerçekten mi?" Valentina soruyor ve ben başımı sallıyorum. Yüzünü bana dönüyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. O kadar yakın ki, ama aramızda hiç bu kadar mesafe olmamıştı.

"Hepsi bu kadar da değil. Oraya vardıktan yaklaşık yirmi dakika sonra polis geldi ve arabamı çekmezsem çekeceklerini söyledi. Ablam hiç bilmiyordu ama aslında her şeyi ben ayarlamıştım. Beni aradığında, neler olup bittiği hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı, bu yüzden benim yüzümden katlanmak zorunda kaldığı alayların intikamını alacaksam, bunu doğru yapsam iyi olur diye düşündüm. Yani polis orada, değil mi? Ama birkaç saniye sonra Zachary Kingston, yanında bir polis eskortuyla arabamın yanına yanaştı. Trafik polisi hemen geri çekildi ve özür diledi."

Valentina gözlerini dikmiş bana bakıyor, bakışları büyülenmiş gibi. "Evlendiğimizde, Zach bana evlenmek gibi bir şeyin ona yaptığım iyiliği geri ödemek için kullanılamayacağını söyledi, bu yüzden ona göre bana hala bir borcu vardı. O gün paraya çevirdim. Beni selamlayarak büyük bir olay yarattı ve sonra buluşmamıza geç kaldığı için bolca özür diledi, buluşma yeri değiştiği için zamanında yetişmekte zorlandığını söyledi.

Aniden. Büyükannenin tüm arkadaşlarına, onun benim için son derece önemli olduğunu ve onu asla kırmamaları gerektiğini söyledi." Başımı sallarken dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha kaçıyor. "Hiçbir buluşma planlamamıştık ama o rolünü mükemmel oynadı. İşte Abuela oradaydı, hem ben hem de belediye başkanı yanında duruyorduk. Arkadaşlarının hepsi çılgına dönmüştü ve o da delicesine gururluydu. Onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum."

"Bunu bana neden hiç söylemedi?"

Yüzünü nazikçe kavrıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Onu eve götürdüğümde, sana söylemeyeceğime dair bana söz verdirdi. Heyecanı geçtikçe utandığını hissetti. Bana seni o gün olduğundan daha iyi biri olarak yetiştirdiğini ve ne kadar önemsiz davrandığını bilmeni istemediğini söyledi. Abuela onun hakkında kötü düşüneceğinden endişelendi, ben de bir iyilik karşılığında ağzımı kapalı tutacağıma söz verdim. Umarım şimdi sana söylediğim için beni affeder."

"Ne iyiliği?" Karım kaşlarını çatarak soruyor.

Güldüm ve telefonumu aldım. "Ondan benim için bir mesaj kaydetmesini istedim, eğer büyük bir tartışma yaşarsak sana gösterebilirim. Beni hemen affetmeni sağlayacak bir şey. O zamana kadar durumu kötüye gidiyordu ve ben de yıllar boyunca elimde tutabileceğim bir şey olsun istedim." Ona videoyu gösteriyorum ve oynat tuşuna bastığımda gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Val," diyor Abuela ekranda. "Luca'ya kızma, tamam mı? O adam seni her şeyden çok seviyor ama yine de bir erkek ve onlar *aptaldır*, Princesa."

Valentina o zaman gülüyor ve haberi aldığımızdan beri ilk kez güldüğünü duyuyorum. Videoyu izlerken karıma hayranlıkla bakıyorum ve ben gülümseyemezken onun gülümsemesine karşılık verdiği için sessizce Abuela'ya teşekkür ediyorum.

"Onu eve her getirdiğinizde, gözlerini beş saniyeden fazla sizden ayırmıyor. Bakmadığınızı düşündüğünde, büyük ikramiyeyi kazanmış gibi gülümsüyor, çünkü ese estúpido niño sizin en büyük ödül olduğunuzu düşünüyor."

Arka planda, *"Bana aptal mı diyorsun, Abuela?" diye* mırıldandığımı duyabilirsiniz. *Bunun ne anlama geldiğini ben bile biliyorum!*" dediğimi ve Valentina'nın gözyaşları arasında güldüğünü, gözlerinin bir anlığına benimkilerle buluştuğunu duyabilirsiniz.

Abuela kameraya dönmeden önce videoda bana yan gözle bakıyor. "İyi niyetli, Princesa. Luca'yı tanıyorsam, muhtemelen seni incitmek istememiştir. Eğer onu affedebileceğini düşünüyorsan, lütfen affet. Çok uzun süre kızgın kalmayın. Birlikte geçirdiğiniz bu değerli zamanı boşa

harcamayın, tamam mı? O seni seviyor ve

Ben de öyle." Sonra duraklıyor, gözleri kısılıyor. "Ama onu affedemeyeceğini düşünüyorsan, eve gel Val. Eğer istersen onu senin için döverim, tamam mı?"

Bu noktada telefonumu net bir şekilde ondan geri alıyorum ve kahkahasının sesi videoyu dolduruyor. "O benim torunum," diyor ekran kaldırımdaki fayansları gösterirken. "En çok onu seviyorum ve her zaman onun tarafını tutacağım."

"Bu sefer benim tarafımı tutman gerekiyordu, Abuela. Bunu ona gösterdiğimde ne yapmış olacağımı bilmiyorsun bile! Belki de geç saate kadar çalışmak zorunda kaldım!"

"O zaman onu bekletmemeliydin!" Abuela bana bağırıyor ve sonra video kesilmeden önce Abuela ve ben kahkahalara boğuluyoruz.

Karımın yüzünü avuçlayıp iç geçiriyorum. "Söylemeye gerek yok, o videoyu sana göstermeden önce kırpacaktım. Yapmadığım bir şey için azar işittiğime inanamıyorum."

Gözlerimin içine bakıyor ve günlerdir ilk kez onun gözlerinde bir parça neşe görüyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Hem de çok."

Alnına uzun bir öpücük konduruyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Seni daha çok seviyorum, Valentina."

Chapter Fifty-Nine

LUCA

Abuela'nın evine girerken cep saatimi kontrol ediyorum. Bu gece her zamankinden daha geç kaldım ve umarım beni beklemiyordur. Onun iş yükü çoğunlukla benim üzerime kaldı ve bu onu daha da takdir etmemi sağlıyor. Eşim ve yarattığımız iş akışları olmadan her şey 10 kat daha uzun sürüyor. Hiç bu kadar çok çalışmamış, stresli ya da *yalnız olmamıştım*. Onu her gün görmeme rağmen, daha önce hiç olmadığı kadar çok özlüyorum.

Haftalar oldu ama hâlâ zar zor konuşuyor ve eve gelmeyi reddediyor. Artık beni görmek istediğinden bile emin değilim. Bana karşı tamamen kayıtsız görünüyor ve bunun sadece üzüntüsünden kaynaklandığını bilsem de, bu canımı acıtıyor. Kardeşlerim ve büyükannem onu görmeye gelmeye devam ediyor ve geçen her hafta hepimizin endişesi daha da artıyor.

Ona teselli veremeyeceğimi ve varlığımın onun için anlamsız olduğunu bilmek beni öldürüyor. Bana karşı olan hislerini abartıp abartmadığımı merak ediyorum ve sonra bu kadar bencil olduğum için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Ailemi kaybetmenin benim için ne kadar zor olduğunu hala hatırlıyorum ve Valentina için de durum farklı değil.

Kayınvalidemi merdivenlerin dibinde otururken bulunca şaşkınlıkla duraklıyorum. "Anne," diye mırıldanıyorum. Cenazeden kısa bir süre sonra, Valentina'nın yaptığı gibi ona *anne* dememi söylemişti ama yine de bu bana pek doğal gelmiyor. Yine de bu kabullenme işareti şu anda çok hoşuma gidiyor.

"Luca," diyor, sesi gergin. Bana bakıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla dolup taşıyor. "Lütfen kızımdan vazgeçme. Hatalıydım ve sizi asla bu kadar uzun süre ayrı tutmamalıydım. Val'in babası gibi olacağınızı ya da ona tepeden bakacağınızı düşünmemeliydim. Başlangıçta sana iyi davranmadığımı biliyorum ve şimdi senden böyle bir talepte bulunmaya hakkım yok, ama sana yalvarıyorum. Lütfen ondan vazgeçme."

Önünde diz çöküp ellerini tutuyorum. "Yapmayacağım," diye söz veriyorum. O kadar çaresiz ve umutsuz görünüyor ki ne diyeceğimi şaşırıyorum. "Sorun nedir? Valentina seni endişelendiren bir şey mi söyledi?"

Bir an tereddüt ediyor ve tedirginlik omurgamdan aşağı süzülüyor. "Yukarı çıkmalısın," diyor sonunda. Başımı sallayıp kalkmasına yardım ediyorum ve ben merdivenleri çıkarken o kenara çekiliyor, basamaklar ayaklarımın altında gıcırdıyor.

Valentina'nın yatak odasının önünde durup cesaretimi topluyorum. Onu bu kadar halsiz görmek beni öldürüyor ve her gün, onun solup gittiğini görmek beni içten içe öldürürken neşeli davranmak her şeyimi alıyor.

Kapısını iterek açtım ve içeri girdiğimde onu her zamanki gibi yatağında yatarken buldum. "Selam bebeğim," diye mırıldanıyorum kravatımı çekip gevşetirken.

Kafasını kaldırıp bana bakmıyor bile ve bu beni çok üzüyor. Sadece bana eskiden olduğu gibi gülümsemesini istiyorum. Buz Kraliçesi'ni buna tercih ederim.

Bunun bu şekilde devam edemeyeceğine karar vermeden önce bir an dudağımı ısırıyorum. Battaniyesini üzerinden çekip zar zor örttüğü vücudunu ortaya çıkarıyorum ama bu bile dönüp bana bakmasını sağlamıyor. Bakışlarım üzerinde geziniyor ve giydiği eski püskü tişörtü inceliyorum. Görünüşe göre evden ona getirdiğim hiçbir şeye dokunmamış. Neden?

"Yeter artık Valentina," diyorum ona uzanırken. Onu kollarıma

aldığımda nefesi kesiliyor ama bakışları boş kalıyor.

Ancak onu banyoya götürüp duşa soktuğumda cevap veriyor. "Daha birkaç saat önce duş aldım," diye mırıldanıyor.

Onunla birlikte duşa giriyorum ve duşu açıyorum, kıyafetlerim anında sırılsıklam oluyor. "Biliyorum," diye mırıldanıyorum. Banyo, her gün yatak odasını değiştirdiği tek yer, ancak ziyaretlerinin kısa sürdüğü açık, çünkü saçları düğümlenmiş ve yağlı bir karmaşa. Kendi sağlığına bu kadar az önem verdiğini hiç görmemiştim.

"Luca," diyor, damlayan takım elbisemi görünce gözleri açılıyor, bakışları üzerimde geziniyor ve çoraplarımda karar kılıyor.

Islak tişörtü vücuduna yapışmaya başlıyor, her bir kıvrımını ortaya çıkarıyor ve ben takım elbisemin ceketini çekiştirerek yavaşça soyunurken iç çekiyorum.

"Bana yardım et," diyorum, ellerini gömleğimin üzerine koyarak.

Bana bakıyor, bakışları okunmuyor. Bir an için beni reddedip çekip gideceğini düşünüyorum ama sonra parmakları yavaşça hareket ederek düğmeleri çözmeye başlıyor.

Gömleğim düştüğünde gözlerinde bir şey parlıyor ve kollarımı çekip çıkarırken onu dikkatle izliyorum.

Valentina duş duvarına yaslanıp beni izliyor. Sanki evlenmeden öncesine dönmüş gibiyiz, çünkü bir kez daha ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Bir kez daha, öğrenmek için dünyaları verirdim.

Ellerini takım elbise pantolonumun üzerine koyarken, "Şimdi de bu," diyorum.

Bir an tereddüt ediyor, ama sonra onu da çıkarmama yardım ediyor, ben soyunmaya devam ederken dudaklarından tek bir şikayet bile kaçmıyor, ta ki karşısında çırılçıplak durana kadar.

"Beni istemiyorsun," diye mırıldanıyor, gözleri sikimde. Haftalardır ilk kez, kısa da olsa gözlerinde titreşen duyguları görüyorum. *Korku. Reddedilme. Acı.*

Tişörtünün kenarlarından tutup yukarı çekerken ona gülümsüyorum. "Seni her zaman istiyorum bebeğim. Sen bana etrafımda olmaya dayanamıyormuşsun gibi bakarken tahrik olmak benim için çok zor."

Valentina kollarını kaldırıyor, ben de tişörtünü çekip çıkarıyorum ve pembe bir boxer şorttan başka bir şey giymeden karşımda duruyor. Ellerim etrafını sarıyor ve ben aşağı doğru iterken gözlerimin içine bakıyor.

Ona yaklaşıyorum ve kollarımı başının iki yanına koyarak onu kendime hapsediyorum. "Saçını yıkayalım, olur mu? Yıkarsak kendini daha iyi hissedersin."

Bana bakıyor ve ellerini göğsüme koyuyor. Haftalardır bana en çok dokunduğu anın bu olduğunun farkında mı? "Beni yıkamak istiyorsun...

saç?"

Sırıtıyorum ve saçının bir tutamını tutuyorum. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Daha fazlasını mı umuyordun?"

Bana bakıyor ve bir an için dişlerini sıkıyor. "Sadece birkaç hafta oldu. İhtiyaçlarını şimdiden başka bir yerde mi karşılıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum, bana böyle bir şey sorduğu için kırgınım. Ona kızamıyorum ama beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyor. "Hayır. Tabii ki hayır."

Ondan uzaklaşıp şampuanını alıyorum ve saçlarına dikkatlice köpürtmek için zaman ayırıyorum. "Arkanı dön."

Bana sırtını dönüyor ve ben de şampuanı saçlarında gezdirirken bir yandan da kafa derisine masaj yapıyorum. Sierra'nın talimatlarını dikkatle uygulayarak şampuanını yıkarken ve saçlarını kremlerken bile Valentina sessizliğini koruyor.

"İstersen yapabilirsin," diyor, sesi duygusuz. "O da ne?"

"Başka biriyle yatmak istiyorsan, yatabilirsin."

Omuzlarından tutup kabaca geri çeviriyorum, onunla olan ipimin sonuna gelmiştim. Bir adım geri atıp duvara yaslanıyor, gözleri meydan okumayla dolu.

Şu anda bile, kalbimi kırarken, nefes kesici görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Ona karşı asla bağışıklık kazanamayacağım. "Az önce bana ne dedin sen?" Soruyorum, sesim yumuşak.

"Beni gayet iyi duydun Luca."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve bir an tavana bakıyorum, kaybettiğim bir savaş olduğuna karar vermeden önce sabır için savaşıyorum. Onu duvara doğru itiyorum, bedenim onunkine yaslanıyor ve başını kendime doğru eğerken elim saçlarında.

"Dudaklarımı oku Valentina Windsor," diye çıkışıyorum, ses tonum tehditkâr. "Senden başkasını asla istemeyeceğim. Yaşadığım sürece yatacağım tek kadın sensin. *Sadece seninle*. Başka kimseyle değil. *Seni* seviyorum, Valentina."

Gözlerinde umut ışıltısı görüyorum ve tek ihtiyacım olan bu. Beni hâlâ aynı şekilde sevdiğini gösteren tek bir işaret. İkimiz için de dayanacağım. Hissettiği acıyı telafi etmek için onu daha çok seveceğim.

Gözlerini kaçırıyor ve ben de bir adım geri atıp sabununu tutarken iç çekiyorum. Ona karşı sabrımı nasıl kaybedebildim? Daha iyi bilmeliydim. "O güzel aklından neler geçiyor?" Sabunlu ellerimi vücudunda gezdirirken ses tonum çok daha sabırlıydı.

Göğüslerini avuçladığımda nefesi kesiliyor, başparmaklarım meme uçlarının üzerinde geziniyor. Benim için güzelce sertleşiyorlar ve bana eşit oranda arzu ve meydan okumayla bakıyor.

"Fotoğrafları gördüm," diyor bana, sesi suçlayıcı.

Onu kızdırmaya devam ederken şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, sikim hızla sertleşiyor. "Hangi fotoğraflar?"

"Senin ve Jessica'nın."

Ellerim aşağıya iniyor ve nefes alış verişi düzensizleşirken onu yakından izliyorum. Beni tamamen kafasında olan bir şeyle suçluyor, ama bunu onun kayıtsızlığına tercih ederim. Gördüğü şey muhtemelen Jessica ve ekibiyle buluşmamın bir fotoğrafıydı. Onunla hiçbir zaman yalnız olmadım ama basın öyle görünmesini sağlayabilirdi. Herald, şirket notu yayınlandığından beri Valentina ve benim hakkımda daha fazla bilgi edinmeye çalışıyor ama güvenliğimiz çok sıkı. Ares ve Raven gibi kamuya mal olmuş kişiler değiliz, o yüzden haber yapacakları pek bir şey yok.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum ellerim kalçalarında gezinirken. "Şu anda senin işini kimin yaptığını sanıyorsun? Satın alma işlemini senin adına ben yürütüyorum."

Bana kaşlarını çatıyor ve parmaklarım bacaklarının arasına kayarken kıkırdıyorum. Klitorisi benim için çoktan şişmiş durumda ve üzerinde gezinirken saf arzu gözlerini doldurduğunda inliyorum.

Valentina sırtını bana dönerek sessizce daha fazlasını istiyor. Bana bu şekilde baktığını görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Bu am," diye mırıldanıyorum, "isteyeceğim tek am." İki parmağımı içine sokuyorum ve amı parmaklarımı sertçe sıkıyor. O kadar dar ki... Onu şimdi becerirsem, ilk kez becerdiğim zamanki gibi olacak. Her şeyimi almak için mücadele edecek, ama şimdi bana böyle baktığı için, bir parçam ona işkence etmek istiyor. Gözlerinin ihtiyaçla parladığını görmek istiyorum.

Parmaklarımı içine sokup kıvırıyorum, en zayıf olduğunu bildiğim yerden vuruyorum. "Luca," diye inliyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. Çok uzun zaman olmuştu.

Kolları boynuma dolanıyor ve daha fazlası için sessiz bir yalvarışla sırtını bana doğru eğiyor. Daha önce hiç bu kadar ihtiyaçtan tükendiğimi hatırlamıyorum. Sanırım onu şimdi almazsam çıldırabilirim.

Dudaklarım onun dudaklarına çarpıyor ve parmak uçlarına yükselip beni öptüğünde içimde bir rahatlama oluyor.

"Siktir," diye inliyorum ağzına karşı. "Seni o kadar çok özledim ki."

Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve ona bakmak için biraz uzaklaşıyorum, daha güçlü bir bağlantıya ihtiyaç duyuyorum. Ona olan ihtiyacımın bu kadar derin olması çılgınca. Onun vücudundan daha fazlasını istiyorum.

"Bana bak," diye emrediyorum ve o da itaat ediyor, bakışları arzu ve güvensizlikle dolu. "Seni seviyorum, Valentina Windsor."

Ben amıyla oynarken, onunla alay ederken, ona eziyet ederken gözlerimin içine bakıyor. Onu orgazma doğru iterken bir kez bile başka tarafa bakmıyor. Ona asla doyamayacağım.

Chapter Sixty

VALENTINA

Luca yatakta beni kollarının arasına alıyor, çıplak tenlerimiz birbirine değiyor. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Birkaç dakikalığına bana yeniden yaşadığımı hissettirdi.

Beni boşalttıktan sonra seks yapmak isteyeceğinden çok emindim, ama o sadece çekildi ve tamamen çözülene kadar saçlarımı taramaya devam etti. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Şimdi bile hala ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum ama duştan çıktığımızda tek yaptığı saçlarımı kurutmak ve beni yatağa taşımak oldu.

Kendimi ne kadar güvensiz hissettiğimden, düşüncelerimi kontrol etmenin ne kadar zor olduğundan nefret ediyorum, mantıksız olduklarının farkında olsam bile. Sanki aşağı doğru bir sarmala yakalanmışım ve kendi beynim bana karşı dönmüş, olumsuz duygularımın her birini körüklüyor.

Eğer Abuela'yı ve onu nasıl ihmal edip başarısızlığa uğrattığımı düşünmüyorsam, Luca'yı ve ne kadar uyumsuz olduğumuzu düşünüyorum. Abuela bir keresinde beni neyin mutlu ettiğini düşünmemi ve o her neyse onun peşinden gitmemi istemişti... ama ben hala gerçek mutluluğun ne olduğunu bilmiyorum. Bunların herhangi biri gerçek mi? Luca'nın benden bıkması ne kadar sürer?

Artık işte olmadığıma göre, yavaş yavaş bana ihtiyacı olmadığını mı fark ediyor? Onu kaybetmekten korkuyorum ama aynı zamanda onu daha da uzaklaştırmaktan kendimi alamıyorum. Ne yaparsam yapayım, bensiz daha iyiymiş gibi hissetmeye devam ediyorum. Kendimi bunun doğru olmadığına ikna etmeye çalışıyorum ama eninde sonunda beni terk edeceğini biliyorum. Bu sadece bir zaman meselesi. Herkes her zaman terk eder.

"Valentina," diye mırıldanıyor, beni daha yakına çekerek. Başımı kaldırdığımda bana baktığını görüyorum, yüz ifadesi değişmiş. Korku içime hücum ediyor ve aniden bunun o an olduğundan emin oluyorum. Benimle işinin bittiğini, bunun çok zor bir iş olduğunu söyleyecek. Ya da daha kötüsü, başka birini bulduğunu.

"Hadi-" Sözünü kesiyorum ve onu öpüyorum, bunu duymak istemiyorum. Sadece biraz daha. Sadece bir süre daha Luca'nın beni sevdiği bu dünyada var olmak istiyorum. Bu illüzyonun henüz parçalanmasını istemiyorum.

İnliyor ve bir elini saçlarımın arasından geçiriyor, sıkıca kavrıyor. Normalde beni çoktan altına çekmiş olurdu ama bu gece beni şefkatle öpüyor. Sanki beni şımartıyor, sanki beni eskisi gibi istemiyor.

Elim göğsünden aşağıya, karın kaslarının üzerine kayıyor ve sikini kavradığımda keskin bir nefes alıyor. "*Valentina,*" diyor, sesi azarlayıcı.

"Şşşt," diye susturuyorum onu, yukarı aşağı pompalarken gözlerim onunkilerde. Taş gibi sertleşmiş ve ellerimde zonkluyordu. Normalde çoktan bacaklarımı ayırmış ve beni hemen sikmezse çıldıracağını söylemiş olurdu. Bu gece sadece bana bakıyor, kımıldamıyor, tüm vücudu gergin.

Göğsüne bastırıyorum ve homurdanarak sırt üstü düşüyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi belirsiz. Daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Kalbim hiç bu kadar boş hissetmemişti. Keşke ne yaptığımı bilseydim ama bilmiyorum. Tek bildiğim ondan bir şey istediğim. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Dizlerimin üzerine oturup eğildim, elimi sikinin dibine doladım. İnliyor ve bir an için arzulandığımı hissediyorum. Eğilip sikini dudaklarıma yerleştirirken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Luca işkence çekmiş gibi görünüyor ama yine de bana karşı kontrolünü kaybetmiyor.

Aletinin ucu ağzıma girerken onu yakından izliyorum, dilim her hassas parçanın üzerinde dönüyor. Sertçe emiyorum, keşke ağzıma sokup beni daha derine almaya zorlasaydı. Bana eskiden davrandığı gibi davranmasını istiyorum, sanki ihtiyacını zar zor kontrol edebiliyormuş gibi.

Luca'nın eli bana uzanırken titriyor. "Bebeğim," diye mırıldanıyor. "Şimdiden boşalmama üç saniye kaldı. Bu gece buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Acı kalbimi parçalıyor ve onu daha da derinlere çekiyorum. Beni reddediyor ve uygun bir bahane kullanıyor. Luca'nın nasıl biri olduğunu biliyorum. Eğer istersem saatlerce konuşabilir.

Başım sikinin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor ve adımı bir dua gibi inletiyor. "Valentina," diye inliyor. "Lütfen, aşkım."

Aleti boğazımın arkasına çarpıyor ve sonunda eli saçlarıma dolanıyor. Kalçaları hareket etmeye başladığında sıkıca kavrıyor ve rahatlama üzerime yıkanıyor. Tam siki nabız gibi atmaya başladığında, geri çekiliyorum.

"*Hayır,*" diye inliyor, bakışları sıkıntılı.

Ona gülümsüyorum, üzerine çıkarken kalbim çok daha rahat. Elleri kalçalarımı sararken sert nefes alıyor, gözleri amımda. Sikini kavrıyorum ve yavaşça üzerine çökmeden önce hizalıyorum.

"Çok sıkı," diye inliyor. "Amın mükemmel, bebeğim. Beni emmek seni ıslattı, ha?"

Tamamen üzerine oturup her şeyini içime çekerken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Çok uzun zaman oldu ve beni esnetme şekli gerçek dışı. Kalçalarımı sıkıca kavrıyor ama beni eskisi gibi aşağı yukarı hareket ettirmiyor. Bunun yerine arkasına yaslanıp sabırla beni izliyor.

İstediğim bu değil. Beni şımartmasını istemiyorum. Sadece benim ihtiyaçlarımı karşılamak için bana teslim olmasını istemiyorum. Eskiden olduğu gibi tutkulu ve kontrolsüz davranmasını istiyorum.

Yavaşça ona binmeye başlıyorum ve o da yavaşça kalçalarını benimle birlikte hareket ettiriyor, itiş için itişimi karşılıyor ve beni derinden beceriyor. Başparmağını klitorisime yerleştirirken gözlerimin içine bakıyor, böylece her hareketle ona sürtünüyorum.

Ona kontrolü kaybettirmek istedim ama bana akıl sağlığımı kaybettiren o. Böyle olmasını istemiyorum. Kendi zevki önemsizmiş gibi benim zevkime odaklanmasını istemiyorum. Eski Luca'ya ihtiyacım var, dokunuşlarım onu çıldırttığı için bana karşı sabırsız olan Luca'ya. O böyle olduğunda, bu beni daha da korkutuyor. Onu kaybetmekten korkuyorum ve bu da

sadece daha fazla kanıt. Tüm mantıksız düşüncelerimi, her güvensizliğimi, kafamın içinde bana yeterince iyi olmadığımı söyleyen her sesi dindirmesini istiyorum.

Parmakları sertleşirken "Yaklaştım bebeğim," diye fısıldıyor. Böyle devam ederse beni tekrar boşaltacak ve ben ondan önce kontrolümü kaybetmek istemiyorum.

Dudağımı ısırıyorum ve ona daha sert biniyorum, ama her hareketinde dokunuşu daha yoğun hale geliyor. Adımı inliyor ve sonunda istediğim şekilde içime girmeye başlıyor, beni uçurumun kenarına itiyor.

Luca ön kolunu ağzına sarıp ısırdığında amım onun sikine kenetleniyor, duştakinden daha güçlü bir orgazm içimde akıyor. Gözleri kapanıyor ve o da benimle birlikte boşalıyor.

"Kahretsin bebeğim," diye inliyor kirpikleri titrerken. "Seni seviyorum amına koyayım." Ona bakıyorum, kalbim bomboş.

"Buna bir son verelim," diye fısıldıyorum.

Gözlerini açıyor ve kaşlarını çatıyor, elleri belime dolanıyor. "Neyin sonu?"

"Bu. Biz." Bu sözleri söylerken hissizleştiğimi hissediyorum. Kalbimde hafif bir sızı var ama çoğunlukla umutsuz hissediyorum. İçten içe bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum ve artık bunu uzatmak istemiyorum. "Seninle olmaktan yoruldum. Kendimi bu kadar güvensiz ve yetersiz hissetmekten yoruldum ve bunun daha ne kadar süreceği konusunda endişelenmek istemiyorum. Ayrıca, bunların hiçbiri gerçek değil ve sen de bunu biliyorsun. Artık senin hükmün altında yaşamak istemiyorum. Gerçek mutluluk istiyorum ve sen bana bunu asla veremeyeceksin Luca. En başından beri senin için sadece bir araçtım ve yararlılığımı yitirdiğimde bana ne olacağını merak etmekten bıktım."

Şok içinde bana bakıyor, saf acı ve azap gözlerinde parlıyor. Luca titreyerek nefes alıyor ve koluyla yüzünü kapatarak kendini benden saklıyor. Bir an sessiz kalıyor ve ben de hafifçe onun üzerine kayıyorum. Onu hâlâ içimde hissedebiliyorum ama nedense ondan ayrılmaktan çok korkuyorum. Bunu yaparsam aramızdaki her şey gerçekten paramparça olacakmış gibi geliyor.

"Sen... Valentina..." Kolunu çekti ve gözlerindeki bakış beni dehşete düşürdü. Onu daha önce hiç bu kadar incinmiş görmemiştim. "Evliliğimizde mutsuz musun?" Başını çevirip başka tarafa bakıyor. "Bunca zaman kendini kapana kısılmış mı hissettin?"

Başımı eğip sessiz kaldığımda Luca başını sallıyor, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir yanım bunu yapmamam için yalvarırken, diğer yanım bunun kaçınılmaz olduğunu ve onu şimdi uzaklaştırmanın daha iyi

olacağını söylüyor.

Bu işi uzattıkça uzatıyor. Beni sevdiğini düşünse bile, bu geçici bir şey ve nihayetinde onu gerçekten hak eden bir kadın bulmalı. Bu asla ben olmayacağım.

Beni nazikçe üzerinden kaldırıp doğruluyor, sırtı bana dönük, yatağımın kenarına oturuyor. Luca yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve titreyerek nefes alıyor. "*Hadi eve gidelim,*" diye mırıldanıyor. "Ben de sana daha önce bunu söyleyecektim... ama senin için ev hiçbir zaman benimle olmadı, değil mi? Asla yapamayacağım tek şeyin gitmene izin vermek olduğunu söylerdim hep, ama seni boğarken ne hakla dayanabilirim ki?"

Yatağımdan kalkıyor ve hafta sonu çantasına uzanıyor. Dizlerimin üzerine oturup giyinirken onu izliyorum, kalbim kanıyor. Bir yanım sözlerimi geri almam için haykırıyor ama bu sarmalı durduramıyorum, pişmanlık anında devreye girse bile.

Gömleğinin düğmelerini iliklerken bana doğru dönüyor. "Senin farklı olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Beni ben olduğum için isteyen bir kadınla hiç tanışmamıştım ama senin istediğini düşünmüştüm Valentina. Sanırım yanılmışım." Esprili bir şekilde gülüyor ve başını sallıyor. "Seni seviyorum," diyor ama ses tonu sert. "Seni tüm varlığımla seviyorum, ama sen orada oturmuş, sanki senin için bir hiçmişim gibi en kötü korkularımı gerçekleştiriyorsun. Benimle evlenme nedenin ortadan kalktı, bu yüzden mi beni bırakıyorsun?"

O zaman bana bakıyor, çaresizlik yakışıklı yüzünü gölgeliyor. "Kendime bunun sadece senin kederinin konuşması olduğunu hatırlatmak için elimden geleni yapıyorum ama kalbimi kırıyorsun bebeğim. Burada ne yapmam gerekiyor? Ne söylemem gerekiyor?"

Gözleri bir an için kapanıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bana az önce söylediklerinde ciddi olmadığını söyle. Beni sevdiğini ve evliliğimizin senin için sadece bir son olmadığını söyle."

Ellerime bakıyorum, tüm vücudum uyuşmuş. Derinlerde, küçük bir parçamın konuşmam, gitmesine izin vermemem için yalvardığını hissedebiliyorum ama karanlık bu sesi bastırıyor. Beni unutması sadece birkaç ayını alacaktır. Bundan eminim.

"Valentina, eğer aşk dediğin buysa, ben bunu istemiyorum."

Çantasının fermuarını kapatıyor ve bana sırtını dönüyor. Yatak odamdan çıkıp gidişini izliyorum, Abuela'yı kaybettiğimden beri ilk kez beni burada yalnız bırakıyor.

Acıtıyor ama en iyisinin bu olduğunu biliyorum.

Chapter Sixty-One

LUCA

Koltuğuma yaslanırken alyansıma bakıyorum, ev boş ve sessiz. Valentina olmadan burası ne zaman eksik hissettirmeye başladı? Burada olmak bile acı veriyor, çünkü her şey bana onu hatırlatıyor. Onu düşünmeden ofise bile gidemiyorum. Hayatımın o kadar derinlerine işlemiş ki onu düşünmeden hiçbir yere gidemiyorum.

Cep saatime uzanıp içindeki fotoğrafına bakarken iç geçiriyorum. Benimle hiç iletişime geçmedi ve ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Onu böyle davranmaya iten sadece üzüntüsü mü yoksa daha fazlası mı bilemiyorum. Bana karşı hissettiği duygular gerçekten bu kadar yüzeysel, bu kadar geçici miydi?

Bir yanım koşarak ona geri dönmek istiyor ama bir yanım da bunun sadece taciz olacağını düşünüyor. Ondan zaten çok şey istedim ve son birkaç haftada beni istemediğini açıkça belirtti.

etrafında. Varlığımı ona daha ne kadar dayatabilirim? Beni zar zor kabul ettiğinde bile haftalarca onun yanında kaldım. İpucunu daha erken mi almalıydım?

Artık işine yaramadığımda onun bile beni istemeyeceğini bilmeliydim. Büyükannesi ve ona sağladığım bakım olmadan, artık bana ihtiyacı yok. Kendimi toparlamak için yalvarırken gözlerim kapanıyor. "Bu Valentina," diye fısıldıyorum kendime. "Onu şu anda kendisinden daha iyi tanıyorsun. Bu o değil."

Bunun doğru olduğunu ve annesinin evine geri dönüp acıya katlanmam gerektiğini biliyorum ama bunu yaparsam her şeyin bizim için gerçekten bittiğini kabul etmek zorunda kalacağımdan korkuyorum. Buradayken belirsizlik içindeyim, her şey yolundaymış gibi davranabiliyorum. Eğer oraya gidip onunla yüzleşirsem, kalbimi gerçekten kırabilir ve buna hazır olduğumu sanmıyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, bir parçam gerçekten de birkaç gün uzak kalmanın bize ne tür bir zarar verdiğini fark etmesini sağlayacağına inanıyordu. Eve döneceğini düşünmüştüm ama daha iyi bilmeliydim. Belki de onun sözlerine inanmalı ve hayattan daha çok sevdiğim kadının beni sevmediğini kabul etmeliydim.

Ön kapının kapanma sesini duyduğumda doğruluyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "*Lütfen,*" diye fısıldıyorum, akıl sağlığımı zar zor koruyarak. Lütfen o olsun.

Büyükannem arkasında beş korumayla oturma odama girdiğinde kalbim sıkışıyor. Kendimi kaybolmuş hissederek kanepeye gömülürken iç geçiriyorum. Burada ne işi olduğunu merak edecek enerjim yok.

"Luca," diyor büyükannem bana doğru yürürken.

Ona bakmak için yüzümü kaldırıyorum, ama içimde onun için numara yapacak güç yok.

Kalbim kırıldı ve karımı özledim.

İç çekiyor ve bir an için ifadesinde tereddüt görüyorum ama sonra omurgasını sağlamlaştırıyor. "Val ve senin benimle yaptığınız anlaşmayı ihlal ettiğiniz dikkatimi çekti" diyor, ses tonu sert. "Val haftalar önce taşındı ve iki haftadan uzun süredir onunla birlikte değilsiniz. Anlaşmamız en fazla üç gün üst üste kalmaktı Luca. Üzgünüm ama seninle ilişkimi kesiyorum. Windsor Bankası'ndaki tüm mal varlığın donduruldu ve artık bu mülk de dahil olmak üzere Windsor mülklerinin hiçbirine adım atmana izin verilmiyor. Elbette buna tüm kardeşlerinin evleri de dahil."

Büyükanneme inanamayarak bakıyorum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Karım evde değil çünkü ailesinden birini kaybetti ve sen de bunu biliyorsun."

Büyükanne başını sallar ve mizahsızca gülümser. "*Burada* seninle olması gerektiğini söylemedim. İkinizin birlikte olması gerektiğini söyledim ama değilsiniz. Eğer annesinin evinde yas tutuyorsa, o zaman senin de orada olman gerekirdi. Senin için istisna yapmayacağım Luca. Zaten arkamdan iş çevirip onunla evlendin ve ben de peşini bıraktım. Sana daha fazla şans vermeyeceğim."

Korumalarından birine başıyla işaret ediyor ve o da sehpamın üzerine bir çanta bırakıyor.

"Bu adamlar size eşlik etmeden önce gerekli eşyalarınızı toplamak için on dakikanız var. Arabalarınızdan birini almanıza izin vereceğim, ancak Windsor'un malı olduğu için satmanız yasak."

İnançsızlıkla ona bakıyorum. "Saçma kurallarından birine uymadığım için bana bunu nasıl yaparsın? Tam itaat senin için gerçekten benim mutluluğumdan ve refahımdan daha mı önemli?" Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve bana tamamen ifadesiz bir şekilde baktığında mizahsızca kıkırdıyorum. "Kardeşlerimin hizada kalmasını sağlamak için beni örnek gösteriyorsun, öyle mi? Annemle babamın benim için bunu isteyeceklerini gerçekten düşünüyor musun? Onları en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattığını bilerek nasıl yaşayacaksın?"

İç çekti. "Sekiz dakika," diyor bana, tamamen kalpsiz bir şekilde.

Nefretle dolup taşarak ayağa kalktım. "Umarım bu kadar saçma bir şey için torununu kaybetmeye değer, çünkü bu lanet mülke asla geri dönmeyeceğim. Hayatının geri kalanında beni bir daha görmeyeceksin. Senin küçük kuklalarından biri olmaktan bıktım."

"Beş dakika," diye cevap veriyor, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. Bana nasıl böyle bakabiliyor, hiç etkilenmeden? Kardeşlerimi ve beni hiç seviyor mu, yoksa biz onun mirasını genişletmek için kullandığı birer araç mıyız?

En değerli eşyalarımı ve bir avuç dolusu kıyafetimi toplarken iç geçiriyorum.

Birkaç gün içinde her şeyimi nasıl kaybettim? Her şey nerede yanlış gitti?

Chapter Sixty-Two

VALENTINA

Yatak odamın kapısı açılıyor ve içime bir umut doluyor ama Sierra ve Raven'ı gördüğüm anda bu umut yok oluyor. Onu uzaklaştırdıktan sonra Luca'nın buraya geri dönmesini beklememeliydim ama nedense küçük, mantıksız bir parçam ben bu kadar zorlaştırırken bile benim için savaşmasını istiyor. Bu adil değil ve bu şekilde düşünmek ya da davranmak istemiyorum ama korku karşısında çaresizmişim gibi geliyor.

Kızlar yatağıma otururken bana gülümsüyorlar. "Nasıl hissediyorsun?" Raven elimi tutarken Sierra soruyor.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Raven elimi sıkıyor ve başını sallıyor. "Hiç de iyi değilsin Val. Haftalardır kendinde değilsin. Senin için gerçekten endişeleniyorum. Hepimiz endişeliyiz."

Ares, Zane, Dion ve Lexington'ın kapının yanında beklediğini görmek için onun yanından geçip bakıyorum. "Hepinizin burada ne işi var?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Son zamanlarda sırayla geliyorlardı, her biri birkaç günde bir beni görmeye geliyordu ama buraya hiç aynı anda, hep birlikte gelmemişlerdi.

Sierra saçımı kulağımın arkasına doğru hafifçe tarıyor. "Bu gece poker gecesi olacaktı ve çocuklar Luca'yı burada bulabileceklerini düşündüler."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? O evde değil mi?"

Ares yatak odama girdi, yüz ifadesi dikkatle korunuyordu. "İkiniz kurallara uymadığınız için büyükannem birkaç gün önce onu evden attı. Windsor arazisine ayak basmasını yasakladı, o zamandan beri onu görmedik. Büyükannemin sizi kovduğunu bildiren bir e-posta almadınız mı?"

Farkına vardıkça gözlerim açılıyor. Birbirimizden en fazla üç gün üst üste uzak kalmamıza izin var. Nasıl unutmuş olabilirim? Gerçekten de Luca'nın uğruna çalıştığı her şeyi riske atacak kadar bencil miydim?

"Nerede o?"

Ares başını sallar. "Bilmiyorum. Burada olduğunu sanıyordum."

Lexington telefonunu eline alır, yüz ifadesi endişelidir. "Silas'ı arıyorum."

Zane de yatak odama giriyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Ne oldu Val? Luca'nın sana umutsuzca aşık olduğu hepimiz için aşikârdı ve senin fark ettiğinden çok daha uzun süredir de öyle. Neler oluyor?"

Dion kapı aralığında duruyor, her zamanki gibi sessiz, yine de beni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum. Olmaya da hakkı var. Düşüncelerim berraklaştıkça titremeye başlıyorum. Ne yaptım ben? Gözlerimde yaşlar toplanırken battaniyelerimi sıkıca tutuyorum. Onu o kadar uzağa ittim ki bana en çok ihtiyaç duyduğu anda bana gelemeyeceğini hissetti. Onu hak etmediğimi hep biliyordum, ama bu bunu kanıtlıyor.

"Onu buldum," diyor Lex. "Cascade Otel'de. Otellerimizin hiçbirine giremediğine göre, rakip bir otele gitmiş olmalı. Oda numarasını da aldım."

Yatağımdan kayarak çıkarken başımı sallıyorum ve Raven yatağımın yanına koyduğu çantayı kaldırırken gülümsüyor. "Senin için mükemmel bir kıyafetim var."

Haftalardır ilk kez içtenlikle gülümsüyorum. "Tabii ki biliyorsun."

Çocuklar odamdan çıkıyorlar ama Dion bir süre bana bakıyor. Kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Seni ben götüreceğim," diyor.

Yirmi dakika sonra Dion'un arabasında oturmuş, Raven'ın benim için tasarladığı kırmızı elbiseyi giymiş, kalbim huzursuz bir haldeydim. Normalde bunu Sierra ve Raven yapacakken Dion'un beni götürmekte ısrar etmesi tek bir anlama gelebilir. Benimle konuşmak istiyor. Dion hep böyleydi. Toplum içinde konuşacak biri değil ve onunla yaptığım her gerçek konuşma hep baş başa, sadece ikimiz arasında geçti.

Düşüncelerim Luca'ya dönüyor ve titreyerek nefes alıyorum. Ona ne söyleyebilirim ki? Söylediğim her şey için, davranışlarım için nasıl özür dilemeye başlayacağım? Ya beni görmek istemezse?

"Her şey yoluna girecek Val. İkinizin arasında neler olup bittiğinden emin değilim ama kardeşimi sevdiğin benim için bile çok açık. Ayrıca büyükanneni kaybetmenin sende depresyona yol açtığı da açık. Bu kabul etmek istemediğim kadar aşina olduğum bir şey ve yardıma ihtiyacın var Val. Bunun kendini ve Luca ile ilişkini mahvetmesine izin vermeden önce yardım al. Keşke ailemi kaybettiğimde yardım isteseydim ama zamanı geri alamam. Ne kadar zor olursa olsun, benim yapmaya cesaret edemediğim şeyi yap. Luca bunu hak ediyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, başım öne eğik. O haklı, elbette. Bu karanlığın beni daha fazla pençesine almasına izin veremem. Sevdiklerime dokunmaya ve onları yok etmeye başlamışken olmaz. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor Dion, sesi yumuşak. "Mükemmel olmana gerek yok, biliyor musun? Diğerleri bunu görmüyor, çünkü hep senin etrafındalar ve buna alışmışlar, ama ben görüyorum. Her zaman çok çabalıyorsun, sanki bize faydalı olmazsan seni etrafımızda istemeyeceğimizden korkuyorsun. Kendini fazla yoruyorsun ve herkesi memnun etmek için kendini parçalıyorsun, ta ki senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Val, bunu yapmana gerek yok. Hepimiz seni olduğun gibi seviyoruz. Her zaman sevdik. Luca'yla evlenmeden çok önce de bir aileydin ve bu asla değişmeyecek. Bizim için bir şey yapmana ihtiyacımız yok, senin de kendini işe yarar hale getirmene gerek yok. Sadece kendin olman gerekiyor." Sonra bana bakıyor, gözlerimdeki yaşları görünce dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor.

Kaldırıma yanaşıyor ve bana kollarını açıyor. "Buraya gel," diyor, sesi yumuşak. Dion beni kollarının arasına çekip sıkıca sarılıyor ve ben bir anda dağılıyorum. "Son dokuz yıldır sen benim küçük kız kardeşimsin Val," diyor, sıkıca kavrayarak. "Tıpkı Sierra gibi ve tıpkı Raven gibi.

Bunu hiçbir şey değiştiremez, tamam mı? Sevilmek için çok çabalamana gerek yok. Sen olduğun gibi buna layıksın ve biz seni seviyoruz, hepimiz seni seviyoruz. Bana asla anlatmayacağın şeytanlarla savaştığını görebiliyorum, bu yüzden senin için yapabileceğim bu kadar tatlım. Ne olursa olsun seni her zaman destekleyecek dört ağabeyin ve iki çılgın kız kardeşin olduğunu bil. Hepimiz senin için buradayız, bu yüzden dünyaya karşı senmişsin gibi davranmayı bırak, tamam mı? Bizi kendinden uzaklaştırmayı bırak ve bizi kaybedeceğinden bu kadar korkma. Böyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Ondan uzaklaşıyorum ve o da gözyaşlarımı nazikçe siliyor, gözlerinde bir parça endişe var. "Şimdi bana bunun küçük sırrımız olarak kalacağını söyle, çünkü Luca karısını ağlattığımı öğrenirse, bir gün daha yaşayabileceğimden emin değilim. Kardeşimin seni sevme şekli şaka değil."

Gözyaşlarımın arasından gülümseyip başımı sallıyorum. Bazen inanmak benim için zor oluyor ama Dion haklı. Zor günlerde bile mantığın ötesinde seviliyorum.

Özellikle de kocam tarafından.

Ona söylediğim her şey için affını nasıl kazanacağımdan emin değilim ama şimdi anlıyorum. Bu hayat onsuz yaşamaya değmez.

Chapter Sixty-Three

VALENTINA

Luca'nın otel odasının kapısına bakarken titriyorum, düşüncelerim allak bullak oluyor. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum ve beni görmek istememesinden korkuyorum. Bu kadar önemli bir şey oldu ve o bana elini bile uzatmadı. Onu çok mu uzağa ittim? Benim fazla olduğumu mu düşünüyor? Çok kırıldığımı. Çok güvensiz. Çok fazla iş.

Şu anda bile, güvensizlik beni pençeliyor, yeterince iyi olmadığıma, ona yardım edemeyeceğime ve ona sadece yük olacağıma ikna etmek için elinden geleni yapıyor.

Bizim için bir şey yapmana ihtiyacımız yok, senin de kendini işe yarar hale getirmene gerek yok. Sadece kendin olman yeterli.

Dion'un sözleri zihnimde yankılanıyor ve kendinden şüphe duyan her olumlu düşünceyi bastırmaya çalıştığında bana bir can simidi atıyor. Bu gerçekten

kendim olmak için yeterli mi? "Lütfen," diye fısıldıyorum, kendimi biraz daha güçlü olmaya, biraz daha fazla mücadele etmeye zorluyorum. Luca haftalarca tek bir şikâyette bulunmadan yanımda durdu. O zamankinden daha az acı çekmiyorum ama bu kadarını yapamazsam onu sevdiğimi nasıl iddia edebilirim? Eğer beni iter ve beni görmek istemediğini söylerse, bunu hak etmiş olurum. Ama ne olursa olsun elimden gelenin en iyisini hak ediyor.

Kapısını çaldım ve kalbim boğazımda bekledim. Haftalardır kendim gibi hissetmiyordum, ama şu anda daha da az hissediyorum. Daha güçlü ve daha bağımsız olmam yıllarımı aldı, ancak burada kırık bir insan olarak duruyorum, beni tuğla tuğla inşa eden adamla yüzleşmek üzereyim.

Kendimden nefret, utanç ve şüphe beni neredeyse tüketiyor, ancak ona olan sevgim, yaptığım en zor şey gibi hissettirse bile beni burada tutuyor.

Kapı açılıyor ve karşımda duran kocamı gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor; saçları dağılmış, en sevdiğim gri eşofman altı kalçalarından aşağı sarkıyor ve gövdesi çıplak. Onu fark ettiğimden bile daha fazla özlemişim ve bana bakışı onun da aynı şekilde hissettiğini ummama neden oluyor.

"Valentina," diye mırıldanıyor, şok olmuş bir halde. "Burada ne işin var?"

Sinirlerim beni tutsak ediyor, ama dayanmaya karar veriyorum. Gülümsemeye zorluyorum ve yanından hızla geçiyorum, kapıyı üzerime kapatacağından ve söylemem gerekeni söyleme şansından mahrum bırakacağından korkuyorum.

Kapının kapandığını duyduğumda yüzümü ona dönüyorum ve o da tereddütle bana doğru yürüyor, yüzünde temkinli bir ifade var. Luca'nın gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, üzerimdeki kırmızı elbiseyi inceliyor. Bir an için gözlerinde acının parladığını gördüğüme emin oluyorum ama sonra iç çekiyor ve bana gülümsüyor. Bana bu şekilde gülümsediğini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu - bu gülümsemeyi benden başka herkes için saklıyordu. Mesafeli. Kibar. *Sahte*.

"İyi görünüyorsun," diyor, sesi yumuşak. "Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun. Buna sevindim."

Bir süre bana bakıyor ve sonra bakışlarını benden ayırırken başını hafifçe sallıyor. Ona ilişkimizi bitirmemiz gerektiğini söylediğimde bile, şu anda olduğu kadar kesin hissettirmemişti. Ben ne yaptım ki?

Ona doğru yürürken titriyorum, çaresizlik her hareketimi belirliyor. Kendimin her parçasını kaybetmeye hazırım ama bu onu da kaybetmem anlamına gelecekse olmaz.

Önünde duruyorum ve Luca bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. Beni anında kollarının arasına almadan önünde durmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu canımı acıtıyor. Bunu bize benim yaptığımı bilmek beni öldürüyor.

"Affet beni," diye fısıldıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve ellerimi yumruk yapıyorum, tırnaklarım kabaca derime batıyor. "Lütfen beni affet, Luca. Söylediğim hiçbir şeyde ciddi değildim. Ve ben-"

Beni kollarının arasına alması sadece bir saniyesini alıyor ve beni kucakladığı anda gözyaşlarına boğuluyorum. Boğmak için elimden geleni yapmama rağmen boğazımdan yumuşak bir hıçkırık dökülüyor ve Luca beni daha sıkı kavrıyor.

"Affedilecek bir şey yok," diyor bana, sanki ağladığımı duymaya dayanamıyormuş gibi kelimeleri aceleyle söylüyor. "Hiçbir şey yok, bebeğim."

Yüzümü göğsüne gömüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, bir daha asla bırakmak istemiyorum.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyorum. "Sağlıklı düşünemiyordum ve tüm düşüncelerim dönüp dolaşıp daha da kötüye gitti. Kendimi beni gerçekten sevmediğine ve beni asla istemeyeceğine ikna ettim." Kelimelerim aceleyle dökülüyor ve *nefes almak* için elimden geleni yapıyorum. "Sonra bensiz daha iyi olacağını düşünmeye başladım ve belki de bu doğru, ama Luca... Üzgünüm, ama gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum. Daha iyisini hak etsen bile, senin için doğru kişi olmasam bile, seni incitmiş olsam bile. Ben... Ben yapamam."

Omuzlarımdan tutup biraz çekerek bana bakıyor, bakışları beni arıyor. Luca'nın gözlerinde daha önce hiç güvensizlik görmemiştim, ama bana bakan tam olarak buydu. "Beş parasız olsam bile mi? Evimizi ve işimizi kaybetmemizin sebebi ben olsam bile mi?" Sesi yumuşak, hafif bir titreme var.

"O zaman daha da çok," diyorum ona. "Sadece *sana* ihtiyacım var Luca. Sanki tüm bunlar aramıza girmiş gibi hissediyordum, sanki hiçbir zaman gerçek eşitler olamayacakmışız gibi, çünkü ben hiçbir zaman seninle boy ölçüşemeyecekmişim gibi. Sürekli kendimi kanıtlamak zorundaymışım gibi hissediyordum, senin için artık yararlı olmazsam beni terk edebilirmişsin gibi."

Yüzümü kavrıyor, bakışları sıkıntılı. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Seni her şeyden çok seviyorum Valentina. Başlangıçta işlemsel bir evlilik önerdiğimi biliyorum, ama bunun tek nedeni benimle başka türlü evlenmeyecek olman. Evliliğimizi gerçek bir evliliğe dönüştüreceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum, değil mi? Sana olan sevgimden nasıl

şüphe edebilirsin?"

Kollarımı boynuna doluyorum ve gözyaşlarımı geri kırpıyorum. "Beni hâlâ seviyor musun?" Sesim titreyerek soruyorum.

Luca bana gülümsüyor ve kalbim küt küt atıyor. Bu gülümseme. Sadece bana ait olan. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim, bir saniye bile. Birkaç zor hafta geçirdik ama sana olan sevgim o kadar da yüzeysel değil. Sadece bir tartışmaydı bebeğim. Üstesinden geleceğimiz bir aşama. Sana bir keresinde hayatımızda mevsimlerin olacağını, bazılarının diğerlerinden daha iyi olacağını söylememiş miydim? Hepsinde yanında olacağıma söz vermiştim, değil mi? Hiç gitmemeliydim."

"Geri dönmediğinde, ben... ben düşündüm ki..."

İç geçiriyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "İncinmiştim ve biraz yalnız kalmanın bize iyi geleceğini düşündüm. Sen zaten yeterince acı çekerken pişman olacağım bir şey söyleme riskini almak istemedim. Sadece ikimize de zaman ve alan tanıyordum ama sonra büyükannem beni evden çıkardı ve artık ne yapacağımdan emin değildim. Sana karşı dürüst olacağım Valentina. Korkmuştum."

Kendini geri çekip elini saçlarında gezdiriyor, daha önce gördüğüm o güvensizlik yine gözlerinde parlıyor.

"Neyin?" Fısıldıyorum.

Bana bakıyor, bakışları yalvarıyor, sanki onu rahatlatmam için bana sessizce yalvarıyor. "Windsor olmasaydım beni gerçekten istemezdin. Hayatım boyunca beni zenginliğim ya da bağlantılarım için kullanan kadınlarla çevrili oldum ve sen benimle ilişkini bitirmek istediğini söylediğinde en kötüsünden korktum. Artık bana ihtiyacın yoktu ve ben..."

"Affet beni," diyorum ona, sesim kırılarak. "Bir daha asla benden böyle şüphe etmene neden olmayacağım. Asla. Söz veriyorum Luca. Ben sadece... duyarsız ve bencil davrandım ve sen beni terk etmeden önce seni uzaklaştırma çabalarımla, seni düşündüğümden daha fazla incittim." Duraksıyorum ve samimiyetimin belli olmasını umarak ona bakıyorum. "Seni hiçbir zaman bir Windsor olduğun için istemedim Luca. İhtiyacım olsaydı Sierra'dan ya da büyükannenden borç alabilirdim ama bunun yerine seninle evlenmeyi seçtim. Sana ihtiyacım olduğu için değildi. Her şeye rağmen seninle olmak *istediğim* içindi. Bu hiç değişmedi. *Seni seviyorum.*"

Titrek bir şekilde gülümsüyor ve saçımın bir tutamını tutuyor, büyülenmiş gibi. "Seni daha çok seviyorum, Valentina Windsor."

Gözlerinin içine bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Şu anda bile korku beni pençeliyor ama gözlerinde gördüğüm umuda tutunacağım. Şu andan itibaren Luca'yı seçeceğim. Korkuya, güvensizliğe, şüpheye karşı - her şeye rağmen.

Chapter Sixty-Four

LUCA

Valentina annesinin evine girerken elimi sıkıca tutuyor. Buraya pek çok kez geldim ama bu sefer farklı hissediyorum. Kendimi lanet bir başarısızlık, bir utanç kaynağı gibi hissediyorum. Buna rağmen kayınvalidem beni gördüğünde gülümsüyor.

"Evindesin," diyor bana, bakışlarında en ufak bir yargılama belirtisi bile yok. Belki de olanları henüz duymamıştır. "Yemek yedin mi? Gel otur."

Bizi oturma odasına götürdü ve ne diyeceğimi bilemeden sessizce oturdum. Valentina bana otelde para harcamak yerine onunla eve gelmemi söylediğinde mantıklı gelmişti ve ben de ona katılmıştım. Ama şimdi pişmanım. Rahatsız etmek istemiyorum ve şüphesiz bu annesinin bana iyi gözle bakmasına neden olmayacak.

"Sakin ol Luca," diyor annem. "Burası senin de evin. Teknik olarak Val'in, çünkü tüm masrafları tek başına karşıladı. Bu kadar suçlu görünmene gerek yok. Burada her zaman hoş karşılanacaksın."

"Ben... biz... uzun süre rahatsız etmeyeceğiz," diye söz veriyorum ona. "Yeni bir iş bulmam uzun sürmez." Elim Valentina'nınkine dolanıyor ve o da güven verici bir şekilde sıkıyor.

"İkiniz için endişeleniyorum," diyor karıma bakmadan önce. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Luca, ama durum her zaman böyle değildi. İlk evlendiğinizde, kızımı da benim yürüdüğüm yola sürükleyeceğinden endişelenmiştim. Burada oturuyor olman, koşulların o zamanki gibi olması... bu beni gerçekten endişelendiriyor. Val'i sevdiğini biliyorum ama sevgi çoğu zaman yeterli olmuyor. Sana biraz olsun güvenmemin tek nedeni, aslında haftalardır burada yaşıyor olman ve Miguel'in eskiden hor gördüğü şeylerden hiç rahatsız olmamış görünmen. Seni bulaşıkları yıkarken ve evi toplarken gördüm ve her zaman arkandan da temizlik yapıyorsun. Hayatın boyunca seni çevreleyen lüksler olmadan iyi olacak gibi görünüyorsun, ama ne kadar süre için? Kaybettiğin her şey için kızıma kızmaya başlamana ne kadar var? Ne kadar çok çalışman gerektiğini fark etmene ne kadar var? Bu, tanıdığımı sandığım adamı değiştiren durumla aynı."

"Anne," diye mırıldanıyor Valentina ama elini sıkıp başımı sallıyorum.

"Endişelerini anlıyorum," diyorum ona. "Ama yanıldığını kanıtlayacağıma inancım tam. Ailemi kaybettiğim andan itibaren benden değerimi kanıtlamam istendi. Sahip olduğum her şeyi kazanmak için adım atmam gerekti. İş yerinde bile Valentina da ben de en alttan başladık ve yükseldik. Bunu bir kez yaptık ve yine yapabiliriz. Biz harika bir takımız ve birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey olmadığına inanıyorum."

Sözlerim kendimden emin gibi görünebilir ama içten içe ikisini de hayal kırıklığına uğratacağımdan endişeleniyorum. Yapmak istediğim son şey karıma acı çektirmek. Ona bakamayacağımı düşünmek bile beni öldürüyor. Daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var, daha fazla endişeye değil. Ona yas tutması için zaman vermek istiyorum ama o burada, benim adıma savaşa hazırlanıyor. Şu anda iş aramaması gerekiyor ve benim için endişelenmesini istemiyorum ama ne yapabilirim? Onu hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum ama o kadar bencilim ki gitmesine izin veremiyorum.

"İyi olacağız anne," diyor Valentina. "Söz veriyorum. Bizim için endişelenme, tamam mı? Luca babama hiç benzemiyor. Bunu görüyorsun, değil mi?"

"Seviyorum," diye itiraf ediyor ve bu benim için yeterli. Gerçekten

isteyebileceğim tek şey bu. Gerisini ona kanıtlamam gerekecek. Miguel'e hiç benzemiyorum. Miguel'de bir

Büyükannem hakkında söylenecek çok şey var ama o bizim şımarık ve hak sahibi olarak büyümememizi sağladı. Hepimiz sahip olduğumuz her şey için çok çalışmak zorunda kaldık ve bu bizi her yerde başarılı olmak için gerekli becerilerle donattı.

Valentina yatak odasına giderken elimi tutuyor, etrafımdaki her şey yepyeni geliyor. Kapı arkamızdan kapanıyor ve ben bir an için onun yatağına bakıyorum, kalbim burkuluyor.

Ben gerçek mutluluk istiyorum ve sen bana bunu asla veremeyeceksin Luca.

Bu şimdi o zaman olduğundan daha doğru. Bana acıdığı için mi beni bulmaya geldi? Bana bir şey borçlu olduğunu mu hissetti?

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldıyor ve ben ona bakıyorum, kalbim sızlıyor. "Kalbin bu kadar kırılmış görünme Luca."

Yüzünü nazikçe okşuyorum ve iç çekiyorum. "Şimdi senin şansın," diye mırıldanıyorum. "Eğer seni gerçekten mutlu edemiyorsam, şimdi çekip gitme şansın var. Sana sunacak hiçbir şeyim yok Valentina. Bunu asla sana karşı kullanmayacağım ve seni kalmaya zorlayamam. Yapmak istediğim son şey seni de kendimle birlikte dibe çekmek."

Başını sallıyor ve ellerimi tutuyor. "Sana söyledim, değil mi? Ne kadar bencilce olursa olsun, seni bir daha asla bırakmayacağım. Sana korkmadığımı ya da tamamen daha iyi hissettiğimi söylemeyeceğim, çünkü bu doğru değil. Güvensizliklerim hala beni rahatsız ediyor ve seni üzecek bir şey söylemeyeceğimi garanti edemem. İşler kötüye gittiğinde seni kendimden uzaklaştırmaya devam edebilir ve istemediğim şeyler söyleyebilirim. Buna rağmen sana tutunmama izin verecek misin? Daha iyi olmak için çalışacağıma söz verirsem, yanımda kalır mısın?"

Alnımı onunkine değdirirken kalbim küt küt atıyor. "Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey seni terk etmeme neden olamaz Valentina. Sen, hiç şüphesiz, hayatımın aşkısın. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Seninle evlendiğimde, senin tüm versiyonlarını kabul etmiştim. İyi, kötü, ara sıra çılgın. Hiçbir zaman sadece en iyisini istemedim. Hepsini istiyorum bebeğim."

Kolları beni sarıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "İyi olacağız, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum onu öpmek için eğilirken. "En iyi yaptığımız şeyi yapacağız Valentina. Savaşacağız. Kendimiz için ve sahip olabileceğimizi bildiğimiz gelecek için."

Chapter Sixty-Five

VALENTINA

"Neyin var?" Gözlerim telefonumda, yatak odama girdiğimde Luca soruyor. Masamda oturuyor ve benimle yarı yolda buluşmak için ayağa kalkıyor. Bir an tereddüt ediyorum ama sonra bana elini uzatıyor ve gülümsüyor. "Yine mi reddedildin?"

"Evet," diye itiraf ediyorum parmaklarımızı birbirine geçirirken, cesaretim kırılmıştı. Yanıma taşınalı üç hafta oldu ve aldığım ret cevaplarının sayısını unuttum. Bu işler için ne kadar nitelikli olduğumu düşünürsek, bu imkansız olmalı. "Bu bana en son farklı bir iş bulmaya çalıştığım zamanı hatırlatıyor," diye mırıldandım, gözlerim kısılmıştı.

Luca mahcup bir şekilde gülümsüyor ve ensesini tutuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin, değil mi? Bunu yapmamalıydım.

Seni kara listeye aldım, bebeğim. Ama ne yapsaydım? Beni terk etmeye çok kararlıydın ve bunun olmasına asla izin veremeyeceğimi biliyorsun."

Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum. "Üzgün olduğunu söylüyorsun ama sesin hiç de üzgün gelmiyor Luca."

Kıkırdıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bunun berbat olduğunu kabul ediyorum bebeğim. Kelimenin tam anlamıyla tanıdığım hiç kimse telefonlarıma cevap vermiyor ve tüm iş başvurularım anında reddediliyor. Kesinlikle kara listeye alındık ve bu korkunç bir deneyim. Bazı açılardan, sana yaptığım şeyin mükemmel bir intikamı olabilirdi, değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum ve sinirli bir şekilde karnını dürtüyorum. "Hâlâ bir özür dilemedin."

"Seni incittiğim için özür dilerim," diyor bana, bakışları içten. "Ama seni yanımda tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığım için özür dilemeyeceğim. Biraz psikotik ve kesinlikle zehirli miydi? Kesinlikle öyleydi. Her şeyi tekrar yapar mıydım? *Evet, hiç* şüphesiz. Sonunda karım olmana neden olan bir şeyi yaptığım için nasıl pişman olabilirim? Son birkaç yılda attığımız her adım bizi birbirimize götürdü. Zamanda geriye gidebilseydim, seni benim yapmak için ne gerekiyorsa yapardım."

"Sen iflah olmazsın," dedim ona.

"Ben sadece sana aşığım," diye karşı çıkıyor. "Geri dönülmez bir şekilde, delicesine,
koşulsuz, sana aşığım."

"Sen böyle şeyler söylerken sana nasıl kızgın kalabilirim ki?" "Kızgın değilsin bebeğim," diye mırıldanıyor beni kendine doğru çekerken, kolları belimi sarıyor. "Ama biraz daha yatıştırılmaya ihtiyacın olursa "Bedenimi senin için özveriyle sunuyorum."

Bir kahkaha patlattım ve ses beni şaşırttı. Bu şekilde gülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Son birkaç hafta kolay geçmedi ve keder hala peşimi bırakmıyor, kendinden şüphe ve korkuyla birlikte dalgalar halinde geliyor. Ama beni ayakta tutan şey bu. Luca'nın sabrı, sevgisi.

"Lütfen söyle," diye mırıldanıyorum dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirirken. "Öfkemi nasıl yatıştıracaksın?"

Luca kıkırdıyor ve beni kollarının arasına alarak yumuşak bir nefes almamı sağlıyor. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve beni duvara doğru itiyor. "Tabii ki bir öpücükle başlamalıyım."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve gülümsememi yavaşça öpüyor, beni yavaşça tahrik ediyor, ta ki ona karşı kıvranmamı sağlayana kadar.

"Sonra ne olacak?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor ve bizi döndürüyor. Beni yatağımın kenarına oturturken, "Sonra seni yatağına taşırım," diyor, ayaklarım yerde.

"Öyle mi?" Fısıldıyorum. "Ne için?"

Luca kıkırdıyor ve elbisemi yukarı itiyor. "Böylece bunu çıkarabilirim." Külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı indiriyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Beni o kadar delice mutlu ediyor ki, gerçek dışı.

"Sırada ne olduğunu bilmek ister misin?" diye soruyor yatağımın önünde, bacaklarımın arasında diz çökerken.

Kalçamı öperken "Evet," diye inliyorum.

"Sonra, amının tadına bakacağım. Bana en başta neden kızdığını unutana kadar seni dilimle bececeğim."

Dilini üzerimde hissettiğimde nefesim kesildi. Bacaklarımı tutup omuzlarına atıyor, ellerini kalçalarıma koyup bana söylediği şeyi yapıyor. Luca'nın dili klitorisimin üzerinde defalarca geziniyor ve birkaç dakika içinde beni boşalmaya hazır hale getiriyor. Bana dokunuşunda bir şeyler var. İster sert ister sabırlı olsun, dokunuşu her zaman bağlılıkla dolu.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ama kıkırdıyor ve geri çekiliyor. "*Luca*!" Şikâyet ediyorum. Geri çekilmeden önce beni tam sınıra getirdi, beni muhtaç ve sinirli bıraktı. "Bu bir özür değil. Bu bir işkence!"

Sadece sırıtıyor ve pantolonunu indiriyor, sikini çıkarırken gözleri benimkinde. Bu manzaradan bıkacağımı hiç sanmıyorum. Bana bakışı, elini sikinin etrafına sarışı, alyansının ışığı yakalayışı. Kalbim başka hiç kimse için olmadığı kadar hızlı atıyor.

Luca bacaklarımı tutup omzunun üzerinden kaldırıyor ve ucunu yavaşça içime itiyor. "Bebeğim," diye mırıldanıyor. "Seni dilimle boşaltmaya bayılıyorum ama bugün bu ateşli amcığının sikimi sıkıca kavramasını istiyorum. Seninle boşalmaktan daha iyi bir şey yok."

İçime sonuna kadar girerken ayak bileklerimi başının arkasına kilitliyorum, beni yavaşça sikerken gözleri benimkilerde, beni hafif bir açıda tutuyor. Beni bu kadar yaklaştırmışken uzun süre dayanamayacağımı biliyor ama dayanmak için elimden geleni yapıyorum. Her saniyesinden en az benim kadar zevk almasını istiyorum.

"Amın çok güzel, bebeğim. Lanet bir mengene gibi. Sikeyim. Tüm dünyada en sevdiğim şey."

Tutkuyla dolup taşarken bile kıkırdıyorum. Bu mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şeydi. Bu kadar eğlenmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim,

Aşk, tutku ve neşe bir arada harmanlanmış. Sanırım mutluluk böyle bir şey.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum ve Luca'nın bakışları başka bir şeye dönüşüyor. Benim için kendini kaybetmesini izlemeye bayılıyorum. Bana gülünç bir şekilde arzulandığımı hissettiriyor.

"Böyle mi?" diye soruyor her itişinde kalçalarını biraz döndürürken. İçime sertçe, tekrar tekrar sokmadan önce neredeyse sonuna kadar çekiyor.

"Evet," diye inliyorum. "Tanrım, evet. Yapamam..." Beni böyle aldığında daha fazla dayanamıyorum.

"Siktir, seni seviyorum," diye inliyor Luca ve güçlü bir orgazm dalgalar halinde üzerime çökerken dudağımı sertçe ısırıyorum. İnliyor ve beni daha sert alıyor, benden saniyeler sonra boşalıyor. "Seni gerçekten çok seviyorum."

İç kaslarımı sıkarken ona gülümsüyorum, bunu her yaptığımda inlemesinin tadını çıkarıyorum. "Seni daha çok seviyorum," diyorum ona. Birini onu sevdiğim gibi sevebileceğimi bile düşünmemiştim. O kalıpları kırdı ve yeni bir örnek oluşturdu. Bana gerçek mutluluğun ne olduğunu gösterdi ve hayatımızın geri kalanında onun da her zaman aynı şekilde hissetmesi için elimden geleni yapacağım.

Chapter Sixty-Six

VALENTINA

"Nereye gidiyoruz?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Bir saatten fazladır yoldayız ve yollar gittikçe daha az tanıdık geliyor.

"Bu bir sürpriz," diyor Luca bana. Sesinde hafif bir titreme var ve onu dikkatle incelemekten kendimi alamıyorum. Benden bir şey saklıyor ve nedenini bilmiyorum. Beni bir randevuyla şaşırtmaya mı çalışıyor? İşimizi kaybettiğimizden beri hiç çıkmadık. Hâlâ bir sürü birikimim var ama bugünlerde biraz ihtiyatlı olmaktan başka çaremiz yok. Ayrıca, ikimiz de endişelenecek çok şey varken rahatlayacak tipler değiliz.

Luca toprak bir yolun kenarında durdu ve bana doğru döndü. O... o titriyor mu? "Lütfen bunu giy," diyor kravatlarından birini kaldırarak.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ve o da bana doğru uzanıyor, elleri titreyerek gözlerimi kapatıyor. "*Oh*. Göz bağı mı? Cidden, Luca. Ne oluyor?

ne oldu?"

Cevap vermiyor ve onun yerine arabadan iniyor. Bu gece çok garip davranıyor ve ben buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Son zamanlarda rutinlerimiz inanılmaz derecede tahmin edilebilir hale geldi. Günlerimizi iş başvurularında bulunarak ve anneme ev işlerinde yardım ederek, akşamlarımızı da konuşarak ve birbirimizin tadını çıkararak geçiriyoruz. Basit bir hayat ama düşündüğümden çok daha keyifli. Bu gece normdan garip bir sapma var.

"Dikkatli ol," diyor Luca koluyla beni sararken. "Biraz yürüyeceğiz. Yavaş gideceğiz, tamam mı?"

"Sürprizlerden hoşlanmadığımı biliyorsun," diye mırıldandım. Çok fazla kontrol manyağıyım ve her şeyden haberdar olmamaktan nefret ederim. Bu gece beni kesinlikle hazırlıksız yakaladı.

"Bunu beğeneceğini umuyorum," diyor bana, ses tonu belirsiz. "Seni bir süreliğine kaldıracağım. Bana tutunur musun?"

"*Kaldır beni*-" diye bağırıyorum, havaya kaldırılıp kayığa çok benzeyen bir şeyin içine yerleştirildiğimde. Kıyıdan ayrılmadan hemen önce göz bağımı çözüyor ve ben şok içinde etrafıma bakıyorum. Ağacımın olduğu göldeyiz. Uzaktan görebiliyorum, sayısız peri ışığıyla aydınlatılmış, ama en şok edici olan bu değil. Suyun içinde yüzlerce fener var. Her birinin üzerine pembe bir yapışkan not yapıştırılmış - hepsi de *benim* yıllar boyunca yazdıklarım.

Luca bana endişeyle gülümsüyor, bakışları tam olarak tarif edemediğim duygularla dolu. Bu sevgiden daha fazlası. Bu bir hürmet.

"Nasıl?" Fısıldıyorum. "Neden... neden bunlar... nasıl olur..."

"Onları biriktirdim," diyor bana, sesi titreyerek. "Yıllarca bana yazdığın her güzel notu biriktirdim. Kabul ediyorum, çoğu zaman bana üstü kapalı hakaretler yazdın ama son dokuz yılda bana yüzden fazla güzel not yazdın. Sanırım bazıları kulağa hoş gelmeyebilir ama buradaki her bir not beni gülümsetti. Gölün hemen başındakiler, birlikte çalışmaya başladığımız ilk zamanlardan kalma basit notlar. Bazılarında basitçe *Umarım harika bir gün geçirirsiniz ya* da *anlaşmayı imzaladığınız için tebrikler* yazıyor. Diğerleri biraz daha kişisel, biraz daha tatlı. Yıllar geçtikçe tonunuz değişti." *Sizinle çalışmak* bir *onurdur yazan bir tanesini* işaret ediyor. İş yerinde büyük bir hata yaptığımda beni koruduktan sonra bunu yazdığımı hatırlıyorum.

Gölün ortasına geldiğimizde kürek çekmeyi bıraktığında bana "Ve bunlar," diyor. "Bunlar, artık bir şeylerin farkına varmaya başladığım zaman yazıldı.

Sana aşık oluyordum ama bunu ne kendime ne de sana itiraf edebiliyordum."

Teknenin etrafındaki fenerlerden bazılarını işaret ediyor ve ben kıkırdıyorum. "Sanırım seninle biraz daha rahat olmaya başlamıştım," diye mırıldanıyorum etrafıma, yanımdaki pasif agresif notlara bakarken.

Arada bir yeni personelimize gülümsemek sizi öldürür mü?

Patron sensin. O kadar içmek seni işten attırmaz.

Kabullen ve akşamdan kalmalığı atlat.

Benden kahve istemeye devam ederseniz, içinde ne olacağını garanti edemem.

Bu bugün alacağın son şey.

Bir kahkaha patlattım ve başımı salladım. "Gerçekten bu kadar küstah mıydım?" Sonra duraklıyorum, yüzümdeki gülümseme eriyor. "Bekle," diye fısıldıyorum. "Luca, ben bunları iki yıl önce yazdım."

Sonra bana bakıyor, bakışları savunmasız. "Evet," diye mırıldandı. "Yaptın."

Yaprakları üzerimizde asılı duran ağaca yaklaşana kadar kürek çekmeye devam ediyor. Tüm bu sahne gerçekten büyülü ve bunu benim için yaptığına inanamıyorum.

"Bunlar en sevdiklerim," diyor bana etrafı işaret ederken.

Seni seviyorum. İmza, Bayan Windsor

Ofisin benimkinin hemen yanında ama seni çok özledim.

Toplantıdan sonra sana bir sürprizim var, gel beni bul

Utility closet? Ben + sen? Öğleden sonra 3'te.

Bu anlaşmayı yaptığım için bir ödülü hak ediyorum, kocacığım. 200 öpücüğe ne dersin?

Elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Bana bakışı kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpmasına neden oluyor. "Bu, tam burada, ilişkimizin yolculuğunu gösteriyor. O zamanlar bunu pek düşünmemiştim ama altı yıl önce senin bu yapışkan notlarını toplamaya başladığımda sana karşı bir şeyler hissetmiş olmalıyım. Büyükannem beni evden atmadan önce eşyalarımı toplamamı söylediğinde elime aldığım ilk şey notlarımın olduğu kutuydu. Yıllar boyunca bunlara kaç kez uzandığımı tahmin bile edemezsin. Hiç fark etmedin ama başından beri beni sessizce cesaretlendiriyordun. Sen olmasaydın, ben ben olamazdım. Sen benim olduğum ve olacağım her şeyin temelisin."

Luca elimi bırakıyor ve cebine uzanıp Laurier yüzük kutusunu çıkardığında midemdeki kelebekler uçuşuyor. Dikkatlice tek dizinin üzerine çöküyor, tekneyi olabildiğince hareketsiz tutuyor.

kutu. "Bu," diyor kutuyu açarken, "elime aldığım ikinci şeydi."

Şok içinde göz alıcı oval nişan yüzüğüne bakıyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz. "Ama... biz zaten evliyiz," diye mırıldanıyorum aptalca.

Luca kıkırdıyor ve elimi tutuyor. "Öyle olduğumuzu biliyorum ama sahip olman gereken hiçbir şeyi kaçırmanı istemiyorum. Bu yüzüğü paketlediğimde daha yeni tartışmıştık ve seni bu evliliğe zorlamakla hata yapıp yapmadığımı düşünüyordum. Buna rağmen, o zaman bile seni asla bırakamayacağımı biliyordum. Sen benim hayatımın aşkısın ve senin için, *bizim için* savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Sana layık olmadığımı biliyorum Valentina, ama sen gerçekten hayatımdaki ışıksın. En karanlık günlerimi aydınlatıyorsun ve her şey umutsuz hissettirdiğinde bana bir amaç veriyorsun. Olduğum her şeyin özünde sen varsın. Son nefesimi verene kadar bu gerçek olacak."

Yüzüğü kutudan çıkarıp havaya kaldırıyor. "Eğer izin verirsen, seni her gün gülümsetmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yüklerini kendi yüklerimmiş gibi taşıyacağım ve ne olursa olsun yanında olacağım. Sana bir yığın pembe yapışkanlı not veririm ve hatta pembe jel kalemler bile veririm."

O zaman gülüyorum ve o da bana gülümsüyor, gözleri parlıyor.

"Hayatımızın geri kalanında, sana benim diyen adam olmama izin verecek misin? Sırtını dayayacağın, seni sevecek kişi olmama izin verecek misin? Valentina, benimle evlenir misin?"

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşarıyor. "Evet, Luca. *Evet*."

Sanki gerçekten hayır deme ihtimalim olduğunu düşünmüş gibi rahat bir nefes alıyor ve ben de gözyaşlarıma engel olamayıp gülüyorum. Luca nişan yüzüğünü alyansımla aynı hizaya gelene kadar parmağıma kaydırıyor ve sonra bana doğru uzanıyor. Beni kendine doğru çekerken eli enseme dolanıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Beni seçtiğin için, şimdi bile."

Alnımı onunkine değdiriyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Her zaman seni seçeceğim Luca. Tekrar ve tekrar, karşılaştığımız zorluklar ve sıkıntılar ne olursa olsun. Sen benim için doğru kişisin ve her zaman öyle kalacaksın. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve nefesim kesiliyor. "Seni daha çok seviyorum," diye fısıldıyor.

Chapter Sixty-Seven

LUCA

Valentina nişan yüzüğüne bakıyor ve onu ışığa tutarak pırlantanın parıltısını izliyor. Dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor ve kalbim küt küt atıyor. Ona evlenme teklif edeli birkaç gün oldu ve o hâlâ yüzüğünü unutamadı. Ona evlenme teklif ettiğim için çok memnunum. Ona verebileceğim her türlü mutluluğu hak ediyor - keşke daha fazlasını yapabilseydim, ona daha fazlasını verebilseydim.

Onunla bu şekilde birlikte olmak, sahip olduğum her bir şüpheyi ortadan kaldırıyor, ancak hayatımın geri kalanında korkularımla yaşamayı tercih ederim, eğer bu onu kalbinin istediği her şeyle yıkamak anlamına geliyorsa. Bu onun sahip olmasını istediğim hayat değil. Benim yüzümden, uğruna çok mücadele ettiği işini kaybetti. Sırf benim karım olduğu için, kendi değerleriyle zirveye çıktığı sektör tarafından dışlanıyor. Ondan bu kadarını istemek gerçekten doğru mu?

"Luca," diyor, elleri göğsümden yukarı ve enseme doğru kayıyor. "Neyi bu kadar çok düşünüyorsun?"

Yüz ifadesi endişe ifade ediyor ve ben bundan nefret ediyorum. Eskisi kadar gülümsemiyor ve bunun kısmen hala taşıdığı kederden kaynaklandığını bilsem de, benim yüzümden de kaynaklanıyor. Valentina kabul etmiyor ama geleceğimiz hakkında giderek daha fazla endişe duyduğunu biliyorum. Windsor *Ölüm Öpücüğü'nün* bizim sektörde iş bulamayacağımız anlamına geldiğini o da benim kadar iyi biliyor. Kimse büyükannemi gücendirme riskine girmez.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum dikkatlice, kollarım ona sarılıyor.

Valentina kucağımda geriye yaslanıyor, bakışları meraklı. Bana büyük bir inançla bakıyor ve hiçbir şey beni onu hayal kırıklığına uğratmaktan daha fazla korkutamaz.

"Kanada'da bir şirketten iş teklifi aldım. Burada kalırsak büyükannemin etkisinden kurtulabileceğimizden emin değilim. Eninde sonunda bundan bıkacağından şüphem yok ve bizi sonsuza kadar cezalandıracağını da sanmıyorum ama bu tür bir belirsizlikle yaşamaya da devam edemeyiz."

Valentina başını sallıyor, bakışları buz gibi, hesapçı ve çok seksi. Onu bu kadar kurnaz görmeyeli uzun zaman olmuştu. "Al bunu," diyor bana. "Taşınmak pahalıya patlayacak ama bizim hakkımızda bildiğim bir şey varsa o da her yerde başarabileceğimizdir. Bunu daha önce de yaptık Luca. Yine yaparız. Büyükanneni çok seviyorum, şimdi benimle konuşmuyor olsa bile, ama arkama yaslanıp uğruna çalıştığımız her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Kurtarabildiğimiz kadarını kurtaralım ve kendi mutluluğumuza odaklanalım."

Başımı sallıyorum ve yüzünü nazikçe okşuyorum. Anladığım kadarıyla Raven ve Sierra son zamanlarda mesafeliler, ikisinin de bize yardım eli uzatmaları engellenmiş durumda. Valentina bunu benden saklamaya çalıştı ama birkaç kez büyükannemin evine gittiğini biliyorum. Büyükannemin işleri bu kadar ileri götürmesini hiç beklemiyordum ve Valentina adına incindim.

Sadece arkasından iş çevirip Valentina'yla evlendiğim için değil, bana teklif ettiği anlaşmayı da bozduğum için beni cezalandırmasını anlıyorum. Bu sonuçlarla yüzleşmek benim için sorun değil ama karımı bu işin dışında bırakmalıydı. Sebep olduğu acı için onu affedebileceğimden emin değilim.

Valentina bir adım geri çekilir ve gardırobunu karıştırır. "Eğer mecbur kalırsak, bunu her zaman satabiliriz." Bir mücevher kutusunu açıyor ve gözlerim açılıyor.

"Valentina, bunu nereden buldun?"

Elindeki yakut kaplı mücevher setine bakıyor, bakışları acı tatlı. "Büyükannen bunu bana doğum günümde vermişti."

"Ne zaman?" Acil ses tonuma rağmen yumuşak bir sesle soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ares'in düğününden kısa bir süre sonraydı. Sen ve ben konuşmuyorduk ve bir süredir aile yemeğine gelmemiştim. Evim yerine burada olduğumu biliyor olmalıydı, çünkü geldi ve canının Abuela'nın yemeklerini çektiğini söyledi. Dördümüz birlikte yemek yedik ve bana gecikmiş bir doğum günü hediyesi olarak bunu verdi. Beni özlediğini ve masasında benim için her zaman bir yer olacağını söyledi." Sonra yüzü acıyla buruşuyor ve gözlerini kaçırıyor. "Sanırım sonunda bu doğru değildi."

Mücevher kutusunu ondan alıyorum ve bir şekilde karımın eline, tam da olması gereken yere ulaşmış olan aile yadigârı kolyedeki elmaslara ve yakutlara bakıyorum. Kolyeyi dikkatlice masasına bırakıyorum ve ellerimin titremesine engel olamayarak cebime uzanıyorum.

"Bak," diye mırıldanıyorum cüzdanımı kapıp annemin eski, soluk bir fotoğrafını çıkarırken. Valentina'ya dikkatle uzatıyorum ve gözleri açılıyor.

"Bu... bu... bunun cep saatinde olması gerekmiyor mu?" diye sorar, kafası karışmış bir halde. Biraz daha yakından bakıyor ve gözleri açılıyor. "Kolyem. Bu fotoğrafta annen takıyor."

Ona başımı sallıyorum ve saçlarını hafifçe yüzünden çekiyorum. "Bu, büyükannemin anneme evlendiğinde verdiği kolye. Kabullenmenin bir işareti ama sadece gelinlere veriliyor. Raven'ın da Ares'le evlendiğinde benzer bir aile yadigârı aldığını biliyorum ama... o evlendikten *sonraydı.* Kısa bir süre sonra beni Natalia ile nişanlanmaya zorlamışken neden sana böyle önemli bir şey versin ki?"

Valentina bana bakıyor, gözleri şaşkınlığımı yansıtıyor. "Bu doğru olamaz," diye fısıldıyor.

Büyükanne... Ne yapmaya çalışıyor? O usta bir stratejist ve giderek Valentina ve benim onun yarattığı bir ağa yakalandığımızı hissetmeye başlıyorum.

"Hey," diye fısıldadı karım. "Eğer bu fotoğraf cüzdanındaysa... cep saatinin içinde ne var?"

Garip bir şekilde başımı çeviriyorum ve Valentina cebime uzanırken gözlerini kısıyor. Saatimi açtığında gözleri açılıyor ve bana o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki neredeyse beni dizlerinin üzerine çökertecek.

"O günü hatırlıyorum," diyor bana. "Kennedy yardım balosuna gitmek üzereydik ve sen benim bir fotoğrafımı çekip çekemeyeceğini sormuştun. Neden burada? Peki ya annen?"

Yüzünü avuçluyorum ve ona gülümsüyorum. "Bu cep saati eskiden babamındı. Bana hep evlendiğimde bunu bana vereceğini ve o zaman içindeki fotoğrafı kendi karımın fotoğrafıyla değiştirmemi söylerdi. Saate her baktığımda, tüm bunları ne için yaptığımı hatırlayacağımı ve her seferinde zamanımı evde mi yoksa işte mi geçirmemin daha iyi olacağını değerlendirmem gerektiğini söylerdi. Bunun onu ayakları üzerinde tuttuğunu ve giderek daha gürültülü hale gelen bir dünyada neyin en önemli olduğunu hatırlattığını söylerdi. Haklıydı, biliyor musunuz? Saate her baktığımda aklıma sen geliyorsun ve bu benim için her şeyi değiştirdi. Bana hiçbir şeyin senden daha önemli olmadığını hatırlatıyor. Artık benim ailem sensin Valentina ve sen her şeyden önce gelirsin. Her zaman da öyle olacaksın."

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum," diyor bana, "ama karın olduğum için çok minnettarım. Seni seviyorum Luca. Son zamanlarda cesaretinin kırıldığını ve hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Birlikte başarabileceğimiz şeylere inanıyorum ve umarım sen de inanıyorsundur. Sen yanımda olduğun sürece tuğla tuğla yeniden inşa etmek umurumda değil. Seninle olacağım anlamına geliyorsa bunu binlerce kez yaparım. Hiçbir şey senden daha önemli değil Luca. Kariyerim değil. Param değil. Kesinlikle prestij de değil. Sadece sana ihtiyacım var. Sadece sana."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum, huzursuz kalbim rahatlıyor. O haklı, elbette. O ve ben her yere gidebiliriz. Keşke aşkımız bize bu kadar pahalıya mal olmasaydı. Tek istediğim ona bakmak ve onu mutlu etmek ama onu hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum.

Chapter Sixty-Eight

LUCA

"İndiğinizde lütfen beni arayın," diyor kayınvalidem, bakışları endişeyle dolu. Son birkaç haftadır bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı ve Valentina ile benim sebat ettiğimizi görmenin kendi yaralarını iyileştirmesine yardımcı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Kesinlikle öyle görünüyor. Artık Valentina'yı inciteceğimden ya da terk edeceğimden korkmuyor ve eşim de çok daha rahat görünüyor. Aramızda hala ne kadar mesafe olduğunu hiç fark etmemiştim, ama o haklı. Aramızda bir eşitsizlik duygusu vardı, kısmen benim elimde ondan daha fazla koz olduğu için, kısmen de evliliğimiz zorlama gibi görünen sözleşme şartları üzerine kurulduğu için.

Bazı açılardan birbirimizi seçtik, ancak diğer açılardan, evliliğimize yol açan koşullar olmasaydı birlikte olup olmayacağımızı asla bilemezdik. Son haftalarda yaşadığımız her şey

Her zaman minnettar kalacağım bir umut ışığı. Beş parasız olmama rağmen karımın benimle birlikte olmak istediğini bilmek, karşılaşacağımız şüphesiz zor zamanlara rağmen... bu gerçekten paha biçilemez ve aramızda daha önce olmayan bir samimiyet katmanı ekledi. Davranışlarında en ufak bir isteksizlik ya da suçlama yok. Her adımda gerçekten benimle birlikte.

"*Luca*," diyor Valentina, ses tonu aceleci. "Uygulamam uçuşumuzun son çağrı olduğunu söylüyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Hâlâ bir saatimiz var sanıyordum. Ne yapacağız şimdi?"

Ona sırıtıyorum ve elini tutuyorum. "Koşuyoruz."

İkimiz de annesine veda öpücüğü veriyoruz ve sonra el ele koşmaya başlıyoruz. Uçuş durumumuzu bahane ederek güvenlik kuyruğunda aceleyle ilerlerken karım kıkırdıyor ve bu gülümseme kapıya kadar dudaklarını terk etmiyor. "Yeni maceralar ve yeni deneyimler istediğimizi söylemiştik," diyor bana, gözleri parlayarak. "Bu şimdiye kadarki favorilerimden biri. Luca Windsor bir uçuş için koşuyor. Eğer seninle birlikte koşuyor olmasaydım, bunun Windsor havaalanında topuklu ayakkabılarla pistte koşmak zorunda kaldığım onca zaman için karma olduğunu söylerdim, çünkü senin bir belgeye ya da başka bir şeye ihtiyacın vardı." Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarıma götürürken ona mahcup bir şekilde gülümsüyorum. "Seninle bir anlaşma yapalım," diyorum. "Hayatımızın geri kalanında, sana yaşattıklarım için beni cezalandırmana izin vereceğim, tamam mı? Duyduğuma göre bedensel ceza bu günlerde öfke. Belki de araştırılması gereken bir şeydir?"

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Benimle evli olmak yeterince ceza değil mi?" diye soruyor uçuş görevlisi biniş kartlarımızı tararken.

"Hayır," diyorum ona ciddiyetle. "Bu benim için en büyük nimet ve en büyük onur."

Uçağa birlikte yürüyoruz, ancak girişte duraklıyoruz, ikimiz de donakalıyoruz. "Bu da ne böyle," diye mırıldanıyorum. Bu ticari bir uçak *değil.* Windsor'un özel jeti ve görmeyi beklemediğim yüzlerle dolu.

"Luca," diyor büyükannem, "Val." O şekilde gülümsüyor, ne dediği anlaşılmıyor.

Kardeşlerim, Sierra, Raven, Faye, Silas ve Alanna ayağa kalktığında şok içinde etrafıma bakıyorum. Lex telefonunu kaldırarak, "Başardın," diyor. Ekranında yanıp sönen kodu göstermek için bana doğru çeviriyor. "Beklemekten yorulmaya başlamıştım. Belki de *Son Çağrı* biraz fazla oldu. Siz kaçtınız mı?"

Büyükanne boğazını temizliyor ve gözlerinde pişmanlıkla bana bakıyor. "Luca, bu işgüzar yaşlı kadını affedebilecek cesareti kalbinde bulabileceğini düşünüyor musun? Büyükannesi öldükten sonra Val'in durumu kötüleşmeye devam etti ve senin de içine şüphe düşmeye devam etti. Eve Val'siz döndüğünüzde ve günlerce evden neredeyse hiç çıkmadığınızda, müdahale etmem gerektiğini hissettim. Onun nasıl solup gittiğine tanık oldum ve bu durumdan kurtulacağını umdum ama haftalar geçtikçe aranızdaki mesafe büyüdü. Val'in uğruna yaşayacağı, savaşacağı bir şeye ihtiyacı vardı. İkinizin de vardı."

Sonra gözlerini kaçırıyor. "İkinize de yeni bir başlangıç yapma fırsatı gördüm ve bunu değerlendirdim. Benim ve manipülasyonlarım yüzünden ikiniz aranızda bu kadar çok şey varken evlendiniz, bu yüzden hatalarımı telafi etmenin doğru olduğunu düşündüm. Evliliğinize yol açan koşulları ortadan kaldırmak için elimden geleni yaptım, böylece her zaman olması gerektiği gibi birbirinizi seçme fırsatınız olacaktı."

Yapbozun tüm parçaları yerine otururken Valentina ve ben birbirimize bakıyoruz. "Bizimle oynadın," diye mırıldandım, öfke ve rahatlama hâkimiyet için savaşıyordu.

"En başından beri," diye ekliyor Valentina, ses tonu inançsızlığını yansıtıyor.

"Bu ne zaman başladı?" Sesim ürkütücü derecede sakinken soruyorum.

Büyükanne tereddüt ediyor ve sonra çantasından bir fotoğraf çıkarıyor. Bana uzatıyor, Valentina ve ben şaşkınlıkla bakıyoruz. "Bu ikinizsiniz, Valentina doğduktan birkaç gün sonra," diye açıklıyor beş yaşındayken kucağımda bir bebekle çekilmiş fotoğrafımı incelerken. Ben dehşete düşmüş ama aşık olmuş görünüyorum, Valentina ise minicik. "Luca, annen ve baban Val'in ailesini ziyarete gitmişlerdi ve seni de yanlarında götürmüşlerdi. Sen ona vurulmuştun ve o zaman ikiniz arasında bir evlilik ayarlamaları gerektiği konusunda şakalaşmışlardı. Ne de olsa Val teknik olarak bir Garcia ve babalarınız da arkadaştı."

Valentina geriliyor ve ben de onu daha sıkı kavrıyorum. Babalarımızın dostluğunu ondan sonsuza dek saklayamazdım ama keşke saklayabilseydim.

"Bu bir şaka olarak başladı ama sonraki yıllarda annen bu konuyu sürekli gündeme getirdi. Val'i çok severdi ve her zaman bir kızı daha olmasını çok istediğini ama böyle bir seçenek olmadığı için Val'i gelini yapmak zorunda kalacağını söyleyerek şaka yapardı. Resmi bir şey değildi ve en fazla, orada burada geçerken birkaç yorumdu, ama annenin senin için istediği bir şey olarak aklımda kaldı."

Sonra gözlerini kaçırıyor, yüz ifadesini keder kaplıyor. "Anne ve babanı kaybettiğimizde Val'in de izini kaybettim, ta ki bizimle çalışmak için başvurana kadar. Val'in annesine ulaşıp görücü usulü bir evliliği düşünüp düşünmeyeceğini sordum ama şiddetle karşı çıktı ve bir daha bundan bahsedersem Val'i işten çıkaracağını söyledi. Val'in bizim için çalışmasını bile istemiyordu ve ailemizle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Val'e başka bir iş teklifi gelseydi, başka bir yerde çalışmasını isteyeceğinden hiç şüphem yok. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve annenizin düşündüğü gibi siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsanız, aranızda doğal olarak bir şeyler gelişeceğini düşündüm. Yıllarca bekledim ama hiçbir şey olmadı. Daha da kötüsü, Val bir noktada akşam yemeği için eve gelmeyi bıraktı... ben de her şeyin düşündüğüm gibi olacağını umarak bir risk aldım."

Elimi Valentina'nın beline doluyorum, ikimiz de büyükannemin bize verdiği fotoğraftan gözlerimizi ayıramıyoruz. "Ivanov'larla nişanlanmaya zorladın," diye mırıldanıyorum. "Ya Valentina yüzünden nişanı bozacaktım ya da Natalia'yla evlenecek ve güçlü bir müttefik kazanacaktık. Bu senin için bir kazan-kazan durumuydu."

"Öyleydi," diye itiraf ediyor büyükanne. "Ama geçmişin bu şekilde peşinizi bırakmayacağını tahmin etmemiştim ve karışmamın ikinizin de güçlü kişiliklerinin çatışmasına neden olacağını bilmeliydim. İkinizi ne zaman bir arada görsem bunu fark ediyordum. Birbirinizi seviyordunuz ve bu sevgi evliliğiniz boyunca artarak devam etti, ancak aranızda aşılmaz bazı sınırlar vardı. Benim kadar uzun yaşayınca, insanların taşıdığı yaraları fark etmek biraz daha kolay oluyor. İkiniz de farkında değilsiniz ama siz kendi yaranızı kolunuzda taşıyorsunuz. Bana inanmadığınızı biliyorum ama ben sadece mutlu olmanızı istedim."

Kardeşlerime bakıyorum. "Ya siz çocuklar? Hepiniz bu işin içinde miydiniz?"

Büyükannem elini omzuma koyuyor ve başını sallıyor. "Onlara kızma," diye mırıldanıyor. "Öfkeni hak eden tek kişi benim. Her biri ayrı ayrı gelip senin durumunu bana anlatmaya çalıştı ve ben sizi eve geri göndermezsem toplu olarak aile yemeğine gelmeyi reddettiler. Onlara söylemek zorundaydım ve hepsi de en çok ihtiyaç duyduğun anda geri çekilecek kadar seni seviyorlardı. Onlara, hiçbir müdahale olmadan birbirinize geri dönmeniz için size altı hafta süre vereceğimizi ve sonra size her şeyi anlatacağımı söyledim."

Valentina gözlerini Sierra, Raven ve Alanna'ya dikiyor. "Grup sohbetimizde bu kadar mesafeli olmanızın ve telefonlarıma çıkmamanızın nedeni bu mu?"

Kızlar başlarını sallar ve Sierra'nın gözleri yaşlarla dolar. "Sır saklayamam Val. Tutamayacağımı biliyorsun. Her konuştuğumuzda sana her şeyi anlatmaya çok yaklaştım ama büyükannem haklıydı. İkinizin de çok güçlü kişilikleri var ve sizi bir araya getiren tüm faktörler olmadan bunu birlikte çözmeniz gerekiyordu. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama yaptığım şeyden pişman değilim."

"Bizi kara listeye almaya ne dersiniz?" Öfkem şaşırtıcı bir şekilde yatışmış halde soruyorum. "COO'luk pozisyonu için o kadar mücadele ettikten sonra Valentina'ya bunu nasıl yaparsınız?"

Büyükanne o zaman gülümsüyor. "Kara listeye alınmadınız ve ikiniz de Windsor Finans'taki görevlerinize devam ediyorsunuz. Size karşı dürüst olmak gerekirse, işe geri dönmeniz için size yalvarmak üzereyim. Bu kadar çok çalışmak için çok yaşlıyım. Çalışanlarımıza ikinizin de kişisel durumlarınız nedeniyle izinli olduğunuzu bildiren bir şirket notu gönderdim ve öylece bıraktım. Silas ve Lexington tüm iş başvurularınızı ele geçirip size ret cevabı gönderdi. Ailemizin dağılması riskini göze alamazdık, bu yüzden başka seçeneğimiz yoktu. Neyse ki ikiniz de kontrol edilmesi kolay olan şirkete ait cihazlar kullanıyorsunuz, ya da Silas ve Lexington bana öyle söyledi. Engellemeyi başaramadığımız tek cihaz Kanadalı olanıydı."

Karıma bakıyorum, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Tüm bunlar hakkında ne düşünmem gerektiğinden bile emin değilim. Büyükannemin bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum, ama bu hayal edebileceğimden bile daha ileri gitti.

"Şimdilik," diyor Dion. "Otur."

"Nereye gidiyoruz?" diye

soruyorum.

"Kanada değil, orası kesin," diye ekliyor Zane.

Karıma bakıyorum ve o da başını sallıyor. Düşüncelerim allak bullak olmasına rağmen onu her zamanki koltuklarımıza götürmem için gereken tek şey bu. Eğer olmak istediği yer burasıysa, o zaman burada kalacağız.

Chapter Sixty-Nine

LUCA

"Sen iyi misin?" Valentina yumuşak bir sesle soruyor. Yüzümü ona dönüyorum, bakışlarım geniş otel süitimizin üzerinde geziniyor. Sonunda Hawaii'ye indik ama bu doğaçlama aile gezisi hakkında ne hissedeceğimden emin değilim.

"Emin değilim," diyorum ona dürüstçe. "Sen emin misin?"

Başını sallıyor. "Fotoğraf beni şaşırttı ama babalarımızın birbirini tanıması mantıklı. İşe girmemden kısmen de olsa onun sorumlu olduğunu bilmek canımı yakıyor ama aynı zamanda işimi hak ettiğimi hem kendime hem de diğer herkese kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yaptığımı da biliyorum. Bu bana pek iyi gelmiyor ama sorun değil. Önemli olan tek şey Büyükanne Anne'nin bana bir şans vermiş olması - bu noktada nedeninin bir önemi yok."

"Biliyordum," diyorum ona, sesim yumuşak. "Onunla karşılaştığımızda büyükannemle yüzleştim ve o da babalarımızın arkadaş olduğunu itiraf etti. Ben de

Senin için endişelendim, bebeğim. Sıkı çalışmana gölge düşmesini istemediğim için bunu senden sakladım."

Bana sırıtıyor ve başını hafifçe eğiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bunu benim çıkarıma olduğu için yaptın, değil mi?"

Valentina yanıma geliyor ve kollarını boynuma doluyor, gözleri gözlerimde. "Aynı şekilde Anneannem de iyi niyetliydi," diye mırıldanıyor. "Objektif olarak düşünürsek, sonuçta onun eylemlerinden fayda sağladık mı? İşin içinden duyguyu çıkar Luca. Manipüle edildiğimiz gerçeğine odaklanmayı bırakıp onun yerine neyi başarmayı amaçladığına odaklanırsan, karışmasının bizim yararımıza olduğunu söyleyebilir misin?"

Onu daha yakına çekiyorum ve parmak uçlarına kadar yükseliyor. "Bu kadar mantıklı olmandan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sadece kızgın olmama izin veremez misin?"

Elini saçlarımın arasına gömüyor ve başını sallıyor. "Kalbinin doğru yerde olduğunu bildiğim halde nasıl yapabilirim? Abuela'nın yerinde olsaydım ne yapardım diye düşünüp duruyorum. Deli olarak kalabilir miydim? Onunla tartışarak geçirdiğim zaman için pişman olur muydum? Yaptığı şeyi yapmasaydı, birlikte olur muyduk? Burada eşit şartlarda duruyor olur muyduk? Luca, bana dürüstçe söyle. O olmasaydı evliliğimiz bu kadar güçlü olur muydu?"

İç çekiyorum ve haklı olduğunu kabul etmek istemeyerek onu kollarıma alıyorum. Hâlâ bu kadar kızgınken, şu anda mantık istemiyorum. Sebep olduğu onca stres için nasıl olur da büyükannemi suçlamaz? Valentina'ya dokunmasaydı onu affedebilirdim ama birkaç hafta boyunca karımı her şeyi kaybettiğine inandırdı. Sadece büyükannesinin kaybıyla zorlukla başa çıkmakla kalmadı, aynı zamanda uğruna çok mücadele ettiği işini kaybetmekle de aniden başa çıkmak zorunda kaldı. Bunun için büyükannesini nasıl bu kadar kolay affedebilir?

Valentina bacaklarını belime doluyor ve bana gülümsüyor. "Haklı olduğumu biliyorsun. Eğer tahliye edilmemiş olsaydın, içinde bulunduğum sarmaldan çıkamayabilirdim. Kendimi bundan kurtarabilmemin tek nedeni senin bana ihtiyacın olduğunu hissetmemdi. Eğer bu olmasaydı, bensiz daha iyi olacağına kendimi ikna etmeye devam ederdim."

Onu yatağımıza taşırken kayıtsızca mırıldanıyorum. "Belki."

Ben onu yatırırken kıkırdıyor ve başını sallıyor. Saçları yastıklarımızın üzerinde güzelce yayılıyor ve ben orada öylece durup bir süre bakıyorum. "Sana o kadar aşığım ki" diye mırıldanıyorum, büyülenmiş gibi. Bugün üzerinde sade bir tayt ve bol bir tişört var ama yine de gözlerimi ondan alamıyorum. O kadar güzel ki. "Birinin sana zarar vereceği düşüncesinden nefret ediyorum. Bunu bilmek

Sen zaten bu kadar çok şey yaşarken bir de benim ailemin senin endişelerini artırması affedilemez."

"Yine de onları hiç suçlamıyorum bebeğim," diyor. "Senin de suçlaman gerektiğini düşünmüyorum. Aileni ne kadar özlediğini biliyorum ve onların seni ne kadar sevdiğini de biliyorsun. Hepsi biraz çılgın ama kalpleri doğru yerde."

Yanına uzandım ve yüzümü ona döndüm. "Neye karar verirsen ver, ben senin yanında olacağım," diyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Büyükannemin yaptıklarını nasıl bu kadar kolay göz ardı edebiliyordu? Onu daha yakına çekip sıkıca sarılıyorum, düşüncelerim Abuela'ya dönüyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu bize yapan Abuela olsaydı, onu da anında affederdim. Nereden geldiğini anlıyorum ve her şeyin yoluna girdiğini söylemekte haklı, ama ya girmeseydi?

Valentina beni sırtüstü yatırıyor ve ellerimi vücudumda gezdirerek üstüme çıkıyor. Elbisesini çıkaracak kadar üzerimden kalkarken gülümsüyor. Elleri vücudumda dolaşırken, "Bana bunu da hissedebildiğini söyle," diye mırıldanıyor. Tişörtümü çıkarırken gülümsüyorum, bakışları hissettiğim aynı sevgiyle dolu. "Aramızdaki bu yakınlık, sadece birkaç hafta önce yoktu. Farklı hissettiriyor, değil mi?"

Kayıtsızca mırıldanıyorum. Haklı elbette ama bunu kabul etmek istemiyorum. Gözlerim vücudunda geziniyor ve sütyenini çıkarıp düşmesine izin vermeden önce sırıttığında mutlu bir şekilde iç geçiriyorum.

Ona uzanmaya başlıyorum ama başını sallıyor. "Çek ellerini," diye mırıldanıyor. "Sadece arkana yaslan ve bunun tadını çıkar, bebeğim. Söyleyeceklerim var ve beni dinleyeceksin. Eğer dinlersen, beni istediğin gibi becermene izin veririm."

Memnuniyetsizlikle homurdanıyorum ve ellerimi isteksizce başımın arkasına koyuyorum. Elleri fermuarımın üzerinden kayıyor ve kotumu çözerken bana bakıyor. "Senden nefret ettiğimi düşündüğümü söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor sikimi tutarken.

İnliyorum, anıdan rahatsız oluyorum ama bana böyle dokunduğunda onun merhametine sığınıyorum. "Tabii ki hatırlıyorum."

Külotunu çıkarırken gülümsüyor ve çıplak bir şekilde üstüme oturuyor. Valentina dudağını ısırıyor ve ıslak amını sikimin üzerinde kaydırarak benimle alay ediyor. "Senden nefret etmeyi uzun zaman önce bıraktım, ama seni gerçekten seçme şansım olmasaydı, başımda hiçbir şey olmadan tüm kızgınlığımın yok olacağından emin değilim."

Sikimin ucu içine girdiğinde inliyorum, sadece biraz geri çekilmesi için. Bunu yapmaya devam ediyor, ikimizi de çıldırtıyor. Sikim klitorisine her sürtündüğünde pantolonunu çıkarma şekli çok güzel ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

"Eğer büyükannen yaptığını yapmasaydı, babamın yerinde olsaydın ne yapacağını asla öğrenme fırsatım olmayacaktı. Hayatımızın geri kalanında mantıksız korkularla yaşayacaktım."

"Bebeğim," diye inliyorum. "*Lütfen*. Kukun sikimin üzerine damlarken söylediklerine nasıl odaklanabilirim ki? Beni daha ne kadar böyle kızdıracaksın?"

Kıkırdıyor ve sikimin ucunun içine kaymasına izin veriyor. "Seni bir şekilde köşeye sıkıştırmadığım sürece beni dinlemeyeceğini biliyorsun."

"Baş belası," diye mırıldandım. "Bunu sana ödeteceğim."

Kıkırdıyor ve amının bir santimini daha yalamama izin veriyor. Muhtemelen teselli olması gerekiyordu ama bu beni daha da çıldırtıyor. "Luca," diye inliyor ve kalçalarını döndürürken odaklanmakta zorlandığını fark ettiğimde kıkırdıyorum, horozumun bir kısmının ona girip çıkmasına izin veriyor.

"Sen... sen... eğer..." diye kekeliyor, düşünce akışını kaybediyor.

Kalçalarımı yukarı doğru itip biraz daha içine giriyorum ama o benim için çok hızlı. Valentina bana azarlayıcı bir bakış fırlatıyor ve ona sonuna kadar çarpmamı engelliyor. Beni delirtecek.

"Luca, olanlar olmasaydı, seninle en azından kısmen bir Windsor olduğun için birlikte olmadığımdan emin olabilir miydin?"

"İyi," diye inliyorum. "Tamam, bebeğim. Sen kazandın. Haklısın, tamam mı? Yaptığı şey ikimizin de en büyük korkularını dindirdi. Kabul ediyorum."

Gülümsüyor ve yarısına kadar içine girmeme izin veriyor. Neredeyse delirmek üzereydim ve itiraf ediyorum, karım için lanet bir aptalım.

"Bir şey daha var," diyor çekilirken, neredeyse sikimin içinden kaymasına izin verecekti. "Bana aileni affedeceğini söyle."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve kalçalarımı umutsuzca yukarı itiyorum. "Benden ne istersen yaparım bebeğim. Tek istediğim senin mutlu olman. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Güzel," diye mırıldanıyor sonunda hepsini içime alırken. Amının sikimi emiş şekli gerçek dışı. "O zaman karşılığında seni mutlu etmeme izin ver Luca. Sik beni."

Onu yakaladığımda sırıtıyorum ve bizi tek bir yumuşak hareketle ters çeviriyorum, ona sertçe çarpmadan önce neredeyse sonuna kadar çekiyorum. Sonunda onu istediğim gibi becerirken inliyor ve saçlarımı tutuyor. "Sana bunu ödeteceğimi söylemiştim," diye mırıldanıyorum.

Bana sırıtıyor ve bacaklarını sıkıca etrafıma sarıyor. "Buna güveniyorum," diye mırıldanıyor, dudakları benimkileri buluyor.

Valentina Windsor. Bundan eminim. Saçlarımız ağardığında ve yaşlandığımızda da onu aynı şekilde isteyeceğim. Bu benim için o. Benim için o.

Chapter Seventy

LUCA

Sahil boyunca yürürken Valentina'nın elini tutuyorum, kahvaltı için herkesle buluşmayı kararlaştırdığımız restorana giden uzun yoldan gidiyoruz. Burası şüphesiz sahip olduğumuz en güzel tatil köylerinden biri. Burayla ilgili her şey romantik ve bu ortamda aileme kızgın kalmak kesinlikle çok zor. Birlikte vakit geçirmemiz o kadar nadir oluyor ki onlarla tartışarak vakit kaybetmek istemiyorum ama şüphesiz büyükannem bizi buraya getirirken bunu göz önünde bulundurmuştur.

O çok sinsi bir tilki, ama itiraf etmeliyim ki belki de onun hakkında yanılmışımdır. Her zaman mutluluğumuzu gerçekten önemsemediğini düşünmüştüm, ama önemsediği çok açık. Yıllardır entrikalar çeviriyor ama sonuçta benim iyiliğimi düşündüğü için yapıyordu. Benim çıkarlarıma uymaya çalışıyordu.

Annemin isteklerini yerine getirerek hayatımın aşkıyla evlenmemi sağladı. Bunun için onu suçlayamam.

"Şu Dion mu?" Valentina ileriyi işaret ederek soruyor. "Neden Faye'in bu kadar gerisinde yürüyor?"

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum. "Ne yapıyorlar?"

Eşim ve ben uzaktan Dion'un yavaşça Faye'e yetişmesini izliyoruz. İrkildiği ve Dion'un arkasında olduğunu fark etmediği çok açık, çünkü dönüp duruyor ve neredeyse telefonunu düşürüyor.

"Görünüşe göre tartışıyorlar," diyor Valentina, ses tonu endişeli.

Düğünlerine sadece birkaç hafta kaldı ve durumları hiç de iyi görünmüyor. Dion'un vücut diline bakılırsa, telefonda konuştuğu kişinin erkek arkadaşı olduğundan şüpheleniyorum. Ne berbat bir durum. Dion'un hiç böyle kendini kaybettiğini görmemiştim ama sanırım onu bu hale getirebilecek tek kişinin müstakbel eşi olması en doğrusu.

Dion telefonunu kaptığı gibi kolunu geri çekip okyanusa fırlattığında Valentina'nın nefesi kesiliyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum kahkahayı patlatmadan önce. "*Siktir*."

Karım bana dirsek atıyor ve ters ters bakıyor. "Hiç komik değil, Luca."

Omuz silkiyorum. "Öyle sayılır. Her zaman onunla evlenmek istemediğini söylerdi, ama bu nişanlısıyla ilgilenmeyen bir adama benziyor mu? Dion genelde çok tutucu ve sarsılmazdır, ama şimdi ona bir bak. Kız onun tüm duvarlarını yıkacak ve bu çok komik olacak. Ondan bu kadar uzun süre uzak durması kendi hatası bebeğim. Faye istemeden de olsa ona kayıtsızlığının bedelini ödetecek ve ben bunun için buradayım."

Valentina başını sallıyor ve beni de peşinden sürüklüyor. Dion ve Faye kahvaltı salonuna bizden önce varıyorlar ve onları uzun masanın iki ucunda otururken görünce hiç şaşırmıyorum. İçeri girdiğimizde herkes sessizleşiyor ve kızlar Valentina'ya köpek yavrusu gözlerle bakıyor, büyükannemin planlarını bizden sakladıkları için pişman oldukları belli.

"Başardınız," diyor büyükanne, oturduğu yerden kalkarak. Kendisine en yakın iki koltuğu işaret ediyor ve gülümsüyor. "Gelin oturun."

Valentina elimi sıkıyor ve bana cesaretlendirici bir bakış fırlatıyor. Lanet olsun. O haklı, değil mi? Evliliğimiz artık eskisinden çok daha güçlü. Artık gerçek gibi geliyor. Artık aramızda hiçbir şey yok ve hoşuma gitse de gitmese de bunun için büyükanneme teşekkür etmeliyiz.

Ona katılmadan önce oturmasına yardım ediyorum. Kardeşlerimin hepsi bana bakıyor, çoğu benimle yüzleşmekte zorlanıyor. Ares bile suçlu görünüyor. Şerefsizler, hepsi.

Karım elini kalçama koyuyor, ben de ona bakıyorum. Bana o kadar tatlı, o kadar yalvarırcasına gülümsüyor ki, elimde olmadan teslim oluyorum. Büyükanneme dönüyorum ve iç çekiyorum. "Daha az kızgın değilim ama nereden geldiğini anlıyorum." Bakışlarım kardeşlerimin her birinin üzerinde geziniyor, öfkem kaynıyor. "Bu işin peşini bırakacağım ama eğer biriniz bir daha karıma dokunursa, her birinizden uzaklaşacağım. Benimle istediğiniz kadar uğraşın, ben buna alışığım - ama ona dokunmayacaksınız. Ona işini kaybettiğini söylemek mi? Bu kabul edilemez ve öyle ya da böyle, bu aldatmacanızın bedelini hepinize ödeteceğim."

Valentina bacağımı çimdikliyor ve doğruluyor. "Demek istediği şu ki, hepinizi *seviyoruz* ve yaptıklarınızdan dolayı incinmiş olsak da, bunun iyi bir yerden geldiğini anlıyoruz. Nihayetinde, bunun için daha iyiyiz ve gerçekten önemli olan tek şey bu. Sizler benim hiç sahip olamadığım ailemsiniz ve biraz işgüzar olsanız da sizi kaybetmeye dayanamazdım. Siz olmasaydınız büyükannemin kaybını atlatamazdım ve dürüst olmak gerekirse, siz olmasaydınız bugün olduğum kişi olacağımı sanmıyorum."

Büyükanneme dönüyor ve gülümsüyor. "Büyükanne Anne, sen olmasaydın, kimliğimin bu kadar büyük bir parçası haline gelen bu işe sahip olamazdım ve diploma alma şansım da olmazdı. Kesinlikle bu kadar genç yaşta Windsor Finans'ın COO'su olacak kadar çok şey öğrenemezdim. Ayrıca, Luca ile birlikte olmamızın sebebi sensin ve sana pek çok açıdan minnettarım." Koltuğunda arkasına yaslanıyor ve aileme dönmeden önce bir süre bana bakıyor. "Tıpkı Luca gibi ben de incindim ama bunu telafi etmeniz için hepinize bir şans vereceğiz."

"Ne istersen," diyor büyükannem, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade.

Pişman, minnettar ve inanılmaz sevgi dolu görünüyor.

Valentina bana bakıyor, ben de yüzümde bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Evlenmek istiyoruz," diyor, sesi yumuşak. "Tam burada, hepinizin yanında. Annemin de burada olmasını çok isterdim ama eminim bunu başarabiliriz, değil mi?"

Sierra ciyaklayarak Raven'ın kolunu tutuyor ve kardeşlerimin hepsi gülümsüyor. Odadaki rahatlama hissediliyor. Kolumu Valentina'ya doluyorum ve o da bana doğru eğiliyor. "Yasal olarak zaten evli olmamıza rağmen, hiç düzgün bir

Tören," diyorum. "Abuela'ya saygımızdan dolayı törenimizi küçük tutmak istiyoruz ve burası bunun için mükemmel görünüyor."

Raven ayağa kalkar, gözleri heyecandan kocaman olmuştur. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor. "Yapacak o kadar çok şey var ki! Senin için mükemmel bir elbisem var! Birkaç saat içinde getirtebilirim."

Sierra onun yanında yükseliyor ve sırıtıyor. "Her şeyi bize bırakın," diyor. "Bize iki gün verin, biz de size hayallerinizdeki düğünü yapalım."

Valentina bana bakıp gülümsüyor, gözleri parlıyor. O olmasaydı onları asla bu kadar kolay affedemezdim. O gerçekten benim her şeyim. Kaosumun sakinliği. Karanlığımın ışığı. Hayatımın aşkı.

Chapter Seventy-One

LUCA

Sahildeki koridorda, Sierra'nın bizim için yaptırdığı çardağın altında duruyorum. Çok güzel ve Valentina'yı ilk öptüğüm yere benziyor. Ben bile ailemin kendilerini aştığını kabul etmek zorundayım. İki gün boyunca neredeyse hiç uyumadılar. Her saniyelerini bu düğünü organize etmek için harcadılar ve bu da belli oluyor. Her şey mükemmel, en ince ayrıntısına kadar. Bu plaj çiçeklerle dolu bir vahaya dönüştü ve Valentina'nın da tam olarak bunu istediğini biliyorum.

"Neden bu kadar gerginsin?" Kardeşlerim yanımda yerlerini alırken Zane soruyor. "Zaten evli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum, o da kıkırdıyor.

Ares, "Bizi henüz affetmediysen Val'i gördüğünde affedeceksin," diyor. "Raven elbiseyle kendini aşmış."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu söylemenin tek nedeni karının tasarım becerileriyle övünebilmek. Kapa çeneni."

Lexington kıkırdar. "Evet, söyle ona. Ayrıca, hepimiz bu düğünü kimin taşıdığını biliyoruz. Kayınvalidenizi almaya gitmek zorunda kalan bendim."

"Yaptığın tek şey buydu, seni pislik," diyor Zane. "Sierra ve Raven bizi çalıştırırken sen kaçtın. Ne kadar acı çektiğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

İnledim ve elimi cebime attım. Niyetim saatimi almaktı ama parmaklarım onun yerine bir kâğıt parçasının üzerinde geziniyor. Pembe yapışkanlı bir notu çıkardığımda yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Tanrım, el yazısına bile bayıldım. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Evlenmek istediğimizi söylediğimizden beri büyükannem onu benden uzak tutuyor, düğüne kadar gelinimi göremeyeceğimi söylüyor. Bu tam bir işkence.

Luca, son iki gün bana sonsuz gibi geldi ve seni düşündüğümden çok daha fazla özledim. Koridorda yürümek için sabırsızlanıyorum, ama daha da fazlası, hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum. Her bir parçamı sevdiğin için teşekkür ederim, özellikle de sevgiye layık olmadığımı düşündüğüm zamanlarda. Seni seviyorum.

"Çok şanslısın amına koyayım," diyor Dion, sesinde bir parça özlem var. Şaşkınlığımı üzerimden atıp Valentina'nın notunu cebime saklıyorum. Bu onun gözleri için değildi.

Ona gülümsüyorum ve büyükannem, Silas ve Alanna'nın yanında oturan Faye'e bakıyorum. Valentina ondan nedime olmasını istemişti ama o reddetti, muhtemelen sadece onu dışarıda bırakmak istemediğimiz için sorulduğunu bildiği için. Onu her zaman sevmişimdir ve yıllar boyunca iyi bir insan olduğunu bilecek kadar çok etkileşimde bulundum. Nazik ve aklı başında biri ve Dion bunu göremese de onun için mükemmel biri. "Sen de şanslısın," diyorum ona. "Sadece henüz bunu göremiyorsun."

Alay ediyor ama ona aldırmıyorum çünkü Sierra ve Raven koridorun sonunda beliriyorlar. El ele bize doğru yürüyorlar ve ben kıkırdamadan edemiyorum. Valentina'nın baş nedimesinin kim olacağı konusunda durmadan tartışmışlar, sonunda Valentina ikisine de ortak unvan vermeye karar vermiş.

Bu düğün bana bir şey gösterdiyse, o da Valentina'nın da benim de ne kadar sevildiğimizdir. Neden bu kadar çabuk affettiğini şimdi anlıyorum. Buradaki herkes bizim için en iyisini istiyor ve bizim için yapmayacakları şey yok. Belki bazen onları hafife alıyorum ama artık değil. Ne de olsa Valentina buna izin vermez.

"Siktir," diye mırıldandım onu gördüğümde. Bana doğru yürüyor, kolunu annesinin koluna dolamış. Valentina'nın üzerinde kıvrımlarını saran ve alttan genişleyen güzel, dar bir gelinlik var. Saçları tam da sevdiğim gibi salınmış ve vücudunu sararak güzel dalgalar halinde aşağıya sarkıyor. "Lanet olsun." Hayatımızın geri kalanı boyunca hatırlamak istediğim bir an varsa, o da budur. Bana bakıyor ve gülümsüyor, yanakları pespembe. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Kayınvalidem elini benimkinin içine koyuyor ve bana daha önce hiç duymadığı bir güvenle gülümsüyor. "Onu mutlu edeceğini biliyorum," diyor annem ve ben de başımı sallıyorum. İkimizin arasına bakıyor ve geri çekilmeden önce bir kez başını sallıyor.

Kardeşlerim ve Raven onu takip ediyor ve herkes yerine oturuyor, Valentina ve ben yanımızda nikâh memuru olduğu halde ayakta duruyoruz.

"Bugün burada Valentina ve Luca'nın birlikteliğine tanıklık etmek için toplandık," diyor ve ben sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Bu günü Valentina'nın bilebileceğinden çok daha uzun zamandır bekliyordum. Onun beyaz bir gelinlik içinde olması, olması gerekenden çok daha uzun süredir benim için bir hayaldi. Tören başladığında odaklanabildiğim tek şey o ve gözlerindeki bakış bana onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu söylüyor.

Nikâh memuru yeminlerimizi etmemizi söylüyor ve bana uzattığı yüzüğü alıyorum, Valentina'nın alyansını parmağının ucuna yerleştirirken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"İstediğim şey en *az* üç yıldı," diyorum ona, sesim yumuşak. "Çünkü o zaman bile seninle üç yılın benim için asla yeterli olmayacağını biliyordum. Seninle en az istediğim şey buydu, ama şimdi bu bile çok kısa geliyor. Eğer yapabilirsem, seninle en az üç ömür geçirmek isterim Valentina. Sana karşı dürüst olacağım ve seni her şekilde onurlandıracağım. Seni hayatın tüm mevsimlerinde, iniş ve çıkışlarda, sevinç ve zorluklarda, iyi ya da kötü seveceğim." Bana titreyerek gülümsüyor, gözle görülür bir şekilde duygulanmış, ben de ona gülümseyerek evlilik yüzüğünü parmağına takıyorum.

"Luca," diyor, yüzüğümü parmağımın ucuna yerleştirirken sesi titriyor. "Üç ömür, ha? Bu seninle yeterince zaman geçirmişim gibi gelmiyor. Yıllarca yan yana yürüdük ve söz veriyorum öyle de kalacağım. Karşılaşabileceğimiz zorluklar ne olursa olsun, senin yanında olacağım ve birlikte yürüdüğümüz yolculuğun her adımının tadını çıkaracağım. Mutluluğunu ve üzüntünü, zorluklarını ve zaferlerini paylaşacağım. Seni seveceğime söz veriyorum,

Birlikte geçireceğimiz hayatın tüm evrelerinde sadece ve sadece seni, sen olduğun için istiyorum. İyi ya da kötü, Luca, her şeyi seninle istiyorum."

Yüzüğümü parmağıma taktığında kalbim küt küt atıyor ve memnuniyetle ona bakıyorum. Alyans takmayı her zaman sevmişimdir ama şimdi daha da özel hissettiriyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra burada durduğumuza inanamıyorum. Yıllarca süren mesafeler, kırgınlıklar ve sayısız denemeler. Yine de hepsi beni ona götürdü. Hepsi bizi daha da güçlendirdi.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Elimi beline dolayıp onu kendime çekerken sırıtıyorum. Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda etrafımızda alkış sesleri yükseliyor ama geriye kalan tek şey karım olana kadar her şey kaybolup gidiyor. Üç ömür neredeyse yetmeyecek.

Epilogue

VALENTINA

Elimdeki dosyayı yönetim kurulu masasına çarparken Luca'ya ters ters bakıyorum. "Buna yatırım yapmıyoruz," diyorum ona. "Daha fazla operasyonel likit varlığa ihtiyacım var ve bu dağılıma katılmıyorum."

Yönetim kurulu üyelerimizden birkaçı başını sallıyor, birkaçı ise Luca'dan korktukları için başlarını öne eğiyor. Artık şakalarımıza alıştılar. Mutlu bir evliliğimiz olabilir ama iş yerinde insanların buna inanması genellikle zor oluyor.

Luca oturduğu yerden kalkıyor ve bana ters ters bakıyor. "Sanki bu şirketin CEO'sunun kim olduğunu unutmuş gibisin Valentina. Eğer yatırım yapıyoruz diyorsam, yatırım yapıyoruzdur!"

"Açıkçası, CEO pozisyonunu yeniden gözden geçirmeliyiz çünkü bu yatırımın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsanız bunun için donanımlı değilsiniz!"

"Bay ve Bayan Windsor," diyor Baş Uyum Görevlimiz Hana Tanaka. "Belki de en iyisi bunu oylamaya sunmamız. Gelecek hafta yeniden toplanalım mı? Her ikiniz de tekliflerinizin yatırım getirisi hakkında bize bir fikir verebilirseniz, oradan devam ederiz. Gelecek yılın bütçelerini tek bir toplantıda sonuçlandırmamız gerekmiyor." Hana bizden hiç etkilenmez. Sakinliğini kaybettiğini gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Anlaştık," diye mırıldanıyor herkes, her birinin bu toplantıdan çıkmak için can attığına şüphe yok. Yönetim kurulu üyelerimiz ayağa kalkıp odadan çıkıyorlar ve Luca ile ben de onları takip ediyoruz, bu arada birbirimize hançerler fırlatıyoruz.

Ofisime doğru yürürken beni takip ediyor, ben de omzumun üzerinden arkama bakıyorum. "Yapacak işin yok mu senin?" diye çıkışıyorum.

Bana alaycı bir şekilde sırıtıyor. "Ofisim seninkinin hemen yanında Valentina.

Neden? Başka bir şey mi umuyordunuz?"

Dudaklarımın kenarları muzip bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ya evet dersem?"

Bakışları kararıyor ve beni ofisime çekiyor, beni kabaca itmeden bir saniye önce kapım arkamızdan çarparak kapanıyor. Pencerelerimi opak hale getiren düğmeye basıyor ve bana sırıtıyor.

Dudakları dudaklarımı buluyor ve beni öperken inliyorum. Luca'nın eli bileklerime dolanıyor ve onları başımın üzerine doğru iterek beni kapıya doğru hapsediyor. "Yönetim kurulu toplantıları sırasında sikimi bu kadar sertleştirmeyi bırakabilir misin? Seni bir odaya hükmederken izlemek hiç eskimeyecek."

Bana doğru ittiğinde dudaklarına karşı kıkırdıyorum, içimden bir arzu akıyor. Boştaki eli vücudumda geziniyor, göğüslerimi okşuyor, sonra aşağıya iniyor. Eli eteğimin altından kayınca "Luca," diye uyarıyorum.

Kıkırdıyor ve alt dudağımı ısırıyor. "Az önce bana CEO olmak için yeterli donanıma sahip olmadığımı mı söyledin?" diye soruyor, sesi alçak ve tehlikeli.

Bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum ve parmağını içime soktuğunda yüzümdeki gülümsemeyi tamamen siliyor. "Görünüşe göre bu beceriksiz CEO senin amını fena halde ıslatıyor. Bu benim kesinlikle mükemmel olduğum tek şey, öyle değil mi?" Başparmağı klitorisimin üzerinde kabaca, cezalandırıcı bir şekilde geziniyor ve arzumu bastıramayarak onun için inliyorum. Beni nasıl delirteceğini çok iyi biliyor ve bundan zevk alıyor. Luca biraz uzaklaşıp gözlerimin içine bakıyor, çektiğim eziyetten zevk aldığı belli. "Eğer seni bu kapıya dayarsam, şu biyoteknoloji anlaşmasına yatırım yapmama izin verir misin?"

Başımı sallıyorum ve güldüğümü gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "*Hayır*."

Beni öpüyor, dili yavaşça benimkine karışıyor. "Şimdi dizlerimin üzerine çöküp amını yesem nasıl olur?"

Hareketleri daha yoğun hale geliyor ve beni şimdiden yakınına aldığının farkında. Bunu gülümsemesinden anlayabiliyorum.

"Hayır," diyorum bileklerimi tuttuğu yerden çekerken. "Ama beni becerirsen, bunun hakkında konuşmaya hazırım."

Takım elbisesinin pantolonunu çıkarmak için biraz geri çekilirken homurdanıyor, ama tam düğme çözülürken kapımın çalınması bizi böldü. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu lanet kapının diğer ucunda kim varsa kovuyorum."

O bir elini saçlarında gezdirip kıyafetlerini düzeltirken ben de aynısını yapıyorum, ikimiz de eşit derecede sinirliyiz. İkimiz de o kadar meşgulüz ki eve vardığımızda genellikle kendimizden geçiyoruz. Bu ofis buluşmaları günlerimizin en önemli olayı haline geldi.

"İçeri gel," diye sesleniyorum masamın arkasına otururken, Luca yanımda, kolu sandalyemin arkasında.

Üç adam ofisime girdiğinde ikimiz de geriliyoruz ve Luca'nın duruşu korumacı bir hal alıyor. "Burada ne halt ediyorsunuz?" diye homurdanıyor. "Sana randevusuz buraya gelmemeni söylediğimi sanıyordum?"

Şok içinde babama bakıyorum ve yanındaki iki adamı hayal meyal tanıyorum. Bunlardan biri Hugo Garcia, Garcia ailesinin imparatorluğunun başkanı ve babamın büyük kuzeni. Ailenin arkasındaki gerçek güç o, ancak pek sık insan içine çıkmıyor. Onu burada görmek yeterince şok edici ama şaşkınlıkla elimi kalbime götürmeme neden olan daha genç bir adam. Mateo Garcia... benim küçük kardeşim. Onu daha önce de etkinliklerde görmüştüm ama hiç bu kadar yakın olmamıştık.

"Hem hediye hem de özür getirdim," diyor Hugo kocama, yüzünde kibar bir gülümsemeyle. Sonra bana dönüyor ve elini babamın omzuna koyuyor. "Sürekli arıyorum ama sen telefonlarımı açmıyorsun Luca."

Mateo babamıza bakıyor ve bacaklarının arkasına tekme atarak onu soğuk mermer ofisimin zeminine sertçe diz çöktürdüğünde gözlerim açılıyor. "Kız kardeşimden özür dile yoksa bu beni son görüşün olur," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak, sanki duymamı istemiyormuş gibi.

Hugo boğazını temizliyor ve özür dilercesine bana bakıyor. "Şirketimiz Windsor ailesinden aniden birkaç darbe alınca ne yapacağımızı şaşırdık," diyor bana. "Bildiğim kadarıyla Windsor'ları gücendirecek bir şey yapmamıştık, bu yüzden neler olduğunu araştırmaya koyuldum. Bu bir yılımı aldı.

Ama sonunda gerçeği öğrendim. Valentina, kelimeler çekmeye zorlandığın acıyı ve kaybı telafi edemez. Benim için hiçbir şey ailemden daha önemli değildir ve babanın davranışının benimle ya da Garcia ailesinin geri kalanıyla hiçbir ilgisi olmadığını bilmeni isterim. Sana davranış biçimini desteklemiyoruz ya da hoş görmüyoruz ve bizimle hiçbir şey yapmak istememeni anlıyorum, ancak seni tanımak için bir şanstan daha fazlasını istemem. Amcan olarak, yanımda senin için her zaman bir yer olacağını bilmeni isterim. Artık evli olduğunu anlıyorum ama benim için her zaman bir Garcia olacaksın."

Mateo masama doğru yürüyor, bakışları amcasının gözlerindeki pişmanlığın aynısıyla dolu. "Senden hiç haberim yoktu," diyor yumuşak bir sesle. "Bir ablam olduğunu bilseydim, asla öylece durup her şeyin olmasına izin vermezdim. Bunu bilemezsin ama sana yıllardır sessizce hayranlık duyuyorum. Akraba olduğumuzu öğrenmeden çok önce benim için bir ilham kaynağıydın ve eğer bana bir şans verirsen, seni gerçekten tanımak isterim. Yapacağın seçim ne olursa olsun saygı duyacağım, ancak bunların boş sözler olmadığını bilmeni isterim. Amcam da ben de olanları telafi etmek istiyoruz."

Yüzünde titrek bir gülümsemeyle bana bir yığın belge uzatıyor. Ben kâğıtlara bakarken Luca'nın eli omzuma dolanıyor ve gözlerim açılıyor. "Bana Garcia Ltd *ve* ReInsure hisselerini mi veriyorsun?"

Hugo başını sallar. "Sen bir Garcia'sın. Babanın hisseleri, olması gerektiği gibi sen ve kardeşin arasında yeniden dağıtıldı. Bizimle kesinlikle hiçbir şey yapmak istemesen bile, senin için yapabileceğimiz en az şey bu. Elbette bunu bir iyi niyet göstergesi olarak kabul edeceğinizi ve bize bir şans vereceğinizi umuyorum. Şimdiden çok şey kaçırdık ve ben daha gençleşmiyorum. Hiçbir zaman babanızın yerini alamayabilirim ama izin verirseniz hayatınızın bir parçası olmak isterim."

Belgelere bakıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Zekice," diye mırıldandım. "Garcia hisseleri gerçek bir hediye, o kadarını kabul ediyorum, ama ReInsure? Bana bunu vermek, onu kurtarmam ve yeniden inşa etmem gerektiği anlamına geliyor, yoksa benim kaybım olacak."

Hugo bana sırıtıyor. "Doğrusu, bunun için suçlanacak kişi ben değilim. Kocan seninle konuşabilmemin tek yolunun, babanın senden uzaklaşarak kazandığı her şeyi, ReInsure'un merkezinin üzerine inşa edildiği araziye kadar sana vermem olduğunu söyledi. Elbette yeniden inşa edeceğini umuyorum ama bu gerçekten sana bağlı. Garcia ailesi, sahip olduğumuz her şey arasında tek bir şirketin kaybını kaldıramayacak kadar zayıf değil. Eğer her şeyi havaya uçurmak istiyorsanız, bunu sizin için yaparım. O zamandan beri

Sen bir Garcia'sın, senin de en az küçük kardeşin kadar huysuz olduğundan hiç şüphem yok. Belki bu seni biraz yatıştırır."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve başımı sallıyorum. "Şirkete daha fazla zarar verirsem, bu çalışanları etkileyecek ve onlar bana hiç haksızlık etmediler." Amcama bakıyorum ve soğuk bir şekilde gülümsüyorum. "Bunu Windsor Sigorta'ya çevireceğim."

Alınmasını bekliyordum ama bana gülümsemekle yetindi ve başını salladı. "Nasıl istersen Valentina. Senindir."

Mateo ayağıyla babamızı dürtüyor ve ben bu gururlu adamı dizlerinin üzerinde görünce şaşırarak ona bakıyorum. "Özür dilerim," diyor, sesi acı çekmiş gibi çıkıyor. Özrü boş geliyor, sanki sadece yakalandığı için üzgün ama neden olduğu acıdan pişman değil. Her zaman beni reddedenin tüm Garcia ailesi olduğunu düşünmüştüm. Sadece babam ve onun ailesi olduğu hiç aklıma gelmemişti ve ne düşünmem gerektiğinden emin değilim.

Hugo bana gülümsüyor. "Bir ara eve gelirsen gerçekten çok sevinirim Valentina. Seninle tanışmak isteyecek bir sürü kuzenin var. Eşim, tia Liliana, seni akşam yemeğine davet etmeyi çok ister. Lütfen bunu düşünür müsün?"

Başımı sallıyorum, kalbim titriyor. Kendi aileme sahip olma, onlar tarafından istenme ve sevilme düşüncesi... Bundan vazgeçtiğimi sanıyordum ama onun sözlerinin bana umut vermediğini söylersem kendime yalan söylemiş olurum. "Ben... Ben bunu düşüneceğim... *Tío*."

Bana o kadar geniş bir şekilde sırıtıyor ki, karşımda duran adamın Büyükanne Anne'e kolayca rakip olabileceğine inanmak zor.

"Bekliyorum," diyor bana ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Başımı kaldırıp kocama baktığımda onun bana gururla baktığını görüyorum. Tüm bunları sırf benim için adalet istediği için planlamıştı.

Hayatımızın geri kalanında, her günün her saniyesinde onun da benim kadar sevildiğini hissetmesini sağlayacağım. Ve biraz da şansla, başka bir hayatta tekrar karşılaşırsak bunu tekrar yapacağım - çünkü bu adamla bir ömür benim için asla yeterli olamaz.

Epilogue: 10 Years Later

LUCA

"Bugün okulda ne yaptın?" Oğlum Evan'a soruyorum. Bana sırıtıyor ve küçük kollarını bacağıma dolayarak bana sıkıca sarılıyor. Kalbim buna zor dayanıyor. O kadar sevimli ki ve annesine o kadar çok benziyor ki.

"Arkadaşlarımla oynadım," diyor bana. "Ve Bella'yı teneffüste gördüm." "Öyle mi?" Isabella'yı okul kapısında beklerken mırıldanıyorum. "O da

Korktun mu? Daha ilk günüydü, sen de kız kardeşine göz kulak oldun, değil mi?"

Evan kahkahayı basıyor ve başını sallıyor. "Bella mı? Hadi ama baba. O asla korkmaz."

Gülümsememi bastırıyorum ve başımı sallıyorum. Haklı tabii ki. Kızım sadece dört yaşında ama gerçekten korkusuz. Onda Valentina'nın

mizaç ve zeka, ve bu şaşırtıcı, çünkü karımın mini-me ile başa çıkmasını izlemek hayatımın en önemli olayı.

"Baba!"

Bana böyle seslendiğini her duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Eğilip kollarıma atlarken onu yakalıyorum ve minik kolları boynuma dolanıyor. Çok tatlı. Bugün yine küçük saç bandına kadar tamamen pembe giyinmiş. Bu bana çok komik geliyor çünkü Valentina'nın bana çektirdiği pembe çılgınlığının intikamını alıyormuşum gibi hissediyorum. Isabella pembe olmayan bir şey giymeyi reddediyor ve bu durum karımı çıldırtıyor, Raven ise buna bayılıyor.

Kızım küçük bir maymun gibi bana tutunurken ben Evan'ın elini tutuyorum. "Annemi görecek miyiz?" Evan hevesli bir ses tonuyla soruyor. "Bugün ona bir hediye yaptım."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet," diyorum iki çocuğu da bağlarken. "Ama neden sadece annem hediye alıyor?" Karşılarına otururken soruyorum. Ben kendi emniyet kemerimi takarken şoförümüz kapıyı kapatıyor.

Evan beni görmezden geliyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çocuklarımızın ikisi de Valentina'ya benim kadar takıntılı ve bunun için onları suçlayamam bile.

"Baba," diyor Isabella. "Okula başladığım için Tío Mateo'nun bana ne verdiğini sana gösterdim mi?"

Kolunu uzatıyor ve küçük bileziğini, üzerinde asılı küçük bir kolyeyi gördüğümde gözlerim açılıyor. Benim salak kayınbiraderim kızıma gerçekten içinde elmaslar olan bir bilezik mi verdi? Deli mi bu adam? "Bu bir Milagro kalp tılsımı! İyi şans getirdiğini söylüyor!"

Evan başını sallıyor ve küçük gömleğinin altından bir kolye çıkarıyor. "Bende de bir tane var ama benimki bir ele benziyor, kalbe değil."

Evan'ın kolyesinde de elmas olduğunu fark ettiğimde yüzümü kısa süreliğine ellerimin arasına gömüyorum. Ailemin onlara saçma sapan hediyeler alması yasaklandı ama kayınvalidemi durdurmak mümkün değil. Daha birkaç gün önce evimizin önünde biri pembe, diğeri siyah iki minyatür araba belirdi - b u n u n nedeni Hugo'nun yeni bir süper araba almış olması ve çocukların Windsor arazisindeki amcalarının evlerine gidebilmeleri için eşleşen arabalara sahip olmalarını istemesiydi. Beni deli edecekler.

Isabella'nın nefesi kesildi. "Geldik!" Ofise her zaman büyük bir saygıyla bakıyor ve bu gerçekten çok sevimli.

Asansöre doğru yürürken etrafımda "Bay Windsor" sesleri duyuyorum, her personel çocukları ve beni selamlamak için bir an duraklıyor.

"Düğmeye basabilir miyim?" Evan soruyor ve ben de panele ulaşabilmesi için onu kollarıma alırken başımı sallıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve Valentina'nın ofisine doğru ilerlerken onu taşıyorum, Isabella on adım önümüzde. Bu kadar enerjiyi nereden buluyor hiç bilmiyorum. Lanet bir kasırga gibi.

"Anne!" diye bağırıyor.

Valentina masasından başını kaldırıp gülümsüyor, Bella masasının etrafında koşup kollarına atlarken yüzü aydınlanıyor. Isabella'nın yanağını öperken "Bebeğim," diye mırıldanıyor.

Evan kollarımdan atlayıp bana katılıyor, ben de yenilmiş ve terk edilmiş bir halde geri çekilirken iç çekiyorum. "Peki ya ben?" Diye soruyorum ama çocuklar beni görmezden geliyor. Annelerini gördükleri anda beni terk ettiler. Sanırım onları suçlayamam.

Valentina bana gülümsüyor, bakışlarını benden ayırmıyor. "Seni seviyorum Luca," diyor bana. Hay sikeyim. Bunu duymak gerçekten hiç eskimiyor. Yıllar boyunca hayatımızda pek çok evreden geçtik ama her biri bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Onu on yıl önce sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşünüyordum ama her geçen gün ona olan sevgim artmaya devam ediyor.

Aileme doğru yürüyorum ve eğilip eşimin alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Seni daha çok seviyorum bebeğim," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağının üzerinde geziniyor. "Bu gece sana ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim," diye fısıldıyorum.

"Anne!" Isabella diyor ve ben yanaklarının hâlâ pembeleşmesinin tadını çıkararak geri çekiliyorum. "Öğretmenim bana büyüyünce ne olmak istediğimi sordu ve ben de senin gibi olmak istiyorum. Ben de burada çalışmak istiyorum. Çalışabilir miyim?"

Evan başını sallar ve annesine daha sıkı sarılır. "Ben de!"

Valentina onlara iyi bir çalışma ahlakı aşılıyor ve bunu gösteriyor. Nazik ve sabırlı biri ve çocuklara asla çok fazla baskı yapmıyor, ancak ister ev işleri ister ödev olsun, sıkı çalışmanın değerini bilmelerini sağlıyor.

"CEO mu olmak istiyorsun, Bella?" diye sordum. "Annemin işini yapmak kolay değil, biliyor musun?"

Isabella doğduktan iki yıl sonra Valentina CEO oldu ve ben de şirketimizin yönetim kurulu başkanı oldum, böylece çocuklarımızla daha fazla vakit geçirebildim. Bu şimdiye kadar verdiğimiz en iyi karardı. Bu işte çok başarılı ve bu işi benden daha çok seviyor.

Valentina'ya işiyle ilgili bitmek bilmeyen sorular sorarken Bella'nın saçlarını nazikçe yüzünden çekiyorum, kalbim sevgiyle dolup taşıyor. Gerçek sevgiyi hiç bilmiyordum.

Valentina'dan önceki mutluluk ve çocuklar zaten mükemmel olan bir hayatı daha da iyi hale getirdi.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandım.

Valentina yukarı bakar, gözlerinde şaşkınlık vardır.

Ona gülümsüyorum. "On yıl önce sana tüm korkularını henüz dindiremeyeceğimi söylemiştim ama *bundan* on yıl sonra o ana dönüp baktığımızda sana söylemiştim diyeceğim."

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor, bakışları o kadar güçlü bir sevgiyle doluyor ki burada durmaya devam etmek ve onu çocuklarımızdan çalmamak için her şeyimi harcıyorum.

"Sana söylemiştim," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor. "Haklı olduğun için hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diyor bana. "Seni seviyorum Luca. Hem de çok."

Elimin tersiyle yanağını okşuyorum, kalbim sadece aşk olarak tanımlanamayacak duygularla dolup taşıyor ama buna yaklaşan tek kelime bu.

"Seni daha çok seviyorum," diye mırıldanıyorum. Her gün, her saniye onu daha çok seviyorum.

LUCA VE VAL'I BIRAZ DAHA GÖRMEK ISTER MISINIZ? SILINMIŞ BIRKAÇ TANE VAR

Sierra ve Val'in Xavier'in ofisine girdikleri için tutuklandıkları ve Luca'nın Val'i kara listeye aldığı sahneler de dahil olmak üzere web sitemden indirebilirsiniz. Bu kitap inanılmaz uzun, bu yüzden bu sahneler kesilmek zorunda kaldı.

Catharina Maura'dan daha fazlası

- Raven ve Ares'in hikayesi: Yanlış Gelin
- Dion ve Faye'in hikayesi: İstenmeyen Evlilik Alec
- ve Elena'nın hikayesi: Her Şeye Rağmen Sonsuza Kadar
- Silas ve Alanna'nın hikayesi: Acı Tatlı Anılar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.